

55.07
+N

സിറിയക കണിച്ചായ്

സന്ന്യാസസമീക്ഷ

JANATHA BOOKS
ERNAKULAM

M/255.07
KAN

Malayalam

SANNYASASAMIKSHA
(Spirituality)

By Dr. Cyriac Kanichai, C.M.I.
Dharmaram College, Bangalore-560029

First Published July 1973
Second Impression 1975

Printed at
L.F.I. Press, Thevara.
Price: 8.00

Copy right
Cyriac Kanichai

Published by
Janatha Books, Thevara, Cochin-13

Distributors
JANATHA BOOK STALL
Thevara, Cochin-13, Kerala, India.

IMPRIMATUR

† Sebastian Mankuzikkary
Aux. Bishop of Ernakulam
February 27, 1973

സന്ന്യാസസമീക്ഷ

ഡോ. സിറിയക് കണിച്ചായ്, സി.എം.ഐ.

APA LIBRARY 15508 ENDRA

Fr. J. PULLOPPILLIL, CMI, B. Sc., B. D., B. Ed.

വിതരണം

ജനത ബുക്ക് സ്റ്റാൾ,
തേവര, കൊച്ചി—682013

വില: 8.00

Fr. Pulloppilly

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൃതികൾ

1. സന്ന്യാസസമീക്ഷ (രണ്ടാംപതിപ്പ്)
2. സന്ന്യാസഭാഷ്യം
3. സമീപനങ്ങൾ (രണ്ടാംപതിപ്പ്)
4. ദർശനധാര
5. വിചാരദർശനം
6. R.G. Collingwood's Philosophy of History

ഉള്ളടക്കം

ആമുഖം

മുഖവുര

1. സന്യാസജീവിതം
2. ബ്രഹ്മചര്യം
3. ദാരിദ്ര്യം
4. അനുസരണം
5. സന്യാസഭരണം
6. പ്രേഷിതവൃത്തി
7. പ്രാർത്ഥനാജീവിതം
8. സമൂഹജീവിതം

ആമുഖം

സന്യാസജീവിതത്തിലെ അതിപ്രധാനങ്ങളും അത്യന്തമൗലികങ്ങളുമായ എട്ടു പ്രമേയങ്ങളത്രേ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. സമർപ്പിതജീവിതത്തിന്റെ മർമ്മസ്പർശികളായ വ്രതങ്ങൾ, പ്രേഷിതവൃത്തി, പ്രാർത്ഥന, സമൂഹജീവിതം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി കുറെ 'നല്ല' ആശയങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല; ഈ ആശയങ്ങളുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരവും ആത്മീയവുമായ ആധാരങ്ങളെയും, ഘടനാപരമായ പരസ്പരസംസക്തിയെയും, നാം വേണ്ടുംവിധം നിരീക്ഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകകൂടി വേണം. ഇതിന് സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ മൗലികമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അപഗ്രഥനവും അന്വേഷണവും ആവശ്യമത്രേ. അപ്പോൾ മാത്രമേ സന്യാസത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തവും ഭദ്രവും ഏകീകൃതവുമായൊരു ചിത്രം നമുക്കു ലഭിക്കൂ. വ്യക്തവും ഭദ്രവും ഏകീകൃതവുമല്ലാത്ത ചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനും പുറമേയ്ക്ക് പകർത്താനും പ്രയാസമാണല്ലോ.

നമ്മുടെ സന്യാസത്തിന്റെ ആദ്യരൂപവും ആദർശരൂപവും അവസാനരൂപവും നസ്രസ്സിലെ യേശുതന്നെയാണ്. യേശുവിലത്രേ മനുഷ്യത്വം—നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളതും—നിത്യമായും പൂർണ്ണമായും പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനും പുത്ര

നുമായ വചനത്തിന് സന്യാസം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. യേശുവിലുള്ള ഈ സന്യാസരഹസ്യത്തെ സഭ എല്ലാ ദിവസവും ബലിയിലൂടെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പുനരവതരിപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ—തന്റെ ഉള്ളിന്റെയും തനിക്കുള്ളതിന്റെയും—പ്രതീകമായ അപ്പത്തെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തിനു ദിവ്യകാരുണ്യബലിയിൽ എല്ലാ ദിവസവും സന്യാസം ചെയ്യുന്ന സഭ, യേശുവിൽ മൗലികമായി സംഭവിച്ച അതേ സന്യാസരഹസ്യത്തെത്തന്നെ തന്നിൽ കൗദാശികമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു. യേശുവിൽ മൗലികമായി സംഭവിച്ചതും, സഭ തന്നിൽ അനുദിനം കൗദാശികമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതുമായ ഈ രഹസ്യത്തെയാണ്, സന്യാസികരും തങ്ങളെയും തങ്ങൾക്കുള്ളവയെയും ത്രിതയംവഴി വചനത്തിനർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളിൽ വ്യക്തിപരമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നത്.

അതിനാൽ യേശുവിനെയും സഭയെയുംപോലെ, പൂർണ്ണമായി വചനബദ്ധ (Word-bound) മായ മാംസമത്രേ സന്യാസികരുമുള്ളത്. വചനബദ്ധമായ അവരുടെ മാംസം—അവരുടെ ഉള്ളും അവർക്കുള്ളതും—യേശുവിന്റെ മാംസംപോലെയും സഭയുടെ അപ്പംപോലെയും പിതാവിലേയ്ക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും അനേകർക്കായി അനുദിനം സ്നേഹത്തിൽ മുറിച്ച് നല്കപ്പെടാൻവിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും ജീവനുമായ യേശുവിനുള്ള സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ആത്മാർപ്പണവും അവിടുത്തെ മക്കളായ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ശുശ്രൂഷാപൂർണ്ണമായ ആത്മദാനവും തന്നെയാണ്, അതിനാൽ, നമ്മുടെ സന്യാസത്തിന്റെയും അന്തഃസത്ത. വ്രതങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥന, പ്രേഷിതവൃത്തി, സമൂഹജീവിതം തുടങ്ങിയ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ, വചനബദ്ധവും പരാർപ്പിതവു

LIBRARY

മായിരിക്കേണ്ട സമർപ്പിതജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങളും മാത്രമാണ്. അവയോരോന്നും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടാതെ അകന്നകന്ന് നിൽക്കേണ്ട ആശയങ്ങളോ അനുഭവങ്ങളോ അല്ല. യേശുവിലും സഭയിലും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന വചനബദ്ധവും മനുഷ്യബദ്ധവുമായ പുതിയ മാംസത്തെ നമ്മിലേയ്ക്ക് പകർത്തുകയാണ് ഈ സന്യാസസാധനകളെല്ലാറ്റിന്റെയും ഏകമായ ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ, സന്യാസത്തിലെ ഈ മൗലികസാധനകളെപ്പറ്റി ഏകീകൃതമായൊരു ധാരണയത്രേ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത്. യേശുവിലും സഭയിലും സാക്ഷാത്കരിച്ചിരിക്കുന്ന സന്യാസരഹസ്യത്തെ നമ്മിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കാനും തുടരാനുമുള്ള യത്നത്തിന്റെ വിവിധമാനങ്ങളായി മേല്പറഞ്ഞ സാധനകളെ അപഗ്രഥിച്ചറിയുകയും അന്വയിച്ചുകാണുകയുമത്രേ ഇതിനാവശ്യം. നമ്മുടെ സന്യാസത്തിന്റെ സിദ്ധിപരവും (charismatic) വ്യക്തിപരവും (personal) ഘടനാപരവും (structural) ആയ പരിണാമങ്ങളെല്ലാറ്റിനെയും, അവയുടെ മനുഷ്യാവതാരപരവും (incarnational) തിരുസ്സഭാപരവുമായ (ecclesial) പരിമാണങ്ങളിൽ അപഗ്രഥിക്കുകയും ഏകീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യവും ഇതുതന്നെയാണ്. ഈ അപഗ്രഥനവും അന്വയനവും കൂടാതെ സന്യാസപൂർണ്ണിമയുടെ വ്യക്തവും ഭദ്രവും ഏകീകൃതവുമായൊരു ചിത്രം ലഭിക്കാനും എളുപ്പമല്ല.

ആലുവായിലെ കാർമ്മലൈറ്റ് ജൂനിയറേറ്റിൽ സന്യാസജീവിതത്തെപ്പറ്റി ചെയ്ത പ്രഭാഷണങ്ങളത്രേ ഈ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ മൂലരൂപം. അവ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സഹകാര്യോപയോഗത്തിനുവേണ്ടി 'സന്യാസദർശനം' എന്ന പൊതുശീർഷകത്തിൽ വേർതിരിച്ചുള്ള എട്ടു പ്രബന്ധങ്ങളായി കോ

ലഴിയിൽ നിന്ന് സിസ്റ്റർ ക്രിസ്റ്റഫർ സി. എം.സി. പ്രസാധനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. പലരും ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അവയെ ഇപ്പോഴും ഒരുമിച്ച് പുസ്തകരൂപത്തിലാക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ എന്നെ ഒരോരോ തരത്തിൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവർ നിരവധിയുണ്ട്. അവർക്കെല്ലാം എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ നന്ദി.

ഫാ. സിറിയക് കണിച്ചായ്

കാർമ്മൽഗിരി, ആലുവാ–2
16–7–1973

രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ മുഖവുര

'സന്യാസജീവിതം', 'അനുസരണം' എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ആവശ്യമെന്നു കണ്ട ചില വിശദീകരണങ്ങളും ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ കൂടുതലായി എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. യേശുവിന്റെ മാംസത്തിന്മേൽ പിതാവ് ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന വിളിയിലും വിധിയിലുമുള്ള നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ പങ്കുചേരലാണ് ക്രൈസ്തവസന്യാസം എന്ന മൗലികാശയമാത്രം പ്രഥമാദ്ധ്യായത്തിൽ കൂടുതൽ തെളിവാക്കിയിട്ടുള്ളത്. സന്യാസാനുസരണത്തിന്റെ പരോന്മുഖവും മനുഷ്യരക്ഷാകരവുമായ പരിമാണത്തെ 'അനുസരണം' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിലും കൂടുതൽ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു.

വ്രതങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥന, പ്രേഷിതവൃത്തി, സമൂഹജീവിതം തുടങ്ങിയ വിവിധ സന്യാസസാധനകളെപ്പറ്റി ഏകീകൃതവും പരസ്പരസംസക്തവുമായ ധാരണയല്ലോ വേണ്ടത്. അവ തമ്മിലുള്ള ഏകീഭാവവും പരസ്പരസംസക്തിയും തെളിവാകാൻ ആവശ്യമുള്ള ചില ചെറു വിശദീകരണങ്ങളും ഈ പുതിയ പതിപ്പിൽ അവിടവിടെയായി എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സാകല്യേന പറഞ്ഞാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം താഴെപ്പറയും വിധമാണ്:

വചനത്തിലൂടെ പിതാവിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും വചനത്തിലൂടെതന്നെ പിതാവിനാൽ മനുഷ്യർക്കായി വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ യേശുവിന്റെ മാംസരഹസ്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ ഉൾപ്പെടലത്രേ ക്രൈസ്തവസന്യാസം. ഈ വിളിയും വിധിയും നമ്മിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുള്ള കർമ്മപരമായ മൂന്നു കെട്ടുനിക്കുകളാണ് സന്യാസവ്രതങ്ങൾ. അവയിലൂടെ നമ്മെയും നമുക്കുള്ളവയെയും നാം പിതാവിലേയ്ക്ക് വിളിപ്പിച്ച്,

മനുഷ്യർക്കായി പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മുറിച്ച് വിളമ്പപ്പെടാനുള്ള ബലി വസ്തുവായി വിധിപ്പിക്കുന്നു (പേജ് 21 അടിക്കുറിപ്പ് നമ്പർ 8 നോക്കുക). ശിരസ്സാകുന്ന പിതൃവചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന യേശുവിന്റെ ശരീരരഹസ്യത്തിൽ പങ്കുപറ്റുക മൂലം നാം പിതാവിനും മനുഷ്യർക്കും സംലഭ്യരായിത്തീരുന്നതത്രേ സന്യാസഭരണത്തിന്റെ സാരം. മനുഷ്യമാംസം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യത്തെമുഴുവൻ യേശുവിനായി നേടി, അതിനെ വചനത്തോടു ചേർത്ത് പിതാവിലെത്തിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ലക്ഷ്യം. യേശുവിൽ മനുഷ്യമാംസത്തിനായി നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പിതൃവചനത്തിനുള്ള നമ്മുടെ പ്രതിവചനവും പ്രത്യുത്തരവുമാണ് പ്രാർത്ഥന. നാമെല്ലാവരും ചേർന്ന ഒരുമയുടെ പ്രതീകമായ യേശുവിന്റെ മാംസത്തിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം സഹവസിച്ച്, നമ്മെത്തന്നെ പിതാവിനും, മനുഷ്യർക്കും ശുശ്രൂഷാപൂർവ്വം ആത്മദാനം ചെയ്യുകയത്രേ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ നോക്കുന്നവർക്ക് സന്യാസജീവിതം മുഴുവനെയും വചനം, മാംസം എന്ന യേശുപരമായ രണ്ടു മൗലികബിന്ദുക്കളിൽ ഏകീകരിച്ച് ദ്യോതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിലുള്ള വീക്ഷണവിശേഷം വ്യക്തമാകാതെ പോവില്ല.

അവസാനമായി, ചുരുങ്ങിയൊരു കാലയളവിനുള്ളിൽ രണ്ടാമതൊരു പതിപ്പുകൂടി വേണ്ടിവരത്തക്കവണ്ണം, ആദ്യപതിപ്പിന് കേരളീയരായ സന്യാസിനീസന്യാസികളിൽനിന്നു ലഭിച്ച സ്വീകരണത്തിന് എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ നന്ദി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

കാർമ്മൽഗിരി
ആലുവ–683102
30–3–1975

ഒന്ന്

സസ്യാസജീവിതം

ആദിയിൽ, പിതാവായ ദൈവം തന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വാക്കുകൊണ്ട്1 ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു. താൻ സൃഷ്ടിച്ച മണ്ണിലേക്ക്, തന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളായ പ്രാണനെ നിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് (സൃഷ്ടി 2:7), അവിടുന്ന് മനുഷ്യനെ മെനഞ്ഞെടുത്തു. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ മരണം കാണാത്ത ശ്വാസം—പ്രാണൻ—മനുഷ്യനായ മണ്ണിലേക്കു ന്യാസം ചെയ്യപ്പെട്ടു, നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. അതോടെ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രാണൻ അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള മണ്ണായി, മാംസമായി, ലോകസംഗ്രഹമായി,2 മനുഷ്യൻ ഭൂമുഖത്തു പ്രത്യക്ഷനായി. മനുഷ്യ

---

1. വാക്ക് ഉള്ളിൽനിന്നുവരുന്നതും ഉള്ളിനെ കാട്ടുന്നതും ഉള്ളിനെ കൊടുക്കുന്നതുമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഉള്ളിന്റെ പ്രതീകമാണു വാക്ക്. ലോകം ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളാകുന്ന വാക്കുകൊണ്ട്—വചനംകൊണ്ട്—സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും (യോഹ. 1:3), ലോകം ദൈവമല്ല—എന്റെ വാക്കുകൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ശബ്ദം ഞാനല്ലാതിരിക്കുന്നതുപോലെ.

2. ഈ ലോകത്തിലുള്ളതെല്ലാം—ധാതുക്കളും സസ്യജീവനും മനുഷ്യജീവനും—ഓരോ മനുഷ്യനിലുമുണ്ട്. അതിനാൽ ഓരോ മനുഷ്യനും ഈ വിശാലപ്രപഞ്ച (macrocosm) ത്തിന്റെ

നായ മണ്ണിലേക്കു ദൈവം ഊതിപ്രവേശിപ്പിച്ച ശ്വാസം, ജീവനും അമർത്ത്യതയും രക്ഷയുമത്രേ. അങ്ങനെ ആദ്യത്തെ മനുഷ്യനിൽ രക്ഷയുടെ ലോകം രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ലോകം, ഉദയംചെയ്തു.

ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളിനെ തന്റെ ഉള്ളായി, തന്റെ ഉള്ളോടു ചേർത്തുവച്ചിരുന്ന ആദം, ഭാരതീയശൈലിപ്രകാരം, ധർമ്മത്തിന്റെ മനുഷ്യനത്രേ. ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളും മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളും തമ്മിലുള്ള ചേർച്ചയാണ് ധർമ്മം. പക്ഷേ, ധർമ്മപുത്രനായ ആദം വേഗത്തിൽ നാശപുത്രനായി മാറി. സത്യയുഗം കലിയുഗമായിത്തീർന്നു. തന്റെ ഉള്ളിന്റെ ആഗ്രഹമായി ദൈവം വാക്കിലൂടെ അറിയിച്ച കല്പനലംഘിച്ചതുവഴി, ആദം തന്നിൽനിന്നും ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തെ—പ്രാണനെ—അടർത്തിക്കളഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ വചനവും പ്രാണനും— ഉള്ളും ജീവനും— തന്നിൽനിന്ന് അറുപോയയുടനെ ആദമെന്ന മനുഷ്യൻ ഉതിർന്നുവീഴുന്ന മണ്ണും അഴുകിത്തീരുന്ന മാംസവുമായി മാറി.

എങ്കിലും, ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളിന്റെ സ്പർശം ഒരിക്കൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മാംസത്തിൽനിന്നും ആ ഉള്ളിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയും ദാഹവും അമ്പേ അറുപോവുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. 'ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിരുന്ന അങ്ങയുടെ വചനത്തെയും പ്രാണനെയും വീണ്ടും ഞങ്ങളിലേക്കു വീഴ്ത്തിത്തരണേ, അവതരിപ്പിക്കണേ!!'

ചുരുക്കമായ ഓരോ ഹസ്വപ്രപഞ്ചം (microcosm) തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻ ലോകസംഗ്രഹമായിരിക്കുകയാൽ, മനുഷ്യൻ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതുവഴി, മനുഷ്യനിലൂടെ ലോകവും രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പ്രാണൻ അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള മണ്ണാണല്ലോ മനുഷ്യൻ. അതിനാൽ മനുഷ്യനിലൂടെ ഈ മണ്ണും—ഈ ലോകവും—രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എന്ന പ്രാർത്ഥനയുമായി മനുഷ്യവംശം ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ അനേകകാലം വ്യഥപൂണ്ടുനിന്നു. 'ഞങ്ങളുടെ മണ്ണിലേയ്ക്ക്, മാംസത്തിലേയ്ക്ക്, അങ്ങേ ഉള്ളും പുത്രനും പ്രാണനുമായ തിരുവചനത്തെ അവതാരം കൊള്ളിക്കണേ!' എന്ന യാചനയുമായി പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ കൈകൂപ്പിനിന്ന മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പ്രതീകവും പ്രതിനിധിയുമത്രേ നസ്സിലെ കന്യകാമറിയം. 'ഇതാ നിന്റെ വചനംപോലെ എന്നിൽ ഭവിക്കട്ടെ!!' എന്നുച്ചരിച്ചുകൊണ്ട്, മണ്ണിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്ന വചനത്തിനുള്ള ആവാസസ്ഥാനമായി മറിയം തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ കാഴ്ചവച്ചു. മാതാവ് അർപ്പിച്ച മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്ക് പിതാവ് തന്റെ വചനത്തെ—ഉള്ളിനെ, പ്രാണനെ, പുത്രനെ—സന്യാസംചെയ്തു, അവതരിപ്പിച്ചു. അതോടെ, പിതാവിന്റെ വചനമാകുന്ന ജീവൻ വീണ്ടും ക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യനിലേയ്ക്കും, മനുഷ്യനിലൂടെ പദാർത്ഥത്തിലേക്കും ലോകത്തിലേക്കും കനിഞ്ഞിറങ്ങി. പിതാവിന്റെ പ്രാണൻ—വചനം—വീണ്ടും യേശുവിൽ നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിപ്പകർന്നു. അങ്ങനെ പിതാവിന്റെ മരണമില്ലാത്ത സ്വർഗ്ഗീയജീവൻ പ്രസരിച്ചതുവഴി, നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വം യേശുവിൽ വീണ്ടും രക്ഷിതമായി ഭവിച്ചു. നമ്മുടെ ഉള്ളായി പിതാവ് നമുക്കു കനിഞ്ഞുനല്കിയ വചനത്തിന് പ. കന്യകാമറിയം തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ വ്യഥയിലും ഉത്കണ്ഠയിലും സന്യാസംചെയ്ത്, ആ വചനത്തെ തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ നമുക്കായി ഏറ്റുവാങ്ങി. മറിയം തന്നെത്തന്നെ മനുഷ്യനു—പുരുഷനു—അർപ്പി

---

3. ജീവൻ, അറിവ്, സ്നേഹം എന്നിവയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ മനുഷ്യനുള്ള ഒരു പ്രധാന പോംവഴിയാണല്ലോ വചനം അഥവാ വാക്ക്. പിതാവിന്റെ ജീവനും അറിവും സ്നേഹവും പൂർണ്ണമായി പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു പുത്രനിലാണല്ലോ. ആ നിലയിൽ പുത്രനെ പിതാവിന്റെ വചനമെന്നു വിളിക്കുന്നു.

ക്കാതെ, പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സന്യാസംചെയ്തു. അങ്ങനെ, മറിയത്തിന്റെ 'സന്യാസം'വഴി ആദ്യമായി മനുഷ്യവ്യക്തിയിൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസം, പദാർത്ഥം, ലോകം, പ്രത്യക്ഷമായി.

അതെ, മാതാവ് സന്യാസംചെയ്ത മാംസവും, അതിലേയ്ക്ക് അതിന്റെ ഉള്ളായി പിതാവ് സന്യാസംചെയ്ത വചനവുംതമ്മിൽ ഒന്നുചേർന്ന് ഫലമണിഞ്ഞ സന്യാസപൂർണ്ണിമയത്രെ നസ്രസ്സിലെ യേശു. അതിനാൽ, യേശുതന്നെയാണ് സന്യാസത്തിന്റെ ആദ്യരൂപവും ആദർശരൂപവും അവസാനരൂപവും. യേശുവിലത്രെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനം മനുഷ്യമാംസത്തിനും, മനുഷ്യമാംസം വചനത്തിനും, ആദ്യമായും അത്യന്തമായും സന്യാസംചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ പിതൃജീവനും ജ്ഞാനവും സ്നേഹവുമായിരിക്കുന്ന വചനം—പുത്രൻ—യേശുവിന്റെ മാംസത്തിനുള്ളിൽ, അതിന്റെ ഏകമായ ആധാരമായും ആലംബമായും—ഉള്ളായും ഉടമയായും—പിതാവിനാൽ വയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, സന്യാസംചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിന്റെ ജീവനും സ്നേഹവും ജ്ഞാനവും യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്ക് നിറയെ വാർന്നുവീണു, ആ മനുഷ്യത്വം രക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. തന്റെ മാംസത്തിനു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പിതൃദാനമായ വചനത്തെ സസ്നേഹം കൈക്കൊണ്ടു; അതിനുള്ള പ്രത്യുത്തരമായി യേശു തന്റെ മാംസത്തെ—മാനുഷികമായ തന്റെ ജീവനേയും സ്നേഹത്തേയും അറിവിനേയും—മുഴുവനായി, നേരേ (immediately) പിതൃവചനത്തിനു സ്നേഹപൂർവ്വം (intimately) സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവ്യക്തിയിൽനിന്നല്ല, പിതൃദാനമായ വചനത്തിൽ നിന്നത്രേ യേശുവിലെ മാംസം ജീവനും അറിവും സ്നേഹവും നേരേ, സ്നേഹപൂർവ്വം,

കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. തന്റെ മാംസം—മാനുഷിക മായ തന്റെ ജീവനും അറിവും സ്നേഹവും—യേശു നേരേ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും മനുഷ്യവ്യക്തിക്കല്ല, പിതൃദാനമായ വചനത്തിനത്രേ. അതിനാൽ വചനത്തിനുമാത്രം നേരേ, പൂർണ്ണമായി, അവകാശപ്പെട്ട വചനബദ്ധവും വചനഭക്തവുമായ മാംസമത്രേ യേശുവിനുള്ളത് 4.

വചനം മുഴുവനായി പിതാവിന്റേതും, പിതാവിൽ നിന്നുള്ളതും, പിതാവിനുള്ളതുമാണ്. അതിനാൽ, ആമൂലാഗ്രം വചനത്തിന് സമർപ്പിതവും സന്യസ്തവുമായ— വചനബദ്ധവും വചനഭക്തവുമായ— യേശുവിന്റെ മാംസവും പിതാവിനുള്ള കാണിക്കയായി അവിടുത്തെ വലത്ത് ഭാഗത്ത് കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടണം, സന്യാസംചെയ്യപ്പെടണം. യേശുവിന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി പിതാവ് സന്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വചനത്തിലൂടെ അവിടുന്ന് ആ മാംസത്തെ തന്നിലേയ്ക്ക് വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. പിതാവിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മാംസമത്രേ, അതിനാൽ, യേശുവിനുള്ളത്. ഈ വിളിക്കുള്ള പ്രത്യുത്തരമായി യേശു തന്റെ മാംസത്തെ—തന്റെ ഉള്ളിനേയും തനിക്കുള്ളവയേയും5— ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ പൂർണ്ണമായും നിത്യമായും പിതൃസന്നിധാനത്തിൽ കാഴ്ചവച്ചിരിക്കുന്നു. പിതാവിനുള്ള

---

4. മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ, യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം (human nature) മനുഷ്യവ്യക്തി (human person) ക്കല്ല, വചനമാകുന്ന ദിവ്യവ്യക്തി (Divine Person) ക്കത്രേ സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതമായി നില്ക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യവ്യക്തിയില്ല, മനുഷ്യസ്വഭാവമാണുള്ളതെന്നും, മനുഷ്യസ്വഭാവം (human nature) വചനമാകുന്ന ദിവ്യവ്യക്തിയോട് അവിഭക്തമാംവിധം യോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും (Hypostatic Union) പറയുന്നതിന്റെ ആത്മീയമായ സൂചന ഇതാണ്.

ഈ മാംസദാനമത്രേ യേശുവിന്റെ സന്യസനത്തി
ന്റെ ഒന്നാം പുറത്തുള്ള മുദ്ര.

തന്റെ വചനത്തിലൂടെ പിതാവ് തന്നിലേയ്ക്ക്
വിളിച്ചിരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ മാംസത്തെ, അതേ
വചനത്തിലൂടെതന്നെ അവിടുന്ന് മനുഷ്യരായ നമു
ക്കായി വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. പിതാവിന് സന്യസ്തത
വും സമർപ്പിതവുമായ യേശുവിന്റെ മാംസം—യേ
ശുവിന്റെ ഉള്ളും യേശുവിനുള്ളവയും— തന്റെ മക്ക
ളായ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ഒന്നായി, ഒരുപോലെ,
മുറിച്ച് വിളമ്പപ്പെടണം എന്നതത്രേ യേശുവിന്റെ
മാംസത്തിന്മേൽ പിതാവ് ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന വി
ധി. പിതാവിനുള്ളതെല്ലാം അവിടുത്തെ മക്കൾക്ക്
ഒന്നായി, ഒരുപോലെ, രുചിപ്പാനുള്ളതാണല്ലോ. ത
ന്റെ മാംസത്തിന്മേൽ ചൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പിതാ
വിന്റെ ഈ വിധിക്കനുസരണം, യേശു പിതാവിന്
സന്യസ്തമായ തന്റെ മാംസത്തെ കുരിശിലെ 6 ബലി
യിൽ മനുഷ്യർക്കായി പ്രാർത്ഥനയിലും സഹന
ത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും നുറുക്കി, മനുഷ്യരിലേ

---

5. നമ്മുടെ മാംസം അഥവാ ശരീരം, ഒരേ സമയം, നാം ആയിരിക്കുന്നതിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും (our Being and our Having) പ്രതീകമത്രേ. നമ്മുടെ ശരീരം നാം ആയിരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. അതേസമയം, ശരീരം നമുക്കുള്ളതിന്റെ പ്രതീകവുമാണ്. അതുകൊണ്ടത്രേ 'എനിക്കു ശരീരമുണ്ട്' എന്നു നമുക്കു പറയാനാവുന്നത്. ആകയാൽ ശരീരത്തെ വചനത്തിനർപ്പിക്കുമ്പോൾ, നാം, പ്രതീകാത്മകമായി, നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും വചനത്തിന്—പിതാവിന്റെ ഉള്ളിന്—അർപ്പിക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നത്.

6. യേശു നമുക്കുവേണ്ടി അർപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനയുടെയും സഹനത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും പാരമ്യമായിരുന്നുവല്ലോ അവിടുന്നു തന്നെത്തന്നെ നമുക്കായി നുറുക്കിയ തന്റെ പീഡാനുഭവവും കരിശുമരണവും.

യ്ക്കു സന്യാസംചെയ്തുചേർത്തിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്കുള്ള തന്റെ ഈ മാംസദാനമത്രേ യേശുവിന്റെ സന്യസനത്തിന്റെ മറുപുറത്തുള്ള മുദ്ര.

യേശുവിന്റെ സന്യാസം, അതിനാൽ, ഒരേസമയം പിതാവിൽനിന്നുള്ളൊരു വിളിയും വിധിയുമാണ്. പിതാവിനുമാത്രം സമർപ്പിതമാകാൻ പിതൃവചനത്തിലൂടെ നേരേ പിതാവിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മാംസമത്രേ യേശുവിനുള്ളത്. പിതാവിനുമാത്രം സമർപ്പിതമായിരിക്കുകൊണ്ട്, ആ ശരീരം പിതാവിന്റെ മക്കൾക്കെല്ലാവർക്കും ഒപ്പം, ഒന്നായി, പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മുറിച്ചുവിളമ്പപ്പെടാനും വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിതൃവചനത്തിലൂടെ യേശുവിന്റെ മാംസത്തിന്മേൽ ചൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ വിളിക്കും വിധിക്കും യേശു നല്കിയ പ്രത്യുത്തരത്തിന്റെ ഒരു മിച്ചുള്ള പ്രകടനമത്രേ അവിടുത്തെ കുരിശ്. കുരിശിൽ കിടക്കവേ, 'പിതാവേ, എന്നെ നിന്റെ കരങ്ങളിൽ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു' എന്നുച്ചരിച്ചുകൊണ്ട്, പിതാവിന്റെ വിളിക്കുള്ള പ്രത്യുത്തരമായി യേശുതന്നെത്തന്നെ അവിടുത്തെ കരങ്ങളിലേയ്ക്കു സന്യാസംചെയ്തു. അതോടൊപ്പം, പിതാവിന്റെ വിധിപ്രകാരം കുരിശിൽ തന്റെ മാംസം അനേകർക്കായി മുറിച്ചും രക്തം അനേകർക്കായി ഒഴുക്കിയും, യേശു തന്നെത്തന്നെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്കും സന്യാസംചെയ്തു. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും തന്നെതന്നെ ഒപ്പം പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും സംലഭ്യനാക്കിയ മനുഷ്യനത്രേ യേശു: പിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, പിതാവിനുവേണ്ടി സഹിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, പിതാവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന മനുഷൻ! മനുഷ്യനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യനുവേണ്ടി സഹിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ!! ഇതത്രേ പിതാവിനും മനുഷ്യർക്കും സമർപ്പിതമായ യേ

ശുവിന്റെ മാംസത്തിലെ സന്യാസരഹസ്യത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

യേശുവിൽ മൗലികമായി സംഭവിച്ച ഇതേ സന്യാസരഹസ്യത്തെത്തന്നെ തിരുസ്സഭ ദിവ്യകാരുണ്യബലിയിലൂടെ തന്നിൽ കൗദാശികമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ മാംസത്തിന്മേൽ വചനത്തിലൂടെ പിതാവ് ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന അതേ വിളിയും വിധിയും, സഭ എല്ലാദിവസവും ബലിയിൽ തന്റെ മാംസസംഗ്രഹമാകുന്ന അപ്പത്തിന്മേൽ തനിക്കായി ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു. തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പ് മണ്ണിലേയ്ക്കൊഴുകുമ്പോളം പ്രയത്നിച്ച്, മണ്ണിൽ നിന്നും എല്ലാ ദിവസവും സഭ വിരിച്ചെടുക്കുന്ന അപ്പം, സഭയുടെ ശരീരത്തിന്റെ ചുരുക്കവും പ്രതീകവുമാണ്. തന്റെ ആത്മശരീരസംഗ്രഹമാകുന്ന ഈ അപ്പത്തെ സഭ അനുദിനം ബലിയിൽ പിതാവിനർച്ചന ചെയ്യവേ, പിതാവ് ഈ അപ്പത്തിൽ കനിഞ്ഞ്, അതിലേയ്ക്കു കൈനീട്ടി, അതിന്റെ ഉള്ളായി, തന്റെ തന്നെ ഉള്ളും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തെ സന്യാസംചെയ്തു ചേർക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തെ തന്റെ ഉള്ളായിക്കിട്ടാൻവേണ്ടി സഭ തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ചുരുക്കമായ അപ്പത്തിൽ നിന്നും അതിന്റെ പദാർത്ഥപരവും മാനുഷികവുമായ ഉള്ള് അഥവാ കാതൽ അറുപോകാൻ സ്വയം സമ്മതിക്കുന്നു. സഭ തന്റെ ശരീരത്തെ—തന്റെ ഉള്ളിനേയും തനിക്കുള്ളവയേയും—മാനുഷികമായ ആലംബത്തിൽ ചേർത്തു നിറുത്താതെ, പിതാവിന്റെ ജീവനും സ്നേഹവും ജ്ഞാനവുമായ വചനത്തിൽ നേരേ, സ്നേഹപൂർവ്വം, ചേർത്തുനിർത്തുന്നു എന്നതത്രേ കുർബ്ബാനയിൽ സംഭവിക്കുന്ന സത്താന്തരീകരണ (trans-substantiation) ത്തിന്റെ ആത്മീയ സൂചന. പിതൃവചനംകൊണ്ട് പൂർണ്ണവും പ്രസരിതവും പ്രകാശിതവുമായ സഭയുടെ മാംസം— അവളുടെ ഉള്ളും അവയവങ്ങൾക്കുള്ളവയും—വചനബദ്ധവും വചനഭക്തവു

മായ യേശുവിന്റെ മാംസംപോലെ—പിതാവിലേയ്ക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും മനുഷ്യർക്കായി മുറിച്ച് വിളമ്പപ്പെടാൻ പിതാവിനാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമത്രേ. പിതാവിന്റെ വിളിക്കുള്ള പ്രത്യുത്തരമായി സഭ തന്നെത്തന്നെ രാവും പകലും പിതാവിനുള്ള നിത്യദാനമായി സക്രാരിക്കുള്ളിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. അതേസമയം തന്റെ മാംസത്തിന്മേൽ വീണിരിക്കുന്ന പിതാവിന്റെ വിധിക്കനുസരണം, അവയം തന്നെത്തന്നെ മനുഷ്യർക്കായി ബലിയിൽ 7 പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മുറിച്ചുവിളമ്പിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യേശുവിനെപ്പോലെ, സഭയും വചനത്തിന് സന്യസ്തമായ തന്റെ മാംസം മുഴുവനും ഒപ്പം പിതാവിനും മനുഷ്യർക്കും പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും സംലഭ്യമാക്കുന്നു.

മനുഷ്യാവതാരംവഴി യേശുവിൽ മൗലികമായി സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടതും, ബലിയിലൂടെ സഭ തന്നിൽ അനുദിനം കൗദാശികമായി സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുന്നതുമായ 'മാംസത്തിന്റെ വചനത്തിനുള്ള ഈ സന്യാസരഹസ്യത്തെ' സന്യാസികരും, തങ്ങളുടെ മാംസത്തെ—തങ്ങളേയും തങ്ങൾക്കുള്ളവയേയും—പ്രതിത്രയംവഴി8 വചനത്തിനർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, തങ്ങളിൽ

---

7. സഭ നമുക്കുവേണ്ടി അർപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെയും സഹനത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും പാരമ്യമാണല്ലോ ദിവ്യബലി.

8. നമ്മെയും നമ്മുക്കുള്ളവയെയും പിതൃവചനത്തോട് ചേർത്തുകെട്ടി, അവയെ പിതാവിലേക്കു വിളിപ്പിച്ച്, മനുഷ്യർക്കായി പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മുറിച്ച് വിളമ്പപ്പെടാനുള്ള ബലിവസ്തുവായി വിധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കർമ്മപരമായ ടെക്നിക്കുകളത്രേ മൂന്ന് സന്യാസവ്രതങ്ങൾ. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ (our Being) നേരെ വചനത്തോടു ചേർത്തൊന്നിപ്പിച്ച്, പിതാവി

വ്യക്തിപരമായി സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുന്നു. ഇതു വഴി യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും മാംസങ്ങളിൽ വചനത്തിലൂടെ പിതാവ് ചൊല്ലിയിട്ടുള്ള അതേവിളിയും വിധിയുംതന്നെ സന്യാസികളും തങ്ങളുടെ മാംസങ്ങളിൽ വ്യക്തിപരമായി ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു. നമ്മുടെ സന്യാസത്തിന്റെ വ്യക്തിപരമായപരിമാണം (personal dimension), മനുഷ്യാവതാരപരവും (incarntional) തിരുസ്സഭാപരവും (ecclesial) ആയ പരിമാണങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും മാംസത്തിന്മേൽ പിതാവ് വചനത്തിലൂടെ പതിച്ചിട്ടുള്ള അതേ വിളിയിലും വിധിയിലുമത്രേ സന്യാസികളും പങ്കുപറ്റുന്നത്. യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും മാംസങ്ങളോടൊപ്പം അവരുടെ മാംസവും —അവരുടെ ഉള്ളും അവർക്കുള്ളവയും—പിതാവിനുമാത്രം നേരേ സമർപ്പിതമാകാൻ, പിതൃവചനത്തിലൂടെ പിതാവിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിതാവിനുള്ള നിത്യകാണിക്കയായി അവർ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ മാംസത്തിന്മേൽ അവിടുന്ന് ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന വിധിയും, യേശുവിന്റെയും സഭയുടേയും മാംസത്തിന്മേൽ അവിടുന്ന് ചൊല്ലിയിരിക്കുന്ന അതേ വിധിതന്നെയാണ്.

നു സമർപ്പിതരും മനുഷ്യർക്ക് സംലഭ്യരുമാക്കിപ്പകർത്തുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നാം നമുക്കുള്ളവയെ (our Having) നേരേ വചനത്തിനർപ്പിച്ച്, വചനത്തിലൂടെ അവയെ പിതാവിനർപ്പിതവും, മനുഷ്യർക്കു സംലഭ്യവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമ്പത്ത്, അറിവ്, കഴിവ്, ആരോഗ്യം, സമയം തുടങ്ങി നമുക്കുള്ളവയെല്ലാം വചനത്തിലൂടെ ചൊല്ലപ്പെടുന്ന പിതൃവിധിപ്രകാരം നാം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുത്തു കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി നമ്മിലുള്ളവാകേണ്ട കുറവാണല്ലോ ദാരിദ്ര്യം. അനുസരണത്തിൽ നാം നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും ഉണ്മയെയും (our Being and our Having) ഒന്നായി വചനത്തിനർപ്പിച്ച്, വചനത്തിലൂടെ അവയെ നേരേ പിതാവിലേക്കു വിളിപ്പിക്കുകയും, അവയിന്മേൽ ചൊല്ലപ്പെടുന്ന പിതൃവിധിക്കനുസരണം അവയെ സേവനപൂർവ്വം മനുഷ്യനു സംലഭ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യേശുവിനെപ്പോലെയും സഭയെപ്പോലെയും, സന്യാസികളും തങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ—തങ്ങളേയും, തങ്ങൾക്കുള്ളവയേയും—പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മറ്റുള്ളവർക്കായി നുറുക്കി, തങ്ങളുടെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തെ—പിതൃജീവനേയും പിതൃസ്നേഹത്തേയും—ലോകത്തിലേയ്ക്കൊഴുക്കി, ലോകത്തെ രക്ഷിക്കണമെന്നുള്ളതിനാൽ അവരുടെ മാംസത്തിന്മേൽ പതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പുതിയ വിധി. കുരിശിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും യേശു തന്റെ മാംസത്തെ അനേകർക്കുവേണ്ടി മുറിച്ചും രക്തത്തെ അനേകർക്കുവേണ്ടി ചിന്തിയും വചനജീവനെ നമ്മുടെ മണ്ണിലേയ്ക്ക് ഒഴുക്കിത്തന്നതിന്റെയും, സഭ ബലിയാകുന്ന പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും തന്റെ ശരീരത്തെ മുറിച്ച് വചനജീവനെ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുക്കിത്തരുന്നതിന്റെയും, തുടർച്ചതന്നെയാണിത്. അങ്ങനെ, മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ യേശുവിൽ മൗലികമായി നടന്നതും, തിരുസ്സഭതന്നിൽ കൗദാശികമായി തുടരുന്നതുമായ രക്ഷയുടെ രഹസ്യങ്ങളും നമ്മിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി, ലോകത്തെ ആ രഹസ്യങ്ങളോട് ഒന്നിപ്പിച്ച് രക്ഷിക്കുകയെന്ന തിരുസ്സഭയിലുള്ള നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതംകൊണ്ട് നാം സാധിക്കുന്നത്.

നാം നമ്മുടെ മാംസത്തെ നേരേ സ്ത്രീയ്ക്കോ പുരുഷനോ സമർപ്പിക്കാതെ, വിളിയായും വിധിയായും നമുക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പിതൃവചനത്തിന് അതിനെ അത്യന്തസന്യാസംചെയ്തത്, നമ്മെത്തന്നെ ആ വചനംകൊണ്ട് പൂർണ്ണവും പ്രസരിതവും പ്രകാശിതവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, യേശു കുരിശിൽ ചെയ്തതുപോലെയും, സഭ ബലിയിൽ ചെയ്യുന്നതുപോലെയും, നാം പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും നമ്മെത്തന്നെ ഭേദിച്ച്, നമ്മുടെ മാം

സത്തിന്റെ ഉള്ളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വചനധാരയെ ലോകത്തിലേയ്ക്കൊഴുക്കുന്നു. അങ്ങനെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളും ജീവനും സ്നേഹവുമായ വചനം നമ്മിലൂടെ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുകിവീണ്, ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഉള്ള് വചനമായി ഭവിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ—സമ്പൂർണ്ണനായ പ്രാപഞ്ചികക്രിസ്തു രൂപപ്പെടുന്ന പ്രക്രിയയെ—വചനത്തിനുള്ള നമ്മുടെ ആത്മസമർപ്പണത്തിലൂടെയും, പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മനുഷ്യർക്കായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ ആത്മബലിയിലൂടെയും, നാം ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയും സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും പൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, യേശുവിലൂടെ നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും തിരുസ്സഭയിലൂടെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതുമായ രക്ഷയുടെ രഹസ്യത്തെ, നമ്മിൽ പുനരനുഭവിക്കാനും ലോകത്തിൽ പുനരവതരിപ്പിക്കാനുമുള്ള മാർഗ്ഗമായിരിക്കണം, നമുക്ക് സന്യാസജീവിതം. ഈ അടിസ്ഥാനപരമായ അർത്ഥത്തിലത്രേ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ നിയമം സുവിശേഷത്തിലെ യേശുവിനെ അനുകരിക്കുകയാകുന്നു എന്ന് കൗൺസിൽ പറയുന്നത്.

യേശുവിൽ കാണുന്ന കുറെ സുകൃതങ്ങളും പുറമെ നിന്നുകൊണ്ട് നമ്മിൽ പകർത്താൻ പരിശ്രമിക്കുകകൊണ്ടുമാത്രം ക്രിസ്തുവനുകരണമാവില്ല. യേശുവിലെ അന്തർരഹസ്യത്തെയും ആന്തരഘടനയെയും നാം നമ്മിൽ പുനരനുഭവിക്കുകയും പുനരാവിഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതത്രേ പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിലുള്ള ക്രിസ്തുവനുകരണം. മനുഷ്യാവതാരംവഴി യേശുവിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന പുതിയ ഘടന ഇതാണ്: അവിടുന്നു തന്റെ മാനുഷികതയിൽ ദൈവികതയെ സംവഹിക്കുകയും, തന്റെ മാനുഷികതയിൽ ദൈവികതയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, തന്റെ മാനുഷികതയിലൂടെതന്നെ ദൈവികതയെ നമുക്കു പ്രദാ

നം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ യേശുവത്രേ ഏറ്റവും വലിയ കൂദാശ. ദൈവികതയെ സംവഹിക്കുകയും പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന മാനുഷിക—ദൈവിക ചിഹ്നമാണല്ലോ കൂദാശ. യേശുവാകുന്ന പരമകൂദാശയെ തിരുസ്സഭ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലൂടെ എല്ലാ ദിവസവും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പുനരവതരിപ്പിക്കുന്നു. സഭ അർപ്പിക്കുന്ന അപ്പത്തിൽ യേശു തന്റെ ദൈവികതയെ സംവഹിക്കുകയും, അതേ അപ്പത്തിൽ അവിടുന്ന് നമ്മുടെ ആത്മീയഭോജനമായ ദിവ്യജീവനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, ആ അപ്പത്തിലൂടെതന്നെ അവിടുന്നു തന്റെ ദൈവികതയെ നമ്മിലേക്കു പകരുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ, യേശുവിനെ തങ്ങളിൽ പുനരനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും പുനരവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അനുകരിക്കുന്ന സന്യാസികളിലും ഇതേ യാഥാർത്ഥ്യം തന്നെ കാണണം. തങ്ങളുടെ മാനുഷികതയിൽ ദൈവികതയെ സംവഹിക്കുകയും, മാനുഷികതയിൽ ദൈവികതയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, മാനുഷികതയിലൂടെതന്നെ ദൈവികതയെ മനുഷ്യർക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കണം സന്യാസികൾ. എങ്കിൽമാത്രമേ, സന്യാസം യേശുവാകുന്ന ദിവ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ദൃശ്യമായ ആവിഷ്കാരവും തുടർച്ചയും ആകുകയുള്ളു. സ്വന്തം ജീവിതത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുയാഥാർത്ഥ്യത്തെ തങ്ങളിൽ അനുഭവിച്ച്, അതിനെ ദൃശ്യവും മാനുഷികവുമായ പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ പ്രദർശിപ്പിച്ച്, പ്രവൃത്തിയിലൂടെ മറ്റുള്ളവരിലേയ്ക്കു പകരുന്നവരാകണം സന്യാസികൾ. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനത്രേ അവർ തങ്ങളുടെ മാനുഷികതയെ യേശുവിന്റെ മാനുഷികതയോടു ചേർത്തുകെട്ടി, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തിനു തങ്ങളെത്തന്നെ സന്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ന്യാസം അഥവാ അർപ്പണമത്രേ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ കാതൽ. ഇതുവഴി, മാംസത്തെയും അപ്പത്തെയും വചനബദ്ധ (Word-bound)

മായി കാക്കുന്നു. യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും വചനബദ്ധതയിലും, മാംസത്തെയും, അപ്പത്തെയും സഹനത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും, ശുശ്രൂഷയിലും ഭേദിച്ച് അവയുടെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്കൊഴുകുന്ന യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും മനുഷ്യബദ്ധതയിലും നമുക്കു പങ്കു കിട്ടുന്നു. അങ്ങനെ സന്യാസം നമ്മെ ഒപ്പം ഒദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും സംലഭ്യരാക്കുന്നു.

അതിനാൽ, സന്യാസജീവിതം നമുക്കു സ്വന്തം വിശുദ്ധീകരണത്തിനായുള്ള ഒരു യത്നം മാത്രമാവരുത്. നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളവയും പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിച്ച്, വചനത്തെ നമ്മിൽ പൂർണ്ണമായി ഏറ്റുവാങ്ങി, സഹനത്തിലൂടെയും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സേവനത്തിലൂടെയും നമ്മെത്തന്നെ ഭേദിച്ച്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ ദിവ്യവചനത്തെ മറ്റുള്ളവരിലേയ്ക്കൊഴുക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ സന്യാസത്തിന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം. അതുവഴി, മറ്റുള്ളവരുടെ മാനുഷികതയെയും പിതാവിന്റെ പ്രാണനും സ്നേഹവുമായ വചനത്തിനു സമർപ്പിതമാക്കി രക്ഷിക്കുന്നതിൽ നാം സഹകരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മാനുഷികതയെ—നമ്മുടെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും—നശിപ്പിക്കാതെ, സംരക്ഷിച്ച്, പരിശുദ്ധമാക്കി, യേശുവിൽ നിക്ഷേപിച്ച് ശാശ്വതമാക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ ധർമ്മം. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനത്രേ നാം ആദ്യം നമ്മുടെതന്നെ മാംസത്തെ വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസന്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഈ ന്യാസത്തിൽ രണ്ടംശങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്: ഉപേക്ഷയുടെ അംശം; രണ്ട്: അപേക്ഷയുടെ (ബന്ധത്തിന്റെ, സമർപ്പണത്തിന്റെ) അംശം. ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിനു ന്യാസം ചെയ്യണമെങ്കിൽ അഥവാ അർപ്പിക്കണമെങ്കിൽ, അർപ്പിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ അതിനേറ്റതായ തലത്തിൽ നിന്നു മാറ്റി, ഏതു വസ്തു

വിനർപ്പിക്കുന്നുവോ അതിനോടു ചേർക്കുക ആവ
ശ്യമാണ്. അർപ്പണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ മാററലിൽ
ഉപേക്ഷയുണ്ട്. നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങളെ—നമ്മു
ടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും—യേശുവിനു ന്യാ
സം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി, നാം അവയെ ലോകത്തി
ന്റെ ഗതിയിൽനിന്നും തലത്തിൽനിന്നും മാററുന്നു,
ഉയർത്തുന്നു. ഈ മാററം ഉയർത്തലാണെങ്കിലും, ന
മുക്കു സ്വതഃസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന തലത്തിൽനിന്ന്
—ലോകത്തിൽനിന്ന്—ഉള്ള മാററമായതുകൊണ്ട്,
അതിന്റെ ഭാരം നമുക്കനുഭവപ്പെടും. ഈ ഭാരത്തെ
നാം പ്രശാന്തതയോടുകൂടി സംവഹിക്കണം. ഇത്തര
ത്തിലുള്ള ഭാരവും മാററവും കൂടാതെ ന്യാസം സാ
ദ്ധ്യമല്ല. ഇതിനെയാണ് നാം ഉപേക്ഷ എന്നു പറ
യുന്നത്. 'എന്നെ പിഞ്ചെല്ലുവാൻ മനസ്സാകുന്നവർ
തന്നെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കണം' എന്നാണല്ലോ യേശു
പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ ഈ ഉപേക്ഷ നിഷേധാത്മകമായി
ട്ടുള്ള ഒന്നല്ല. അതു ദാനത്തിന് അഥവാ സമർപ്പണ
ത്തിനു വേണ്ടിയുള്ളൊരു വ്യവസ്ഥ മാത്രമാണ്.
ഈ ഉപേക്ഷയിലൂടെ നാം നമ്മെത്തന്നെ കർത്താവി
നു നല്കുകയും, അങ്ങനെ എല്ലാവർക്കും തന്നെ
ത്തന്നെ നല്കുന്ന കർത്താവിന്റെ ഹൃദയഭാവത്തെ
നമ്മിലേക്കു നാം നേരെ പകർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഈ ന്യാസം അഥവാ ഉപേക്ഷവഴി നാം നമ്മെത്തന്നെ
നമ്മുടെ കേന്ദ്രമല്ലാതാക്കി (decentring) യേശുവിനെ
നമ്മുടെ കേന്ദ്രമായി വരിക്കുന്നു. അനേകർക്കുവേ
ണ്ടി സ്വന്തം മാംസം മുറിച്ചും രക്തം ചിന്തിയും
തന്റെ മാംസത്തിന്റെയും രക്തത്തിന്റെയും ഉള്ളായ
വചനജീവനെ അനേകരിലേയ്ക്കു പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന
യേശു നമ്മുടെ ജീവധാരയായിത്തീർന്നാൽ, ആ ജീവ
ധാര നമ്മുടെ മാംസത്തിലൂടെയും രക്തത്തിലൂടെ
യും പൊട്ടിയൊഴുകി അനേകർക്കു സംലഭ്യമാകാ
തെ വയ്യ. അങ്ങനെ, വചനത്തിന് അർപ്പിതരായി,

വചനധാരയെ മറ്റുള്ളവരിലേയ്ക്കൊഴുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതിനുവേണ്ടി നാം കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വിലയാണ് മേല്പറഞ്ഞ ഉപേക്ഷ.

പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു തങ്ങളുടെ മാംസത്തെ സമർപ്പിച്ച്, ആ വചനജീവനെ തങ്ങളിൽ പരസ്പരം കൈമാറുന്ന സന്യാസികരും വചനമാകുന്ന സ്നേഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ്. പലതായിരിക്കുന്ന അവരുടെ മാംസങ്ങളുടെ ഉള്ള്, ഇനിമേൽ, ഒന്നുമാത്രമാണ്. ആ ഉള്ള് പിതാവുതന്നെ അവരുടെ മാംസങ്ങളിൽ കരുണാപൂർവ്വം വച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന തന്റെ പ്രാണനും സ്നേഹവും ജീവനുമായ വചനമത്രേ. ഇങ്ങനെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തെ പലരായിരിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ ഏകമായ ഉള്ളായിക്കാത്ത്, അനേകങ്ങളായ തങ്ങളുടെ മാംസങ്ങളെ ഏകമായ ഈ വചനത്തിനർപ്പിച്ച്, ഏകമായ ഈ വചനത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിലും ജീവനിലും അനുഭവത്തിലും ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരത്രേ സന്യാസികരം. പിതാവിന്റെ ഈ ഉള്ള്, അവിടുത്തെ സ്നേഹവും ജീവനും നിയമവുമായ യേശുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ, പിതാവിന്റെ സ്നേഹവും ജീവനും നിയമവുമായ യേശുതന്നെയാണ് സന്യാസികളെ ഒന്നിപ്പിക്കേണ്ട ജീവധാരയും.

സ്നേഹവും ജീവനും നിയമവും ഒന്നിക്കുക വീട്ടിലാണ്. പിതാവിന്റെ വീട്ടിൽ വസിച്ച്, അവിടുത്തെ സ്നേഹവും ജീവനും നിയമവുമായ പുത്രനിൽ ഒന്നിച്ച്, ആ ഒന്നിപ്പിനെ പരസ്പരശുശ്രൂഷയിലൂടെ കൈമാറുന്നവരാകണം സന്യാസികരം. സ്നേഹവും ജീവനും പരസ്പരശുശ്രൂഷയുമില്ലാതെ, വെറും നിയമങ്ങരം മാത്രം കാക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥലമല്ല സന്യാസം. അത്തരത്തിലുള്ള സ്ഥലം ജയിലിനു തുല്യമായിരിക്കും. ജയിലിൽ നിയമങ്ങളേയുള്ളു; സ്നേഹവും ജീവിതവുമില്ല. വീട്ടിൽ

നിയമങ്ങൾ ഇല്ലെന്നല്ല പറയുന്നത്. കുടുംബജീവിതത്തിൽ അനേകം നിയമങ്ങളുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, സാന്മാർഗ്ഗികപരിശുദ്ധി, പരസ്പരബഹുമാനം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ പാലിക്കേണ്ട നിയമങ്ങൾ, പുറമെ പാലിക്കപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ അഭംഗുരമായിട്ടാണു കുടുംബങ്ങളിൽ പാലിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടെങ്കിലും വീട്ടിൽ താമസിച്ചതുകൊണ്ട് ആർക്കും മടുപ്പു തോന്നാറില്ല. കാരണം, അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ത്യാഗാത്മകമായ സ്നേഹത്തിലും ദാനത്തിലും സ്വീകരണത്തിലും ഉത്തരവാദിത്വത്തിലും ലയിച്ചുചേർന്നവിടെ ഈ നിയമങ്ങൾ കിടക്കുന്നത്. അവയെല്ലാം എല്ലാവരും നിഷ്കർഷയോടെ പാലിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അവയുടെ കാർക്കശ്യവും പാരുഷ്യവും സ്നേഹത്തിൽ പൊതിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതായത്, അവിടെ ജീവിതമുണ്ട്. സന്യാസം നമുക്കു കുറെ നിയമങ്ങളുടെ ആചരണം മാത്രമായി മാറരുത്. നിയമങ്ങൾ സ്നേഹവും ജീവിതവും ശുശ്രൂഷയുമായി ഒന്നിക്കണം. നിയമവും സ്നേഹവും ജീവിതവും ശുശ്രൂഷയും തമ്മിൽ ഒന്നിക്കുന്നത് കുടുംബത്തിലാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ സന്യാസത്തിലെ പൊതുജീവിതത്തിനു കുടുംബപരമായ ഒരു പരിമാണമുണ്ടായിരിക്കുക ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ, രക്തബന്ധമോ മറ്റു ലൗകികപരിഗണനകളോ അല്ല ഈ കുടുംബാരൂപിക്ക് ആസ്പദം. പിതാവിന്റെ നിയമവും സ്നേഹവും ജീവനും ദാനവുമായ വചനത്തെ പിതാവിന്റെവീട്ടിൽ വസിച്ച് ഒന്നിച്ചനുഭവിക്കുകയും, ആ അനുഭവത്തെ പരസ്പരശുശ്രൂഷയിലൂടെ കൈമാറുകയുമാണ് സന്യാസകുടുംബത്തെ സാദ്ധ്യമാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ.

സന്യാസത്തിലെ സ്നേഹമസൃണമായ കുടുംബജീവിതാനുഭവത്തിന് നമുക്ക് വ്യക്തിപരമായ ആത്മസംതൃപ്തി നല്കുക എന്നൊരു വശം മാത്രമല്ല

ഉള്ളത്. ദൈവഭവനത്തിൽ വസിച്ച്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്താലും അങ്ങെ മക്കളായ നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളാലും സ്നേഹിക്കപ്പെടുക എന്ന അനുഭവം വ്യക്തിപരമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കേ, അതേ സ്നേഹം, അതേ തീവ്രതയോടെ, മറ്റുള്ളവരിലേക്കും പകരാനാവൂ. സ്നേഹം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കേ, സ്നേഹം കൊടുക്കാനാവൂ. സന്യാസത്തിൽ ജീവിച്ച് നാം അനുഭവിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെയും സഹോദരങ്ങളുടെയും സ്നേഹം, ആ സ്നേഹത്തെ ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും ത്യാഗാനുഭവവും ശുശ്രൂഷാപൂർണ്ണവുമായ ആത്മദാനത്തിലൂടെ കൊടുക്കാൻ നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കണം.

എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ നാം ഓർമ്മിക്കണം. യേശുവിൽ പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രവുമായ വചനം മാനുഷികതയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയത്രേ. അതിനാൽ ക്രിസ്തുയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പുനരനുഭവവും പുനരാവിഷ്കരണവുമായ സന്യാസത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന സ്നേഹത്തിനും മറഞ്ഞിരിക്കുന്നൊരു വശമുണ്ടാകും. സന്യാസഭവനത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന സ്നേഹംകൊണ്ട് വൈകാരികമായ പൂർണ്ണതയുടെ അനുഭവം പലപ്പോഴും നമുക്കുതോന്നുകയില്ലെന്നയാഥാർത്ഥ്യം, നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഈ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നവശത്തെയത്രേ കാട്ടുന്നത്. സന്യാസകുടുംബം ലോകരീതിപ്രകാരമുള്ളൊരു 'സ്വാഭാവിക' കുടുംബമല്ല. അംഗങ്ങം തമ്മിലുള്ള രക്തബന്ധമല്ല അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അത് മാനുഷികതയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബമാണ്. അതിനാൽ ലോകത്തിലെ കുടുബങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന സ്നേഹംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന നിറവ് വൈകാരികമായി സന്യാസകുടുംബജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടുവെന്നുവരില്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ വികാരപരമായ ഈ അനുഭവം നമ്മെ അധൈര്യചിത്തരാക്കരുത്. നമ്മുടെ സ്നേഹം

കൊണ്ടും ദാനംകൊണ്ടുമുണ്ടാകുന്ന നിർമ്മിതിയുടെ അവസാനരൂപം–ക്രിസ്തുവിലുള്ള രൂപം–യുഗസമാപ്തിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി, ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ സ്നേഹം കർത്താവിനോടൊത്തു മറഞ്ഞിരിക്കുക എന്ന അവസ്ഥയും അനുഭവവും സഹിക്കുക ആവശ്യമാണ്.

അതുപോലെതന്നെ സ്വാഭാവികകുടുംബത്തിലുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഫലം ഉടനെ ദൃശ്യരൂപത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനാൽ, സ്നേഹത്തോടെ വർത്തിക്കുന്നതിനു സ്വാഭാവികമായി അവർക്കു കൂടുതൽ ഉന്മേഷം തോന്നും. ഉദാഹരണത്തിന്, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലം ശിശുവാകുന്ന സജീവരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനാൽ, ശിശുവിൽ അവരുടെ സ്നേഹം ഏകീകരിക്കപ്പെടുകയും, തങ്ങളുടെ സ്നേഹം ശിശുവിനോടു കാണിക്കാൻ അവർക്കു നവമായ ഉന്മേഷം തോന്നുകയും ചെയ്യും. ശിശുമാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ പൊതുവായ വിഷയം മാത്രമല്ല, അവരുടെ പരസ്പരമുള്ള സ്നേഹത്തെ ആഴപ്പെടുത്തുന്ന പുതിയൊരു ശൃംഖലകൂടിയാണ്. എന്നാൽ സന്യാസത്തിലെ നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലമോ, നാം ത്യാഗപൂർവ്വം നമ്മെത്തന്നെ അനേകർക്ക് ദാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഫലമോ, പലപ്പോഴും ദൃശ്യരൂപത്തിൽ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉടനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നു വരില്ല. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം ഉടനുടൻ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ദൃശ്യരൂപത്തിൽ കാണാതാകുമ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള–സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനും ദാനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള–നമ്മുടെ ഉന്മേഷം കുറഞ്ഞുപോകാനിടയുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു വാചകം വായുവിൽ വിരൽകൊണ്ടെഴുതിക്കാണിക്കാമെന്നുവച്ചാൽ നാം പെട്ടെന്നു മടുത്തുപോകും. അതേ വാചകംതന്നെ ബ്ലാക്ക്ബോർഡിൽ ചോക്കു

കൊണ്ടെഴുതിയാൽ അത്ര പെട്ടെന്ന് നാം മടുക്കുകയില്ല. വായുവിലെഴുതുമ്പോഴും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ദൃശ്യരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകാത്തതാണ് നാം പെട്ടെന്നു മടുക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം.

എന്നാൽ ഒരു കാര്യം നാം ഓർത്തിരിക്കണം. സന്യാസത്തിൽ നാം സ്നേഹത്തോടും ത്യാഗത്തോടുംകൂടി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം ദൃശ്യരൂപത്തിൽ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉടനടി പ്രത്യക്ഷമാകാത്തത്, നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളംകൊണ്ട് ഫലമൊന്നും ഉണ്ടാകാത്തതിനാലല്ല. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം, യേശു ലോകാവസാനത്തിൽ തന്റെ പൂർണ്ണരൂപം വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോഴും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടേണ്ടതിനായി, ഇപ്പോഴും യേശുവിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും സഹനത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും ഫലം ഇപ്പോഴും യേശുവാകുന്ന രഹസ്യത്തിൽ (Col. 1:26) മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവസാനം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടാതെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി ഒന്നും അവശേഷിക്കാത്ത ദിനം വരുമ്പോഴും, നാം ഇപ്പോഴും പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും നമ്മെത്തന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള അനേകമനേകം ശിശുക്കളും, ബാലികാബാലന്മാർ, യുവതീയുവാക്കന്മാർ, സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ, വൃദ്ധജനങ്ങളും, രോഗികളും, ദരിദ്രർ, അനാഥർ എന്നിവരെയെല്ലാം തന്റെ ഉത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഭയിലും മഹത്ത്വത്തിലും സംവഹിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന സമ്പൂർണ്ണനായ പ്രാപഞ്ചികക്രിസ്തു വാനമേഘങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ആ ദിനം വരുമ്പോഴും, ആ ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപനിർമ്മിതിക്കായി നാം സംഭാവനചെയ്തിട്ടുള്ള നിറങ്ങളും രേഖകളും നമുക്കു തെളിഞ്ഞു കാണാറാകും. 'നമ്മുടെ ജീവനായ മിശിഹാ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുമ്പോഴും നാമും അവനോടുകൂടെ മഹത്ത്വത്തിൽ

വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടും' (Col. 3:4) എന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ നാം ഉറച്ചുനില്ക്കണം. നമ്മുടെ സ്നേഹം, സഹനം, ശുശ്രൂഷ, പ്രാർത്ഥന എന്നിവകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളുടെ ഈ താത്ക്കാലികമായ മറഞ്ഞിരിപ്പ് സ്നേഹത്തോടുകൂടിയ നമ്മുടെ സഹനത്തിനും ശുശ്രൂഷയ്ക്കും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും പരിമാണങ്ങംകൂടി നല്കുന്നു. 'ലോകത്തിൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നതും ഉണ്ടാകാമായിരുന്നതുമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിട്ട് എനിക്കെന്തു കിട്ടി? എന്റെ ഈ ത്യാഗംകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടാകുമോ?'— ഇതുപോലുള്ള ചിന്തകളും നാമെല്ലാവരുടെയും ജീവിതത്തിൽ ഒരു ഘട്ടത്തിലല്ലെങ്കിൽ വേറൊരു ഘട്ടത്തിൽ ഭയത്തിന്റെയും നഷ്ടബോധത്തിന്റെയും കൊടുംകാറ്റുകളും സൃഷ്ടിക്കും. എങ്കിലും, നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും ഫലം ദൃശ്യരൂപത്തിൽ, ബാഹ്യമായി, നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഉടനടൻ കാണാനോ അനുഭവിക്കാനോ പറ്റുന്നില്ലെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം, നമ്മെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽനിന്നും ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിക്കരുത്. നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെ വിശ്വാസത്തിലും പ്രതീക്ഷയിലും പിടിച്ചുനിറുത്താനത്രേ സ്നേഹത്തിലുള്ള ഈ മറഞ്ഞിരുക്കുന്ന വശം നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കേണ്ടത് (cfr. Rom. 8:18-25).

സന്യാസജീവിതത്തിലെ ഈ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വശം, മാനുഷികതയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനത്തിന്റെ ജീവിതംപോലെ, സന്യാസവും ഒരു Mystery (രഹസ്യം) ആണെന്ന കാര്യം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. Mystery യെ നാം ഒരിക്കലും Problem (പ്രശ്നം) ആക്കരുത്. മിസ്റ്റിസിയിലും പ്രോബ്ളത്തിലും നമുക്കു നേരെ വ്യക്തമല്ലാത്ത എന്തോ ഒന്ന് മറഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടെന്നുള്ളത് ശരിതന്നെ. എങ്കിലും മിസ്റ്റിസി പ്രോബ്ളമല്ല; പ്രോബ്ളം മി

സ്റ്റഡിയുമല്ല. പ്രോബ്ളം എന്ന വാക്കിന്റെ മൂലാർത്ഥം Object (ഓബ്ജെക്ട്) എന്നാണ്. നമ്മെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നത് അഥവാ ഒബ്ജെക്ട് ചെയ്യുന്നതാണ് ഓബ്ജെക്ട്. പ്രശ്നം നമ്മെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതും നമുക്കു തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്നതുമാണ്. അതിനാൽ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച നമ്മുടെ നിലപാട് അതിനെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ മാറ്റിക്കളയുകയോ ആയിരിക്കും. പ്രോബ്ളത്തെ സോൾവ് ചെയ്യുക എന്നാണല്ലോ നാം പറയാറ്. സോൾവ് ചെയ്യുക (to solve) എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥംതന്നെ അലിച്ചലിച്ചില്ലാതാക്കുക, അഥവാ അഴിച്ചഴിച്ചില്ലാതാക്കുക എന്നത്രേ. ഒരു കാര്യത്തെ നാം പ്രശ്നമായി മനസ്സിലാക്കിയാൽ, അതിനെ ഇല്ലാതാക്കാനും അതിൽനിന്നു മോചനം നേടാനുമായിരിക്കും നമ്മുടെ യത്നം.

എന്നാൽ പ്രോബ്ളത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ് മിസ്റ്ററി. മിസ്റ്ററി നമ്മെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതോ പ്രതിരോധിക്കുന്നതോ അല്ല. അതിനുള്ളിൽ എന്തോ ഒന്ന്—മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അജ്ഞാതമായ ഒരു ശക്തി, ഒരു സമ്പന്നത—മറഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട്. അതറിയുവാൻ നാം അതിന്റെ മുമ്പിൽ ധ്യാനലീനരായി പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രതീക്ഷയിലും അർപ്പണത്തിലും മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കണം. അപ്പോഴും നമ്മുടെ ബുദ്ധി കൂടുതൽകൂടുതൽ പ്രകാശിതവും, ഹൃദയം കൂടുതൽ കൂടുതൽ സമ്പന്നവുമായിത്തീരുന്ന അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകും. ഉദാഹരണത്തിന്, പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ഒരു രഹസ്യമാണ്, പ്രശ്നമല്ല. നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്ന കാരണംകൊണ്ട് അതൊരു പ്രശ്നമാണെന്നു നാം പറയാറില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ആ രഹസ്യം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും, ആ രഹസ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ധ്യാനലീനരായി, അർപ്പണബുദ്ധിയോടും പ്രാർത്ഥനാഭാവത്തോടുംകൂടി നാം നില്ക്കുമ്പോഴും പു

തിയൊരു പ്രകാശംകൊണ്ടും സമ്പന്നതകൊണ്ടും നാം നിറയുന്നുവെന്ന അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകും. അതു പോലെതന്നെ, തന്റെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പരിപാലനയുടെയും രഹസ്യമായിട്ടാണ് പിതാവ് തന്റെ വചനത്തിലൂടെ നമ്മെ സന്യാസത്തിലേക്കു വിളിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനെ നാം ഒരു പ്രശ്നമായി കരുതരുത്. സന്യാസത്തെ ഒരു പ്രശ്നമായിക്കരുതിയാൽ, സന്യാസത്തെ എങ്ങനെ ഇല്ലാതാക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ, സന്യാസത്തിൽനിന്ന് എങ്ങനെ മോചനം നേടാം എന്ന കാര്യത്തിലായിരിക്കും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ. എന്നാൽ, സന്യാസത്തെ ഒരു രഹസ്യമായിക്കണ്ടാൽ, ദൈവം നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന സന്യാസവിളി എന്ന രഹസ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നമുക്കു വിശ്വാസത്തോടും പ്രാർത്ഥനയോടും അർപ്പണത്തോടുംകൂടി നില്ക്കാൻ പറ്റും. അങ്ങനെ നില്ക്കുമ്പോഴും, വചനത്തിലൂടെയുള്ള പിതാവിന്റെ വിളി നമ്മിൽ വർഷിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്പന്നതകളെക്കുറിച്ചും, യുഗസമാപ്തിയിൽ വെളിപ്പെടാനിരിക്കുന്ന സമ്പൂർണ്ണക്രിസ്തുവിനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സന്യാസജീവിതംവഴി നാം വഹിക്കുന്ന പങ്കിനെപ്പറ്റിയും, നാം പതുക്കെപ്പതുക്കെ ബോധവാന്മാരായിത്തീരും. അപ്പോഴാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന് ആഴവും അർത്ഥവും നേട്ടവുമുണ്ടെന്ന് നമുക്ക് കാണാറാകും.

മാനുഷികതയിൽ ദൈവികതയെ സംവഹിക്കുകയും, മാനുഷികതയിൽ ദൈവികതയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, മാനുഷികതയിലൂടെ ദൈവികതയെ പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന യേശുവിന്റെ ആന്തരികഘടനയെ പുനരനുവർത്തിക്കുകയുമത്രേ സന്യാസത്തിന്റെ രഹസ്യം. ദൈവികതയെ സംവഹിക്കുകയും പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന നിലയിൽ യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം ഒരു പ്രതീക(Symbol)മാണ്. പ്രതീകമെന്നതു ചിഹ്നമല്ല. പ്രതീകം,

ചിഹ്നം എന്നീ സങ്കേതങ്ങം തമ്മിൽ പോം ടില്ലിക് (Paul Tillich) തുടങ്ങിയ ഇന്നത്തെ ചില ചിന്തകന്മാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വ്യത്യാസം ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ചിഹ്നം അഥവാ Sign ഒരു കാര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തെ അതു വസ്തുനിഷ്ഠമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, അപകടമുണ്ടായ രംഗത്ത് നാം നാട്ടിവയ്ക്കുന്ന ചുവന്ന കൊടി അപകടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. അത് അപകടത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. ചുവന്ന കൊടിയല്ലല്ലോ അപകടത്തെ വരുത്തിവച്ചത്. അതുപോലെതന്നെ അപകടത്തിന്റെ വേദനയും യാതനയും ചുവന്ന കൊടിയിലില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അപകടത്തെ വസ്തുനിഷ്ടമായി ഉൾക്കൊള്ളാതെ, അതിനെ സൂചിപ്പിക്കുകമാത്രമേ ചുവന്ന കൊടി ചെയ്യുന്നുള്ളു. അതിനാലാണ് അതൊരു ചിഹ്നം അഥവാ 'സൈൻ' മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞത്.

എന്നാൽ, ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമത്രേ പ്രതീകം അഥവാ Symbol. പ്രതീകം മറ്റൊന്നിനെ സൂചിപ്പിക്കുകയും, സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തെ സ്വയം സംവഹിക്കുകയും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരമ്മ സ്വന്തംകുഞ്ഞിനു കൊടുക്കുന്ന ചുംബനം അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും പ്രദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അമ്മയുടെ ചുംബനത്തിൽത്തന്നെ, ശിശുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, സ്നേഹത്തിന്റെ സൂചനയും പ്രദർശനവും പ്രദാനവുമുണ്ട്. ചിഹ്നം അഥവാ 'സൈൻ' സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. അതിനാൽ, സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി നിർമ്മിക്കുവാനും നല്കുവാനുമുള്ള കഴിവ് ചിഹ്നത്തിനില്ല. സ്വയം ഉൾക്കൊള്ളാത്തതിനെ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ചിഹ്നത്തിനുള്ള ഉദാഹരണമായി

നാം മുകളിൽ പറഞ്ഞ ചുവന്ന കൊടി അപകടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ, അതിനെ നിർമ്മിക്കുന്നില്ല ല്ലോ. എന്നാൽ പ്രതീകത്തിന് ഉദാഹരണമായി നാം പറഞ്ഞ അമ്മയുടെ ചുബനം സ്നേഹത്തെ സംവഹിക്കുകയും പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ രീതിപ്രകാരം നോക്കുമ്പോഴും. കർത്താവാകുന്ന രഹസ്യം ഒരു ചിഹ്നമല്ല, പ്രതീകമാണ്. കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യത്വം ദൈവികതയെ ഉൾക്കൊള്ളാതെ, അതിനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ലല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ വചനത്തിനർപ്പിച്ചും, തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ വചനത്തെ സംവഹിച്ചുംകൊണ്ടത്രേ യേശു വചനത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോഴും, യേശു വചനത്തിന്റെ 'ചിഹ്ന'മല്ല, 'പ്രതീക'മാണ്. അതിനാൽ യേശുവിലുള്ള അതേ യാഥാർത്ഥ്യംതന്നെ തങ്ങളിൽ പുനർനിർമ്മിക്കുകയും പുനരവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്യാസികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യവും ചിഹ്നപര (Signal) മായിരുന്നാൽ പോരാ, പ്രതീകപര (Symbolic) മായിരിക്കണം. അവർ 'യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ' ഉൾക്കൊള്ളാതെ, 'യേശുവിന്റെ വചനങ്ങളെ' സംസാരിക്കുന്ന മനുഷ്യരായാൽ പോരാ. സന്യാസികളിൽനിന്ന് യേശുവിന്റെ കുറെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുകമാത്രമല്ല ലോകത്തിന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. സന്യാസികളിൽനിന്ന് യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ കിട്ടുകയത്രേ ലോകത്തിന്റെ ആവശ്യം. എങ്കിൽ മാത്രമേ യേശുവാകുന്ന വചനം ലോകത്തിന്റെ ഉള്ളായിത്തീർന്ന്, യേശുവിന്റെ മരണം കാണാത്ത ജീവൻ ലോകത്തിലേക്കു പ്രസരിച്ച്, ലോകം രക്ഷിതമായി ഭവിക്കുകയുള്ളു. ലോകത്തിലേക്കു യേശുവിനെ പകരുക എന്ന കാര്യം സാധിക്കണമെങ്കിൽ സന്യാസികളും യേശുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളായിരുന്നാൽ പോരാ, സം

വഹിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതീകങ്ങളായിരിക്കണം. സംവഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ മാത്രമേ നമുക്കു മറ്റുള്ളവരിലേക്കു പകരാൻ പറ്റൂ. ഇങ്ങനെ യേശുവിനെ സംവഹിക്കാനും പ്രദർശിപ്പിക്കാനും പകരാനും നമുക്കു കഴിയുന്നതിനത്രേ നാം നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളതിനെയും (our being and our having) പ്രാർത്ഥനവഴി വചനഭക്തവും, വ്രതം വഴി വചനബദ്ധവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. ഇതുവഴി, തന്റെ മാനുഷികതയെ വചനത്തോടു ഭക്തവും ബദ്ധവുമാക്കി, തന്റെ മാനുഷികതയിൽ വചനജീവനെ സംവഹിച്ച്, പ്രദർശിപ്പിച്ച്, തന്റെ മാനുഷികതയെ (പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും) ഭേദിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനജീവനെ മറ്റുള്ളവരിലേക്കു പകരുന്ന യേശുവിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം സന്യാസികം തങ്ങളിലേക്കു പകർത്തുന്നു. അതിനാൽ പ്രാർത്ഥനയും വ്രതങ്ങളും സന്യാസാസ്തിത്വത്തിന്റെ ആന്തരഘടനയിൽത്തന്നെ പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ്. അവമൂലം നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളവയും വചനത്തിനർപ്പിതമാകുകകൊണ്ടത്രേ ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ളതും ലോകത്തിനു പ്രാർത്ഥനയായും സഹനമായും ശുശ്രൂഷയായും പ്രദാനം ചെയ്യാനുള്ളതുമായ വചനത്തെ നമുക്കു നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങളിൽ സംവഹിക്കാനാവുന്നത്. യേശുവിനെ സംവഹിച്ച്, പ്രദർശിപ്പിച്ച്, പ്രദാനംചെയ്യുന്ന പ്രതീകങ്ങളായി നാം ഭവിക്കുന്നത്, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും വ്രതങ്ങളിലൂടെയും നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങളും വചനബദ്ധമായിത്തീർന്ന്, അവയിലേക്കു വചനജീവൻ പ്രസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

വ്രതംവഴിയും പ്രാർത്ഥനവഴിയും നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും നാം വചനബദ്ധവും (Word-bound), വചനഭക്തവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ വചനഭക്തിയും വചനബദ്ധതയും നമ്മുടെ

സന്യാസത്തിലെ പരമമായ (absolute), മാറ്റം വരുത്താൻ വയ്യാത്ത, അംശമാണ്. യേശുവിലെ വചനഭക്തവും വചനബദ്ധവുമായ മാംസമാണല്ലോ സന്യാസംവഴി നാം നമ്മിൽ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതും പുനരവതരിപ്പിക്കുന്നതുമായ പുതിയ യാഥാർത്ഥ്യം. എന്നാൽ സന്യാസം ഒരു പ്രതീകമായിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക്, അതിന് ആപേക്ഷികമായ(relative) ഒരു വശംകൂടിയുണ്ട്. പ്രതീകം അഥവാ സിമ്പൽ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടാനുള്ളതാണല്ലോ. അതിനാൽ ആരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവോ അവരുടെ മനോഭാവങ്ങൾക്കും ഗ്രഹണപാടവത്തിനും ആചാരശീലങ്ങൾക്കും വിചാരരൂപങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി നാം നമ്മുടെ പ്രതീകത്തെ അനുരൂപണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, നാം ബുദ്ധിമുട്ടി അവതരിപ്പിക്കുന്ന സിമ്പലുകളുടെ അർത്ഥം, അവ ആരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവോ, അവർക്കു മനസ്സിലാകാതെ പോകും. കാണികൾക്കു മനസ്സിലാകാത്ത രീതിയിൽ സിമ്പലുകൾ അവതരിപ്പിക്കുക പാഴ്വേല ചെയ്യുന്നതിനു തുല്യമായിരിക്കും. അതിനാൽ നമ്മുടെ സന്യാസമാകുന്ന സിമ്പൽ ഭൈവജനത്തിന്റെ ഏതു മണ്ഡലത്തിൽ നാം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവോ, ആ മണ്ഡലത്തിലുള്ള ആളുകൾക്ക് സ്വീകാര്യവും അംഗീകാര്യവും അർത്ഥദ്യോതകവുമായ രീതിയിലും രൂപത്തിലും അതിനെ നാം പ്രദർശിപ്പിക്കണം. വേറെ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ രൂപവും രീതിയും ഏതായിരിക്കണമെന്നും എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, നാം നമ്മുടെ ആശയങ്ങളും താത്പര്യങ്ങളുംമാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ പോരാ; നമ്മുടെ സന്യാസം ഏതു ജനസമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിക്കപ്പെടുന്നുവോ, ആ ജനസമൂഹത്തിന് ആദർശപരമായ സന്യാസത്തെക്കുറിച്ചും ആദർശയോഗ്യരായ സന്യാസികളെക്കുറിച്ചും

ഉള്ള പ്രതീക്ഷകളും ആശയങ്ങളും ശരിക്കു പഠിച്ച്, അവയ്ക്കനുസരിച്ചു നമ്മുടെ സന്യാസമാകുന്ന പ്രതീകത്തെ നാം അനുരൂപണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതരീതികളും പ്രവർത്തനരൂപങ്ങളും കണ്ടാൽ, നാം സന്യാസികളാണോ എന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു സംശയമുളവാകരുതെന്നു ചുരുക്കം.

ആളുകൾ പ്രതീകങ്ങൾക്കു കല്പിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിലും അവയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതികളിലും സ്ഥലകാലഭേദമനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ വരാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ, ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച്, നമ്മുടെ സന്യാസത്തിന്റെ കാതലായ വചനബദ്ധതയ്ക്കും വചനദാനത്തിനും അണുപോലും കോട്ടം വരുത്താതെ, അതിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളെ കാലാനുസൃതമായും ദേശാനുസൃതമായും അനുരൂപണം ചെയ്യാനുള്ള സന്മനസ്സും മുൻനോട്ടവും നാം പുലർത്തുകയും വേണം. നാം യേശുവിനെ സംവഹിച്ച്, പ്രദർശിപ്പിച്ച്, പ്രദാനംചെയ്യുന്ന പ്രതീകങ്ങളാണെന്ന ബോധം നാം ജീവിക്കുന്ന കാലത്തെ മനുഷ്യരുടെ ബോധത്തിൽ ഉണർത്താൻ പര്യാപ്തമായ 'സമകാലികത' (contemporaneity) സന്യാസമാകുന്ന പ്രതീകത്തെ നാം അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതികളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണണമെന്നു സാരം.

ഒരു കാലത്ത് പ്രതീകം അഥവാ സിമ്പൽ ആയിരുന്നൊരു കാര്യം വേറൊരു കാലത്ത് ചിഹ്നം അഥവാ സൈൻ ആയി മാറാനിടയുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് യേശുവിനെ ഉൾക്കൊള്ളാനും കാട്ടാനും കൊടുക്കാനും നാം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രതീകങ്ങൾക്ക് വേറൊരു കാലത്തു യേശുവിനെ ഉൾക്കൊള്ളാനും കാട്ടാനും കൊടുക്കാനുമുള്ള കഴിവില്ലാതായിത്തീരുകയോ, കഴിവുള്ളതായി ജനങ്ങൾക്ക് തോന്നാതായിത്തുടങ്ങുകയോ ചെയ്യാം. അപ്പോൾ ഒരിക്കൽ നമ്മെ

സംബന്ധിച്ചു പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നവ ചിഹ്നങ്ങളായി അധഃപതിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പ്രതീകങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളായി മാറുമ്പോഴും, അവയെ മാറ്റി അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ പ്രതീകങ്ങളും നാം സ്ഥാപിക്കണം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. ചിഹ്നങ്ങളായി അധഃപതിച്ച പഴയ പ്രതീകങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു നാം പുതുതായി സ്ഥാപിക്കുന്നവ ചിഹ്നങ്ങളല്ല, പ്രതീകങ്ങളും തന്നെയാണെന്ന് നാം ശരിയായി ഉറപ്പുവരുത്തണം. നാം പുതുതായി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളും യേശുവിനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാനും പ്രദർശിപ്പിക്കാനും പ്രദാനം ചെയ്യാനും യഥാർത്ഥത്തിൽ കഴിവുള്ളവയും, കഴിവുള്ളവയാണെന്ന് ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നവയും ആയിരിക്കണമെന്നു സാരം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ചിഹ്നം മാറ്റി അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വേറൊരു പ്രതീകം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിനുപകരം, പ്രയോജനരഹിതമായ മറ്റൊരു ചിഹ്നം സ്ഥാപിക്കുന്ന പാഴ്വേലയും മൗഢ്യമായിരിക്കും നാം ചെയ്യുക. പഴയവ മാറ്റിയതുകൊണ്ടുമാത്രം കാര്യമായില്ല. പുതുതായി നാം സ്വീകരിക്കുന്ന ജീവിതരീതികളിലും പ്രവർത്തനപരിപാടികളിലും യേശുവിനുള്ള പ്രതിബദ്ധമായ സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണത്തിന്റെയും പ്രാർത്ഥനാന്വിതമായ ദൈവൈക്യത്തിന്റെയും സേവനപൂർണ്ണമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെയും മുദ്രകളും തെളിഞ്ഞുകാണാൻ സാധിച്ചാലേ, നമ്മുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും യേശുവിനെ സംവഹിക്കാനും പ്രദർശിപ്പിക്കാനും പ്രദാനം ചെയ്യാനും കഴിവുള്ള പ്രതീകങ്ങളാവുകയും, കഴിവുള്ളവയാണെന്നു ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യൂ. നാം പുതുതായി നടപ്പിലാക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഈ മൂന്നു ലക്ഷണങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നു പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം പരിചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

സന്യാസത്തിൽ നമ്മുടെ മാംസം—നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളതും—സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു ന്യാസം ചെയ്യപ്പെടുകവഴി, നാം വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണതകൊണ്ട് നിറഞ്ഞവരായി ഭവിക്കുന്നു. വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണതകൊണ്ടുള്ള ഈ നിറവും, ഈ പൂർണ്ണതയിൽനിന്നു ലോകത്തിലേക്കുള്ള വചനത്തിന്റെ പകരലുമാണ് സന്യാസജീവിതത്തിൽ നമുക്കു സംതൃപ്തി(fulfilment) നല്കേണ്ട കാര്യം. ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യമായ കുറെനേട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സാതൃപ്തി ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല. ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും പ്രവൃത്തിയുടെയും ഫലമായി, മറ്റുള്ളവർക്കാർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് എടുത്തു കാട്ടത്തക്കവിധം മഹത്തായ ഒരു കാര്യം ബാഹ്യമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ, അതിനാണ് ഇവിടെ നേട്ടം അഥവാ achievement എന്നു പറയുക. അവനവന്റെ ജീവിതത്തിന് അർത്ഥവും ഫലവുമുണ്ടെന്നവ്യക്തിപരമായ ബോദ്ധ്യവും അനുഭവവുമാണ് സംതൃപ്തി അഥവാ fulfilment. നേട്ടങ്ങൾ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ അവശ്യഘടകമല്ല. അതു ദൈവം ചില വ്യക്തികൾക്കു ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽമാത്രം അനുവദിക്കുന്നതാണ്. നേട്ടങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാകയില്ലെങ്കിലും. സംതൃപ്തി എല്ലാവർക്കും വേണം. ഏതു ചെറിയ മണ്ഡലത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആൾക്കും സംതൃപ്തി ആവശ്യമാണ്; അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതം അർത്ഥരഹിതവും വിരസവുമാകും. യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം ബാഹ്യമായ കുറെ നേട്ടങ്ങളുടെ പ്രതീകമല്ല; ബാഹ്യമായി ഒന്നും 'നേടാൻ' കഴിയാതെ, കുരിശിൽ മരിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോഴും, എല്ലാം പൂർത്തിയായി' എന്നുപറഞ്ഞ്, തന്റെ ആത്മാവിനെ പിതാവിന്റെ കരങ്ങളിലേല്പിച്ച്, തല ചായ്ച്ച്, സമാധാനത്തിൽ മരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ. യേശുവിന്റെ ജീവിതം ദിവ്യമായ സംതൃപ്തിയുടെ അനുഭവമാണ്. തന്റെ മനുഷ്യത്വം വചനം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ്, തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ പ്രാത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തി

ലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും ഭേദിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തെ നമ്മിലേയ്ക്ക് ഒഴുക്കിത്തരാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതിലായിരുന്നു കുരിശിൽ മരിച്ച യേശുവിന്റെ സംതൃപ്തി. ഇതു തന്നെയായിരിക്കണം നമ്മുടെ സംതൃപ്തിയുടെയും മാനദണ്ഡം. നാം നമ്മുടെ ജീവിതവിജയത്തെ ബാഹ്യമായ കുറെ നേട്ടങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രമളക്കാതെ, ക്രിസ്തുപര (Christic) മായ സംതൃപ്തികൊണ്ടളന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പഠിക്കണം.

ചുരുക്കത്തിൽ, യേശുവിലുള്ള പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിനു സ്വയം അർപ്പിച്ച്, ആ സ്നേഹത്തെ തങ്ങളുടെ ഉള്ളായി തങ്ങളിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി, തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും ഭേദിച്ച്, തങ്ങളുടെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനധാരയെ (യേശുവിനെ) ലോകത്തിലേക്കു പ്രസരിപ്പിച്ച്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന– വചനമായിരിക്കുന്ന–യേശുവിനെ ലോകത്തിന്റെ ഉള്ളാക്കിപ്പകർത്തുകയാണു സന്യാസികളുടെ ധർമ്മം. ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ള് ലോകത്തിന്റെ ഉള്ളായിത്തീർന്നാൽ, ലോകം സ്വർഗ്ഗമായിക്കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ ലോകത്തിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം പണിയുന്ന, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ പണിക്കാരും കലാകാരന്മാരും കലാകാരികളുമാണ് സന്യാസിനീസന്യാസികൾ. യേശുവിന്റെ സ്നേഹം–മാനുഷികതയിലൂടെ സംലഭ്യമാകുന്ന ദിവ്യസ്നേഹവും ജീവനും–ലോകാവസാനംവരെ മനുഷ്യനു സംലഭ്യമാകണം. അതിനായി തിരുസ്സഭ തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കുന്നതും തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതീകവുമായ അപ്പത്തെ വചനത്തിനു സന്യാസംചെയ്ത്, ഈ അപ്പത്തിൽ പിതാവു കനിഞ്ഞു നല്കുന്ന ദിവ്യജീവനായ വചനത്തെ ഏറ്റുവാങ്ങി, ഈ അപ്പത്തെ പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും ഭേദിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കു

ന്ന വചനജീവനെ ലോകാവസാനംവരെ നമ്മിലേ
ക്കൊഴുക്കിത്തരാൻ വ്രതബദ്ധയായിരിക്കുന്നു. യേ
ശുവിൽ സംഭവിച്ചതും തിരുസ്സഭ തന്നിൽ തുടരു
ന്നതുമായ വചനത്തിന്റെ ഈ രഹസ്യം ലോകാവ
സാനംവരെ തുടരണമെങ്കിൽ, യേശുവിനെ തങ്ങളിൽ
സംവഹിച്ച്, പ്രദർശിപ്പിച്ച്, പ്രദാനംചെയ്യുന്ന സ
ജീവപ്രതീകങ്ങളും സഭയിലുണ്ടാകണം. അവരാണ്
സന്യാസികളും. അവർ തിരുസ്സഭയിൽ തങ്ങളെത്തന്നെ
നിത്യവചനത്തിനു നിത്യമായി സന്യാസം ചെയ്തു
കവഴി യേശുവിനെ തങ്ങളുടെ പുതിയ ജീവനായും
സ്നേഹമായും നിയമമായും അനുഭവിക്കുകയും
പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും
തങ്ങളുടെ മാംസത്തെ ഭേദിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായ
ഈ സ്നേഹത്തെയും ജീവനെയും നിയമത്തെയും
ലോകത്തിലേക്കു പ്രസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
ദൈവത്തെ മനുഷ്യനോടും മനുഷ്യനെ ദൈവത്തോ
ടും ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള അവരുടെ ജീവിതരഹസ്യം,
മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ വചനത്തെ മാംസത്തോടും
മാംസത്തെ വചനത്തോടും ചേർക്കുന്ന യേശുവിന്റെ
ജീവിതരഹസ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയും പൂർത്തിയുമാ
ണ്; കുർബ്ബാനയിൽ പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചന
ത്തെ (ലോകത്തിന്റെ സൂചനയായ) അപ്പത്തോടും
(ലോകത്തിന്റെ സൂചനയായ) അപ്പത്തെ പിതാവി
ന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തോടും ചേർത്തു രക്ഷിക്കു
ന്ന സഭയുടെ രഹസ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയും പൂർത്തി
യും കൂടിയാണത്. ഇതിന്റെ ഉറപ്പും പ്രകടനവു
മാണ് ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും സ്നേഹിച്ചു
കൊണ്ടും ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ടും ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു
മുള്ള സന്യാസികളുടെ ജീവിതം. ഇതിന്റെ ആദ്യ
ത്തെ പടിയായി തങ്ങളിലെ മനുഷ്യനെയും ലോക
ത്തെയും—തങ്ങളുടെ ഉള്ളിനെയും തങ്ങൾക്കുള്ളവയെ
യും—ന്യാസംവഴി (വ്രതംവഴി) അവർ വചനത്തോ
ടു യോജിപ്പിച്ച്, വചനത്തെ തങ്ങളിലെ മനുഷ്യ
നും ലോകത്തിനും, തങ്ങളിലെ മനുഷ്യനെയും ലോ

കത്തെയും വചനത്തിനും, സംലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വചനത്തെ മനുഷ്യനും ലോകത്തിനും, ലോകത്തെയും മനുഷ്യനെയും വചനത്തിനും, സംലഭ്യമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവർ കൊടുക്കുന്ന വിലയാണ് അവരുടെ ആത്മപരിത്യാഗവും ലോകപരിത്യാഗവും. എന്നാൽ ഈ പരിത്യാഗം കേവലം അന്ധമായ ഉപേക്ഷയല്ല. തങ്ങളെയും ലോകത്തെയും തങ്ങളിൽനിന്നു പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിലേക്കു നീക്കി, മനുഷ്യനെയും ലോകത്തെയും നിത്യജീവന്റെ ഉറവിടമായ വചനത്തിലേക്കു സന്യാസം ചെയ്യുകയും സംക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കർമ്മമാണിത്. നമ്മെയും ലോകത്തെയും നമ്മിൽനിന്നു വചനത്തിലേക്കു നീക്കുന്നതിന്, സംക്ഷേപിക്കുന്നതിന്, സന്യാസംചെയ്യുന്നതിന്, വേണ്ട വ്യവസ്ഥയത്രേ മേല്പറഞ്ഞ ആത്മപരിത്യാഗവും ലോകപരിത്യാഗവും. അവ രണ്ടും മനുഷ്യനെയും ദൈവത്തെയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനു യേശു കൊടുത്ത കുരിശിലെ ആത്മബലി എന്ന വിലയുടെ ഒരു പുനരനുഭവംതന്നെയാണ്. അതുമൂലം സന്യാസിമാർക്കു മുഴുവനായി ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും ആയിത്തീരാൻ സാധിക്കുന്നു.

രണ്ട്

ബ്രഹ്മചര്യം

'ദൈവം നമ്മോടുകൂടി; നാം ദൈവത്തോടുകൂടി' എന്ന മനുഷ്യരക്ഷയുടെ രഹസ്യം, മൗലികമായി, യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞു. കന്യകാമേരി കാഴ്ചവച്ച മാംസത്തിന്റെ താഴ്ചയിൽ പ്രീതിയാർന്ന പിതാവ്, ആ മാംസത്തിൽ അതിന്റെ ഉള്ളായി തന്റെതന്നെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തെ കരുണാപൂർവ്വം അവതരിപ്പിച്ചു. മാംസമുടുത്ത വചനത്തിലൂടെ, അങ്ങനെ, പിതാവിന്റെ ഉള്ള് മനുഷ്യനിലേയ്ക്കും, മനുഷ്യന്റെ ഉള്ള് പിതാവിലേയ്ക്കും പകർന്നു, ചേർന്നു. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനം നമ്മുടെ മാംസത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി, നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ സ്നേഹമുള്ള ഉള്ളായി, ഉള്ളോടുചേർന്ന്, നമ്മിൽ കൂടാരമടിച്ചു പാർത്തതത്രേ മനുഷ്യാവതാരം. മനുഷ്യമാംസത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ആത്മദാനപരവും സ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ അടുത്തിരിപ്പും ഒന്നിച്ചിരിപ്പുമാണത്; ഒപ്പം, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനുള്ള മനുഷ്യന്റെ മാംസദാനവും ആത്മദാനവുമാണത്. മാംസത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്ന പിതാവിന്റെ ഉള്ളും, പിതാവിലേയ്ക്കുയരുന്ന മനുഷ്യന്റെ മാംസവും,

മാംസമുടുത്ത വചനമെന്ന ബിന്ദുവിൽ പരസ്പരം സമന്വയിക്കപ്പെട്ടു. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനം, തന്റെ ദാസി കാഴ്ചവച്ച മനുഷ്യമാംസത്തിന്റെ താഴ്ചയിലേക്ക് വാർന്നുവീണ്, അവിടെ, അതിന്റെ ഉള്ളായി, സ്നേഹധാരയായി, ജീവരേഖയായി, ഘനീഭവിച്ചതത്രേ മനുഷ്യാവതാരം.

മാംസത്തിലേയ്ക്കുള്ള വചനത്തിന്റെ ഈ കനിഞ്ഞിറങ്ങലും, മാംസത്തിലുള്ള വചനത്തിന്റെ ഈ ഘനീഭവിക്കലും, തിരുസ്സഭ അർപ്പിക്കുന്ന അൾത്താരയിലെ അപ്പത്തിലൂടെ ദിവസേന ലോകത്തിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ സഭ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന സഭയുടെ മാംസത്തിൽ—ശരീരത്തിൽ—പിതാവ് കനിഞ്ഞ്, ആ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി, തന്നെത്തന്നെ ഉള്ളായ വചനത്തെ അവിടുന്ന് എല്ലാദിവസവും കരുണാപൂർവ്വം വച്ചുകൊടുക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനം ഉള്ളായുള്ള മാംസമത്രേ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ അപ്പം. പിതാവിന്റെ ദിവ്യവും അമർത്ത്യവുമായ പ്രാണൻ ഉള്ളായുള്ള മാംസം, രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസംതന്നെയാണ്.

തന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനുമായ വചനത്തെ നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനുമാക്കിത്തീർത്തുതന്ന പിതാവിന്റെ അനുപമവും ആത്മദാനപരവുമായ സ്നേഹത്തെ, ഇനി, നാം നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ വ്യക്തിപരമായി ഏറ്റുവാങ്ങി അനുഭവിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും വേണം. നമ്മുടെ മാംസത്തെ—നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും[1]—പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തി

---

1. നമ്മുടെ മാംസം അഥവാ ശരീരം, ഒരേ സമയം, നാം ആയിരിക്കുന്നതിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും (our Being and our Having) പ്രതീകമത്രേ. നമ്മുടെ ശരീരം നാം ആയി

നു സമർപ്പിക്കുന്നതുവഴിയത്രേ ഇതു സാദ്ധ്യമാവുക. പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനുള്ള മനുഷ്യമാംസത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണത്തിന്റെ—അത്യന്തസന്യാസത്തിന്റെ—അനുഭവവും അടയാളവും അവതരണവുമത്രേ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം. ബ്രഹ്മചര്യംവഴി പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനും നമ്മുടെ മാംസത്തിനുമിടയ്ക്ക്, നമ്മുടെ അർപ്പണത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ഉള്ളിന്റെയും വിഷയമായി, വേറൊരാളെ വയ്ക്കാൻ ഇടമില്ലാത്തവണ്ണം അത്രയ്ക്കു ഗാഢമായും സമ്പൂർണ്ണമായും മനുഷ്യമാംസം വചനത്തിനർപ്പിതമാവുന്നു. മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ യേശുവിന്റെ മാംസം വചനത്തിനർപ്പിതമായി വചനത്തോടൊന്നുചേർന്നതിലും, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ സഭയുടെ മാംസമായ അപ്പം വചനത്തിനർപ്പിതമായി വചനത്തോടൊന്നുചേരുന്നതിലുമുള്ള മനുഷ്യമാംസത്തിന്റെ ക്രിയാപരമായ ഉൾപ്പെടലും വ്യക്തിപരമായ പങ്കുചേരലുമത്രേ നമ്മുടെ—ബ്രഹ്മചര്യം.

ദൈവം നമ്മോടുകൂടിയും നാം ദൈവത്തോടുകൂടിയും എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിലും വ്യാപ്തിയിലും സാക്ഷാത്കൃതമാകുന്നതാണ് രക്ഷ. മനുഷ്യരക്ഷയുടെ ഈ മഹാരഹസ്യം യുഗസമാപ്തി (eschatology) യിലേ പൂർണ്ണമായി അനാവൃതമാകൂ. അപ്പോഴേ മാത്രമാണല്ലോ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനും ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ, നിർണ്ണായകമായി വചനത്തിലും, വചനം നിർണ്ണായകമായി രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനിലു

രിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. എന്നാൽ, ശരീരം നമുക്കുള്ളതിന്റെയും പ്രതീകമാണ്. അതുകൊണ്ടത്രേ 'എനിക്കു ശരീരമുണ്ട്' എന്നു നമുക്കു പറയാനാവുന്നത്. ആകയാൽ ശരീരത്തെ വചനത്തിനർപ്പിക്കുമ്പോഴും, നാം പ്രതീകാത്മകമായി നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും വചനത്തിന്—പിതാവിന്റെ ഉള്ളിന്—അർപ്പിക്കുകയത്രേ, സന്യാസം ചെയ്യുകയത്രേ, ചെയ്യുന്നത്.

മാവുക. അങ്ങനെ യുഗസമാപ്തിയിൽ മനുഷ്യമാംസം മുഴുവൻറെയും ഉള്ളായി, സ്നേഹധാരയായി, ജീവരേഖയായിത്തീരുന്ന ദിവ്യവചനത്തിൽനിന്ന് നിത്യജീവൻ മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനിലേയ്ക്കും പൊട്ടിയൊഴുകി പ്രസരിക്കും. അപ്പോൾ വചനധാര കൊണ്ടു നിത്യം ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അമർത്ത്യമായ സ്വർഗ്ഗീയമാംസം പ്രത്യക്ഷമാകും. ഇതത്രേ മാംസത്തിൽ സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരക്ഷയുടെ രഹസ്യം. തൻറെ മാംസത്തെ വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണംചെയ്യുന്ന—അത്യന്തസന്യാസം ചെയ്യുന്ന—ബ്രഹ്മചാരി, യുഗസമാപ്തിയിൽ മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനിലും—എല്ലാമനുഷ്യരിലും—സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന രക്ഷയുടെ ഈ രഹസ്യത്തെ ഇപ്പോഴത്തന്നെ തന്നിൽ, ഒരു പരിധിവരെ അനുഭവിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യമാംസത്തിൽ വെളിപ്പെടാനിരിക്കുന്ന അവസാനരഹസ്യത്തിൻറെ ജീവിക്കുന്ന പ്രതീകമത്രേ ബ്രഹ്മചാരി. മനുഷ്യരക്ഷയുടെ സമ്പൂർണ്ണചിത്രം—മാംസം വചനത്തിനർപ്പിതമായി, വചനജീവൻ മാംസത്തിലേയ്ക്കു വാർന്നുവീണ്, വചനത്തിലൂടെ മാംസം നിത്യമായി രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ചിത്രം—ഇപ്പോഴത്തന്നെ പ്രതീകാത്മകമായി ലോകത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച്, മനുഷ്യമാംസത്തിന് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കൈവരാനിരിക്കുന്ന അവസാനരൂപത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഴത്തന്നെ ലോകത്തിന് കാഴ്ചയും അറിവും ധൈര്യവും നല്കി, ലോകത്തെ 'ഇതിലേ, ഇതിലേ' എന്നു വിളിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്—വചനജീവനിലേയ്ക്—അടുപ്പിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൻറെ പ്രവാചകനും പ്രദർശകനുമാണ് ബ്രഹ്മചാരി. ഇതത്രേ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിൻറെ യുഗാന്തോന്മുഖമായ പരിമാണം 1 (eschatalogical dimension).

---

1. യുഗസമാപ്തിയിൽ മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനും—എല്ലാ മനുഷ്യരും—വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായി, പിതാവിൻറെ

ബ്രഹ്മചര്യം നാം ഓരോരുത്തരും നമ്മിൽ വ്യക്തിപരമായി അനുഭവിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണെന്നുള്ളത് ശരിതന്നെ. എങ്കിലും, ഘടനാപരമായി നോക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന് മനുഷ്യാവതാരപരവും (incarnational) തിരുസ്സഭാപരവും (ecclesial) ആയ രണ്ടു പരിമാണങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണാം. മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ യേശുവിലെ മാംസം നേരെ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കു നല്കപ്പെടാതെ, സമർപ്പിതമാകാതെ, സമ്പൂർണ്ണമായി വചനമാകുന്ന ദിവ്യവ്യക്തി (Divine Person) ക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം, വചനബദ്ധവും വചനകേന്ദ്രവുമായ മാംസമത്രേ യേശുവിലുള്ളത്. യേശുവിന്റെ മാംസത്തിനും അതിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനുമിടയ്ക്ക് ത

ദിവ്യജീവനായ വചനംകൊണ്ടു മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനും നിത്യം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും സജീവമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. മാംസം വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതമാകുന്ന ആ ജീവിതത്തെ, മനുഷ്യവംശത്തിനു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിത്യമായി അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനുള്ള ദിവ്യനാടകമായി സങ്കല്പിക്കാം. ഈ നാടകത്തിനുള്ള ഒരുക്കം അഥവാ റിഹേഴ്സലത്രേ ഈ ലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം. ഈ ലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യരെല്ലാവരും—വിവാഹിതരും ബ്രഹ്മചാരികളും—മരണശേഷം വചനത്തോടുചേർന്ന്, വചനത്താൽ ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന, വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണശരീരമായിത്തീരാനുള്ളവരാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ റിഹേഴ്സലിൽ വിവാഹിതർക്കും ബ്രഹ്മചാരികൾക്കുമുള്ള ധർമ്മം വേറെവേറെയാണ്. നാടകത്തിലെ അഭിനയക്കാരാണ് വിവാഹിതരെങ്കിൽ, അതിന്റെ ടെക്സ്റ്റാണു ബ്രഹ്മചാരികൾ. രണ്ടും നാടകാഭിനയത്തിനു പ്രധാനംതന്നെ. അഭിനയിക്കപ്പെടാനുള്ള നാടകത്തിന്റെ രൂപവും ഭാവവും അഭിനയിക്കുന്നവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രതീകാത്മകമായി—പടങ്ങളിലൂടെ—പ്രദർശിപ്പിക്കുകയത്രേ ടെക്സ്റ്റിന്റെ ധർമ്മം. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും നിത്യമായി അഭിനയിക്കാനുള്ള നാടകത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ—മനുഷ്യമാംസത്തിന്റെ വചനത്തിനുള്ള സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം—ബ്രഹ്മചാരിതന്റെ മാംസത്തെ വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രതീകാ

ന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി—ആലംബമായി—മനുഷ്യവ്യക്തിയെ വയ്ക്കാൻ ഇടമില്ലാത്തവണ്ണം, അത്രയ്ക്ക് ഗാഢമായും സമ്പൂർണ്ണമായും, അവിടുത്തെ മാംസം വചനത്തോട് ഭക്തവും ബദ്ധവുമായിരിക്കുന്നു. വചനത്തോടുള്ള മാംസത്തിന്റെ ഈ അടുപ്പവും ചേർച്ചയും (intimacy and immediacy) മൂലം, യേശുവിന്റെ മാംസത്തിലേയ്ക്ക് വചനജീവൻ നേരെ ഒഴുകിവീണ്, അവിടുത്തെ മാംസം അമർത്യമായ വചനജീവൻകൊണ്ട് പൂരിതമായിരിക്കുന്നു. വചനജീവൻ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന തന്റെ മാംസത്തെ അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും നുറുക്കി, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനജീവനെ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ താഴ്ചയിലേക്ക് ഭയാപൂർവ്വം ഒഴുക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, വചനബദ്ധമായ അവിടുത്തെ മാംസം പ്രാർത്ഥനയിലും ശുശ്രൂഷയിലും സഹനത്തിലും അനേകർക്കുവേണ്ടി നുറുക്കപ്പെട്ട് (ലൂക്കാ. 22:17–20) മനുഷ്യബദ്ധമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒപ്പം വചനബദ്ധവും മനുഷ്യബദ്ധവുമായ മാംസമത്രേ

ത്മകമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മനുഷ്യനു നിത്യമായി അഭിനയിക്കുവാനുള്ള നാടകത്തിന്റെ ടെക്സ്റ്റ് തന്റെ ശരീരമാകുന്ന പ്രതീകത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, മനുഷ്യന്റെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ജീവിതം എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്ന് ബ്രഹ്മചാരി മനുഷ്യനു അറിവു കൊടുക്കുകയും, അതിനായി ഒരുങ്ങാൻ അവനെ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ റിഹേഴ്സൽ കഴിഞ്ഞ്, ശരിയായ നാടകാഭിനയംവരുമ്പോഴേ ടെക്സ്റ്റും അഭിനയക്കാരും തമ്മിൽ ഒന്നിക്കും. അപ്പോഴേ ടെക്സ്റ്റിൽനിന്നുമാറി അഭിനയക്കാരോ, അഭിനയക്കാരിൽനിന്നു മാറി ടെക്സ്റ്റോ ഉണ്ടാവുകയില്ല. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം സമാഗതമാകുമ്പോഴേ ടെക്സ്റ്റായിരുന്ന ബ്രഹ്മചാരികളും അഭിനയക്കാരായിരുന്ന വിവാഹിതരും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നിച്ച്, ക്രിസ്തുവിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതമായ, ക്രിസ്തുവിനാൽ നിത്യം ജീവിക്കപ്പെടുന്ന, ഏക ശരീരമായി വേർക്കും.

ബ്രഹ്മചാരിയായ യേശുവിനുള്ളത്. അതിനാൽ നാം നമ്മുടെ മാംസത്തെ നേരെ മനുഷ്യനു—പുരുഷനു—സമർപ്പിക്കാതെ സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനർപ്പിച്ചു, നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ വചനജീവനെ ഏറ്റുവാങ്ങി, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും നമ്മുടെ മാംസത്തെ ഭേദിച്ചു, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനജീവനെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്കൊഴുക്കുമ്പോഴത്രേ, നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരപരമായ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ മൗലികമായ അനുഭവവും ആവിഷ്ക്കരണവും തുടർച്ചയുമാവുക. നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ക്രിസ്തുപരവും (Christological) മനുഷ്യാവതാരപരവും (incarnational) ആയ പരിമാണമാണിത്.

യേശുവിലുള്ള ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ഈ രഹസ്യം അൾത്താരയിലെ അപ്പത്തിലൂടെ സഭ എല്ലാദിവസവും തന്നിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയും തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. താൻ പകലന്തിയോളം മണ്ണിലും മുള്ളിലുംനിന്നു നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പൊഴുക്കി സമ്പാദിക്കുന്ന തന്റെ മാംസമായ അപ്പത്തെ സഭ, പിതാവു കനിഞ്ഞു തന്നിലേയ്ക്കിറക്കിത്തരുന്ന വചനത്തിനുള്ള ആവാസസ്ഥാനമായി സമർപ്പിച്ചു, തന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി പിതാവിന്റെതന്നെ ഉള്ളായ വചനത്തെ അവിടുത്തെ കരങ്ങളിൽനിന്നു തന്നിൽ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു. പ. കന്യക മറിയത്തെപ്പോലെ, തന്റെ മാംസം വചനംകൊണ്ടു മാത്രം പൂരിതമാകാൻ മനസ്സാകുന്ന സഭ, തന്റെ മാംസത്തെ പാദാർത്ഥികസത്തയിൽ (ശരീരിക—മാനുഷികസത്തയാൽ) ചേർത്തുനിർത്താതെയും ആലംബം കൊള്ളിക്കാതെയും, അതിനെ സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിൽ ചേർത്തു നിർത്തുകയും ആലംബം കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭയുടെ മാംസമായ അപ്പത്തിന്റെ പരമവും ആന്തരവുമായ ആലംബം

ഇനിമേൽ പാദാർത്ഥിക(ശാരീരിക–മാനുഷിക) സത്തയല്ല വചനമാകുന്ന ദിവ്യവ്യക്തിയത്രേ. തന്റെ മാംസത്തെ നേരെ മനുഷ്യന്–പുരുഷന്–സമർപ്പിക്കുവാൻ താൻ മനസ്സാകുന്നില്ലെന്ന് പ്രതീകാത്മകമായി നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി, തന്റെ മാംസത്തിന്റെ ആലംബമായി നില്ക്കേണ്ട മനുഷ്യന്റെ–പുരുഷന്റെ–പ്രതീകമായ അപ്പത്തിന്റെ കാതൽ തന്റെ മാംസത്തിനുള്ളിൽനിന്നു നിർണ്ണായകമായി അറുപോകാൻ സഭ സ്വയം സമ്മതിക്കുകയും, അപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന വേദനയെ, ദിവ്യജീവന്റെ ഉറവിടമായ വചനത്തെ തന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിക്കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി, അവയം സസന്തോഷം സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന സത്താന്തരീകരണ(trans-substantiation)ത്തിന്റെ ആത്മീയമായ സൂചന ഇതാണ്. അപ്പത്തിനുള്ളിൽനിന്ന് അതിന്റെ മാനുഷികമായ, പദാർത്ഥപരമായ, കാതൽ അറുപോയി, തൽസ്ഥാനത്ത് പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനം പ്രതിഷ്ഠിതമായി, അപ്പമാകുന്ന മാംസം ആ വചനത്തെക്കൊണ്ടു നിറയുന്നതാണല്ലോ സത്താന്തരീകരണത്തിന്റെ രഹസ്യം. അങ്ങനെ വചനം ഉള്ളായുള്ള തന്റെ മാംസത്തെ സഭ ബലിയാകുന്ന പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും നമുക്കായി നുറുക്കി, തന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായ വചനധാരയെ–ദിവ്യജീവനെ–അനുദിനം മനുഷ്യരിലേയ്ക്കൊഴുക്കിത്തരുന്നു. അതിനാൽ, ഒപ്പം വചനബദ്ധവും മനുഷ്യബദ്ധവുമായ മാംസമത്രേ, യേശുവിനെന്നപോലെ, ബ്രഹ്മചാരിണിയായ സഭയ്ക്കുമുള്ളത്.

തിരുസ്സഭയിലൂടെ തുടരുന്ന യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരപരമായ ബ്രഹ്മചര്യത്തെ–യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും ബ്രഹ്മചര്യത്തെ–നാം തിരുസ്സഭയിലർപ്പിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചര്യവ്രതംവഴി നമ്മുടെ മാംസത്തിൽഅനുഭവിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും തു

ടരുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വാഭാവികരീതിയിൽ, സ്ത്രീയുടെ മാംസവും ഉള്ളും പുരുഷന് സമർപ്പിതമാകേണ്ടതാണ്; പുരുഷനിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ച ജീവൻകൊണ്ടത്രേ അവളുടെ മാംസം നിറയേണ്ടത്; ആ മാംസം ഭേദിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, ലോകത്തിനു നല്കപ്പെടേണ്ടതും പുരുഷനിൽനിന്ന് അവളുടെ മാംസത്തിലേയ്ക്കു പ്രസരിച്ച മനുഷ്യജീവൻതന്നെ. എന്നാൽ ഇതല്ല കന്യകയുടെ ജീവിതനിയമം. മാംസത്തിൽ പിറന്നുവീഴുന്ന മനുഷ്യമക്കളുടെ മുമ്പിൽ, മനുഷ്യമാംസം മുഴുവനും യുഗസമാപ്തിയിൽ ദിവ്യജീവനായ വചനത്തിൽ പിറന്നുവീഴാനിരിക്കുന്ന പുതിയ പിറവിയ്ക്കു സാക്ഷിയും മാതൃകയും കാരണവുമായി വർത്തിക്കേണ്ടവളാണ് കന്യക. അതിനായി അവൾ തന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളും ആലംബവുമായി മനുഷ്യനെ—പുരുഷനെ—കൈക്കൊള്ളാതെ, തന്റെ മാംസത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായും അത്യന്തമായും വചനത്തിനു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി, കന്യകയുടെ മാംസം വചനജീവൻകൊണ്ടു നിറയുകയും, ആ മാംസത്തെ അവൾ തിരുസ്സഭയിലുള്ള അവളുടെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും ഭേദിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനജീവനെ മറ്റുള്ളവരിലേക്കൊഴുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ തിരുസ്സഭോപരവും മനുഷ്യാവതാരപരവുമായ പരിമാണങ്ങളാണിവ.

യേശുവിൽ മാംസം വചനത്തിന് അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നതിന്റെയും, സഭയിൽ അപ്പം യേശുവിന് അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നതിന്റെയും ജീവിക്കുന്നതുടർച്ചയത്രേ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം. പരിമിതപ്പെട്ട മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു നാം നമ്മെ സ്വതന്ത്രരാക്കി വചനത്തിനു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, യേശുവിലെ മാംസംപോലെയും സഭയിലെ അപ്പംപോലെയും, നമ്മുടെ മാംസം അനേകർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥ

നയിലും ശുശ്രൂഷയിലും സഹനത്തിലും മുറിക്കപ്പെട്ട്, അതിലൂടെ വചനമാകുന്ന ദിവ്യധാര അനേകരിലേക്കു പൊട്ടിയൊഴുകുന്നതിനാണ്. അവനവനെത്തന്നെ ഒരേ സമയം അനേകർക്കു നല്കുക എന്നതു് വളരെ വലുതും സുന്ദരവുമായൊരു ആദർശമാണ്. എങ്കിലും നമ്മുടെ സത്തയുടെ പദാർത്ഥപരമായ പ്രകൃതി (material nature) പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, ഈ ആദർശസാക്ഷാത്കാരം നമുക്കിത്ര എളുപ്പമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സ്ഥലകാലബദ്ധമാണ് (space-bound and time-bound) പദാർത്ഥം. എന്നുവച്ചാൽ, ഒരു സമയത്ത് ഒരാൾക്കുമാത്രം സംലഭ്യമാകുക എന്നതാണ് പദാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതി. അതിനാൽ ഒരാൾക്കുമാത്രമായി സമർപ്പിതമാകുക എന്നത് പാദാർത്ഥികമായ നമ്മുടെ പ്രകൃതിക്ക് സഹജമത്രേ. ഒരാളിലേയ്ക്കു ചുരുങ്ങിപ്പോകാനുള്ള നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ പ്രവണതയ്ക്കുള്ള ഒരു കാരണം, പദാർത്ഥപരമായ അതിന്റെ പ്രകൃതിയത്രേ. നമ്മുടെ പാദാർത്ഥികപ്രകൃതിയുടെ ഈ പരിമിതിയിൽനിന്നു മോചനംനേടി, ഒരേസമയം അനേകർക്കു സംലഭ്യരാകാൻ നമുക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ, പാദാർത്ഥപ്രകൃതിയില്ലാത്തൊരു ജീവൻ നമ്മുടെ പദാർത്ഥത്തിലേയ്ക്ക്—മാംസത്തിലേയ്ക്ക്—പ്രസരിച്ച്, നമ്മുടെ പദാർത്ഥത്തെ— മാംസത്തെ— പരിണാമം കൊള്ളിക്കണം.

ദൈവപിതാവിന്റെ ചിന്മയരൂപമായ (spiritual) ബുദ്ധിയിൽനിന്ന് നമ്മുടെ മാംസത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്ന വചനമാകുന്ന വ്യക്തിയത്രേ ഈ പുതിയ ജീവൻ. വചനം പാദാർത്ഥിക(material)മല്ലാതെ, ചിന്മയരൂപമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, അത് ഒരേസമയം അനേകർക്കു സംലഭ്യമാവുന്നു. ദിവ്യവചനത്തിന്റെ സവിശേഷത, അതിന്റെ സാർവ്വലൗകിക സംലഭ്യത (universal availability)യത്രേ. (സൃഷ്ടമായ നമ്മുടെ വചനത്തിൽപ്പോലും ഈ ഗുണം ചെ

റിയൊരളവിൽക്കാണാം. അനേകർ ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു നാം ഒരു ഭൗതികപദാർത്ഥം എറിഞ്ഞുകൊടുത്താൽ, അത് ഒരേ സമയം ഒരാൾക്കേ കിട്ടൂ. എന്നാൽ നാം ഒരു വചനം അഥവാ വാക്ക് 'എറിഞ്ഞുകൊടുത്താൽ' അത് ഒരേസമയം എല്ലാവർക്കും പൂർണ്ണമായി ലഭിക്കുന്നു). മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ യേശുവിന്റെ മാംസം ചിന്മയ സ്വരൂപമായ ദിവ്യവചനത്തിന് സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം വചനം യേശുവിന്റെ മാംസത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി, അതിൽ പ്രസരിച്ച്, അതിനെ വചനജീവൻകൊണ്ട് പൂരിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വചനത്തിനുള്ള യേശുവിന്റെ മാംസത്തിന്റെ അർപ്പണം പൂർണ്ണവും നിർണ്ണായവും ആണെന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവത്രേ അവിടുത്തെ തിരുവുത്ഥാനം. മരണത്തിനുപോലും വേർതിരിക്കാനാവാത്തവണ്ണം വചനത്തോട് നിത്യബദ്ധവും പൂർണ്ണകേന്ദ്രവുമായ മാംസമത്രേ യേശുവിലുള്ളത്. അവിടുത്തെ ഉത്ഥാനംചെയ്ത ശരീരത്തിൽ, മാംസം വചനത്തിന് അർപ്പിതമായിരിക്കുന്നതിന്റെ പൂർണ്ണഫലവും, വചനജീവൻ മാംസത്തിലേയ്ക്കു പ്രസരിച്ചതുവഴി മാംസത്തിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന പരിണാമത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപവും നാം ദർശിക്കുന്നു. മാംസത്തിലേക്കുള്ള വചനജീവന്റെ ഈ പ്രസരണം ഹേതുവായി, അവിടുത്തെ മാംസം അതിന് സ്വതഃസിദ്ധമായ സ്ഥലകാലബദ്ധതയിൽനിന്ന് മോചനംനേടി വചനത്തിന്റെ സാർവ്വലൗകികസംലഭ്യതയിൽ—ഒരേസമയം തന്നെത്തന്നെ അനേകർക്ക് സംലഭ്യമാക്കാനുള്ള കഴിവിൽ—പങ്കുപറ്റിയിരിക്കുന്നു. അതിനാലത്രേ വചനംകൊണ്ടു പ്രസരിതമായ അവിടുത്തെ മാംസത്തിന് ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ തന്നെത്തന്നെ ഒരേസമയം പൂർണ്ണമായി അനേകർക്കുവേണ്ടി മുറിക്കാനാവുന്നത്.

ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ നാം നമ്മുടെ മാംസത്തെ ഉത്ഥാനംചെയ്ത ദൈവവചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നു. അതുമൂലം, ദിവ്യവചനം നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ ആവസിച്ച്, ഉയിർപ്പിന്റെ ഫലങ്ങളും ഇപ്പോഴത്തന്നെ നമ്മുടെ ശരീരത്തിലേയ്ക്ക് ചിന്താൻ തുടങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ ഉത്ഥാനംചെയ്ത മാംസത്തിന്റെ സവിശേഷതകളും നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ, ഒരു പരിധിവരെ, ഇപ്പോഴത്തന്നെ നാം അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരുഷാലംബം, ലൈംഗികജീവിതം തുടങ്ങിയ മാംസത്തിന്റെ ഉയിർപ്പിനുമുമ്പുള്ള ആവശ്യങ്ങളെ അതിജീവിച്ച്, സ്വർഗ്ഗത്തിലെ മാലാഖമാരെപ്പോലെ, വിവാഹം കഴിക്കുകയോ കഴിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതെ (മത്താ. 22:30), ദൈവത്തിൽ എല്ലാവർക്കും സംലഭ്യരായി ജീവിക്കുവാൻ മാംസമുള്ള നമുക്ക് സാധിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ശക്തികൊണ്ടല്ല, ഉത്ഥാനംചെയ്ത ദൈവവചനത്തിന്റെ നമ്മുടെ മാംസത്തിലുള്ള ആവാസംകൊണ്ടത്രേ. ദൈവരാജ്യത്തെപ്രതിയുള്ള ബ്രഹ്മചര്യം മുകളിൽനിന്നു വരം നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം (മത്താ. 19:10–12) സാധിക്കുന്നതാണെന്നാണല്ലോ യേശു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. മുകളിൽനിന്നു നമുക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വരം പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനംതന്നെയാണ്. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ നമ്മുടെ മാംസം വചനത്തിനർപ്പിതമായി, വചനത്തിന്റെ ജീവനും ചൈതന്യവും സാർവ്വലൗകികസംലഭ്യതയും നമ്മുടെ മാംസത്തിലേയ്ക്കു പ്രസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രേ, നമുക്കും നമ്മുടെ മാംസത്തെ, യേശുവിനെപ്പോലെ അനേകർക്കുവേണ്ടി ഒരുപോലെ മുറിച്ച്, അനേകരിലേയ്ക്ക് വചനത്തിന്റെ സ്നേഹാമൃതം ഒരുപോലെ പകരാൻ കഴിയുന്നത്.

നാം ആയിരിക്കുന്നതും നമുക്കുള്ളതും വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തു, നമ്മുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്കും നമുക്കുള്ളവയിലേക്കും വചനത്തിന്റെ ദിവ്യജീവൻ പൂർണ്ണമായി പ്രസരിപ്പിക്കുന്നതിലത്രേ സന്യാസത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ നാം വചനത്തിനർപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാംസം, നാം ആയിരിക്കുന്നതിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും പ്രതീകമാണു. കാരണം, നമ്മുടെ മാംസം നാം ആയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, നമുക്കുള്ളൊരു വസ്തുകൂടിയാണു. അതിനാൽ, നാം ആയിരിക്കുന്നതിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും പ്രതീകമായ നമ്മുടെ മാംസത്തെ വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ നമ്മുടെ സന്യാസാസ്തിത്വത്തിന്റെ സമഗ്രാനുഭവംതന്നെ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. നമ്മെ മുഴുവനും വചനത്തിനർപ്പിക്കുന്നതുവഴി നാം മുഴുവനും വചനത്തിലൂടെ പിതാവിനേറ്റതായിത്തീരുന്നു. കാരണം, വചനം മുഴുവനും പിതാവിനേറ്റതാണല്ലോ (1 കൊറി. 3:23). പിതാവിനേറ്റതായിട്ടുള്ളതെല്ലാം, അങ്ങേ മക്കളുടേതുമാണു. അങ്ങനെ നമ്മെ മുഴുവൻ വചനത്തിനേറ്റതും, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിനേറ്റതും, പിതാവിലൂടെ അങ്ങേ മക്കളായ എല്ലാ മനുഷ്യരുടേതും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതരത്തിലുള്ള സാർവ്വലൗകികമായ സ്നേഹവും ദാനവും അർപ്പണവുമാണു ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ജീവൻ. അതിനാൽ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം അകലെക്കാണുന്നൊരു ചക്രവാളമോ, അനുഭവവേദ്യമല്ലാത്തൊരു ആദർശമോ അല്ല. യാതൊരുതരത്തിലുള്ള ശാരീരികപ്രലോഭനങ്ങളും അനുഭവപ്പെടാത്ത ഒരുതരം നിർവ്വികാരത്വമോ ജിതേന്ദ്രിയത്വമോ നമ്മിൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയല്ല ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ആദർശവും അനുഭവവും. സ്നേഹവും ദാനവും അർപ്പണവുമാണു ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ജീവൻ. ബ്രഹ്മചര്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ പുരോഗതി അളന്നു കുറിക്കാനുള്ള മട്ടവും

ഇതുതന്നെയായിരിക്കണം. പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തെ അവിഭക്തമായി സ്നേഹിച്ച്, ആ വചനത്തിനു പൂർണ്ണമായി മാംസദാനവും ആത്മദാനവും ചെയ്ത്, ആ വചനത്തെ നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങളിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി, നമ്മുടെ ആത്മശരീരങ്ങളെ തിരുസ്സഭയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും ഭേദിച്ച്, നമ്മുടെ ഉള്ളായ വചനത്തെ—പിതാവിന്റെ സ്നേഹാമൃതത്തെ— അനേകരിലേയ്ക്കൊഴുക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിലത്രേ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ സജീവതയും സവിശേഷതയും.

ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത അർപ്പിതവും ദാനാത്മകവുമായ സ്നേഹമാകയാൽ, ശരിയായ ബ്രഹ്മചര്യം നമ്മെ സ്നേഹത്തിലേക്കും ദാനത്തിലേക്കും അർപ്പണത്തിലേക്കും നയിക്കണം. ബ്രഹ്മചര്യം അതിവിശിഷ്ടമായൊരു സിദ്ധി (charism) യാണെങ്കിലും, സ്നേഹത്തിനുതന്നെയാണ് പ്രാഥമികത്വം. എല്ലാ സിദ്ധികളും ഒന്നിക്കേണ്ടത് അതിവിശിഷ്ടമായ വഴി സ്നേഹത്തിന്റെ വഴിയാണ് (1 കോറി. 12:31;13:1–3). ദഹിപ്പിക്കുവാനായി നമ്മുടെ ശരീരം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്താൽപ്പോലും, സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. എല്ലാറ്റിന്റെയും അന്ത്യം സ്നേഹമത്രേ. ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള അർപ്പണപരവും ത്യാഗാനുഭവമായ സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാത്ത ബ്രഹ്മചര്യം പ്രയോജനരഹിതമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അപകടകരവുമാണ്. അതു മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ചുരുക്കി, സ്വാർത്ഥപൂരിതമാക്കും. ഒരുത്തനെയും സ്നേഹിക്കാൻ കെല്പില്ലാത്ത, ഒരുത്തനോടും ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിവില്ലാത്ത, ഒരുത്തനോടൊത്തും സന്തോഷിക്കാൻ ഉന്മേഷം തോന്നാത്ത, ഒരുത്തനുവേണ്ടിയും കരയാൻ ആവശ്യം കാണാത്ത, നിർജ്ജീവമായ ഒരുതരം ഏകാന്തതയുടെയും ഒറപ്പെടലിന്റെയും അനു

ഭവം മാത്രമേ അത് നല്കൂ. 'കൂടെയുള്ളവർ മരിക്കുകയോ ജീവിക്കുകയോ, കരയുകയോ ചിരിക്കുകയോ, വളരുകയോ തകരുകയോ—എന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്തോട്ടെ. എനിക്കതിലൊന്നും കാര്യമില്ല; താത്പര്യവുമില്ല. ഞാൻ ഏകനാണ്, ബ്രഹ്മചാരിയാണ്, നിത്യബ്രഹ്മചാരിയാണ്'—ഏതാണ്ടീവിധം ചിന്തിക്കുന്ന, മരിച്ചുമരവിച്ച കളിമൺപ്രതിമകളായിരിക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മചാരികൾ. നേരെമറിച്ച്, അർപ്പണപരവും ത്യാഗാന്വിതവുമായ ബ്രഹ്മചര്യം നമ്മെ ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടും കടപ്പാടുകൊണ്ടും നിറയ്ക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചാരിയുടെ സ്നേഹവും അർപ്പണവും ദൈവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതുകൊണ്ട്, ദൈവം തന്റെ മക്കളെല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെയും തന്റെ മക്കളെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സ്വയം നല്കുന്നതുപോലെയും, എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കാനും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സ്വയം നല്കാനും അയാൾക്കു സാധിക്കുന്നു. ഈ സ്നേഹിക്കലും നല്കലുമാണ് ബ്രഹ്മചര്യം നമ്മിൽ സൃഷ്ടിക്കേണ്ട അനുഭവം.

ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ നാം നമ്മിലെ വ്യക്തിയെ മുഴുവനും സമ്പൂർണ്ണമായി, സ്നേഹപൂർവ്വം, വചനത്തിനു സന്യാസംചെയ്യുകയും സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും, ഈ വ്രതത്തിന്റെ പ്രത്യേകവിഷയം, നമ്മുടെ ശരീരവും ജീവോത്പാദനത്തിനുള്ള അതിന്റെ കഴിവുമാണ്. വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും അർപ്പണത്തിന്റെയും സമൃദ്ധവും അതിഗാഢവുമായ അനുഭവമാണല്ലോ ജീവോത്പാദനകർമ്മം. അതിനാൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം നമുക്ക് ശരിക്കു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ, ജീവോത്പാദനത്തിനുള്ള നമ്മുടെ കഴിവിനെ ദൈവത്തിനു സ്നേഹമായും

ദാനമായും സമർപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുകൂടിയും നാം ധരിച്ചിരിക്കണം.

നാമാരും ഇല്ലാതിരിക്കെ, ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിച്ച്, തന്നെത്തന്നെ നമുക്കു ദാനമായി നല്കിയതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രകടനമത്രെ സൃഷ്ടികർമ്മം. സ്നേഹത്തോടുകൂടിയ ദാനം, തരുന്നയാളിലും സ്വീകരിക്കുന്നയാളിലും ആനന്ദം ഉളവാക്കും. അതിനാൽ, സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിലേ സൃഷ്ടികർമ്മം നടക്കൂ. (പിതാവ് പുത്രനെ സ്നേഹംകൊണ്ടു ജനിപ്പിക്കുകയും, പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം അവരിരുവരുടെയും ആനന്ദമായി—പരിശുദ്ധാത്മാവായി—സ്ഥിതിചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിൽ സ്നേഹിച്ച്, പരസ്പരം ആത്മദാനം ചെയ്യുന്നതുവഴി, അവരിരുവരുടെയും ആനന്ദത്തിന്റെ വിഷയമായി ശിശു ജനനം കൊള്ളുന്നതിന്റെ മൗലികമാതൃക പ. ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നു വ്യക്തികളും തമ്മിലുള്ള ഈ സ്നേഹവും ദാനവും ആനന്ദവുമാണ്). സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തിനുമാത്രമേയുള്ളു. എങ്കിലും ദൈവം ഔദാര്യവാനായതുകൊണ്ട് തനിക്കു മാത്രമുള്ള ഈ സിദ്ധിയിൽ നമുക്കും പങ്കു നല്കികൊണ്ട്, നമ്മെയും സൃഷ്ടിയിൽ സഹകരിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ മാംസത്തെയും മനസ്സിനെയും ഒരു പിതാവിനടുത്ത ശ്രദ്ധയോടും വാത്സല്യത്തോടുംകൂടി വളർത്തിക്കൊണ്ടും സജ്ജമാക്കിക്കൊണ്ടും, സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ സൃഷ്ടികർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള—പുതിയ ജീവനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള—സാദ്ധ്യത ദൈവം നമ്മിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നു. നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു വളർത്തുന്ന പിതാവ് തന്റെ മക്കൾക്കായി നീട്ടുന്ന ദാനം സ്വീകരിക്കുന്ന സ്നേഹത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂ

ടി, ദൈവം നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ വികസിപ്പിക്കുന്ന ഈ സാദ്ധ്യതയെ നാം അംഗീകരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും വേണം. നാം കൗമാരദശ പ്രാപിക്കുന്നതോടെ നമ്മുടെ മനസ്സിലും മാംസത്തിലുമുണ്ടാകുന്ന പരിണാമങ്ങളിലൂടെ, സ്നേഹത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമായി ദൈവം നമ്മിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പുതിയ സാദ്ധ്യതയെപ്പറ്റി—ലൈംഗികതയെന്ന ദൈവദാനത്തെപ്പറ്റി—അവിടുന്നു നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമുള്ള നമ്മുടെ സാദ്ധ്യത, അടിസ്ഥാനപരമായി നമ്മിലെ ലൈംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതേ നിലയ്ക്കുന്നത്. മകൻ, സഹോദരി, ഭാര്യ, അമ്മ—ഒരു സ്ത്രീക്ക് തന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മൗലികമായ സാദ്ധ്യതകളും ഇവ നാലുമാണല്ലോ. ഇവ നാലും ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതരത്തിൽ, ഒന്നുകിൽ അവയുടെ ഉറവിടത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ പ്രകടനത്തിൽ, ലൈംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സ്നേഹവും സൃഷ്ടിയുമായി പൊട്ടിവിരിയാനുള്ള മൗലികസാദ്ധ്യതയായി ദൈവം തന്നിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന ലൈംഗികതയെ ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കാതെയും, ബോധപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കാതെയും, തന്നിലെ ലൈംഗികതയെ ഇല്ലാതാക്കേണ്ടൊരു പ്രശ്നവും, അവസാനിച്ചുകാണേണ്ടൊരു ഭാരവും, മോചനവും കിട്ടേണ്ടൊരു ശാപവുമായിക്കരുതി, അതിനോട് അന്ധമായി മല്ലിടുന്ന സ്ത്രീ, സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുമുള്ള—സൃഷ്ടിപരമായ രീതിയിൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള—തന്റെ കഴിവിന്റെ ഉറവിടത്തെത്തന്നെ വാറ്റിച്ചുകളയുകയത്രേ ചെയ്യുന്നത്.

കന്യകയുടെ കാര്യത്തിലും, ദൈവം അവളിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന ലൈംഗികതയെന്ന ദാനത്തെ നിഷേധിക്കാതെയും നിരാകരിക്കാതെയും, അതിനെ ബഹുമാനപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും ബോധ

പ്പൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക ആവശ്യമാണ്. മകളെപ്പോലെയും സഹോദരിയെപ്പോലെയും ഭാര്യയെപ്പോലെയും അമ്മയെപ്പോലെയും സ്നേഹിക്കാനുള്ള സ്ത്രീസഹജമായ അവളുടെ കഴിവ്, അന്ധമായി അടിച്ചമർത്തപ്പെടേണ്ടതോ നിഹനിക്കപ്പെടേണ്ടതോ അല്ല. മകളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള തന്റെ കഴിവുകൊണ്ട് പിതാവായ ദൈവത്തെയും മാതാവായ സഭയെയും, വധുവിനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള കഴിവുകൊണ്ട് വരനായ ക്രിസ്തുവിനെയും, അമ്മയെപ്പോലെയും സഹോദരിയെപ്പോലെയും സ്നേഹിക്കാനുള്ള കഴിവുകൊണ്ട് മനുഷ്യമക്കളെല്ലാവരെയും അതിഗാഢമായി സ്നേഹിക്കുന്നവളും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവളുമത്രേ അർപ്പിതയായ കന്യക. അർപ്പിതവും നിസ്വാർത്ഥവുമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിരൂപങ്ങളാണു ഭാര്യയും അമ്മയും മകളും സഹോദരിയും. സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ത്രീസഹജമായ തന്റെ കഴിവിന്റെ ഈ രൂപഭാവങ്ങളെ കെടുത്തിക്കളഞ്ഞാതെ, അവയെ കർത്താവിന്റെ കൃപകൊണ്ടും 'കല'കൊണ്ടും പ്രസരിതമാക്കി, പിതാവിനും അങ്ങേ മക്കൾക്കെല്ലാവർക്കും തന്റെ സ്നേഹവും ശുശ്രൂഷയും സംലഭ്യമാക്കാനുള്ളവളത്രേ കന്യക. സ്നേഹിക്കാനും സമർപ്പിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനുമുള്ള അവളുടെ കഴിവിന്റെ അടിത്തട്ടായി നിലനിൽക്കുന്ന ലൈംഗികതയെ അന്ധമായി നശിപ്പിക്കുകയല്ല ഇതിനാവശ്യം. മകളെപ്പോലെയും സഹോദരിയെപ്പോലെയും ഭാര്യയെപ്പോലെയും അമ്മയെപ്പോലെയും സ്നേഹിക്കാനുള്ള തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും കഴിവുകളെ നശിപ്പിക്കാതെ, അവയിലേക്കു ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാകരവും സാർവ്വലൗകികവുമായ ദിവ്യസ്നേഹം പ്രസരിപ്പിച്ച്, ദൈവം തന്റെ മക്കളായ മനുഷ്യരെ ക്രിസ്തുവിലൂടെ സ്നേഹിക്കുന്ന രക്ഷാകരമായ സ്നേഹം, നിസ്വാർത്ഥവും സാർവ്വലൗകികവും അർപ്പിതവുമായ തങ്ങളുടെ ശു

ശ്രൂഷയിലൂടെ, മനുഷ്യർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകത്തക്കവിധം തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും കഴിവുകൾ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ, കന്യകമാർ തങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ അർത്ഥവും പൂർത്തിയും ദർശിക്കുന്നു, അനുഭവിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു ദിവ്യദാനത്തെയുംപോലെ, ലൈംഗികതയെന്ന ദാനത്തെയും, സാധാരണരീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ നന്ദിപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച് ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ളതത്രേ. നമ്മെ പ്രാണതുല്യം സ്നേഹിക്കുന്നൊരു വ്യക്തി നമുക്കൊരു സമ്മാനം തരുമ്പോൾ, അതിനെ സ്വീകരിക്കാതെയും ഉപയോഗിക്കാതെയും തിരിച്ചേല്പിക്കുക സാധാരണരീതിയല്ലല്ലോ. എന്നാൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ചില അത്യഗാധരൂപങ്ങളിൽ, സ്നേഹിതൻ നീട്ടുന്ന ദാനം വാങ്ങി, എന്നാൽ ഉപയോഗിക്കാതെ, സ്നേഹിതനുതന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം മടക്കിക്കൊടുക്കുക, സ്നേഹം കാണിക്കുന്നതിനുള്ള പുതിയ വഴിയും സാദ്ധ്യതയും രഹസ്യവുമായിത്തീരാറുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, അമ്മ കൊടുക്കുന്ന ഉമ്മ 'അമ്മയ്ക്കൊരുമ്മ' എന്നു മൊഴിഞ്ഞ് അമ്മയെത്തന്നെ തിരിച്ചേല്പിക്കുന്ന കുട്ടിയും, തന്നെ ഹൃദയതുല്യം സ്നേഹിക്കുന്ന യുവാവ് തനിക്കായി നീട്ടുന്ന പനിനീർപുഷ്പത്തെ കൈനീട്ടി പുഞ്ചിരിയോടെവാങ്ങി, അത്, തന്റെ ഹൃദയപുഷ്പത്തിന്റെ പ്രതീകമായി, ആ യുവാവിന്റെ കൈയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ പ്രേമപൂർവ്വം വച്ചുകൊടുക്കുന്ന യുവതിയും, തങ്ങളുടെ ദാനത്തിന്റെ തിരിച്ചുകൊടുക്കലിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ പുതിയൊരു വഴിയും രഹസ്യവും സാദ്ധ്യതയും കാണുന്നവരത്രേ.

തനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടിശക്തിയെ ദൈവത്തിനർപ്പിക്കുന്ന കന്യകയെക്കുറിച്ചും ഇതുതന്നെ പറയാം. സ്നേഹത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമു

ള്ള അവളുടെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും ദൈവദത്തമായ കഴിവുകളെ ദൈവത്തിനുതന്നെ സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണംചെയ്തു, ദൈവത്തിൽനിന്നു അവളുടെ മനസ്സിലും മാംസത്തിലും നേരെ വാർന്നുവീഴുന്ന സ്നേഹത്തെ അർപ്പിതമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ തനിക്കു മനുഷ്യരിലേക്കു പകരാൻ കഴിയുന്നതിൽ, അവനും സ്നേഹത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമുള്ള പുതിയൊരു വഴിയും സാദ്ധ്യതയും രഹസ്യവും കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ വഴികളെയും രഹസ്യങ്ങളെയും, ശാസ്ത്രനിയമങ്ങളെപ്പോലെ, സാമാന്യവത്കരി (generalize) ക്കാവുന്നതല്ല. സ്നേഹം കാട്ടാനും പകരാനും ഒരാളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാവില്ല മറ്റൊരാളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുക. അനന്തസാദ്ധ്യതകളത്രേ സ്നേഹത്തിനുള്ളതു. അതിനാൽ മനുഷ്യനു അനേകരൂപങ്ങളിൽ തന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാനാവുന്നു. അനന്ത സ്നേഹാമൃതമായ ദൈവം, തന്റെ മക്കളായ മനുഷ്യർ തന്നെ അനേകവിധങ്ങളിൽ സ്നേഹിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനായി അവിടുന്നു ഓരോ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെയും ഹൃദയത്തെ ഓരോ തരത്തിൽ പ്രചോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സഭയിൽ നാനാതരത്തിലുള്ള സിദ്ധികം (charisms) ഉണ്ടല്ലോ. സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുതകുംവിധം ദിവ്യാരൂപിയായ സ്നേഹത്തെ (cf. 1 Cor. 12:7) ശ്രദ്ധേയമായ ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേകരൂപത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ദൈവം മനുഷ്യാത്മാവിനു നല്കുന്ന പ്രസാദവരപൂരിതമായ പ്രേരണയും പ്രചോദനവുമത്രേ സിദ്ധി അഥവാ 'കാരിസം.' കന്യാത്വം കർത്താവിന്റെ സഭയിൽ, സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രദർശനത്തിനുംവേണ്ടി നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വലിയൊരു വിളിയും സിദ്ധിയും ചിഹ്നവുമത്രേ. സ്നേഹിക്കാനുള്ള തന്റെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും സിദ്ധികളെ ദൈവത്തിനു സ്നേഹത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണസമർ

പ്പണംചെയ്തു്, ദൈവസ്നേഹപൂരിതമായ തന്റെ മാനുഷികസ്നേഹത്തെ അർപ്പിതമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ സഭയിൽ പകരാനുള്ള പ്രസാദവരപ്രേരിതമായ വിളിയും പ്രചോദനവുമത്രേ കന്യക കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. സമർപ്പണത്തിനും ശുശ്രൂഷയ്ക്കുമായി ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ച സ്നേഹപൂരിതമായ ഈ കഴിവും പ്രചോദനവുമാണു് കർത്താവിന്റെ സഭയിലുള്ള അവളുടെ കന്യാത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

സ്നേഹത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമുള്ള തന്റെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും കഴിവുകളെ ദൈവത്തിനു മടക്കിക്കൊടുക്കുകയാണല്ലോ കന്യക ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ നാം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കണം. ദാനം മടക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോഴും ദാനത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ നാം നശിപ്പിക്കരുതു്. ഉദാഹരണത്തിനു്, പുഷ്പം മടക്കിക്കൊടുക്കുന്ന മേലുപറഞ്ഞ യുവതി, ആ പുഷ്പം കൈയിലിട്ടു തിരുമ്മി അതിന്റെ പുഷ്പപ്രകൃതി നശിപ്പിച്ചശേഷം മടക്കിക്കൊടുക്കുക ശരിയാവില്ല. എന്നാൽ, ദാനം മടക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കാതെ, ഉയർത്തി, മടക്കിക്കൊടുക്കാം. ഉദാഹരണത്തിനു്, പുഷ്പത്തോടൊപ്പം രണ്ടിലയുംചേർത്തു് അതിനെ മോടിപിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മടക്കിക്കൊടുക്കാം. കന്യക തന്റെ സൃഷ്ടിശക്തിയെ ദൈവത്തിനു മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ ഇപ്രകാരമുള്ളൊരു ഉയർത്തലുണ്ടു്. ഒരു കുടുംബത്തിൽ അഥവാ ചെറിയൊരു മണ്ഡലത്തിൽ ഭൗതികജീവനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം, അനേകംപേരുടെ ഭൗതികജീവനിൽ ദൈവികജീവനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനും വളർത്തുന്നതിനുമായി അവൾ ആനന്ദത്തോടും സ്നേഹത്തോടും ത്യാഗത്തോടുംകൂടി തന്റെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും കഴിവുകളെ അർപ്പിതമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ വ്യയംചെയ്യുന്നു.

ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ മടക്കിക്കൊടുക്കലിനു രണ്ടു പരിമാണങ്ങളുണ്ട്. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതംവഴി കന്യക തന്റെ സ്നേഹവും ശുശ്രൂഷയും ഒരു വ്യക്തിയിലേക്ക്, ഒരു ശിശുവിലേക്ക്, ഒരു കുടുംബത്തിലേക്ക് ചുരുക്കിക്കളയാതെ, അതിനെ അനേകം വ്യക്തികളിലേക്ക്, അനേകം ശിശുക്കളിലേക്ക്, അനേകം കുടുംബങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിശക്തിയുടെയും ഉയർത്തലിന്റെ തിരശ്ചീന (horizontal) മായ വശമാണിത്. കന്യക അർപ്പിതമായ തന്റെ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ അനേകരിൽ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നത് മരണം കാണുന്ന ഭൗതികജീവനല്ല, മരണം കാണാത്ത ദൈവികജീവനാണ്. ബ്രഹ്മചര്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിശക്തിയുടെയും ഉയർത്തലിന്റെ ലംബ (vertical) മായ വശമാണിത്. ചുരുക്കത്തിൽ, അനേകം പേരിൽ ദൈവികജീവൻ ഉത്പാദിപ്പിക്കത്തക്കവിധം നമ്മുടെ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും അർപ്പിതമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ വ്യയംചെയ്യുന്നതിൽ നമുക്കു സ്നേഹവും ദാനവും ആനന്ദവും അനുഭവപ്പെടണം. ഇതത്രേ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ആദർശം. ഈ ആദർശം അഭ്യസിക്കുന്നവർ തങ്ങളിലെ ലൈംഗികതയ്ക്കും സൃഷ്ടിശക്തിക്കും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് എന്തുമാത്രം പൂർത്തി ലഭിക്കും എന്നല്ല ശ്രദ്ധിക്കുക. തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും കഴിവുകളെ എങ്ങനെ ദൈവത്തിനും, ദൈവികജീവൻ ഉത്പാദിപ്പിക്കത്തക്കവിധം മറ്റുള്ളവർക്കും, കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കും എന്നതായിരിക്കും അവരുടെ ഏകചിന്ത. അതിനു വേണ്ടി ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിലായിരിക്കും അവരുടെ ആനന്ദം.

ദൈവം നമുക്കു നല്കിയിരിക്കുന്ന ദാനത്തെ അറിവോടും സ്നേഹത്തോടും നിശ്ചയത്തോടും കൂടി നാം ദൈവത്തിനു മടക്കിക്കൊടുക്കണം. നമ്മു

ടെ മനസ്സിലും മാംസത്തിലുമുണ്ടാകുന്ന ലൈംഗികത യുടെയും മാതൃതൃഷ്ണയുടെയും പ്രചോദനങ്ങൾ, ദൈവത്തിനു നാം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം എന്താ ണെന്നും അതിന്റെ ആഴം എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്നും, അതു സ്വാഭാവികരീതിയിൽ നമുക്ക് എന്തുമാത്രം ആവശ്യമുള്ളതാണെന്നും, നമ്മെ അനുസംരിപ്പിക്കു ന്നതിന് ദൈവം നമ്മിൽ അനുവദിക്കുന്ന പ്രകൃതി നിയമങ്ങളാണ്. നമുക്കാവശ്യവും പ്രിയവുമുള്ള കാ ര്യങ്ങൾ ദൈവത്തിനു നാം ഇഷ്ടദാനമായി മടക്കി ക്കൊടുക്കുന്നതിലാണല്ലോ സ്നേഹവും ത്യാഗവും ഉദാരതയുമുള്ളത്.

മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ മൗലികപ്രവണതകളായ ഭക്ഷണം, പ്രത്യുത്പാദനം (reproduction) തുടങ്ങി യ കാര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സും ശരീരവും ത മ്മിൽ അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. അതിനാൽ ലൈംഗികപ്രചോദനങ്ങൾ നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെന്ന പോലെ മനസ്സിലും ഉണ്ടാകും. ഇത്തരം മൗലികമായ പ്രവണതകളിൽ ശരീരത്തിനനുസൃതമായി മനസ്സും, മനസ്സിനനുസൃതമായി ശരീരവും പ്രതികരിക്കുക സമതുലിതമായ വ്യക്തിത്വത്തിന് (balanced personality) ആവശ്യമത്രേ. ശരീരത്തിൽ ലൈംഗികപ്രചോ ദനങ്ങൾ പരിണാമങ്ങളായും വികാരങ്ങളായും അനു ഭവപ്പെടും. ബോധമനസ്സിൽ അവ വിചാരങ്ങളായും ഭാവനകളായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. അബോധമനസ്സിൽ ലൈംഗികത, പുരുഷാലംബം, മാതൃതൃഷ്ണ, കുടും ബാനുഭൂതി എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും ആവശ്യങ്ങളെ 'പൂർത്തീകരിക്കുന്ന' തരത്തിലുള്ളസ്വപ്നങ്ങളായും സങ്കല്പങ്ങളായും അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഇത്തര ത്തിലുള്ള പ്രചോദനങ്ങളെയും ഭാവനകളേയും വി കാരങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളെയും നമ്മിലുണർത്തുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ ലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുമ്പോൾ കൂടുതൽ കൂടുതലായി നാം കാണും. നമ്മുടെ ഭൗതി

കമാതൃത്വവും ഭാര്യാത്വവും സാഫല്യമണിയായ്ക കൊണ്ടുള്ള ഏകാന്തതയും വിരസതയും 'നഷ്ടബോധ'വും അപ്പോഴും കൂടുതലായി നമുക്കനുഭവപ്പെടും. പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ച് നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരിണാമങ്ങളും, പ്രായവർദ്ധനവിനനുസരിച്ച് ശരീരത്തിലും മനസ്സിലുമുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിഭേദങ്ങളും എന്നിവമൂലം വിരസതയുടെ ദിനങ്ങളും ഘട്ടങ്ങളും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകും.

എന്നാൽ, മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികളൊന്നും നമ്മെ പരിഭ്രാന്തചിത്തരാക്കരുത്. അവയോടു നാം അന്ധമായി മല്ലടിക്കാതെ, അവയ്ക്കു പ്രശാന്തമായി, ധാരണാപൂർവ്വം, ബോധപൂർവ്വം, അഭിമുഖീഭവിക്കണം. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ ദൈവത്തിനു നാം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം എത്ര വലുതാണെന്നും, അതിനു എന്തുമാത്രം ആഴമുണ്ടെന്നും, അതു സാഭാവികരീതിയിൽ നമുക്ക് എന്തുമാത്രം ആവശ്യമുള്ളതാണെന്നും, നാം ക്രമേണ ഗ്രഹിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളാൽ ഉലയ്ക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ്. അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണു ദൈവം ഇവ അനുവദിക്കുന്നതും. നാം വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യരെപ്പോലെ ദൈവത്തിനു നമ്മെത്തന്നെ ദാനംചെയ്യണമെന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. കുട്ടികൾക്ക് ഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളെത്തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കു നല്കുന്നതിനുള്ള കഴിവില്ല. എന്നാൽ വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യൻ, താൻ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ട്, തന്നെതന്നെ അവർക്കു നല്കുന്നു. സ്നേഹത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമുള്ള നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും ശക്തികളെ ദൈവത്തിനു സ്നേഹദാനമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഭാരത്തെയത്രേ ലൈംഗികമായ പരീക്ഷകം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുക.

ഭാരം വഹിച്ച്, ദൈവത്തിനു തങ്ങളെത്തന്നെ സ്നേഹദാനമായി നൽകാൻ മനസ്സില്ലാത്തവർ ആ പരീക്ഷകളിൽ തങ്ങളുടെ മാംസത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും സംതൃപ്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങം തേടും. ഇതിനെയത്രേ, സാധാരണഭാഷയിൽ, 'പരീക്ഷകളിൽ മനസ്സുറപ്പോടെ സന്തോഷിക്കുക', അഥവാ 'പരീക്ഷകളെ മനസ്സുറപ്പോടെ താങ്ങിപ്പിടിക്കുക' എന്നെല്ലാം നാം പറയാറ്. എന്നാൽ, ഭാരം വഹിച്ച്, തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കാൻ മനസ്സുള്ളവർക്ക്, തങ്ങളുടെ പരീക്ഷകളെക്കുറിച്ചു ബോധം വരുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന മനഃസ്ഥിതി ഏതാണ്ടിങ്ങനെയായിരിക്കും: 'ദൈവമേ, ഞാൻ നിനക്ക് അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യത്തിന്റെ വലുപ്പം ഇപ്പോഴും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ആഴം ഇത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് ആദ്യം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം എത്രയോ ആഴമുള്ളതാണെന്നും, അത് എന്റെ മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും പൂർത്തിക്കു സ്വാഭാവികരീതിയിൽ എന്തുമാത്രം ആവശ്യമുള്ളതാണെന്നും ഇപ്പോഴും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്റെ ഈ ആവശ്യം പൂർത്തീകരിക്കാൻ എന്റെ മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും ലോകത്തിലുമുള്ള സാദ്ധ്യതകളെ ഞാൻ കാണുന്നു. ഈ സാദ്ധ്യതകളെയാണു ഞാൻ ഇപ്പോഴും അനുഭവിക്കുന്ന പരീക്ഷകളും എന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ സാദ്ധ്യതകളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി എന്റെ മനസ്സിനെയും ശരീരത്തെയും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ, അവയെ, നീ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചും നിന്റെ വാക്കിൽ വിശ്വസിച്ചും, നിനക്കു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുകയും മടക്കിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഒരാളിലേയ്ക്ക്, ഒരു ശിശുവിലേക്ക്, ഒരു കുടുംബത്തിലേക്ക് ചുരുങ്ങിപ്പോകാതെ, അനേകം ആളുകളിലേക്ക്, കുടുംബങ്ങളിലേക്ക്, ശിശുക്കളിലേക്കു വികസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണല്ലോ ഈ സമർപ്പണം നീ എന്നിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ഇതു മഹത്തായൊരു ആദർശമാണെങ്കിലും, എന്റെ സ്വാഭാവികശക്തികളുടെ പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. അതിനാൽ അനേകർക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം മാംസം മുറിക്കുകയും രക്തം ഒഴുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിന്റെ വാക്കിനെ—വചനത്തെ—എന്നിലേക്കയച്ച്, എല്ലാവർക്കും സംലഭ്യയാകുന്നതിനുവേണ്ടി നിനക്കുമാത്രം സമർപ്പിതയാകാനുള്ള വരം എനിക്കു തരണേ. ഈ ആദർശം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഭാരമുണ്ടെങ്കിലും, ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം, വിശ്വാസപൂർവ്വം, നിനക്കു സമർപ്പിക്കുന്നു.'

ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മനഃസ്ഥിതി പരീക്ഷകളെ വെറുതെ 'തള്ളിക്കളയുന്ന' മനസ്ഥിതിയല്ല. ഒരുകാര്യം തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ട് ഒരുതരത്തിലുള്ള ഇല്ലായ്മ മാത്രമേ നാം നമ്മിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നുള്ളു. ഇല്ലായ്മയെ നമുക്കു ദൈവത്തിനോ മനുഷ്യനോ ദാനമായി കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനഃസ്ഥിതിയുള്ള മനുഷ്യനു പരീക്ഷകൾ വെറുതെ 'തള്ളിക്കളയുന്നതിനുള്ള' വിഷയങ്ങൾ അല്ല. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതംവഴി താൻ ദൈവത്തിനു നല്കിയിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ വലിപ്പവും ഭാരവും മനസ്സിലാക്കി, അവയെ അറിവോടും സ്നേഹത്തോടും നിശ്ചയത്തോടുംകൂടി ദൈവത്തിനു് അർപ്പിക്കുന്നതിനും മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഉള്ള അവസരങ്ങളാണു്, അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരീക്ഷകൾ. പരീക്ഷകളിലൂടെ അയാളുടെ ശുദ്ധത ആഴപ്പെടുന്നു. അയാൾ പരീക്ഷകളിൽ മനസ്സറിവോടെ ആനന്ദിക്കുകയോ അവയെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയോ, അവയ്ക്കു മനഃപൂർവ്വം കാരണം കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നയാൾ സ്വയം ഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ മനസ്സിനെയും മാംസത്തെയും ദൈവത്തിനു സ്നേഹപൂർവ്വം ദാനംചെയ്യുന്നുവെന്നു പറ

യാൻ വയ്യല്ലോ. അതേസമയം, താൻ മനഃപൂർവ്വം കാരണം കൊടുക്കാതെയും തന്റെ മനസ്സറിവില്ലാതെയും, പരീക്ഷകളും വികാരങ്ങളും തന്റെ മനസ്സിലും മാംസത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടതുകൊണ്ടോ താമസിച്ചുപോകുന്നതുകൊണ്ടോ അയാൾ അസ്വസ്ഥചിത്തനാവില്ല. പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടാകുന്നതോ ഉണ്ടാകാത്തതോ, അവ മനസ്സിൽനിന്നും മാംസത്തിൽനിന്നും വേഗം മാഞ്ഞുപോകുന്നതോ പോകാത്തതോ അല്ല, അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബ്രഹ്മചര്യത്തിലെ മുഖ്യമായ കാര്യം. തന്റെ മനസ്സിലും മാംസത്തിലും ഉദിക്കുന്ന പരീക്ഷകളെയും വികാരങ്ങളെയുംപറ്റി ഓർമ്മവരുമ്പോൾ, താൻ ദൈവത്തിനു ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആത്മശരീരസമർപ്പണത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം നവീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നതേ അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിപ്രധാനമായ കാര്യം. ബ്രഹ്മചര്യത്തിലുള്ള തന്റെ വളർച്ചയെ അളന്നറിയുവാൻ അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന മട്ടവും ഈ സമർപ്പണംതന്നെയാണ്. ഈ സമർപ്പണത്തിൽ നിലനില്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, തന്റെ പരീക്ഷകളുടെ ആധിക്യമോ തീവ്രതയോ നീണ്ടുനില്ക്കലോ അയാളെ ഭയപ്പെടുത്തുകയില്ല. യുവസഹജമായ വിചാരവികാരങ്ങൾ, സ്വപ്നസ്കല്പങ്ങൾ, വിരസദിനങ്ങൾ, പ്രായവർദ്ധനവിനനുസരിച്ചു ശരീരത്തിലും മനസ്സിലുമുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ, പുരുഷാലംബം ഭാര്യാപദം മാതൃത്വം കുടുംബാനുഭൂതി എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആഗ്രഹം, ഏകാന്തതയുടെയും ന ഷ്ടബോധത്തിന്റെയും അനുഭവങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും, ലോകത്തിൽ തന്നെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും കാഴ്ചകളും കാണുമ്പോഴും, അയാൾ പ്രശാന്തത കൈവെടിയാതെ, താൻ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ ആഴവും അർത്ഥവും മനസ്സിലാക്കി, തന്റെ സമർപ്പണത്തെ ബോധപൂർവ്വം നവീകരിക്കുന്നു. ഈ സമർപ്പണ

മനോഭാവത്തോടെ തന്റെ മനസ്സിനെ (ഒരു ചെറിയ പ്രകരണംവഴിയോ മറേറാ) പെട്ടെന്ന് ദൈവത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിയശേഷം അയാൾ പ്രശാന്തചിത്തനായി, പ്രലോഭനം (ഭാവന, വിചാരം, വികാരം മുതലായവ) മാറിപ്പോകുന്നു അഥവാ പോകാതിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യത്തിന് അമിതമായ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാതെ, തന്റെ ജോലികളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു. മാറിപ്പോകുന്നുവെങ്കിൽ, ദൈവത്തിനു സ്തുതി; മാറിപ്പോകുന്നില്ലെങ്കിൽ, ആ ഭാരം ദൈവത്തെപ്രതി ക്ഷമാപൂർവ്വം, പ്രശാന്തതയോടെ, സംവഹിക്കുന്നു.

ഇതുയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് വചനത്തിനുള്ള നമ്മുടെ അർപ്പണവും ആത്മദാനവുമാണ് ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ കാതലെന്നു കാണാമല്ലോ. സന്യാസത്തിലെ മൂന്നു സിദ്ധികളായ മൂന്നു വ്രതങ്ങളിൽ വച്ച് ബ്രഹ്മചര്യം സ്നേഹത്തെ കൂടുതൽ തീവ്രമായും വ്യക്തിപരമായും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും പ്രതീകവത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം, സ്നേഹം എപ്പോഴും വ്യക്തിപരമാണ്. വ്യക്തിപരമായ ആത്മാർപ്പണമാണല്ലോ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ജീവൻ. നമ്മുടെ ശരീരത്തെ നാം അവിഭക്തമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് (1 കോറ. 7:33–34), യേശുവിൽ മാനുഷികത വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നതിനുള്ള അനന്ത സ്നേഹത്തിലും അവിഭക്തബന്ധത്തിലും നാം പങ്കുപറ്റുന്നു. നമ്മുടെ മാനുഷികത യേശുവിനു സമർപ്പിതമായിക്കഴിയുമ്പോൾ, മനുഷ്യാവതാരംവഴി തന്റെ മാനുഷികതയിൽ അവിടുത്തേക്കു കൈവന്ന സാർവ്വലൗകികസംലഭ്യതയുടെ (താൻ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സംലഭ്യനായിരിക്കുന്നതിന്റെ) അനുഭവം നമുക്കും നമ്മുടെ മാനുഷികതയിൽ കൈവരുന്നു,

നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ സംലഭ്യത സാദ്ധ്യമാവുക, നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾ (പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ, ശുശ്രൂഷയിലൂടെ, സഹനത്തിലൂടെ) ഭേദിക്കപ്പെട്ട്, നമ്മുടെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനജീവൻ മറ്റുള്ളവരിലേക്കൊഴുകാൻ നാം അനുവദിക്കുമ്പോഴാണ്. നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ഭേദിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തെ മറ്റുള്ളവരിലേക്കൊഴുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതിനുവേണ്ടി നാം സന്തോഷപൂർവ്വം, സ്വമനസ്സാ, കൊടുക്കുന്ന വിലയാണ്, നാം നമ്മിൽ അനുഭവിക്കുന്ന അവിവാഹിതജീവിതത്തിന്റെ ഭാരവും ഏകാന്തതയും വിരസതയും. ലോകത്തിലേക്കു പ്രസരിപ്പിക്കാനുള്ള ദിവ്യജീവനെ—വചനത്തെ—തങ്ങളിൽ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച് ലോകത്തിൽ നിലനിറുത്തുന്ന നിക്ഷേപപാത്രങ്ങളാണ് കന്യകമാർ. അവരുടെ ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ 'വചനധാര' ലോകത്തിലേക്കു കവിഞ്ഞൊഴുകുകയും, ലോകം ക്രമേണ വചനജീവനിലേക്കു ചാലിച്ചുചേർക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പിതാവിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനം ലോകത്തിന്റെ ഉള്ളായിത്തീർന്നാൽ, ലോകം സ്വർഗ്ഗമായിക്കഴിഞ്ഞു. അർപ്പിതമായ തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തെ ലോകത്തിലേക്കു പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന കന്യകമാർ, ലോകത്തെ ലോകമല്ലാതാക്കി, സ്വർഗ്ഗമാക്കി പകർത്തുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ കലാകാരികളത്രേ. സഭയിലുള്ള കന്യകമാരുടെ സ്നേഹവും സാന്നിദ്ധ്യവും ശുശ്രൂഷയും വഴി, ലോകം, ലോകമായിരിക്കുന്ന സമയം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരികയും (1 കോറ. 7:31), ലോകം സ്വർഗ്ഗമായി പരിണമിക്കുന്ന സമയം അടുത്തടുത്തു വരികയും ചെയ്യുന്നു. വരാനിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ വചനബദ്ധമായ മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ തങ്ങളിൽ അനുഭവിച്ചും ജീവിച്ചും, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ലോകത്തിന് അറിവും ഉറപ്പും നല്കുന്ന പ്രതീകങ്ങളാണ് കന്യകമാർ. അതോടൊ

പ്പും തങ്ങളുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും ലോകത്തിലേക്കു പകർന്ന്, ലോകത്തെ വചനത്തിൽ ലയിപ്പിച്ച്, ലോകത്തെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു ചെത്തിച്ചേർക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ പണിക്കാരുമാണവർ. അവരുടെ ബ്രഹ്മചര്യം സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെപ്രതിയുള്ള ബ്രഹ്മചര്യമാണ് (മത്താ19: 10–12).

അതെ, നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെപ്രതിയുള്ള ബ്രഹ്മചര്യമാണ്. 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെപ്രതി' എന്ന പ്രയോഗം നമുക്കു രണ്ടർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഒന്നാമതായി, അതു 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം മൂലം' ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചര്യമാണ്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം യേശുതന്നെയാണ്. രാജാവിന്റെ വാഴ്ചപൂർണ്ണമായി നടക്കുന്നിടമാണല്ലോ രാജ്യം. ക്രിസ്തുവിലത്രേ പിതാവിന്റെ വാഴ്ച പൂർണ്ണമായി നടക്കുന്നത്. ദൈവരാജ്യമായ യേശുവിന്റെ നമ്മുടെ മാംസത്തിലുള്ള ആവാസത്തിൽനിന്നത്രേ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ അങ്കുരം. കർത്താവിന്റെ സ്നേഹം നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ വർഷിച്ചിരിക്കുന്ന കൃപയുടെ പുഷ്പിക്കലാണത്. മനുഷ്യൻ തന്റെ മന:ശക്തികൊണ്ട് കൈവരിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരുതരം ജിതേന്ദ്രിയത്വവും നിർവ്വികാരത്വവുമല്ല ക്രൈസ്തവബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ കാതൽ. മനസ്സിന്റെയും മാംസത്തിന്റെയും യേശുവിനുള്ള സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണവും, മനസ്സിലേക്കും മാംസത്തിലേക്കുമുള്ള യേശുവിന്റെ ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രസരണവുമാണ് നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ കാതൽ. യേശുവാകുന്ന ദാനവും കൃപയും പിതാവിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ മാംസത്തിനു നല്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതു സാദ്ധ്യമാകുന്നു.

രണ്ടാമതായി, ക്രൈസ്തവബ്രഹ്മചര്യം 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള' ബ്രഹ്മചര്യമാണ്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നമ്മുടെ ഉള്ളിലും മദ്ധ്യേയുമാണ് (ലൂക്ക. 17:21). അതേ സമയം, അതു വരാനിരിക്കുന്നൊരു യാഥാർത്ഥ്യമായതുകൊണ്ട് (മത്താ. 6:10), നാം അതിലേക്കു പതുക്കെപ്പതുക്കെ നടന്നു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ ഈ രണ്ടു പരിമാണങ്ങളും നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിലും കാണാം. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ നമ്മുടെ മാംസം സ്വർഗ്ഗരാജ്യമായ യേശുവിനു നേരിട്ടു സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യമായ യേശു നമ്മുടെ ഉള്ളായി നമ്മുടെ ഉള്ളിലുണ്ട്. അതേസമയം, നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം, ഉത്ഥാനംചെയ്തു, വിവാഹം ലൈംഗികബന്ധം തുടങ്ങിയ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളിൽനിന്നു മോചിതനായ സ്വർഗ്ഗീയ മനുഷ്യന്റെ വരാനിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിലേക്കുള്ളൊരു നടന്നടുക്കലുമാണ്. വിവാഹം കഴിക്കുകയും കഴിച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ നമ്മുടെ സ്നേഹം രക്തബന്ധപ്രകാരം നമുക്കു സ്വന്തപ്പെട്ടവരിൽ പ്രത്യേകമായി കേന്ദ്രീകൃതമാവുകയും ആഴപ്പെടുകയും ചെയ്യുക പ്രകൃതിയുടെ നിയമമാണ്. എന്നാൽ ഉത്ഥാനം ചെയ്ത മനുഷ്യൻ ഈ നിയമങ്ങൾക്കതീതനായി, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മാലാഖമാരെപ്പോലെ, ദൈവപിതാവിന്റെ മക്കളെല്ലാവർക്കും തന്നെത്തന്നെ ഒരുപോലെ നല്കി ജീവിക്കുന്നവനാണ് (മത്താ. 22:29–30; ലൂക്ക. 20:34.) തന്റെ സ്നേഹത്തെ രക്തബന്ധപ്രകാരം തനിക്കു സ്വന്തപ്പെട്ട കുടുംബത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമാകാനും ആഴപ്പെടാനും അനുവദിക്കാതെ, അതിനെ അർപ്പിതമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ എല്ലാവരിലേക്കും വ്യാപിപ്പിക്കുന്ന കന്യക, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മനുഷ്യൻ വചനത്തിനും, വചനത്തിലൂടെ മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യർക്കും, പൂർണ്ണമായി ആത്മദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ജീവിക്കുവാനിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്

ഗീയജീവിതം ഈ ഭൂമിയിൽവച്ചുതന്നെ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ – ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ പൊതുപിതാവിന്റെ വീട്ടിൽ—നാം പൂർണ്ണമായി ദൈവമക്കളാക്കപ്പെട്ട്, ദൈവത്തിനും ദൈവത്തിലൂടെ മറ്റെല്ലാവർക്കും പൂർണ്ണമായി സംലഭ്യരാകുന്നു. നമ്മെ എല്ലാവർക്കും സംലഭ്യരാക്കുക എന്നതു വളരെ വലുതായൊരു ആദർശമാണ്. വളരെ വലുതായ ഈ ആദർശത്തെ നേരിട്ടും പെട്ടെന്നും സാക്ഷാത്കരിക്കുക മനുഷ്യന്റെ സാധാരണ സാദ്ധ്യതയിൽ കവിഞ്ഞതാണ്. അതിനാൽ, മനുഷ്യൻ വിവാഹത്തിലൂടെ ചെറിയൊരു കുടുംബവും ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുകയും, ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കുള്ള തന്റെ ആത്മദാനത്തിലൂടെ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഓരോരുത്തനും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ആത്മദാനം ചെയ്വാനിരിക്കുന്ന അതിവിശാലസ്നേഹത്തിനായി ഒരുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച ദൈവത്തിന്റെ സാധാരണ സംവിധാനക്രമം. അതിനാൽ വിവാഹം നിത്യതയിൽ നിലനില്ക്കാനുള്ളൊരു സംവിധാനമല്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ കൊടുക്കുവാനിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, നമ്മെ ഒരാളിലേക്കും ഒരു കുടുംബത്തിലേക്കും പ്രത്യേകവിധം സംക്ഷേപിക്കുന്ന വിവാഹത്തിന് അവിടെ പ്രസക്തിയില്ല (മത്താ. 22:30). സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ സംലഭ്യനാകാനിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മനുഷ്യനു കൈവരാനിരിക്കുന്ന ഈ സാർവ്വലൗകികസംലഭ്യതയെ, എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും ഇപ്പോഴത്തെ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചുകാട്ടി, ലോകത്തെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കുവാനത്രേ ദൈവം 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെ പ്രതി

യുള്ള കന്യക' മാരായിരിക്കുവാനുള്ള വരം നമുക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം വരാനിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയും ആവഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് മുന്നേ പറഞ്ഞുവല്ലോ. വരാനിരിക്കുന്ന ജീവിതം ഇപ്പോഴുള്ള ജീവിതത്തിന് അതീതമായ ഒന്നാണ്. ഭാര്യയെയും ഭർത്താവിനെയും കുടുംബത്തെയും സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ ലോകത്തിന്റെ ജീവിതക്രമം. നാം ദൈവത്തെപ്രതി, വി. പത്രോസ് യേശുവിനോടു പറഞ്ഞതുപോലെ, കുടുംബത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിച്ചിരിക്കുന്നതുവഴി (ലൂക്കാ. 18:28–30), സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടിയുള്ള ജീവിതം ഈ ഭൂമിയിൽവച്ചുതന്നെ അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നാം ഉപേക്ഷിച്ചതിനെക്കാൾ അനേകമിരട്ടി ആളുകളെ നമുക്കു സ്നേഹത്തിനും ശുശ്രൂഷയ്ക്കുമായി ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ ലഭിക്കുമെന്നാണല്ലോ ക്രിസ്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. 'ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് വീടിനെയോ മാതാപിതാക്കളെയോ സഹോദരന്മാരെയോ ഭാര്യയെയോ മക്കളെയോ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്, ഇക്കാലത്തുതന്നെ വളരെ ഇരട്ടിയും വരുവാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ നിത്യജീവനും പാപിക്കാത്തവനായി ഒരുത്തനുമില്ല' (ലൂക്കാ. 18:29–30) എന്ന വി. പത്രോസിനുള്ള യേശുവിന്റെ മറുപടിയിൽ ഇതു വ്യക്തമാണല്ലോ. ക്രിസ്തുവിനെ പൂർണ്ണമായി അനുകരിക്കുന്നമനുഷ്യൻ, രക്തബന്ധം മൂലം തനിക്കു സ്വന്തപ്പെട്ട വ്യക്തികളിലേയ്ക്കു തന്നെ പ്രത്യേകവിധം ബന്ധിക്കുന്ന കുടുംബം മുതലായ പരിമിതികളിലേയ്ക്കു തന്നെത്തന്നെ ചുരുക്കിക്കളയാതെ, യേശുവിനെപ്പോലെ അനേകർക്കായി ഒരുപോലെ തന്റെ രക്തം ചിന്താനും മാംസം മുറിക്കാനും സാധിക്കത്തക്കവിധം (ലൂക്കാ. 22:20; മത്താ. 26:28), മേല്പ്പറഞ്ഞ

ബന്ധങ്ങളെ ത്യാഗപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന് (ലൂക്കാ. 14:26–27) യേശു ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കന്യക കുടുംബന്ധങ്ങം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്, കർത്താവിൻറ ഓർമ്മയ്ക്കായി തൻറെ മാംസം അനേകർക്കുവേണ്ടി മുറിച്ചും രക്തം അനേകർക്കുവേണ്ടി ചിന്തിയും (ലൂക്കാ. 22:19–20) മുഴുവൻ സമയവും 'കർത്താവിൻറെ കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതയായിരിക്കുവാൻ' വേണ്ടിക്കൂടിയുമാണ് (1 കൊറി. :32–35).

ബ്രഹ്മചര്യം സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ജീവിതക്രമമായതുകൊണ്ട് അതു പാലിക്കുവാൻ മാനുഷികശക്തികൊണ്ടുമാത്രം പ്രയോഗിച്ചാൽ പോരാ. നമ്മുടെ ശക്തിയിൽ അമിതമായി ആശ്രയിക്കാതെ, ദൈവസഹായത്തിൽ ആശ്രയിക്കുകയും, സ്വാർത്ഥനിഗ്രഹം, ഇന്ദ്രിയസംയമം തുടങ്ങിയ സുകൃതങ്ങം അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് കൗൺസിൽ പറയുന്നത് ഇക്കാരണത്താലാണ്. മാത്രമല്ല, ഓരോ ജീവരൂപവും അതിന് അനുഗുണമായ അന്തരീക്ഷത്തിലേ വളരൂ. ബ്രഹ്മചര്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ഈ തത്വം വാസ്തവമത്രേ.ഈ ജീവൻ വളരണമെങ്കിൽ അതിനു അനുഗുണമായ അന്തരീക്ഷമുണ്ടായിരിക്കുക ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ മാംസം—പദാർത്ഥം—സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായിരിക്കുക എന്നതത്രേ ബ്രഹ്മചര്യത്തിൻറെ കാതൽ. പദാർത്ഥത്തിൻറെ—അപ്പത്തിൻറെ, സഭയുടെ മാംസത്തിൻറെ—വചനത്തിനുള്ള സമർപ്പണം ഭൂമിയിൽ സജീവമായി സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നതും കാക്കപ്പെടുന്നതുമായ അന്തരീക്ഷം പ. കുർബ്ബാനയത്രേ. അതിനാൽ, പ. കുർബ്ബാനയുടെ അനുഭവവും ആ സ്നേഹരഹസ്യത്തിൻറെ മുമ്പിൽ നാം ധ്യാനലീനരായിക്കഴിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളും നമ്മുടെ കന്യാത്വപാലനത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും വളർത്തുന്നതിലും മുഖ്യമായ പങ്കു വഹിക്കേണ്ടതാണ്. ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഏകാ

ന്തരയ്ക്കും വിരസതയ്ക്കുമുള്ള പരിഹാരവും ദിവ്യ കാരുണ്യനാഥന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും സംസർഗ്ഗത്തിലും കണ്ടെത്തുവാനും നാം പരിശീലിക്കണം.

ദൈവവചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാംസം, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ അപ്പംപോലെ, ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥനയിലും ശുശ്രൂഷയിലും സഹനത്തിലും മുറിക്കപ്പെടാനുള്ളതാണ്. തിരുസ്സഭ തന്റെ ശരീരമായ അപ്പത്തെ വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തു, തന്റെ ശരീരത്തെ പൂർണ്ണമായി വചനത്തിൽ ആലംബംകൊള്ളിക്കുന്ന കന്യകയാണ്. അതേസമയം, വചനം ആലംബമായിരിക്കുന്ന തന്റെ മാംസത്തെ നമുക്കായി മുറിച്ചു, തന്റെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനജീവനെ നമ്മിലേയ്ക്കൊഴുക്കിത്തരുന്ന മാതാവുമാണ് തിരുസ്സഭ. കന്യകയായ പ. മറിയത്തിന്റെ മാതൃത്വത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണവൾ. അതിനാൽ നമ്മുടെ കന്യാത്വവും തിരുസ്സഭയിലുള്ള നമ്മുടെ ആത്മീയമാതൃത്വത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലൂടെയാണ് വളരേണ്ടത് (തിരുസ്സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ, നമ്പർ 63,64 കാണുക). പ. കന്യകാമറിയത്തോടും തിരുസ്സഭയോടുമുള്ള ഭക്തി ഈ അർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ കന്യാത്വപാലനത്തിനു വലിയ സഹായവും പ്രചോദനവുമായിത്തീരേണ്ടതാണ്.

കൂടാതെ, ബ്രഹ്മചര്യപാലനത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും സഹായകമെന്ന് ദീർഘനാളത്തെ അനുഭവം തെളിയിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മീയവും സ്വാഭാവികവുമായ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തനും ശ്രദ്ധവയ്ക്കണം. നമ്മുടെ ബലഹീനതകളെയും തെറ്റുകളെയുംപറ്റി ബോധവാന്മാരായി മനസ്താപത്തിന്റെ പ്രകരണങ്ങളാൽ നമ്മെത്തന്നെ ഒരുക്കിക്കൊണ്ട് അടുക്കലടുക്കൽ അനുതാപത്തിന്റെ കൂദാശയ്ക്കണയുക, വിശുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവു

മുള്ള വൈദികരിൽനിന്നും സഹോദരിമാരിൽനിന്നും ആത്മീയമായ മാർഗ്ഗദർശനം (Spiritual direction) സ്വീകരിക്കുക, ബ്രഹ്മചര്യത്തെ അപകടത്തിലാക്കുന്ന പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളും ജീവിതത്തിലോ ജോലിയിലോ ഉണ്ടെന്നു കാണുമ്പോൾ അവയെ പരമാർത്ഥമായി അധികാരിയെ അറിയിക്കുക, തപോനിഷ്ഠവും ലളിതവും പ്രാർത്ഥന, പഠനം, അദ്ധ്വാനം എന്നിവയിൽ തത്പരവുമായ രീതിയിൽ ജീവിക്കുവാൻ സ്വയം പരിശീലിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം ബ്രഹ്മചര്യപാലനത്തിനായി നാം കൈക്കൊള്ളേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും ആരോഗ്യവും പരിശുദ്ധിയും കാക്കുന്നതുകൂടാതെ, പ്രസന്നമായ മനസ്സ്, ഭാവനയുടെ നിയന്ത്രണം, എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും ജോലിയുണ്ടായിരിക്കൽ, മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കായി ഉദാരതയോടെ, സന്തോഷപൂർവ്വം, ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതിനുള്ള സന്മനസ്സ്, ത്യാഗസന്നദ്ധത, സദ്പ്രഗ്രഹപാരായണം, സജ്ജനസംസർഗ്ഗം, ഇന്ദ്രിയസംയമം (പ്രത്യേകിച്ച്, കണ്ണുകളുടെ നിയന്ത്രണം), സഭാനിയമങ്ങളോടുള്ള വിശ്വസ്തത, സംസാരവും, പെരുമാറ്റവും ഋജുവും മാന്യവുമായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിഷ്ഠ, വൈവേകാന്നിദ്ധ്യബോധം, വിനയം, ശാലീനത തുടങ്ങിയ മാർഗ്ഗങ്ങളും നാം കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. ബ്രഹ്മചര്യത്തെ അപകടത്തിലാക്കാവുന്ന എല്ലാറ്റിൽ നിന്നും പ്രശാന്തമായും അകൃത്രിമമായും സ്വാഭാവികമായും മാറുന്നതിനു നമ്മെ ഉള്ളിൽനിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള കാഴ്ചയും കലയും ആത്മീയചോദന (Spiritual instinct) യും ഓരോരുത്തനും സമ്പാദിക്കണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ ആന്തരികന്യായങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ചുമാത്രം പ്രവർത്തിച്ചാൽ പോരാ; പൊതുജനധാരണകളും സഭയുടെ സല്പേരും കണക്കിലെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. നമ്മെത്തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആലയമായിക്ക

രുതി, നമ്മോടും മറ്റുള്ളവരോടും നാം ബഹുമാന പൂർവ്വം വർത്തിക്കണം.

നമ്മുടെ മനസ്സിനെയും മാംസത്തെയും ക്രിസ്തു വാകുന്ന ദിവ്യവചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തു, ആ ദിവ്യസ്നേഹത്തെ ശുശ്രൂഷാ പൂർണ്ണമായ ആത്മദാനത്തിലൂടെ മറ്റുള്ളവരിലേയ്ക്കു പകരുന്നതിലത്രേ നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ സജീവത. പരസ്പരസ്നേഹമില്ലാത്ത സമൂഹത്തിൽ അന്യോന്യമുള്ള ശുശ്രൂഷയും ആത്മദാനവും സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ആകയാൽ നാം സ്നേഹിക്കാത്തതും, നമ്മെ സ്നേഹിക്കാത്തതുമായ സമൂഹത്തിൽ ബ്രഹ്മചര്യം വളരുകയില്ല. അംഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരസ്നേഹത്തെയാണ് ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സുരക്ഷിതിതമായി കൗൺസിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിനു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള കലയും കാഴ്ചയും കഴിവും നാം സമ്പാദിക്കണം. മറ്റുള്ളവരുടെ സ്നേഹവും അംഗീകാരവും കിട്ടുന്നില്ലെന്നു ആവലാതിപ്പെട്ടതുകൊണ്ടായില്ല; അവ കിട്ടത്തക്ക-മറ്റുള്ളവർക്കു നമ്മെ സ്നേഹിക്കുക എന്നത് എളുപ്പമാകത്തക്ക — കലയോടും ത്യാഗത്തോടും സഹകരണത്തോടും സന്മനസ്സോടുംകൂടി മറ്റുള്ളവരോടു വർത്തിക്കുവാൻ നാം പഠിക്കണം. അതുപോലെ, നമ്മുടെ സ്നേഹവും ഉദാരതയും മറ്റുള്ളവർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകത്തക്കവിധം മാധുര്യത്തോടും ധാരണയോടും ഒരുമയോടുംകൂടി നാം അവരോടു പ്രവർത്തിക്കണം. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സ്നേഹത്തിനും അംഗീകാരത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള ദാഹവും ആവശ്യവുമുണ്ട്. അവ സമൂഹത്തിൽ കിട്ടാതാകുമ്പോഴും അവർ പലപ്പോഴും (അവിഹിതമായ രീതിയിൽപ്പോലും) അവ പുറമെ തേടിയെന്നുവരും. അതിനാൽ, സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട്—ആത്മദാനപരവും ത്യാഗാനുഭവവും പരോന്മുഖവുമായ രീതിയിൽ സ്നേഹിച്ചു

കൊണ്ട്—നമുക്കു ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ വളരാനും മറ്റു ള്ളവരെ വളർത്താനും കഴിയും, കഴിയണം, ഇങ്ങനെ കൂടെയുള്ള സഹോദരികൾക്കു സ്നേഹം കൊടുത്തു കൊണ്ടും അവരിൽനിന്നു സ്നേഹം സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടും വളരാൻ സ്വന്തം സമൂഹമാകുന്ന ചെറിയ കുടുംബത്തിൽ ജീവിച്ചുപഠിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകൾക്ക്, തങ്ങളുടെ ബ്രഹ്മചര്യം ലോകമാകുന്ന വലിയ കുടുംബത്തെ—ദൈവജനത്തെ—സ്നേഹിച്ച്, അതിന് ആത്മദാനംചെയ്ത്, അതിനെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തിക്കുന്നതിനുള്ള വലിയ പ്രേരണയും ശക്തിയുമായി അനുഭവപ്പെടും.

അങ്ങനെ കന്യകമാരുടെ വിരക്തവും വിശുദ്ധവും സമർപ്പിതവുമായ ജീവിതം തിരുസ്സഭയുടെ നിത്യയൗവനത്തെ ഇടമുറിയാതെ നവീകരിച്ച് ധന്യമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. സഭയിലുള്ള യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും അനിഷേധ്യസാക്ഷ്യമായി അവരുടെ അർപ്പണവും ശുശ്രൂഷയും ലോകത്തിൽ വിളങ്ങുകയും ചെയ്യും. ദിവ്യജീവനായ വചനത്തെയും ദിവ്യസ്നേഹമായ പരിശുദ്ധാരൂപിയെയും അർപ്പിതമായ തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ അവർ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു ചിന്തി, തങ്ങളെത്തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും പുത്രനിലൂടെ പരിശുദ്ധാരൂപിയിൽ പിതാവുമായി ഒന്നിപ്പിക്കുന്നു.

മൂന്ന്

ദാരിദ്ര്യം

നമുക്കു രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഈ ലോകം വ്യക്തികളും വസ്തുക്കളും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനാൽ, പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, ലോകത്തിലുള്ള വ്യക്തികളെയും വസ്തുക്കളെയും രക്ഷിക്കുക ആവശ്യമാണ്. നമ്മിലെ വ്യക്തിയെ നാം ദൈവത്തിനർപ്പിച്ച് രക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ അനുഭവവും അടയാളവുമാണ് നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യം. നമ്മുടെ വസ്തുക്കളെ ദൈവത്തിനർപ്പിച്ച്, അവയെ രക്ഷയുടെ മാദ്ധ്യമമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്റെ അനുഭവവും അടയാളവുമാണ് നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം. എന്നാൽ, വസ്തുക്കളിൽ ജീവനും ബോധവുമില്ലാത്തതിനാൽ നമുക്ക് അവയെ നേരെ രക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നിരിക്കിലും, നമുക്കു വസ്തുക്കളെ മനുഷ്യനോടു ചേർത്ത്, മനുഷ്യനിലും മനുഷ്യനിലൂടെയും അവയെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. (ഉദാഹരണത്തിന്, നാം കേഷിക്കുമ്പോഴും ലോകപദാർത്ഥങ്ങളും നമ്മോടുചേർന്ന്, നമ്മിലും നമ്മിലൂടെയും ഒരുവിധത്തിൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണല്ലോ: എന്നാൽ കേഷിക്കുന്നതുവഴി മാത്രമല്ല മനുഷ്യൻ ലോകപദാർത്ഥങ്ങളെ തന്നോടു ചേർക്കുന്നത്. അറിവ്,

പ്രയത്നം എന്നിവമൂലം മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചപദാർത്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ മറഞ്ഞും അന്തർലീനവുമായിക്കിടക്കുന്ന സമ്പന്നതകളെ പുറമേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്ന്, അവയെ തന്നോടുചേർത്ത്, തന്നിലൂടെ അവയെ രക്ഷിക്കുന്നു.) മനുഷ്യൻ ലോകസംഗ്രഹമാകയാൽ, ലോകപദാർത്ഥങ്ങളെ തന്നിലേക്കു സംക്ഷേപിച്ച്, തന്നിലൂടെ അവയെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ളൊരു പ്രവണത മനുഷ്യനിലുണ്ട്. എന്നാൽ, അതേസമയം, മനുഷ്യനെ ദൈവത്തിൽനിന്നകറ്റി, മനുഷ്യരക്ഷയെ അപകടത്തിലാക്കുക എന്നൊരു പ്രകൃതിയും ഈ ലോകത്തിലെ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കുണ്ട്. അപ്പോഴും പദാർത്ഥത്തിനകത്തുള്ള വിരുദ്ധത ഇതാണ്: ഒരുവശത്തുകൂടെ നോക്കുമ്പോഴും, പദാർത്ഥം മനുഷ്യനിലൂടെ രക്ഷിതമാകേണ്ടതാണ്. വേറൊരു വശത്തുകൂടെ നോക്കുമ്പോഴും, പദാർത്ഥം രക്ഷയിൽനിന്ന്—ദൈവത്തിൽനിന്ന്—മനുഷ്യനെ അകറ്റുന്ന കാര്യവുമാണ്.

പദാർത്ഥത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ഈ വിരുദ്ധതയിൽനിന്നു മോചനം നേടുന്നതിന് ഒരു വഴിയേയുള്ളു: പദാർത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ട് നാം സ്വയം സമ്പന്നരാകുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കാതെയും അനുവദിക്കാതെയും, അവയെ ദൈവത്തിനു ദാനമായി അർപ്പിക്കുക. പദാർത്ഥങ്ങളെ നാം ദൈവത്തിനു സമ്മാനമായി അർപ്പിക്കുമ്പോഴും, പദാർത്ഥങ്ങളും നമ്മെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് അകറ്റുന്നതിനുപകരം, ദൈവവുമായി നമ്മെ അടുപ്പിച്ച്, ഒന്നിപ്പിച്ച്, രക്ഷിക്കുന്ന മാദ്ധ്യമങ്ങളായിത്തീരും. എന്നാൽ സമ്മാനമായി അർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പദാർത്ഥങ്ങളെ നാം നമ്മിൽനിന്നു ദൈവത്തിലേക്കു നീക്കുമ്പോഴും, നമ്മിൽ നമ്മുടേതായ പദാർത്ഥങ്ങളില്ലാ

---

1 Cf. സന്യാസജീവിതം, p 13, foot-note 2.

ത്ത—ദരിദ്രമായ—ഒരവസ്ഥാവിശേഷം സംജാതമാകും. പക്ഷേ, ദരിദ്രമായ ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വെറും അഭാവത്തിൽ—നമുക്ക് ഒരു പദാർത്ഥവും ഇല്ലെന്ന അവസ്ഥയിൽ—അല്ല അടങ്ങിയിരിക്കുക. നമ്മുടെ പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം നാം ദൈവത്തിനു സമ്മാനമായി അർപ്പിക്കുന്നതുവഴി, നമ്മുടെ പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ വസ്തുക്കളായി ഭവിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റേതായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അവിടുത്തെ എല്ലാ മക്കൾക്കും ഒരുപോലെ ഒന്നിച്ചനുഭവിക്കാനുള്ളതാണ്. അപ്പോഴും, നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നമുക്കൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിലല്ല[1]. നമുക്കുള്ളവ നാം നമുക്കായി മാത്രം സംവരണംചെയ്ത്, അവകൊണ്ടു നാം സമ്പന്നരാകാൻ സ്വയം അനുവദിക്കാതെ, അവയെ സമ്മാനമായി, അർപ്പണമായി, ദൈവത്തിലേക്കു നീക്കി, നമുക്കുള്ളവയെ ദൈവത്തിന്റേതും, തദ്വാരാ, ദൈവമക്കളുടേതുമാക്കി, അവയെ ദൈവമക്കളെല്ലാവരുടെയും ഉപയോഗത്തിനും പ്രയോജനത്തിനും ഒരുപോലെ സംലഭ്യമാക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. നമ്മുടെ സമ്പന്നതകളെല്ലാം ഇങ്ങനെ നമ്മിൽനിന്നു ദൈവത്തിലേക്കും ദൈവമക്കളിലേക്കും നീക്കുന്നതുവഴി നമ്മിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അനുഭവമുണ്ടാകാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പ

---

1 വെറും ഇല്ലായ്മ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ദാരിദ്ര്യമെന്നത്, പട്ടിണി, രോഗം, അജ്ഞത എന്നിവയെപ്പോലെതന്നെ, ലോകത്തിൽനിന്നു മാറ്റിക്കളയേണ്ടൊരു തിന്മയാണ്. അതിനായുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ നാം ലോകത്തിലെ മറ്റ് ഏജൻസികളുമായി സഹകരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുകയുംവേണം. നമുക്കൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ദൈവത്തിനോ ലോകത്തിനോ നമുക്കോ എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു കരുതാൻ വയ്യ. നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം വെറും ഇല്ലായ്മയോ, വെറുതെ ഇല്ലാതാക്കലോ അല്ല; നമുക്കുള്ളവ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ട് അവരെ സമ്പന്നരാക്കുന്നതുവഴി നമ്മിലുണ്ടാകുന്ന 'ഇല്ലായ്മ'യാണത്.

ക്ഷേ, ഈ ദാരിദ്ര്യം മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ വെറുതെ 'ഇല്ലാതാക്കുന്ന' ദാരിദ്ര്യമല്ല; കൊടുത്തുകൊണ്ട് അനേകരെ സമ്പന്നരാക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യമാണിത്. യേശുവിന്റെ ദാരിദ്ര്യം അത്തരത്തിലുള്ള ദാരിദ്ര്യമായിരുന്നു. താൻ സമ്പന്നനായിരിക്കെ, നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാൻവേണ്ടി സ്വയം ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന യേശുവിന്റെ ചൈതന്യമാണിത് (2 കോറ. 8:9). ഈ ചൈതന്യമുള്ളവർ വസ്തുക്കളാൽ ബദ്ധരാകാതെ, അവയാൽ സമ്പന്നരാകാൻ സ്വയം അനുവദിക്കാതെ, അവയെ ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള ദാനാത്മകതയും സ്നേഹാത്മകതയുമായ അർപ്പണബോധത്തോടെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ, വസ്തുക്കളെ നാം നമുക്കായി സംവരണം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ഉപേക്ഷയും, ദൈവത്തിലേക്കും മറ്റുള്ളവരിലേക്കും അവയെ ഔദാര്യപൂർവ്വം നീക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന അർപ്പണബോധവും ആവശ്യമുണ്ട്. 'Detachment from and dedicated use of material things'—ഇതായിരിക്കണം വസ്തുക്കളോടുള്ള നമ്മുടെ മനോഭാവം. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ വസ്തുക്കളെ വരുത്തിയേക്കാവുന്ന അടിമത്തത്തിൽനിന്നു ആന്തരികമായ സ്വാതന്ത്ര്യംനേടി (internal freedom from slavery to things), വസ്തുക്കളെ ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോടും തങ്ങളെ അടുപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാദ്ധ്യമങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന് ആത്മീയമായ മറ്റൊരർത്ഥംകൂടിയുണ്ട്. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ നാം നമ്മുടെ മാംസത്തെ, നമ്മിലേക്കു കനിഞ്ഞിറങ്ങിയിട്ടുള്ള വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുകയാണല്ലോ. തത്ഫലമായി യേശുവാകുന്ന ദിവ്യവചനം നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിപ്പുകർന്നിരിക്കുന്നു. വചനം ഉള്ളായുള്ള മാംസത്തിലേക്കു വചനത്തിന്റെ ചൈതന്യവും മനോഭാവവും

പ്രസരിക്കാതിരിക്കുക വയ്യ. ഈ വചനത്തിന്റെ മനോഭാവം, താൻ ദൈവമായിരിക്കെ, ദൈവികമായ തന്റെ സമ്പന്നതയിൽ സ്വയം പിടിച്ചുനിൽക്കാതെ (ഫിലി. 2:5–7), നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാൻവേണ്ടി, തന്നെത്തന്നെ നമുക്കു നൽകി, സ്വയം ദരിദ്രനാകാൻ മനസ്സായ (2 കോറ. 8:9) മനോഭാവമാണ്. വചനത്തിന്റെ ഈ മനോഭാവമത്രേ നമ്മുടെ മാംസത്തിലേക്കു പ്രസരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുത, വചനത്തെപ്പോലെ, നമുക്കുള്ളവ മുഴുവനും—നമ്മുടെ സമ്പത്തും അറിവും ആരോഗ്യവും കഴിവും സമയവും എന്നല്ല, നമ്മെത്തന്നെയും—മറ്റുള്ളവർക്കു പൂർണ്ണമായി നൽകത്തക്കവിധം ആലോചിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും നമ്മെ തീവ്രമായി പ്രചോദിപ്പിക്കണം; അതിനുള്ള അടങ്ങാത്ത ഉത്സാഹം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തോന്നുകയും വേണം (2 കോറ. 8:10–12, 16). അതിന്റെ ഫലമായി നമ്മുടെ 'അധികത്വം' (നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള ഇല്ലാത്തവരെ അപേക്ഷിച്ച് നമുക്കു കൂടുതലായുള്ള സമ്പന്നതകളും സിദ്ധികളും സൗകര്യങ്ങളും) നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരുടെ 'കുറവിനു പരിഹാരമായി' അർപ്പിക്കുവാനും അങ്ങനെ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും തമ്മിൽ കൈവരാനിരിക്കുന്ന 'തുല്യതയിൽ ഈ സമയത്തു തന്നെ ഇരിക്കുവാനും' (2 കോറ. 8:13–15) നമുക്ക് സാധിക്കണം.

നമ്മുടെ സമ്പന്നതകളെല്ലാം, യേശുവിനെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരിലേക്കു നീക്കി, മറ്റുള്ളവരുമായി അവയെ ഒരുമിച്ചനുഭവിക്കുന്നതുവഴി, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ 'കൂടുതൽ ശേഖരിച്ചവനു കൂടുതലോ, കുറച്ചു ശേഖരിച്ചവനു കുറവോ ഉണ്ടാകാതെ' (2 കോറ. 8:15; പുറപ്പാട് 16:18), മനുഷ്യരെല്ലാവരും തങ്ങൾക്കുള്ളതെല്ലാം പരസ്പരം പകർന്ന്, തങ്ങൾക്കുള്ളവയെ മറ്റുള്ളവരോട് ഒരുമിച്ച്, ഒരുപോലെ, അനുഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന പൂർണ്ണമായ സമത്വത്തിന്റെയും സാഹോ

ദര്യത്തിന്റെയും ജീവിതം. അതെ, സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം, ഈ ഭൂമിയിൽവച്ചുതന്നെ നാം അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ, നാം നമ്മുടെ സമ്പത്തുകളും നമുക്കായിമാത്രം ഉപയോഗിക്കാതെയും കാത്തുസൂക്ഷിക്കാതെയും, അവയെ മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് ഔദാര്യപൂർവ്വം നീക്കണം. നമ്മുടെ സമ്പത്തുകളും മറ്റുള്ളവരുടെ ഉപയോഗത്തിനും പ്രയോജനത്തിനുമായി അവരിലേക്കു നാം സ്നേഹപൂർവ്വം നീക്കുമ്പോഴും, നമ്മിൽ തീർച്ചയായും സമ്പത്തുകളുടെ കുറവ്—ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അനുഭവവും ഐതന്യവും—അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കില്ല. ഇങ്ങനെ നമുക്കുള്ളതെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്കു നല്കി, നമുക്കുള്ളവയെ മറ്റുള്ളവരുമായി ഒരുപോലെ ഒന്നിച്ചനുഭവിക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിലൂടെ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ എല്ലാം എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയാണെന്നുള്ള സത്യത്തെ നാം ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലൂടെയും മാതൃകയിലൂടെയും പ്രഘോഷിക്കുകയും, ഓരോരുത്തനും സമ്പാദിക്കുന്നത് അവനവനും അവനവന്റെ മക്കൾക്കും വേണ്ടി മാത്രമാണെന്നുള്ള ലോകത്തിന്റെ തെറ്റായ സാമാന്യധാരണയെ ഫലപ്രദമായി തിരുത്തിയെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം ദരിദ്രരായ നമുക്കു നല്കി, പാപമൊഴികെ മറ്റെല്ലാറ്റിലും നമ്മോടു തുല്യനായിത്തീർന്നയേശുവിന്റെ മാതൃക ഇതത്രേ. നമുക്കുള്ളതെല്ലാം ദരിദ്രർക്കു നല്കി, നാം അവരോടു തുല്യരായിത്തീരുമ്പോഴാണ് (മത്താ. 19:21; മർക്കോ. 10:21; ലൂക്കാ12:33), തനിക്കുള്ളതെല്ലാം നമുക്കു നല്കി നമ്മെപ്രതി സ്വയം ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന ക്രിസ്തുവിനോടു നാമും തുല്യരാവുക.

ബ്രഹ്മചര്യത്തിനെന്നപ്പോലെ, നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിനും ക്രിസ്തുപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ പരിമാണങ്ങളുണ്ട്. വചനംകൊണ്ടു സമ്പന്നമായ തന്റെ മാനുഷികതയെ യേശു പ്രാർത്ഥനയിലും ശു

ശുശ്രൂഷയിലും സഹനത്തിലും, രക്തം മാംസത്തിൽ നിന്നു വേർപിരിയുന്ന ബന്ധുക്കളെ, നമുക്കായി നുറുക്കി, അതിനെ സ്വന്തമായി ഒന്നും ഇല്ലാതാക്കി, കൊടുത്തുകൊടുത്ത് ഒഴിഞ്ഞതാക്കി (ഫിലി. 2:7), ദരിദ്രമാക്കിത്തീർത്തു. തിരുസ്സഭ, തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ട് ഓരോദിവസവും താൻ സമ്പാദിക്കുന്ന (തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതീകമായ) അപ്പത്തെ, അതേദിവസംതന്നെ, നമുക്കു പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മുറിച്ചുതന്ന് നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കി, എല്ലാദിവസവും തനിക്കു തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ട് തന്റെ മക്കൾക്കുവേണ്ടി വീണ്ടും പുതുതായി അപ്പം സമ്പാദിക്കേണ്ടിവരുന്ന സ്ത്രീയെപ്പോലെ എന്നും തന്നെത്തന്നെ സ്വയം ദരിദ്രയായിക്കാക്കുന്നു.

നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽ യേശുവും സഭയും ദരിദ്രരായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചതുമൂലം സ്വയം ദരിദ്രരായിത്തീരേണ്ടിവന്ന യേശുവിനെയും സഭയെയും, നാം സമ്പന്നരായിക്കഴിയുമ്പോഴും മറക്കാതെ സഹായിക്കേണ്ടത് സ്വാഭാവികനീതി മാത്രമാണ്. സന്യാസദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ക്രിസ്തുപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ ഈ പരിമാണങ്ങൾ, കൗൺസിൽ ഡിക്രിയിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, 'തങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നൊരു ഭാഗം തിരുസ്സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും (ദരിദ്രനായ യേശുവിന്റെ ഇന്നത്തെ ജീവിക്കുന്ന രൂപങ്ങളായ) സാധുജനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനും വേണ്ടി സന്തോഷപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കുവാനും, യേശുവിന്റെ അനുകമ്പാർദ്രമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി പാവപ്പെട്ടവരെ സ്നേഹിക്കുവാനും' (മത്താ. 19:21 25:34–36 യാക്കോ. 2:15–16; 1 യോഹ. 3:17) സന്യാസികളെ പ്രചോദിപ്പിക്കേണ്ടതാണ് (സന്യാസജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രി, നമ്പർ 13). നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാനുള്ള യത്ന

ത്തിൽ സ്വയം ദരിദ്രനായിത്തീരേണ്ടിവന്ന യേശുവിനെ ഇത്തരത്തിൽ ഇപ്പോഴും നാം സഹായിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയുടെ അവസാനത്തിൽ പ്രതാപവാനായ യേശുവിനെ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്ന ദിനം വരുമ്പോഴും, അവിടുത്തേക്ക് നമ്മോടു താഴെക്കാണുന്ന ശോകവചനങ്ങളേ ഉച്ചരിക്കാനുണ്ടാവൂ: 'ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തനു നിങ്ങളും ചെയ്യാതിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കും നിങ്ങളും ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നു സത്യമായി നിങ്ങളോടു ഞാൻ പറയുന്നു' (മത്താ. 25:45). നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കിയിരിക്കുന്നതുവഴി സ്വയം ദരിദ്രയായിത്തീരേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്ന സഭയെയും മനസ്സിരുത്തി സഹായിക്കേണ്ട കാര്യം നാം മറന്നുപോകരുത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ എവിടെയെങ്കിലും ആവശ്യങ്ങളും അവശതകളുമുണ്ടാകുമ്പോഴും, ആളും അർത്ഥവും നല്കി സഭയെ സമ്പന്നരാക്കാൻ ത്യാഗംസഹിച്ച് എപ്പോഴും മുന്നോട്ടുവരികയും, മുന്നോട്ടുവരാൻ തന്റെ ആത്മീയമക്കളെ നിരന്തരം പ്രചോദിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന വി. പൗലോസായിരിക്കണം (ഗാല. 2:10; റോമ. 15:26; നട. 24:17), ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ മാതൃക.

ബ്രഹ്മചര്യത്തെപ്പോലെ, ദാരിദ്ര്യവും കർത്താവിന്റെ സഭയിൽ നാം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലിയൊരു സിദ്ധി (charism) യേത്രെ. സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുതകുംവിധം ദിവ്യാരൂപിയായ സ്നേഹത്തെ (cf. 1 കോറ. 12:7) ശ്രദ്ധേയമായ ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേകരൂപത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ദൈവം മനുഷ്യാത്മാവിനു നല്കുന്ന പ്രസാദവരപൂരിതമായ പ്രേരണയും പ്രചോദനവുമത്രേ സിദ്ധി അഥവാ കാരിസം. കർത്താവിന്റെ സഭയിൽ ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ തരത്തിലുള്ള സിദ്ധികളും നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിവിധങ്ങളായ ഈ സിദ്ധികളെല്ലാം സ്നേഹമാകുന്ന അതിവിശിഷ്ടമായ പാതയിൽ—സ്നേഹമെന്ന പരമസിദ്

ധിയിൽ—ചെന്നവസാനിക്കേണ്ടതാണ്. '(നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന) വലിയ സിദ്ധികളിൽ നിങ്ങൾ തീക്ഷ്ണതയോടിരിക്കുന്നെങ്കിൽ, കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠമായൊരു വഴി ഇനിയും നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം' (1 കോറ. 12:31) എന്നു പറഞ്ഞിട്ട്, വി. പൗലോസ് എല്ലാ സിദ്ധികളും ചെന്നുചേരേണ്ട ഏകപാതയായി നമുക്കു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളത് സ്നേഹമെന്ന പരമസിദ്ധിയെയാണല്ലോ (1 കോറ. 13). കർത്താവിന്റെ സഭയിൽ നാം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യമെന്ന സിദ്ധിയും സ്നേഹത്തിൽത്തന്നെ ചെന്നവസാനിക്കണം. നമുക്കുള്ളവയെ—നമ്മുടെ സമ്പത്തിനെയും അറിവിനെയും ആരോഗ്യത്തെയും കഴിവിനെയും സമയത്തെയും നമ്മെത്തന്നെയും—നമുക്കായിമാത്രം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാതെയും ഉപയോഗിക്കാതെയും, അവയെ മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രയോജനത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുമായി കർത്താവിന്റെ സഭയിലേക്കു നാം നിരന്തരമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അങ്ങനെ, നമുക്കുള്ളവയെ നാം സ്നേഹദാനമായി നമ്മിൽനിന്നു ദൈവത്തിന്റെ സഭയിലേക്കു നീക്കുമ്പോഴും, നമ്മിൽ ഒരുതരത്തിലുള്ള 'കുറവ്'—കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ദാരിദ്ര്യം—അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. അങ്ങനെയാവുമ്പോഴും, കർത്താവിനെപ്രതി നാം സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വാഗതംചെയ്യുന്ന ഈ 'കുറവ്'—നമുക്കുള്ളവയെ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നതുമൂലം നമ്മിലുണ്ടാവുന്ന ദാരിദ്ര്യം—കർത്താവിനോടും സഭയോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹം ദാനാത്മകമായി കാണിക്കുന്നതിനു കർത്താവുതന്നെ നമുക്കു നല്കിയിരിക്കുന്ന വരപ്രസാദപൂരിതമായൊരു പ്രചോദനം അഥവാ സിദ്ധിയായി പരിണമിക്കും.

ലോകത്തെ—നമ്മെ, നമ്മുടെ സമ്പത്തിനെ, വസ്തുക്കളെ, സിദ്ധികളെ—ദൈവം നമുക്കായി നീട്ടുന്ന ദാനമായി വിനയത്തോടെ സ്വീകരിച്ച്, അവയെ സ

ന്തോഷത്തോടും ഔദാര്യത്തോടുംകൂടി മറ്റാളുകൾക്കു സംലഭ്യമാക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സവിശേഷത. അനന്തസമ്പന്നതയായ ദൈവത്തിന്റെ നമ്മിലേക്കുള്ള ആഗമനം—വചനരൂപത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ആത്മദാനം— വിനീതഹൃദയത്തോടും പ്രതീക്ഷയോടുംകൂടി കാത്തിരുന്ന 'ദൈവത്തിന്റെ ദരിദ്രർ' (The Poor of God) എന്നറിയപ്പെടുന്നൊരു ഗണത്തെ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽക്കാണാം (സങ്കീ. 25:16; 40;13; 69:30; 86:1; 109:22; 22:27; 35;10; 76:10; 34:3; 37:11; 69:33; ഇസ. 29:19; 61:1; ജെറ. 20:13). ഇവർ ദൈവത്തിന്റെ ദാനം—ദൈവം തങ്ങളിൽ പൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ സമ്പന്നതകളും—നന്ദിപൂർവ്വം കൈക്കൊണ്ട്, അതിനെ സന്തോഷപൂർവ്വം മറ്റുള്ളവർക്കു വാരിവിതരണം ചെയ്തിരുന്നവരാണ്. പിതാവിന്റെ ദാനം—ക്രിസ്തു—അങ്ങേ മക്കളെല്ലാവർക്കും സംലഭ്യമായിരിക്കുന്നുവെന്ന പുതിയ അനുഭവം, ദൈവത്തിൽനിന്നു തങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ദാനങ്ങളെ മറ്റുള്ളവർക്കു സ്നേഹത്തോടും ഔദാര്യത്തോടുംകൂടി വിതരണംചെയ്തുകൊണ്ട്, ലോകത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മഹത്തായ അടയാളങ്ങളും ശക്തികളുമാണ്, വിനീതഹൃദയത്തിന്റെയും കൊടുത്തുകൊണ്ടു ദരിദ്രരാകുന്ന ചൈതന്യത്തിന്റെയും ഉടമസ്ഥരായ ഈ മനുഷ്യർ. ഇത്തരത്തിലുള്ള ദരിദ്രർ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വസ്തുക്കൾ അമിതമായി സംവരണംചെയ്ത്, തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളെ മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രയോജകീഭവിക്കാത്തതും സംലഭ്യമാകാത്തതുമായതരത്തിൽ ലോകത്തിൽ 'സുഭദ്ര'മാക്കി, ലോകത്തിലെ ധനികരെപ്പോലെ, തങ്ങളെത്തന്നെ ചിതൽതിന്നുന്നതും കള്ളൻ അപഹരിക്കുന്നതുമായ സമ്പത്തുകൾകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുവാൻ വ്യഗ്രതപ്പെടാറില്ല. കർത്താവാകുന്ന ദാനത്തെ വിനീതഹൃദയത്തോടെ സ്വീകരിച്ച് (ലൂക്കാ 1:38; 1;48), അതിനെ സസന്തോഷം ശുശ്രൂഷയിലൂടെ പാടിപ്പുകഴ്ത്തി മറ്റുള്ളവർക്കു വിതരണംചെയ്ത

പ. കന്യകാമറിയം (ലൂക്കാ 1:46–56) ദൈവത്തിന്റെ ദരിദ്രഗണത്തിൽപ്പെട്ട വ്യക്തിയുടെ ഉത്തമമാതൃകയാണ്.

നമ്മുടെ കർത്താവ് നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കിയ ദൈവം മാത്രമല്ല; അവിടുന്നു ദരിദ്രനായി ജീവിച്ച മനുഷ്യനുംകൂടിയായിരുന്നു (മത്താ. 8:20; ലൂക്കാ 9:58). പക്ഷികൾക്കു കൂടുകളും കുറുനരികൾക്കു മാളങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യപുത്രനു തലചായ്ക്കാൻ ഇടമില്ല (മത്താ. 8:20). സുവിശേഷത്തിലെ യേശുവിന്റെ പൂർണ്ണിമ തങ്ങളിൽ പുനരനുഭവിക്കുകയും പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്യാസികൾ, തങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും ജീവിതത്തിലും, നസ്രസ്സിലെ യേശുവിനെപ്പോലെ, ദരിദ്രരായിരിക്കണം. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നതുവഴി അവർ, 'ഭൂമിയിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കായി നിക്ഷേപങ്ങൾ സംഭരിക്കരുത്'; തുരുമ്പും ചിതലും അവയെ നശിപ്പിക്കും; കള്ളന്മാർ അവ കവർന്നെടുക്കും; ആകയാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കായി നിക്ഷേപങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊള്ളുവിൻ. അവിടെ അവയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു തുരുമ്പോ ചിതലോ, കവർന്നെടുക്കുന്നതിനു കള്ളന്മാരോ ഇല്ല. നിന്റെ നിക്ഷേപം എവിടെയോ, അവിടെത്തന്നെയായിരിക്കും ഹൃദയവും' (മത്താ. 6:19–21) എന്ന അവിടുത്തെ ദിവ്യോപദേശത്തിനു സജീവസാക്ഷ്യംവഹിച്ച്, ലൗകിക സമ്പാദ്യങ്ങൾക്കുപുറകെ രാപകലില്ലാതെ പരക്കംപായുന്ന മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗീയനിക്ഷേപങ്ങളിൽ ആഗ്രഹവും ആസക്തിയുമുള്ളവരായിപ്പകർത്തുന്നു.

സമ്പത്തുകളുടെ ആധിക്യത്തെയും ലൗകികതയുടെ അതിപ്രസരത്തെയും സ്പഷ്ടമായി പ്രദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയാണ് നമ്മുടെ വീടും വസ്തുക്കളുമെങ്കിൽ, ഞങ്ങളുടെ നിക്ഷേപം കള്ളൻ കവരുന്ന,

ചിതൽ തിന്നുന്ന മണ്ണിലല്ല; കള്ളൻ കവരാത്ത, ചിതൽ തിന്നാത്ത, സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ്'' എന്നു നാം ആയിരംവട്ടം ആണയിട്ടു പറഞ്ഞാലും, മനുഷ്യനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനാവില്ല. ലോകം മുഴുവൻ കിട്ടിയാലും തൃപ്തിവരാത്ത 'സന്യാസി'ക്ക് ,ലോകം മുഴുവൻ നേടിയാലും, നിന്റെ ആത്മാവു നശിച്ചാൽ, നിനക്കെന്തു പ്രയോജനം?' (മത്താ. 16:26) എന്ന യേശുവിന്റെ ചോദ്യത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന ഭാഷ്യമായി ലോകത്തിൽ നിലക്കാനുള്ള കരുത്തില്ല. കർത്താവു പറഞ്ഞകഥ അത്തരം സന്യാസിയെക്കുറിച്ചും അർത്ഥവത്താണ്. അവിടുന്നു പറഞ്ഞു: 'ധനവാനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ വയൽ അവനു ധാരാളം വിളവുകൾ നല്കി. അപ്പോൾ അവൻ, 'ഞാൻ എന്തുചെയ്യും? എന്റെ വിളവുകൾ ശേഖരിക്കുവാൻ എനിക്കു സ്ഥലമില്ലല്ലോ' എന്നു തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ വിചാരിച്ചു: 'എന്റെ കളപ്പുരകൾ പൊളിച്ച്, അവ ഞാൻ വലുതാക്കിപ്പണിയും. എന്റെ ഗോതമ്പും ഫലങ്ങളുമെല്ലാം അവിടെ ഞാൻ ശേഖരിക്കും. പിന്നീടു ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ പറയും: എന്റെ ആത്മാവേ! അനവധി സംവത്സരങ്ങളിലേക്കു നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അനേകം വിശിഷ്ടസാധനങ്ങൾ നിനക്കുണ്ട്. നീ ആശ്വസിക്കുക, ഭക്ഷിക്കുക, കുടിക്കുക, ആനന്ദിക്കുക.' ദൈവമോ, എന്നാൽ, അവനോടു ചോദിക്കുന്നു: 'മൂഢാ, ഈ രാത്രിയിൽ നിന്റെ പ്രാണനെ നിന്നിൽനിന്നു ഞാൻ തിരികെ ആവശ്യപ്പെടും; അപ്പോൾ നീ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന ഇവ ആരുടേതായിരിക്കും?''. ദൈവത്തിൽ സമ്പന്നനാകാതെ തനിക്കായി നിക്ഷേപം വയ്ക്കുന്നവൻ ഇപ്രകാരമാകുന്നു (ലൂക്കാ 12:16–21).

മാത്രമല്ല, നാം നമ്മുടെ കണ്ണ് പൊന്നിലും വെള്ളിയിലും വച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ, 'നിങ്ങൾ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു നശിച്ചുപോകുന്ന വെള്ളികൊണ്ടല്ല, പൊന്നുകൊണ്ടുമല്ല;

മിശിഹായാകുന്ന കറയുംകളങ്കവുമില്ലാത്ത കുഞ്ഞാടി
ന്റെ വിലയേറിയ രക്തം കൊണ്ടത്രേ' (1 പത്രോ.
1:18–19) എന്ന സത്യം ലോകത്തെ പറഞ്ഞു മനസ്സി
ലാക്കാനുള്ള നമ്മുടെ ധാർമ്മികമായ അവകാശവും
ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടും.

പുല്ലുപോലെ ഉണങ്ങുകയും പുഷ്പംപോലെ
വാടുകയും ചെയ്യുന്ന (1പത്രോ. 1:24) ലോകത്തി
ന്റെ ധനത്തിലും പ്രൗഢിയിലും സുരക്ഷിതത്വവും
സംതൃപ്തിയും കാണുന്ന സന്യാസി, പിതാവി
ന്റെ കനിവിന്റെ കാവ്യവും (1 സാമു. 2:8; ലൂക്കാ
1:48) പരിപാലനയുടെ പ്രതീകവുമായി (മത്താ.
6:30) തന്നെത്തന്നെ ലോകത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന
തിലും അർത്ഥമില്ല. അത്തരം സന്യാസി 'എന്റെ
ആശ്രയം കർത്താവിലാകുന്നു' (സങ്കീ. 71:5) എന്ന്
എത്ര മധുരമായി പാടിയാലും അതു പരിഹാസ്യമാ
കാനേ ഇടവരൂ.

ന. കർത്താവ് ദരിദ്രരുടെ പക്കലേക്ക് അയക്ക
പ്പെട്ടിട്ടുള്ള വചനമാണ് (മത്താ. 11:5; ലൂക്കാ 4:18).
ദരിദ്രരോട് അറിയിക്കപ്പെടുന്ന സുവിശേഷവും നല്ല
വചനവുമാണവിടുന്ന്. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതം വഴി ന
മ്മുടെ ഉള്ളായി നാം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത് ഈ വചന
ത്തെയാകയാൽ, കർത്താവാകുന്ന വചനത്തിന്റെ ഈ ദ
രിദ്രാഭിമുഖ്യം(ദരിദ്രർക്കഭിമുഖമായി, അവരിലേക്കു
ള്ള നീങ്ങൽ)നമ്മുടെമാംസത്തിലേക്കും പ്രസരിക്കണം.
നാമും കർത്താവിനോടൊപ്പം ദരിദ്രരുടെ പക്കലേക്കി
റങ്ങിച്ചെല്ലണം. നമ്മുടെ വചനം—ഉള്ള്—ദരിദ്രരോട്
അറിയിക്കപ്പെടുന്ന, ദരിദ്രർക്കു നല്കപ്പെടുന്ന, സു
വിശേഷമായി, നല്ല വചനമായി, നല്ല ഉള്ളായി, പ
രിണമിക്കണം. ദരിദ്രർക്ക് തങ്ങളുടെ ഉള്ളുകൊടുക്കാ
തെ, തങ്ങൾക്കുള്ളതു വല്ലതും കൊടുക്കുന്ന മനുഷ്യ
രെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ,
തങ്ങളുടെ ഉള്ളും തങ്ങൾക്കുള്ളതും സന്തോഷപൂർവ്വം

ദരിദ്രർക്ക് കൊടുക്കുന്ന മനുഷ്യരായി സന്യാസികൾ വ്യാപരിക്കണം. പിതാവു തന്റെ സുവിശേഷത്തെ—തന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തെ—ദരിദ്രർക്കാണല്ലോ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളത്, നല്കിയിട്ടുള്ളത്. ദരിദ്രരെപ്പോലെയും ദരിദ്രരോടൊത്തും ദരിദ്രർക്കുവേണ്ടിയും ജീവിച്ച്, നമ്മുടെ നന്മ, സമ്പത്ത്, അറിവ്, കഴിവ്, സമയം, ആരോഗ്യം എന്നിവയെല്ലാം നാം ദരിദ്രർക്കു വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ, 'ദരിദ്രരെങ്കിലും വളരെപ്പേരെ സമ്പന്നരാക്കുന്ന, ഒന്നും ഇല്ലാത്തവരെങ്കിലും എല്ലാം കൈയടക്കിയിരിക്കുന്ന' (2 കോറി. 6:10) ക്രിസ്തുശിഷ്യരുടെ അനുഭവമാകും നമുക്കുണ്ടാവുക. ഇങ്ങനെയാവുമ്പോൾ ദാരിദ്ര്യം സൃഷ്ടിപരവും നമുക്കനുഭവിക്കാവുന്നതുമായൊരു സുകൃതമായി പരിണമിക്കും. നമുക്കുവേണ്ടി ഒന്നും സംവരണംചെയ്യാതെ നാം ദരിദ്രരായി ജീവിക്കുന്നത്, നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാനല്ല, മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കാനുള്ള സമ്പത്തുണ്ടാകുന്നതിനു വേണ്ടിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുമാകും. കർത്താവിനെ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന തരത്തിൽ ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ നമ്മുടെ നന്മകളും സമ്പന്നതകളും അന്ധർക്കും മുടന്തർക്കും ബധിരർക്കും കുഷ്ഠരോഗികൾക്കും ദരിദ്രർക്കും പ്രതിഫലമിച്ഛിക്കാതെ സന്തോഷപൂർവ്വം നാം വാരിവിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ 'ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു', 'കർത്താവു വന്നിരിക്കുന്നു' എന്ന അനുഭവമാകും നാം മനുഷ്യരിൽ സൃഷ്ടിക്കുക (മത്താ. 11:2–6).

ലോകത്തിലെ ദരിദ്രരിൽ മിക്കവരും തങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ യാചിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നവരാണ്. അവരാരും ഹൃദയത്തിൽ ദരിദ്രരല്ല. അവർ ഹൃദയത്തിൽ സമ്പത്തിനെ സ്നേഹിക്കുകയും, തങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കാതെ തങ്ങൾക്കായി സൂക്ഷിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്.

അവർക്കുള്ളത് ദാരിദ്ര്യമല്ല. ഇല്ലായ്മ (Deprivation) യാണ്. പലപ്പോഴും ഇത്തരത്തിലുള്ള 'ഇല്ലാത്തവരെ' (അവർ ഹൃദയംകൊണ്ടു സമ്പത്തിനെ സ്നേഹിക്കുകയും അതിനെ ദാനം ചെയ്യാതെ തങ്ങൾക്കായി സംവരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്) നാം 'ദരിദ്രരുടെ' മാതൃകയായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും, നാം അവരെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നാൽ ദരിദ്രരായിക്കഴിഞ്ഞു എന്ന തെറ്റായ സങ്കല്പത്തിൽ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഇത്തരത്തിൽ ഭൗതികരീതിയിൽ സമ്പന്നരായ അഥവാ സമ്പന്നരാകാൻ യത്നിക്കുന്ന ദരിദ്രരല്ല നമ്മൾ. നാം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വീട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരാണ് (ലൂക്കാ. 12:42). യജമാനന്റെ വസ്തുവകകൾ സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കാതെ, യജമാനന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം, യജമാനന്റെയും യജമാനന്റെ മക്കളുടെയും നന്മയ്ക്കായി കൈകാര്യം ചെയ്യുകയത്രേ വീട്ടുകാര്യസ്ഥന്റെ ധർമ്മം. യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ അവിടുത്തെ രഹസ്യവും കൃപയും ഇങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യാനുള്ളവരാണ് (1 കോറി 4:1–2; 1 പത്രോ. 4:10). ഇങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യാൻ നമുക്കു പറ്റണമെങ്കിൽ ദൈവദാനങ്ങളെ—നമ്മുടെ സമ്പത്തും ദൈവദാനമാണ്—മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കാതെ, നമുക്കായി സംവരണം ചെയ്യാനുള്ള പ്രവണത നമ്മിലുണ്ടാവരുത്. ഇതിന് ആന്തരികമായ പരിത്യാഗവും നിസ്വാർത്ഥഹൃദയവും വേണം. ഇതത്രേ അരൂപിയിലുള്ള ദാരിദ്ര്യം (മത്താ. 5:3). എന്നാൽ നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം പ്രവൃത്തിയിലുള്ളതും കൂടിയായിരിക്കണം (ലൂക്കാ. 6:20). നമുക്കുള്ളതെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം, ദൈവരാജ്യത്തിൽ എല്ലാം എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്ന സത്യത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെയുള്ള പ്രഘോഷണമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇത്ത

രത്തിലുള്ള ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മാതൃക, നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാൻ സ്വയം ശൂന്യമാക്കിച്ചെയ്ത (ഫിലി. 2:7) യേശുതന്നെയാണ്. യേശുവിന്റെ സമ്പന്നത എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ, സ്വന്തം സമ്പന്നതയെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ (ഈ ഉപേക്ഷ നമുക്കുള്ളവയെ മറ്റുള്ളവർക്കു നല്കിക്കൊണ്ടാണു പ്രകടമാക്കേണ്ടത്) നമുക്കു പറ്റൂ. നമ്മുടെ സമ്പന്നതകളുടെ ഈ കൊടുക്കലാണ്, തന്നെത്തന്നെ മുപ്പതു വെള്ളിക്കാശിനു വിറ്റ് നമുക്കു നല്കി നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കിയ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണമായി അനുഗമിക്കുവാൻ—അനുകരിക്കുവാൻ—നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത്. 'പരിപൂർണ്ണനാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, പോയി നിനക്കുള്ളതെല്ലാം വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുക. അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിനക്കു നിക്ഷേപമുണ്ടാകും. അനന്തരം വന്ന് എന്നെ അനുഗമിക്കുക' (മത്താ. 19:21) എന്നാണല്ലോ യേശു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

'യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുക' എന്ന നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസംകൊണ്ടു തീരേണ്ടതല്ല. യേശുവിനെ നാം എന്നും അനുഗമിക്കുകയും അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടവരാണ്. ഇത് എന്നും സാധിക്കണമെങ്കിൽ, വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനുള്ളവ നമുക്ക് എന്നും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനുള്ള പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയും, അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയെ വിറ്റ് എന്നും ദരിദ്രർക്കുകൊടുക്കുന്നതിൽ നാം ജാഗ്രത പുലർത്തുകയും വേണം. വേറെ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, നമുക്കു സമ്പത്തുണ്ടാകുന്നതിനും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിപാടികൾ കർമ്മപരമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യുക നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഒരു വശമാണ്. സമ്പത്തുണ്ടെങ്കിലേ, നമുക്കതിനെ വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കാൻ പറ്റൂ. ആകയാൽ ദരിദ്രരെപ്പോലെ പ്രയത്നിച്ച് സമ്പത്തുണ്ടാക്കുകയും, അങ്ങനെ പ്രയത്നി

ച്ചുണ്ടാക്കുന്ന സമ്പത്തിനെ അപ്പപ്പോൾ വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിനാവശ്യമാണ്. ആകയാൽ നാം പ്രയത്നിച്ച് നമുക്കു ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കാനുള്ള സമ്പത്ത് എന്നും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സമ്പത്തിനെ ദാനത്തിലൂടെയും സേവനത്തിലൂടെയും എന്നും ദരിദ്രരിലേയ്ക്കു നീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ ഭാവാത്മകമായും നിർമ്മാണപരമായും ആസൂത്രണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ തീർത്തും വികാരപരവും യാഥാർത്ഥ്യബോധമില്ലാത്തതുമായ നിലപാടല്ല നമുക്കാവശ്യം. വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഭാവാത്മകവും നിർമ്മാണപരവുമായ കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത്. വേറെ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, നമുക്കുള്ളതെല്ലാം ഉടനെ വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുക എന്നു ശാഠ്യംപിടിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം തീരുന്നതല്ല ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പ്രശ്നം. നമുക്കുള്ളതെല്ലാം വിറ്റ് അവയെ ഇന്നു നാം ദരിദ്രർക്കു കൊടുത്തുവെന്നുവച്ചാൽത്തന്നെയും, നാളെ നാം എന്തുവിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കും എന്ന പ്രശ്നം പിന്നെയും ശേഷിക്കും. നാം എന്നും ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കാനുള്ളവരാകയാൽ, എന്നും നമുക്കുള്ളവ വിറ്റ് ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുക ആവശ്യമാണ്. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ, വില്ക്കാനുള്ളവ എന്നും നമുക്കുണ്ടാകണം. ഇതിന്, ഇന്നു നമുക്കുള്ളവ വിറ്റുകൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം, നാളെ വിറ്റു കൊടുക്കാനുള്ളവയെ ഇന്നുതന്നെ നാം പ്രയത്നിച്ചുണ്ടാക്കുകയും വേണം. വേറെ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, കൊടുക്കാനുള്ളവ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് പ്രായോഗികവും ക്രമീകൃതവും നിലനില്ക്കുന്നതുമായ വഴികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു സ്വീകരിക്കുകയും, അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കുന്നവയെ പ്രായോഗികവും ക്രമീകൃ

തവും നിലനില്ക്കുന്നതുമായ രീതികളിലൂടെ— കർമ്മപരമായ സേവനങ്ങളിലൂടെ — അപ്പോഴപ്പോൾ കൊടുത്ത് നമ്മെ ദരിദ്രരായി കാക്കുകയും വേണം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ. കൊടുക്കാനുള്ളവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, ഉണ്ടാക്കുന്നവയെ കൊടുക്കുന്നതിനും സമർത്ഥമായ പ്ലാനിംഗ് നമുക്കാവശ്യമാണ്.

ഏതായാലും, നാം സമ്പാദിക്കുന്നത് കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ, താൻ സമ്പന്നനായിരിക്കെ, നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാൻവേണ്ടി സ്വയം ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന യേശുവിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ രൂപം നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിനും ഉണ്ടാകൂ. ഈ കൊടുക്കലും അതിനാവശ്യമായ ഉപേക്ഷയുമാണ് യേശുവിനെ അനുകരിക്കാൻ അപ്പസ്തോലന്മാരെ പ്രാപ്തരാക്കിയത് (മത്താ. 19: 27–29; മർക്കോ. 10:28–30; ലൂക്കാ. 18:20–30; നട. 2 45). എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഒന്നും ഇല്ലാത്തവനായിത്തീർന്നപ്പോഴും 'എനിക്കുള്ളത് നിനക്ക് ഞാൻ തരുന്നു' (നട. 3:6) എന്നു പറയാൻ സാധിച്ച ക്രിസ്തുശിഷ്യനായ വി. പത്രോസിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയാവണം നമുക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടത് (Cf. ലൂക്കാ 18: 28). തങ്ങളുടെ സമ്പന്നതകളുടെ ഈ കൊടുക്കൽ ക്രിസ്തുശിഷ്യന്മാരുടെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണമാണ്. വി. പത്രോസിൽനിന്നും മറ്റു ശിഷ്യന്മാരിൽനിന്നും വി. പൗലോസ് സ്വീകരിച്ച പ്രത്യേകനിർദ്ദേശത്തെ അദ്ദേഹം ഗാലത്തിയർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: 'ദരിദ്രരുടെ കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങം ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണം എന്നു മാത്രം അവർ പറഞ്ഞു; അതിൽ ഞാൻ നേരത്തെതന്നെ അതീവശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു' (ഗാല. 2:10; Cf. റോം. 15:26; 1 തിമോ. 6:18–19: 2 കോറി. 8:13–14; യാക്കോ. 2:2–7). നമുക്കു പിതാവിന്റെ ഭവനമായ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശനം കിട്ടുന്നതിനുള്ള ഏകവ്യവസ്ഥയായി അന്ത്യവിധിയുടെ ഉപമ

യിൽ യേശു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്, ദരിദ്രരുടെ കാര്യത്തിൽ നമുക്കുള്ള താത്പര്യവും നമ്മുടെ സമ്പന്നതകളുടെ ദരിദ്രരിലേയ്ക്കുള്ള പകരലും തന്നെയാണല്ലോ (മത്താ. 25:34–46).

ദരിദ്രരായ നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെതും ഏറ്റവും വലിയതുമായ ദാനം തന്റെ പുത്രനായ യേശുതന്നെയാണ്. വിനീതവും ദരിദ്രവുമായ ഹൃദയമുള്ളവർക്കേ ഈ ദാനം സ്വീകരിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടാകൂ. ദൈവത്തിന്റെ ദാനങ്ങൾ—നമുക്കുള്ളതെല്ലാം, നമ്മുടെ സമ്പത്തും, അറിവും, കഴിവും, സമയവും, ആരോഗ്യവും ദൈവദാനങ്ങളാണ്—നന്ദിയോടും തൃപ്തിയോടുംകൂടി സ്വീകരിക്കുവാൻ പഠിക്കുക എന്നത് ദരിദ്രർക്കുണ്ടാകേണ്ട വലിയൊരു ഗുണമാണ്. തൃപ്തിയുള്ള ഹൃദയം ദൈവത്തിന്റെ ദരിദ്രന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണമത്രേ. എല്ലാദിവസവും പിതാവ് കനിഞ്ഞ് അനന്തസ്നേഹവും സമ്പന്നതയുമായ തന്റെ പുത്രനെത്തന്നെ നമുക്ക് നല്കി, നമ്മെ നിറച്ചു തരുന്നു. ഈ ചിന്തയുള്ളവർക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം മൂലം എത്രയൊക്കെ പോരായ്കകളും അസൗകര്യങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാലും, തങ്ങളെത്തന്നെ, ആവലാതിയില്ലാതെ, സംതൃപ്തചിത്തരായി കാക്കാനും, തങ്ങളുടെ സംതൃപ്തിയെ ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിയിലൂടെ മറ്റുള്ളവരിലേയ്ക്കു പകരാനും കഴിയും. 'കർത്താവ് എന്നെ മേയ്ക്കുന്നു; എനിയ്ക്കു യാതൊരു കുറവുമില്ല'—ഇതത്രേ അവരുടെ ജീവിതത്തപചിന്ത. വാസ്തവത്തിൽ, ദൈവത്തിൽ നിന്നു കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള എണ്ണിയാലൊതുങ്ങാത്ത വരനിരകളുടെ കഥയേ ഓരോ ആത്മാവിനും പറയാനുണ്ടാവൂ. ദൈവത്തിൽനിന്നു നാം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ദാനങ്ങളെ മറന്നുകളയരുത്. സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇല്ലായ്മ എന്നാൽ എന്തെന്നു അനുഭവ

പരമായി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവും.1 ഇല്ലായ്മമൂലം മറ്റുള്ളവർക്കനുഭവപ്പെടാവുന്ന പ്രയാസം എന്താണെന്നുമനസ്സിലാക്കാനുള്ളുഗ്രഹണപാടവവും നമുക്കുലഭിക്കുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു നിരവധി ദൈവദാനങ്ങൾ—ആളും അർത്ഥവും അറിവും കഴിവും സമയവും ആരോഗ്യവുമൊക്കെ—കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം, 'ഞങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളതൊക്കെ നല്ല ദൈവം ഞങ്ങൾക്കുതന്നിട്ടുണ്ട്'; ദൈവത്തിനു സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ' എന്ന മനഃസ്ഥിതിയിലേയ്ക്കെല്ല നമ്മെ നയിക്കേണ്ടതു്. ദൈവത്തിൽനിന്നും നമുക്കു നാനാവിധമായ ദാനങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യം, അവ ഇനിയും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആളുകളോടു നമ്മെ കൂടുതൽ കരുണയുള്ളവരാക്കാനും, നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള നന്മകളെ കൂടുതലായ ഉത്സാഹത്തോടെ അവർക്കെത്തിച്ചുകൊടുത്തു്, ഈ നന്മകളെ ഇല്ലാത്തതുമൂലമുള്ള അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടിൽനിന്നു് കഴിയുന്നത്ര വേഗം അവരെ മോചിപ്പിക്കാനും നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കണം. മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ഓടിയെത്തി, നമ്മെത്തന്നെ അവർക്കു ആത്മദാനം ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയണം. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി വ്യയം ചെയ്താലും വ്യയം ചെയ്യപ്പെട്ടാലും മതിവരാത്ത, കൊടുത്താലും മടുക്കാത്ത, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു ഹൃദയം അപ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകും. ഇതത്രേ ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ട ഫലം.

---

1. ഒരു കാര്യം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടിന്റെ ശരിയായ ആഴം നമുക്കു മനസ്സിലാവുക, ആ കാര്യം നമുക്കു കിട്ടിക്കഴിയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആശ്വാസത്തെ അതു കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വിഷമവുമായി താരതമ്യം ചെയ്തുകഴിയുമ്പോഴാണു്. ദാഹത്തിന്റെ കാഠിന്യം എത്ര അസഹനീയമായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാവുക, വെള്ളം കുടിച്ചു കഴിയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ശാന്തിയെ വെള്ളം കിട്ടാതിരുന്നപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന വിഷമവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുമ്പോഴത്രേ.

കർത്താവിന്റെ സമ്പന്നതകളും നമുക്കു വിതരണം ചെയ്യാനുള്ളത് ദൈവജനത്തിനാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സിദ്ധികളും സമ്പന്നതകളും ധാരാളഹൃദയത്തോടെ തിരുസ്സഭയ്ക്കും മനുഷ്യവംശത്തിനും സംലഭ്യമാകത്തക്കവിധം നാം അവയെ ഉപയോഗിക്കണം. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സാമൂഹികമായ പരിമാണമാണിത്. എന്നാൽ ദാരിദ്ര്യത്തിനു വ്യക്തിപരമായൊരു പരിമാണംകൂടിയുണ്ട്. നമ്മുടെ ദൈവവിളി, ദാരിദ്ര്യവും ബ്രഹ്മചര്യവും അനുസരണവും വ്രതമായി പാലിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിലേയ്ക്കാണെങ്കിലും, ബ്രഹ്മചര്യവും, ദാരിദ്ര്യവും, അവയിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞാൽ, സമൂഹത്തിലല്ലാതെ തനിച്ചും അഭ്യസിക്കാവുന്ന സുകൃതങ്ങളാണ്. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യം നമ്മുടെ സാമൂഹികജീവിതത്തിലെന്നപോലെ, വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലും പ്രശോഭിക്കണം. നിസ്സ്വനായ യേശുതന്നെയായിരിക്കണം ഇതിലും നമ്മുടെ മാതൃക. വിനീതവും ദരിദ്രവും തപോനിഷ്ഠവുമായ പ്രതീകങ്ങൾക്കേ യേശുവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവുള്ളു. കൂട്ടായും തനിച്ചും നാം അനുഭവിക്കുന്ന സൗകര്യങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്കും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും തപോനിഷ്ഠയുടെയും മുഖച്ഛായയുണ്ടെങ്കിലേ, അവയിൽനിന്നു യേശുവിന്റെ ശബ്ദം പ്രതിദ്ധ്വനിക്കൂ. മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളുടെയും വിഷമങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും മറന്ന്, വളരെ പരിമിതമായ ആവശ്യങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളുമുള്ള മനുഷ്യനായിട്ടേ്രത അവിടുന്നു ജീവിച്ചത്. ദൈവത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ പൊതുവായിട്ടുള്ളത് ഒരാൾ തനിക്കുവേണ്ടി മാത്രം സ്വാർത്ഥതയോടെ ഉപയോഗിക്കുക ശരിയല്ല. തത്ഫലമായി, മറ്റുള്ളവർക്കു സ്വയം നല്കുന്നതിനുള്ള അയാളുടെ കഴിവും, അതിന്റെ ഫലമായി, അയാളുടെ സംലഭ്യതയും (availability) കുറയുന്നു. നാം എത്ര ഉന്നതസ്ഥിതിയിലായാലും, പ്രായത്തിലായാലും, നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങളും

എത്രയ്ക്കു കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കു കൂടുതലായി നാം മറ്റുള്ളവർക്കു സംലഭ്യരാകും. അതിനാൽ വളരെ കുറഞ്ഞ ആവശ്യങ്ങൾമാത്രമുള്ള മനുഷ്യരായി നാം നമ്മെത്തന്നെ കരുതിക്കൂട്ടി ചെറുപ്പംമുതലേ പരിചയിപ്പിച്ചാൽ, വാർദ്ധക്യകാലത്തുപോലും വളരെ സംലഭ്യതയും സംതൃപ്തിയും പ്രയോജനവുമുള്ള മനുഷ്യരായി നമുക്കു ജീവിക്കുവാൻ കഴിയും.

നാം ജോലിചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ വിശപ്പും വേദനയും അനുഭവിക്കുന്ന അനേകം മനുഷ്യർ, നാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, നമ്മെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പുണ്ട്. അവരുടെ ഇടയിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ജോലിയും സേവനവുമായി പ്രത്യേകിച്ചൊരു ബന്ധമില്ലാത്തവയും വെറും പണത്തിന്റെ ശക്തിമാത്രം കാണിക്കുന്നവയുമായ പ്രതീകങ്ങളുമായി (ഉദാ:—ഈ നാട്ടിലെ സമ്പന്നർക്കുപോലുമില്ലാത്തതരം ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ, മറ്റു സുഖഭോഗവസ്തുക്കൾ) നാം കടന്നു ചെല്ലരുത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നു നാം പറഞ്ഞാലും, വിശക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ അബോധമനസ്സിൽ—ചിലപ്പോൾ ബോധമനസ്സിലും—അവ പ്രതികാരത്തിന്റെയും പ്രതിഷേധത്തിന്റെയും ചലനങ്ങൾ തൊടുത്തുവിടും. പണം ചെലവാക്കി പ്രതികാരവും പ്രതിഷേധവും കൃഷ്ണിച്ചുവരുത്താതിരിക്കത്തക്ക വിവേകം നാം പ്രദർശിപ്പിക്കണം. സാധാരണക്കാർക്കും ദരിദ്രർക്കും ഭയംകൂടാതെ സ്വതന്ത്രമായി നമ്മെ സമീപിക്കാനും നമ്മോടു സംസാരിക്കാനുംവേണ്ട എളുപ്പം തോന്നണമെങ്കിൽ, നാമും അവരും തമ്മിൽ വളരെ വലിയ അന്തരമില്ലെന്ന് അവർക്കനുഭവപ്പെടണം. ഈ അനുഭവമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ജീവിതനിലവാരവും പെരുമാറ്റങ്ങളും അവരുടേതിൽനിന്നും വളരെയേറെ വ്യത്യസ്തമാകാതിരിക്കുക കുറെയൊക്കെ ആവശ്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, നാമും അവരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അവരെ പേടിപ്പെടുത്തും.

സ്വീകരിക്കാനും സ്വീകരിക്കുന്നതിലേറെ കൊടുക്കുവാനും സന്നദ്ധമായൊരു ധാരാളഹൃദയം നമുക്കില്ലെങ്കിൽ ദാരിദ്ര്യപാലനം നമ്മെ വിശാലഹൃദയരാക്കുന്നതിനു പകരം ചുരുക്കിക്കളയുകയാവും ചെയ്യുക. നമ്മെ, നമ്മുടെ ഭവനത്തെ, നമ്മുടെ സഭയെ, 'സമ്പന്ന'മാക്കാൻവേണ്ടി നാം, നമ്മുടെ ഭവനം, നമ്മുടെ സഭ 'ദരിദ്ര'മായി ജീവിക്കുക എന്ന വിരുദ്ധതയായിരിക്കും ഇതിന്റെ ഫലം. കർത്താവിനെ പ്രതി നമ്മുടെ സമ്പന്നതകളും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി വ്യയംചെയ്യാനും ചെയ്യപ്പെടാനുമുള്ള സന്നദ്ധതയും സന്മനസ്സും സ്വാതന്ത്ര്യവുമത്രേ ദാരിദ്ര്യംവഴി നമുക്കു കൈവരേണ്ടത്. ഈ സന്നദ്ധതയെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ഇല്ലാതാക്കത്തക്കവിധമല്ല, ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണവും കർമ്മോത്സുകവുമാകത്തക്കവിധമാണ്, നമ്മുടെ നിയമങ്ങളും നിർമ്മിക്കേണ്ടത്.

നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ സജീവത, നമുക്കുള്ളവയെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുത്ത് അവരെ സമ്പന്നരാക്കുന്നതിലാണെങ്കിലും, നമ്മുടെ കൊടുക്കൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാകയാൽ ലോകം എപ്പോഴും നമ്മെ പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയെന്നോ, നമ്മുടെ കൊടുക്കലിനെ അംഗീകരിച്ചുവെന്നോ വരികയില്ല. അപ്പോഴും നമ്മിൽ പിൻതിരിയലിന്റെ അഥവാ പ്രതിനിവർത്തനത്തിന്റെ മനോഭാവം ഉണ്ടാകരുത്. എപ്പോഴും നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആളുകളുടെ അംഗീകാരം കിട്ടിയെന്നുവരില്ല; അപ്പോഴും കൊടുക്കുക. ചിലപ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ സാഫല്യത്തെക്കുറിച്ചും, നമ്മുടെ ആത്മദാനംകൊണ്ടും നിസ്വർത്ഥസേവനംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന നന്മയെക്കുറിച്ചും, നിർമ്മിതിയെക്കുറിച്ചും നാം ഭീതിയുള്ളവരും സംശയാലുക്കളുമാകും. നാം നമുക്കുതന്നെ ഒരു വെല്ലുവിളിയും അർത്ഥശൂന്യതയും ആയി അനുഭവപ്പെടും. ഒന്നിനും ഒരുറപ്പില്ലായ്ക, കടുത്തഏകാന്തത, വിരസത നഷ്ടബോധം, അം

ഗീകരണം സിദ്ധിക്കായ്ക, നമ്മുടെ ദാനംകൊണ്ടും ത്യാഗംകൊണ്ടും സേവനംകൊണ്ടും നാം എന്തെങ്കിലും നേടിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു തീർച്ചയില്ലായ്ക തുടങ്ങിയ അനുഭവങ്ങളും നമ്മെ ഭീതിപ്പെടുത്തും. അപ്പോഴൊന്നും നാം നഷ്ടധൈര്യരാകരുത്. ഏകത്വത്തിലിരുന്ന്, ഒരു മനുഷ്യന്റെയും പരിലാളന അനുഭവിക്കാതെ, എല്ലാവർക്കും നമ്മെത്തന്നെ നല്കുക എന്നത് നമ്മെ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടിയുള്ളവരാക്കുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവ് ഈ അന്ധകാരത്തിന് അഭിമുഖീഭവിച്ചതുപോലെ, ഇത്തരം ഭയാനകതയിലൂടെയും ഇരുട്ടിലൂടെയും ഏകാന്തതയിലൂടെയും കടന്നുപോകുന്നവർക്കേ, എല്ലാവർക്കും എല്ലാമാകാൻ കഴിയൂ.

ദാരിദ്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് നാം മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾക്കൊക്കെ പ്രായോഗികരൂപം നല്കിയിരിക്കുന്നതാണ് ദാരിദ്ര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൗൺസിൽ ഡിക്രി. കർത്താവിനെപ്രതിയും ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതുമായ ദാരിദ്ര്യം, നമ്മെ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ കൂടുതൽ സമ്പന്നരാക്കുന്നു. അനുവാദത്തോടെ വസ്തുക്കൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ മാത്രം ഒതുക്കിനിറുത്താവുന്നതല്ല നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം. പ്രവൃത്തിയിലും ചൈതന്യത്തിലും അതു പ്രകടിതമാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായും സാമൂഹികമായും അതു നാം ജീവിതത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കണം. ദരിദ്രരെപ്പോലെ തൊഴിൽചെയ്യാൻ അതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കണം. നമ്മുടെ സമ്പന്നതകൾ—ആളും അർത്ഥവും മറ്റെല്ലാ കഴിവുകളും—തിരുസ്സഭയ്ക്കും ദരിദ്രർക്കും നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും അതിലെ പ്രാവിൻസുകൾക്കും ഭവനങ്ങൾക്കും അംഗങ്ങൾക്കും സംലഭ്യമാകണം. ആഡംബരപ്രിയം, സുഖജീവിതം, അമിതമായ സ്വത്തുസ

സ്വാദനം, ലൗകികപ്രതാപപ്രദർശനം തുടങ്ങിയവ
വയുടെ ലാഞ്ഛനപോലും നമ്മുടെ സാമൂഹിക
വും വ്യക്തിപരവുമായ ജീവിതത്തിൽ കാണരുത്.
ഈ ആദർശങ്ങളും പ്രായോഗികമാക്കാൻ പറ്റിയ പു
തിയ മാർഗ്ഗങ്ങളും നാം തനിച്ചും കൂട്ടായും കണ്ടു
പിടിച്ച് പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കേണ്ടതാണ്.

നാല്

അനുസരണം

മനുഷ്യാവതാരംവഴി യേശുവിൽ മാനുഷികത സമ്പൂർണ്ണമായി പിതാവിന്റെ മനസ്സും വിജ്ഞാനവുമായി ദിവ്യവചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. യേശുവിൽ തന്റെ മാനുഷികതയുടെ ആന്തരമായ ആലംബവും ആധാരവുമായി നിലകൊള്ളുന്നതു മനുഷ്യവ്യക്തിയല്ല, ദിവ്യവചനമത്രേ. തത്ഫലമായി, സമ്പൂർണ്ണമായി പിതാവിന്റെ മനസ്സും വിജ്ഞാനവുമാകുന്ന വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുകയും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യത്വമത്രേ (യോഹ. 4:34) യേശുവിലുള്ളത്. അവിടുത്തെ മാനുഷികതയെ ഉള്ളിൽനിന്നു ഭരിക്കുന്നതും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും, ആ മാനുഷികതയുടെ ഉള്ളായി, ശിരസ്സായി, ആ മാനുഷികതയിൽത്തന്നെ അതിന്റെ പരിമിതികളെല്ലാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പിതൃ

---

1. നമ്മുടെ മനസ്സും വിജ്ഞാനവും നാം അവതരിപ്പിക്കുക വചനത്തിലൂടെയാകയാൽ, വചനം മനസ്സിന്റെയും വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ്.

വചനമത്രേ. ഇതുവഴി, മാനുഷികതയിൽ മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ശരിസ്സായ വചനത്തിൽനിന്നു ദിവ്യജീവൻ ഒഴുകിവീണ് രക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന മാനുഷികത യേശുവിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. മാനുഷികത യിൽ മറഞ്ഞുനിന്നു നമ്മെ ഭരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശരിസ്സായ യേശുവിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന, മനുഷ്യനായ അധികാരിയിലൂടെ നമ്മിലെത്തുന്ന പിതൃവചനത്തിന് അനുസരണത്തിലൂടെ നാം നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ, യേശുവിൽ മനുഷ്യത്വം, മനുഷ്യത്വത്തിൽ മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പിതൃവചനം കൊണ്ടു ഭരിക്കപ്പെടുന്ന അതേ രഹസ്യത്തിൽ നാമും പങ്കുചേരുന്നു. പിതാവിന്റെ—വചനംകൊണ്ട്, ഉള്ളു കൊണ്ട്, വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് ഭരിക്കപ്പെടുന്ന, നീക്കപ്പെടുന്ന, യേശുവിലെ പുതിയ മനുഷ്യത്വം നമ്മിൽ സംജാതമാക്കുകയത്രേ ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. നമ്മുടെ അനുസരണത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരപരമായ പരിമാണമാണിത്.

മനുഷ്യാവതാരപരമായ പരിമാണത്തിനൊപ്പം, നമ്മുടെ അനുസരണത്തിനു തിരുസ്സഭാപരമായൊരു പരിമാണവുമുണ്ട്. തിരുസ്സഭ തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതീകമായ അപ്പത്തെ പൂർണ്ണമായി പിതാവിന്റെ മനസ്സും വിജ്ഞാനവുമായ വചനത്തിനു ന്യാസം ചെയ്തു, ഈ അപ്പം—തന്റെ ശരീരം—സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടാനും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടാനും സ്വയം അനുവദിക്കുന്നു. സഭ അർപ്പിക്കുന്ന തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായ അപ്പത്തിൽ അപ്പത്തിന്റെ പരിമിതികളെല്ലാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനമാകുന്ന ശിരസ്സിനാൽ, ശരീരമാകുന്ന സഭ ഭരിക്കപ്പെടുന്നു. തന്നിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തന്റെ ശിരസ്സായ വചനത്തിനു തന്നെത്തന്നെ സ്വയം കീഴ്പ്പെടുത്തി, വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ട്, വചനത്തിന്റെ ദിവ്യജീവൻകൊണ്ട് സ്വയം നിറയുന്ന തിരുസ്സഭയുടെ അനുസരണത്തിന്റെ ആഴി

ഷ്കരണവും അനുഭവവും തുടർച്ചയുമത്രേ നമ്മുടെ അനുസരണവും. ദൈവത്തിന്റെ വചനം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതും, ദൈവവചനത്തിനു നാം നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്നതും തിരുസ്സഭയിലും തിരുസ്സഭയിലൂടെയുമാണ്. മനുഷ്യാവതാരംവഴി നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ശിരസ്സായി മാംസത്തിൽ മറയപ്പെട്ട വചനം, ഇന്ന് സഭയുടെ ശിരസ്സായി ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ അപ്പത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. തിരുസ്സഭയിൽ ശിരസ്സിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന അധികാരികളുടെ മാംസത്തിൽ ആ മാംസത്തിന്റെ പരിമിതികളെല്ലാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് മറഞ്ഞിരുന്ന്, അവരിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവവചനത്തിനു നാം ബോധപൂർവ്വം നമ്മെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതുവഴി, തന്റെ മാംസമായ അപ്പത്തിൽ ശിരസ്സായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനത്തിനു സഭ തന്നെത്തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന രഹസ്യത്തിൽ നാം പങ്കു ചേരുന്നു. വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനായി നാം നമ്മെത്തന്നെ വിശ്വാസത്തോടും പ്രതീക്ഷയോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി വചനത്തിനർപ്പിക്കുന്നതുവഴി, നമ്മിൽ വചനം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട്, വചനജീവൻ നമ്മിലേക്കു പ്രസരിച്ച്, നാം വചനത്തിനേറെതായി ഭവിക്കുന്നു. മാംസംവചനത്തിനു സമർപ്പിതമായി, മാംസത്തിലേക്കു വചനജീവൻ പ്രസരിച്ച്, മാംസം വചനത്തിനേറെതായി ഭവിക്കുന്നതാണ്, മൗലികമായ അർത്ഥത്തിൽ മുക്തി അഥവാ രക്ഷ. അതിനാൽ വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി, നാം നമ്മെത്തന്നെ വചനത്തിനു ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ അനുസരണത്തെ അടിമത്തമായും അസ്വതന്ത്രതയായുമല്ല, പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായിരിക്കുന്ന വചനത്തിലേക്കുള്ള– യേശുവിലേക്കുള്ള – വളർച്ചയായും. നീക്കമായുമത്രേ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് (റോമ.5; എഫ്രാ. 5:9).

യേശുവിൽ മാനുഷികതയും, സഭയിൽ അപ്പവും, സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായി, വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നു. തന്മൂലം, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെടുകയും വചനത്തിലൂടെതന്നെ മനുഷ്യർക്കായി വിധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന മാംസമത്രേ യേശുവിലും സഭയിലുമുള്ളത്. യേശുവിലും സഭയിലും നടക്കുന്ന വചനത്തിന്റെ ഈ വിളിയിലും വിധിയിലും നമ്മുടെ മാംസത്തെ—നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും—പങ്കെടുപ്പിച്ച്, അവയെ പിതാവിനും മനുഷ്യർക്കുമുള്ള അർച്ചനയായി നീക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ അനുസരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. നാം നമ്മെയും നമുക്കുള്ളവയെയും മാനുഷികമായ നമ്മുടെ സ്വന്തം വചനത്തിനും വിധിക്കും ഹിതത്തിനും അനുസരിച്ച് നീക്കാതെ, പിതൃവചനവും പിതൃവിധിയും പിതൃഹിതവും ആവശ്യപ്പെടുന്നതുപോലെമാത്രം നീക്കുന്നതാണല്ലോ അനുസരണത്തിന്റെ കാതൽ. പിതൃവചനത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന വിധിക്കും ഹിതത്തിനും അനുസരിച്ച് നീക്കപ്പെടുന്നതെന്തും, പിതാവിനുള്ള അർച്ചനയായി പിതൃസന്നിധാനത്തിൽ കാഴ്വയ്ക്കപ്പെടാനുള്ളതും. പിതാവിന്റെ മക്കൾക്കെല്ലാവർക്കുമായി പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും ഒരുപോലെ മുറിച്ച് വിളമ്പപ്പെടാനുള്ളതുമാണ്. നാമും നമുക്കുള്ളവയും പ്രാർത്ഥനയായും സഹനമായും ശുശ്രൂഷയായും പിതാവിനും മനുഷ്യർക്കും സംലഭ്യമാകത്തക്കവിധം, നമ്മെയും നമുക്കുള്ളവയെയും ഒന്നായി പിതൃവചനത്തിലൂടെ പിതാവിലേയ്ക്ക് വിളിപ്പിക്കുകയും, അതേ വചനത്തിലൂടെതന്നെ അവയെ മനുഷ്യർക്കായി വിധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കർമ്മപരമായൊരു ടെക്നിക്കത്രേ നമ്മുടെ അനുസരണം. അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയത്രേ അധികാരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നാം നമ്മെയും നമുക്കുള്ളവയെയും ഒന്നായി, ഒരുമിച്ച്, അനുസരണവ്രതത്തിൽ പിതൃവചനത്തി

ന് സമർപ്പിക്കുന്നതും, അവയെ ആ വചനത്തിലൂടെതന്നെ പിതാവിലേയ്ക്കു വിളിപ്പിക്കുന്നതും മനുഷ്യരിലേയ്ക്ക് വിധിപ്പിക്കുന്നതും. ആ നിലയിൽ നമ്മെ ദൈവത്തിലേയ്ക്കും മനുഷ്യരിലേയ്ക്കും ഒപ്പം ചേർത്തുകെട്ടുന്നൊരു ശൃംഖലയത്രേ അനുസരണവ്രതം.

നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യവ്രതമെന്നപോലെ അനുസരണവും, നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽനിന്നു നേരെ ഉദിക്കുന്നൊരു നിയമവും ആവശ്യവുമത്രേ. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതംവഴി നമ്മുടെ മാംസം സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിന് സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. അതുമൂലം വചനം നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. വചനം നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, വചനത്തിന്റെ മനോഭാവം നമ്മുടെ മാംസത്തിലേയ്ക്കും പ്രസരിക്കാതിരിക്കുക വയ്യ. ഈ മനോഭാവം, വി. പൗലോസ് നിരീക്ഷിക്കുന്നതുമാതിരി, അനുസരണത്തിന്റെ മനോഭാവമത്രേ. ഫിലിപ്പിയക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വി. പൗലോസ് പറയുന്നു: 'ഈശോമിശിഹായിലുള്ള അതേ—മനോഭാവംതന്നെ നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ നിലനിറുത്തുവിൻ' (ഫിലി. 2:5). ഈ മനോഭാവം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് വി. പൗലോസ് അടുത്ത വാക്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ വിശദമാക്കുന്നു: 'അവിടുന്നു ദൈവത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിലായിരിക്കെ, ദൈവത്തോടുള്ള തന്റെ തുല്യതയിൽ പിടിച്ചുനിന്നില്ല; പിന്നെയോ, അവിടുന്നു തന്നെത്തന്നെ (യാതൊരു അവകാശവും ഇല്ലാത്തവനെപ്പോലെ) വെറുമയാക്കി, ദാസന്റെ സാദൃശ്യം സ്വീകരിക്കുകയും, മനുഷ്യരുടെ പ്രകൃതിയിലായിത്തീർന്ന്, മനുഷ്യരൂപത്തിൽ കാണപ്പെടുകയും, തന്നെത്തന്നെ മരണത്തോളം, അതേ, കുരിശുമരണത്തോളം, താഴ്ത്തി, അനുസരണമുള്ളവനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു' (ഫിലി. 2:6–3).

താൻ ദൈവമായിരുന്നതിനാൽ, യേശുവിന് തനിക്കു സ്വന്തമായ ദിവ്യമഹത്വത്തിൽ അവതരിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെയും, അവിടുത്തെ സംബന്ധിച്ച്, അവിടുന്നു തനിക്ക് അർഹതയില്ലാത്ത മഹത്വത്തിൽ അവതരിച്ചു എന്നു പറയാൻ ആർക്കും ന്യായമുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും, ദിവ്യമായ മഹത്വത്തിൽ അവതരിക്കാനുള്ള തന്റെ അവകാശത്തിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാതെ, യേശു തന്നെത്തന്നെ ശൂന്യതയാക്കി, പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതിനായി, ദാസന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും വേഷം സ്വീകരിച്ച്, അവസാനംവരെ, അതെ, കുരിശുമരണംവരെ, അനുസരണയുള്ളവനായി വർത്തിച്ചു. ഇവിടെ രണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് നമുക്കു കാണാം: ആദവും യേശുവും. ആദം മനുഷ്യനായിരിക്കെ, ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തോടുള്ള, ഇഷ്ടത്തോടുള്ള, വിജ്ഞാനത്തോടുള്ള, അനുസരണക്കേടുമൂലം (ഉത്പ. 2:17; 3:6), ദൈവമാകാൻ യത്നിക്കുന്നു (ഉത്പ. 3:5). യേശു ദൈവമായിരിക്കെ, പിതാവിന്റെ വചനത്തോടുള്ള, ഇഷ്ടത്തോടുള്ള, വിജ്ഞാനത്തോടുള്ള, അനുസരണംവഴി (എബ്രാ. 10:5–10), കുരിശിൽ മരിക്കുന്ന, കുരിശുമരണം വരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുപോലും പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിൽ നിന്നു മാറാത്ത, മനുഷ്യനായിത്തീരുന്നു.

ആദം ദൈവവചനത്തോടുള്ള അനുസരണക്കേടുമൂലം, ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തെ, ഉള്ളിനെ, പ്രാണനെ, തന്നിൽനിന്ന് അടർത്തിക്കളഞ്ഞ്, ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളില്ലാത്ത മണ്ണും, പിതാവിന്റെ ജീവനില്ലാത്ത മർത്ത്യനുമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മണ്ണും മർത്ത്യനും, ദിവ്യജീവനില്ലാത്ത ഭൗതികതയുടെ പ്രവാഹത്തിലൂടെ ഒഴുകി, അവസാനം മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി വിഘടിക്കും. താൻ സൃഷ്ടിച്ച മണ്ണിനും മനുഷ്യനും ഈ ഗതി വന്നുചേരണമെന്ന് പിതാവ്

ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതല്ല. മനുഷ്യൻ എന്നും തന്റെ പ്രാണനുള്ള പുത്രനായി വാഴണമെന്നായിരുന്നു പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹം. പിതാവിന്റെ ഈ ആഗ്രഹം മനസ്സിലാക്കി, ആദത്തിലെ ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള മണ്ണിന്റെയും ദിവ്യജീവനില്ലാത്ത മർത്ത്യന്റെയും സ്ഥാനത്ത്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളുള്ള മണ്ണും പിതാവിന്റെ ജീവനുള്ള മനുഷ്യനും ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്, അവിടുത്തെ ഉള്ളും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനായി തന്റെ മാംസം സമർപ്പിക്കാൻ യേശു സ്വയം സന്നദ്ധനായി. പിതാവിന്റെ വചനംകൊണ്ട് ഭരിക്കപ്പെടുന്ന, നയിക്കപ്പെടുന്ന, മാംസമായി, മനുഷ്യനായി, ലോകത്തിൽ കഴിയാനുള്ള തന്റെ സന്നദ്ധതയെയും തീരുമാനത്തെയും, താൻ ലോകത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കവേ, 'നീ എനിക്കായി ഒരു ശരീരം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു..... നിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാൻ, ദൈവമേ, ഇതാ ഞാൻ വരുന്നു' (എബ്രാ. 10:5,9) എന്നുച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്നു പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. അങ്ങനെ പിതാവിന്റെ വചനംകൊണ്ടും, ഉള്ളുകൊണ്ടും, വിജ്ഞാനംകൊണ്ടും നയിക്കപ്പെടാൻ വിസമ്മതിച്ച ആദത്തിലെ മണ്ണിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്ത്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളും വിജ്ഞാനവുമായ വചനംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന, ഭരിക്കപ്പെടുന്ന, പുതിയ മണ്ണിനെയും മനുഷ്യനെയും ലോകത്തെയും യേശു പിതാവിനു കാഴ്ചവച്ചു. പിതാവിന്റെ ഉള്ളുകൊണ്ട് നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ലോകം രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ലോകമാണല്ലോ. അങ്ങനെ ആദത്തിൽ നാശം കണ്ട ലോകത്തെ യേശു തന്റെ അനുസരണത്തിലൂടെ വീണ്ടും രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ലോകമാക്കിത്തീർത്തു. അതുപോലെതന്നെ, പിതാവിന്റെ പ്രാണൻകൊണ്ടു നയിക്കപ്പെടാൻ വിസമ്മതിച്ച ആദത്തിലെ മർത്ത്യന്റെ സ്ഥാനത്ത്, പിതാവിന്റെ പ്രാണനായ പുത്രനെക്കൊണ്ട് ഭരിക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ മനുഷ്യനെ—ദൈവപുത്രനായ മനുഷ്യപു

ത്തനെ—യേശു കാഴ്ചവച്ചു. പിതാവിന്റെ പ്രാണൻ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനാണ്. അങ്ങനെ, അവതാരത്തിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ വചനംകൊണ്ടും പ്രാണൻകൊണ്ടും വിജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഭരിക്കപ്പെടുന്ന മാംസം അഥവാ മനുഷ്യത്വം പിതാവിനു കാഴ്ചവച്ച യേശു, ആദത്തിലെ നാശം കണ്ട മണ്ണിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്ത്, പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം, രക്ഷ പ്രാപിച്ച ലോകത്തെയും മനുഷ്യനെയും വീണ്ടും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ പിതാവിന്റെ നിത്യവചനത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തി, ആ മനുഷ്യത്വത്തിലേക്ക് നിത്യവചനത്തിന്റെ ജീവൻ പ്രസരിപ്പിച്ചതുമൂലമത്രേ അവിടുത്തേക്ക് ഇതു സാധിച്ചത്. അങ്ങനെ ആദത്തിന്റെ അനുസരണരാഹിത്യത്തിൽ നിന്നുവന്ന നാശത്തിനു (റോമ. 5:19; ഗാല. 4:4) പരിഹാരമായി, യേശു അനുസരണത്തിന്റെബലി (എബ്രാ. 10:5–10:1 സാമു. 15:22) അർപ്പിച്ച്, രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ലോകത്തെയും രക്ഷിതനായ മനുഷ്യനെയും രൂപപ്പെടുത്തി.

യേശു സാധിച്ച ഇതേ കാര്യംതന്നെ നാം അനുസരണത്തിലൂടെ നമ്മിൽ തുടരുന്നു. ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ആദത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇന്നും ഓരോ മനുഷ്യനിലും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ഇന്നും ദൈവത്തിന്റെ മരണംകാണാത്ത വിജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഉള്ളുകൊണ്ടുമല്ല തന്നെത്തന്നെ നയിക്കുന്നതും ഭരിക്കുന്നതും. ഓരോ മനുഷ്യനും തന്നെത്തന്നെ മരണം കാണുന്നതും മാനുഷികവുമായ തന്റെ സ്വന്തം ഉള്ളുകൊണ്ടും വിജ്ഞാനംകൊണ്ടും നയിക്കാനും ഭരിക്കാനും യത്നിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങനെ നയിക്കുന്നതുമൂലമുണ്ടാകുന്ന മനുഷ്യഗതി മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി നിലയ്ക്കും. മനുഷ്യൻ ഇവ്വിധം മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി നശിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, അവൻ പിതാവാകുന്ന നിത്യജീവനിലേ

ക്കു കരേറിപ്പോകുന്ന ദിവ്യവചനംകൊണ്ട് (യോഹ. 16:5) ഭരിക്കപ്പെടുകയും നയിക്കപ്പെടുകയുംവേണം. ഈ ദിവ്യവചനം നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി നിന്ന്, അതിനെ ഉള്ളിൽനിന്നു തള്ളി പിതാവിലേക്കു ചലിപ്പിക്കുകയും നീക്കുകയും വേണം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വം വചനത്തിനർപ്പിതമായി, വചനത്താൽ നയിക്കപ്പെടുകയും ഭരിക്കപ്പെടുകയുംവേണം. മാനുഷികതയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശിരസ്സായ ദിവ്യവചനത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനായ അധികാരിയിലൂടെ നമ്മിലേക്കിറങ്ങുന്ന വചനത്തിനു നാം നമ്മെത്തന്നെ അനുസരണംവഴി സമർപ്പിക്കുന്നത്, ആ വചനം നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളായിത്തീർന്ന്, ആ വചനത്താൽ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വം ഭരിക്കപ്പെടാനും നീക്കപ്പെടാനുമാണ്. വചനം പിതാവിന്റെ ഉള്ളായതിനാൽ, അതു പിതാവിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക്, പിതൃമുഖമായി, നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതിനാൽ വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നവയും നീക്കപ്പെടുന്നവയും പിതൃമുഖമായി നീങ്ങി, പിതാവിലെത്താതെ തരമില്ല. [വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുകയും നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത തന്റെ മനുഷ്യത്വം വചനഗതിയിലൂടെ പ്രയാണംചെയ്ത് പിതാവിലെത്തിയതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർപ്പ്. വചനത്താൽ പൂർണ്ണമായി ഭരിക്കപ്പെടുകയും (ലൂക്കാ 1:38) നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത മറിയത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം വചനഗതിയിലൂടെ, വചനമാകുന്ന ആലംബത്തിലൂടെ, പ്രയാണം ചെയ്ത് പിതാവിന്റെ വലതുഭാഗത്തെത്തിയതാണ്, മറിയത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോപണത്തിന്റെയും സൂചന].

അതിനാൽ വചനത്തിനുള്ള നമ്മുടെ അനുസരണം വഴി, വചനത്തോടു മറുതലിച്ചതുമൂലം പിതാവിന്റെ ഉള്ളിനെ, ജീവനെ തന്നിൽനിന്നു വിഘടിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞ ആദത്തിലുള്ള പഴയ മനുഷ്യന്റെ

സ്ഥാനത്ത്, ദൈവത്തിന്റെ വചനംകൊണ്ട്, ഉള്ളുകൊണ്ട്, ഭരിക്കപ്പെട്ട്, നീക്കപ്പെട്ട്, പിതാവിലെത്തുന്ന പുതിയ മനുഷ്യനെ നാം രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. അങ്ങനെ, പിതാവിന്റെ ഉള്ളും പ്രാണനും വിജ്ഞാനവുമില്ലാത്ത ലൗകികമനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനത്ത്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളും പ്രാണനും വിജ്ഞാനവുമുള്ള സ്വർഗ്ഗീയമനുഷ്യനെ രൂപംകൊള്ളിക്കാനുള്ള യത്നമാണ് നമ്മുടെ അനുസരണം. അതുവഴി പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു നമ്മിലെ മനുഷ്യൻ സമർപ്പിതനായി, പിതാവിന്റെ ഉള്ളുകൊണ്ടു ഭരിക്കപ്പെടുകയും നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന പുതിയ മനുഷ്യൻ നമ്മിൽ രൂപപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ ആദത്തിന്റെ ഉള്ളുണ്ടായിരുന്ന നാം, പിതാവിന്റെ ഉള്ളുള്ള ദൈവമക്കളായി (റോമ. 8:21) ഭവിക്കുന്നു. താൻ ദൈവമായിരിക്കെ, തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ, കുരിശുമരണത്തോളം, പിതാവിന്റെ വചനത്തിനു അനുസരണമുള്ളതാക്കി, സമർപ്പിതമാക്കി, കാത്തതുകൊണ്ട് (ഫിലി. 2:5--8) യേശു സാധിച്ച കാര്യവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു: അതായത്, ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിനു അനുസരണമില്ലാതെ, ആ വചനത്താലും വിജ്ഞാനത്താലും ഭരിക്കപ്പെട്ടും നയിക്കപ്പെട്ടും പിതാവിലെത്താൻ മനസ്സാകാഞ്ഞ ആദത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത്, ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിനു തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായി അനുസരണമുള്ളതാക്കി, ആ വചനംകൊണ്ടും വിജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഭരിക്കപ്പെട്ടും നയിക്കപ്പെട്ടും പിതാവിലെത്തുന്ന പുതിയ മനുഷ്യനെ അവതരിപ്പിച്ചു പ്രത്യക്ഷമാക്കി.

അതിനാൽ, സന്യാസത്തിൽ അനുസരണം സമൂഹത്തിലെ ബാഹ്യമായ ക്രമത്തെയും അച്ചടക്കത്തെയും ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ഒരു ക്രമീകരണം മാത്രമല്ല. പിതാവിൽനിന്ന് (അധികാരിയുടെ മാനുഷികതയിലൂടെ) നമ്മിലേക്കിറങ്ങുന്നതും, പിതാവിലേക്ക് (നമ്മുടെ മാനുഷികതയെ തന്നിൽ സംവഹിച്ച്)

കരേറേണ്ടതുമായ (യോഹ. 16:28) വചനത്തിനു നമ്മെയും നമ്മുടെ ലോകത്തെയും അർപ്പിച്ച്, അവയെ പിതാവിലെത്തിക്കുകയാണു നമ്മുടെ അനുസരണത്തിന്റെ അർത്ഥം. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെയും നിശ്ചയങ്ങളെയും നാം അധികാരിയുടെ അറിവിനും അംഗീകാരത്തിനും അനുവാദത്തിനും വിഷയമാക്കുന്നത്, നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളും നിശ്ചയങ്ങളും നമ്മുടെ മാംസത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നതും ലോകഗതിയിൽപ്പെട്ടതുമായ നീക്കങ്ങളായി നില്ക്കാതെ വചനത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ട, വചനഗതിയിൽപ്പെട്ട, നീക്കങ്ങളായി നില്ക്കണമെന്നു നമുക്കു നിർബ്ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ലോകഗതിയിൽപ്പെട്ട നീക്കങ്ങൾ മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടും; വചനഗതിയിൽപ്പെട്ട നീക്കങ്ങൾ അമർത്ത്യതയും ജീവനുമായ പിതാവിലും. മാനുഷികതയിൽ ശിരസ്സായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ പ്രാതിനിന്യം വഹിക്കുന്ന അധികാരിയുടെ മാനുഷികതയിലൂടെ നമുക്കുവെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന വചനത്തിലൂടെയുള്ള അംഗീകാരം കിട്ടുമ്പോഴത്രേ, നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളും നിശ്ചയങ്ങളും വചനത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും വചനഗതിയിൽത്തന്നെയാണ് അവ ഉറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും നമുക്ക് ഉറച്ചിരിക്കാൻ പറ്റുക.

ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ നാം നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നാം നമുക്കുള്ളവയെയും, വചനത്തിനു ന്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അർപ്പണവും ന്യാസവും പൂർത്തിയാവുക നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്ക് ഉള്ളവയും വചനത്താൽ നയിക്കപ്പെട്ടും ഭരിക്കപ്പെട്ടും പിതാവിലെത്തുമ്പോഴാണ്. നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്ക് ഉള്ളവയും വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനും നയിക്കപ്പെടുന്നതിനും നാം മനസ്സാകുന്നത് അനുസരണവ്രതംവഴിയാണ്. ബ്രഹ്മചര്യത്തിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും നാം ചെയ്തിരിക്കുന്ന അർപ്പണം, അനുസരണംവഴി നമ്മുടെ

ഉള്ളും നമുക്കുള്ളവയും വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടും നയിക്കപ്പെട്ടും പിതാവിലെത്തുന്നതോടെയത്രേ പൂർത്തിയാവുക.

യേശുവിൽ മനുഷ്യത്വം സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി വചനബദ്ധനും (Word-bound) വചനനിയന്ത്രിതനും (Word-directed) വചനോന്മുഖനും (Word-oriented) ആയ പുതിയ മനുഷ്യനത്രേ (എഫേ. 4:23–24; കൊളോ. 3:10) യേശുവിൽ പ്രത്യക്ഷനായിരിക്കുന്നത്. അനുസരണംവഴി നാം നമ്മെ വചനത്തിനു പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുകയാൽ, നാമും വചനബദ്ധരും വചനനിയന്ത്രിതരും വചനോന്മുഖരുമായ പുതിയ മനുഷ്യരായി ഭവിക്കുന്നു. ഇവ മൂന്നും യഥാക്രമം സ്നേഹത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും അനുഭവംതന്നെയാണ്. അനുസരണത്തിൽ നാം പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തെ കണ്ടെത്തി, വചനത്തിന് ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുകയാൽ, സ്നേഹത്താൽ നാം വചനത്തോടു ബദ്ധരാകുന്നു; നാം വചനത്തിൽ വസിക്കുന്നവരായിത്തീരുന്നു (യോഹ, 8:31). ലോകത്തിന്റെ വചനത്താലും വിജ്ഞാനത്താലും (1കോറി. 1:20–21) നിയന്ത്രിക്കപ്പെടാൻ നാം നമ്മെത്തന്നെ അനുവദിക്കാതെ, ദിവ്യവചനത്തിന്റെ ശക്തിയിലും ആത്യന്തികവിജയത്തിലും വിശ്വസിച്ചു നീങ്ങുമ്പോഴത്രേ (1 തെസ. 2:13), നാം വചനനിയന്ത്രിതരായ മനുഷ്യരായി ഭവിക്കുന്നു. ഈ വചനബദ്ധതയും വചനനിയന്ത്രിതത്വവും നമ്മെ വചനോന്മുഖരാക്കിത്തീർക്കുന്നു—വചനത്തിലൂടെ, വചനം നീങ്ങുന്ന അതേ ഗതിയിലൂടെ പിതാവിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നവരും, വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തിലേയ്ക്കു നടന്നടുക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷയുള്ളവരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

അനുസരണത്തിൽ നാം ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തെ, വിജ്ഞാനത്തെ, സ്വീകരിച്ച്, ആ വചനത്താലും വിജ്ഞാനത്താലും ഭരിക്കപ്പെടാൻ സ്വയം മനസ്സാകുന്നു. പുറമെയുള്ള വസ്തുക്കളെ സ്വീകരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല നാം വിജ്ഞാനത്തെ—വചനത്തെ—സ്വീകരിക്കുന്നത്, പുറമെയുള്ള വസ്തുക്കളെ സ്വീകരിക്കുന്നവർ അവയെ നീക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വചനത്തെ അഥവാ വിജ്ഞാനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നവർ, വിജ്ഞാനത്താൽ നീക്കപ്പെടുകയും നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭ വചനത്തിനു് അനുസരണമുള്ളവളായി, വചനത്തിനു തന്റെ ശരീരമായ അപ്പത്തെ സമർപ്പിച്ച്, തന്നിൽ വചനത്തെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം സഭ വചനത്താൽ പാലിക്കപ്പെടുന്നു, നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു, ഭരിക്കപ്പെടുന്നു, നയിക്കപ്പെടുന്നു. സഭയിലുള്ള അനുസരണംമൂലം, വചനത്തിന്റെ ഈ പാലനത്തിലും നിയന്ത്രണത്തിലും ഭരണത്തിലും നാം പങ്കുപറ്റി, നാം വചനത്തിന്റെ മനുഷ്യരായി ഭവിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അനുസരണം നമ്മെ വചനത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്ന മനുഷ്യർ മാത്രമല്ല ആക്കുക, അതു നമ്മെ വചനത്തിന്റെ ആവാസവും പാലനവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യർകൂടിയാക്കും. ഇങ്ങനെ വചനത്തിന്റെ ആവാസവും പാലനയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യർ എന്തെല്ലാം അസാദ്ധ്യതകളും മുന്നിൽ കണ്ടാലും, അനുഭവിച്ചാലും, വിശ്വാസികളുടെ പിതാവായ അബ്രാഹത്തെപ്പോലെ1 (എബ്രാ.11).

---

1. അബ്രാഹത്തോടു ദൈവവചനം ആവശ്യപ്പെട്ട സംഗതി പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഒരു വിരുദ്ധത (Paradox) യും, സാമാന്യനിയമത്തിൽനിന്നുള്ളൊരു വ്യതിചലനവും (an exception to the universal) ആയിത്തോന്നാവുന്നതാണ്. അബ്രാഹത്തിൽനിന്നു വലിയൊരു ജനാവലിയെ താൻ നിർമ്മിക്കുന്നുവെന്ന് ദൈവം അബ്രാഹത്തോടു പറഞ്ഞു (ഉത്പ. 12:2). അതേ ദൈവംതന്നെ, അബ്രാഹത്തിൽനിന്നു പുതിയ ജനാവലി ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള

വചനത്തോടു വിശ്വസ്തതയും അർപ്പണവും അനുസരണവും ഉള്ളവരായി മുന്നേറും. മനുഷ്യൻ കാണുന്ന എല്ലാ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കും പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കും മീതെ അവസാനവിജയം വരിക്കുന്നതും (ജെറ. 23:29), മനുഷ്യന്റെ വിജ്ഞാനത്തെ ദൈവത്തിന്റെ ഭോഷത്വംകൊണ്ട് (1 കോറി. 1:18–27) ജയിക്കുന്നതുമായ ദൈവവചനത്തിലാണ് തങ്ങൾ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നത്രേ അവരുടെ ഉറപ്പ്. ഈ ഉറപ്പും അതിൽനിന്നുള്ള ആത്മാർപ്പണവുമാണ് (cf. ഉത്പ. 22) അനുസരണത്തിലെ വിശ്വാസത്തിന്റെ വശം. ദൈവവചനത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഉറച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക്, തന്റെ വചനമായ പുത്രനെ മരണത്തിൽനിന്ന് ഉയിർപ്പിച്ച്, പരാജയം കാട്ടാതെ, പരിപാലിക്കുന്ന പിതാവ്, അതിലെ പങ്കുകാരെയും പരിപാലിച്ചുകൊള്ളും (റോമ. 8:28) എന്ന ഉറപ്പായ പ്രതീക്ഷയുണ്ടാകും. ഈ വിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയും ദൈവവചനത്തോട് അനുസരണത്തിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള സ്നേഹമായി താനേ പരിണമിച്ചുകൊള്ളും.

വചനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും അതിന് അനുസരണത്തിലൂടെ നമ്മെത്തന്നെ അർപ്പണം ചെയ്യു

ഏകസാദ്ധ്യതയായ ഇസഹാക്കിനെ ബലികഴിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു! ഇതാണ് അബ്രാഹത്തോടു സംസാരിക്കപ്പെട്ട ദൈവവചനത്തിലെ പ്രത്യക്ഷമായ വിരുദ്ധത. നിരപരാധിയായ മനുഷ്യനെ വധിക്കരുതെന്നാണു മനുഷ്യനുള്ള ദൈവകല്പന. പക്ഷേ, അബ്രാഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ, ഈ കല്പന കൊടുത്ത ദൈവംതന്നെ അബ്രാഹമെന്ന പിതാവ് നിരപരാധിയായ തന്റെ മകനെ കൊല്ലണമെന്നു കല്പിക്കുന്നു! പക്ഷേ, പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള ഈ വിരുദ്ധതയും സാമാന്യനിയമത്തിൽനിന്നുള്ള വ്യതിചലനവും കണ്ടിട്ടും, അബ്രാഹം ദൈവവചനത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ സംശയിക്കാതെ, അതിനെ ധൈര്യപൂർവ്വം അനുസരിക്കുന്നവനായി നിലനിന്നു. അബ്രാഹത്തിന്റെ അനുസരണത്തെ ദൈവം വിജയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ന്നതിലും നിശ്ചലതത്ത്വിന്റെയും നിസ്സഹകരണത്തിന്റെയും മനോഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൂടാ. ദൈവവചനം അവസാനം എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കും മീതെ വിജയം വരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസക്കുറവാണ് ഈ നിശ്ചലതത്ത്വവും നിസ്സഹകരണവും സൂചിപ്പിക്കുക. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ കണക്കുകൂട്ടലുകളെയും അതിജീവിച്ച്, വിജയവും രക്ഷയും അപ്രതീക്ഷിതവും അത്ഭുതകരവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിപ്പോലും കൈവരുത്താൻ പ്രാപ്തമായതാണ് ദൈവവചനം. ഇങ്ങനെയുള്ള ദൈവവചനത്തിൽ മനുഷ്യൻ കാണിക്കുന്ന വിശ്വാസക്കുറവാണ് ഈ നിസ്സഹകരണത്തിനും പരാജയഭീതിക്കും കാരണം. ഇതുമൂലം, ദൈവവചനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സമയംവരെ പ്രതിഷേധിക്കാതെയും പിൻവാങ്ങാതെയും ധൈര്യപൂർവ്വം ക്ഷമിച്ചിരിക്കുക അസാദ്ധ്യമായും, ദൈവവചനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന യത്നം ധീരതയോടെ ചെയ്യുക വിരസമായും വെറുപ്പായും തോന്നും. ഇത് അധികമായാൽ ഒരുതരം പ്രതിഷേധപരമായ നിശ്ചലതത്ത്വവും നിസ്സഹകരണവും നമ്മിലുണ്ടാവും. ചിലപ്പോൾ ദൈവവചനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സ്വന്തം വചനം സ്ഥാപിച്ച്, ദൈവവചനത്തിനെതിരായി സ്വന്തം വചനത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് മുന്നോട്ടുപോകാം എന്ന 'ലോകത്തിന്റെ വിജ്ഞാനം' കാട്ടുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തിന്റെ വചനം—വാഗ്ദാനം—പൂർത്തിയാകും എന്ന വിശ്വാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ വചനം വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് തിരുസ്സഭയ്ക്കാണ്. വചനത്തിന്റെ നമ്മിലേയ്ക്കുള്ള ആഗമം സംഭവിക്കുന്നത് തിരുസ്സഭയിലും തിരുസ്സഭയിലൂടെയുമാണ്. ആകയാൽ വചനത്തിനുള്ള നമ്മുടെ ആത്മാർപ്പണം തിരുസ്സഭാവബോധത്താൽ (Ecclesial Sense) വിശേഷിതമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ അനുസരണം തിരുസ്സഭയിലൂടെ

അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന, പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന, ദൈവവചനത്തിനായിരിക്കണം. തിരുസ്സഭയിൽ അദ്ധ്യാപനാധികാരം നിർവ്വഹിക്കുന്ന മാർപ്പാപ്പായുടെയും മെത്രാന്മാരുടെയും വചനങ്ങളെ സന്യാസിമാർ പൂർണ്ണ വിധേയത്വത്തോടെ അനുസരിക്കണം. തിരുസ്സഭയുടെ പഠനങ്ങളും മനസ്സും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കി അവയെ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കാൻ സന്യാസികളും ജാഗരൂകരായിരിക്കുകയും വേണം. വചനം കൈക്കൊണ്ടു, അതിനു ആത്മാർപ്പണംചെയ്തു, അതിനാൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹമായ തിരുസ്സഭയുടെതന്നെ സംക്ഷിപ്തരൂപവും പ്രതീകവുമാണു ഓരോ സന്യാസസഭയും. തിരുസ്സഭ തന്റെ വചനം സന്യാസസഭയിലൂടെ നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ തിരുസ്സഭ, താൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ അധികാരികളിലൂടെയും സന്യാസസഭാനിയമങ്ങളിലൂടെയും നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുന്ന വചനത്തെ, ശബ്ദത്തെ, നാം വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം അനുസരിക്കേണ്ടതാണു. പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം (യോഹ. 4:34;6:38;9:4;10:18;12:49;15:10;17:4) തന്നെത്തന്നെ മനുഷ്യർക്കും (ലൂക്കാ. 2:51; മത്താ. 17:27) നിയമങ്ങൾക്കും (മത്താ. 5:17; 17:24ff; 26:39, 42; ലൂക്കാ. 2:49) സ്വയം വിധേയനാക്കിയ ക്രിസ്തുതന്നെയാണു ഇതിൽ നമുക്കുള്ള മാതൃക.

വചനം മനസ്സിന്റെ പ്രതീകമാണു. നമ്മുടെ മനസ്സിനെയാണല്ലോ വചനത്തിലൂടെ നാം അവതരിപ്പിക്കുക. അതിനാൽ അധികാരിയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ദൈവവചനത്തെ അനുസരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള പ്രതിവചനം നാം നല്കുമ്പോഴും, നമ്മുടെ മനസ്സിനെത്തന്നെ നാം വേറൊരാളുടെ മനസ്സിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്ന വചനത്തിനു വിധേയമാക്കുകയാണു. നമ്മുടെ മനസ്സിനെ വേറൊരാളുടെ മനസ്സിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്ന വചനത്തിനു വിധേയ

മാക്കുക വളരെ സഹനവും ത്യാഗവും വിശ്വാസവും ആവശ്യപ്പെടുന്നൊരു ബലിയാണ്. ക്രിസ്തു സഹനത്തിലൂടെ അനുസരണം പഠിച്ച (എബ്രാ. 5:8) മനുഷ്യനാണ്. സന്യാസികളും, കൗൺസിൽ പറയുന്നതുമാതിരി, 'അനുസരണവ്രതം വഴി തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ വിധേയത്വത്തെ തങ്ങളുടെ ബലിവസ്തുവെന്നപോലെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു.' ഈ ബലിയുടെ അടിസ്ഥാനം ദൈവത്തിൽ നിന്ന് തിരുസ്സഭയിലൂടെ നാം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വാഗ്ദാനവും ഉടമ്പടിയുംതന്നെയാണ്. പഴയനിയമത്തിലെ തന്റെ ജനത്തെ പ്രവാചകരുടെ ശബ്ദത്തിലൂടെയും, പുതിയ നിയമത്തിലെ തന്റെ ജനത്തെ തന്റെ പുത്രന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെയും, നയിച്ച് നിത്യജീവനിലെത്തിച്ച ദൈവം, തന്റെ പ്രതിനിധികളായി താൻ നമ്മുടെ പക്കലേയ്ക്കു ലോകവസാനംവരെ അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന വചനം വിശ്വസിച്ചനുസരിച്ചാൽ, നാമും നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കുമെന്ന് നമ്മോടു വാഗ്ദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു (മത്താ. 28:18—20; മർക്കോ. 16:15—18). കർത്താവിന്റെ വചനം പകരാനായി സഭയിലേയ്ക്കയക്കപ്പെടുന്ന അധികാരികളുടെ വചനത്തെ നാം വിശ്വാസത്തോടെ കാത്തനുസരിക്കുന്നതിന്റെ ന്യായം, കർത്താവിൽനിന്നുംനാം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഉടമ്പടിയും വാഗ്ദാനവുമാണ്. ഇതു വലിയൊരു ബലിയാണെങ്കിലും, അനുസരണത്തിന്റെ മനുഷ്യനായ അബ്രാഹത്തെപ്പോലെ, ദൈവവചനത്തിന്റെ പൂർത്തിയിലുള്ള ഉറപ്പും പ്രതീക്ഷയും മൂലം ഇതിലുള്ള സഹനത്തെ നമുക്കു സസന്തോഷം വഹിക്കാനാവും. ലൗകികമായ ന്യായങ്ങളല്ല, വിശ്വാസമത്രേ നമ്മുടെ അനുസരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. രക്ഷാകരമായ ദൈവതിരുമനസ്സിനോട്, പിതാവിന്റെ മനസ്സിനോട്, സഹകരിച്ച് സഹനത്തിലൂടെയും ബലിയിലൂടെയും പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം പൂർത്തിയാക്കിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാകരകർമ്മം അനുസരണത്തിലൂടെ പൂർ

ത്തിയാക്കുന്നുവെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ നാമും വ്യാപരിക്കണം. അതിനാലത്രേ അനുസരണമെന്ന ബലിവഴി സന്യാസികം 'ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ തിരുമനസ്സിനോട് തങ്ങളെത്തന്നെ കൂടുതൽ സ്ഥിരമായും ഭദ്രമായും യോജിപ്പിക്കുന്നു' വെന്നു കൗൺസിൽ പറയുന്നത്. അതിനാൽ തങ്ങളം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും നിർമ്മിക്കുന്നില്ലാത്ത ഒരുതരം നിഷ്ക്രിയത്വം (passivity) അല്ല സന്യാസാനുസരണം. പ്രത്യുത, ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരകർമ്മത്തിൽ തങ്ങളം സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നുവെന്ന അനുഭവവും പ്രചോദനവുമത്രേ അനുസരണം നമുക്കേകേണ്ടത്.

പിതാവിന്റെ വചനത്തിന്, ഇഷ്ടത്തിന്, തന്റെ മനുഷ്യികതയെ കീഴ്പ്പെടുത്തി ലോകത്തെ രക്ഷിച്ച യേശുവിലുണ്ടായിരുന്ന മൗലികമായ അനുഭവംതന്നെയാണിത്. യേശുവിന്റെ അനുസരണത്തെ വിവരിക്കാൻ കൗൺസിൽ തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങം, അവിടുത്തെ അനുസരണത്തിന്റെ രക്ഷാകരമൂല്യത്തെ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നവയാണ്. കർത്താവ് പറഞ്ഞു: 'എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതും അവന്റെ ജോലി പൂർത്തിയാക്കുന്നതുമാകുന്നു എന്റെ ഭക്ഷണം.' (യോഹ. 4:34) 'ഞാൻ എന്റെ മനസ്സല്ല തേടുന്നത്, എന്നെ അയച്ചവന്റെ മനസ്സത്രേ' (യോഹ. 5:30). 'അപ്പോഴം ഞാൻ പറഞ്ഞു : വി. പുസ്തകത്തിൽ എന്നെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ, കർത്താവേ! ഇതാ ഞാൻ നിന്റെ തിരുമനസ്സ് അനുസരിക്കുന്നതിനായി വരുന്നു' (എബ്രാ. 10:7; സങ്കീ. 39:9).

യേശു തന്നെത്തന്നെ ബലിവസ്തുവാക്കി, ദാസന്റെ രൂപമെടുത്ത്, കുരിശിലെ മരണംവരെ അനുസരണമുള്ളവനായതും (ഫിലി. 2:6–8), സഹനം വഴി അനുസരണം പഠിച്ചതും (എബ്രാ.5:8) നമുക്കു ദൈവവചനം നല്കി.നമ്മെ ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളു

ള്ളവരാക്കാൻവേണ്ടിയാണ്. അനുസരണത്തിന്റെ ക്രിസ്തുപരവും പരോന്മുഖവുമായ വശമാണിത്. അതിനാൽ കൗൺസിൽ പറയുന്നു: 'പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നായി ദാസന്റെ രൂപം കൈക്കൊണ്ട്, സഹനത്തിലൂടെ അനുസരണം അഭ്യസിച്ച ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടും, പരിശുദ്ധാരൂപിയാൽ പ്രേരിതരായും, സന്യാസികൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൃഷ്ടികൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായി തങ്ങൾ കാണുന്ന തങ്ങളുടെ അധികാരികൾക്കു തങ്ങളെത്തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും, ക്രിസ്തുവിൽ സഹോദരങ്ങളായ സകലരെയും ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്ന കൃത്യത്തിലേയ്ക്കു തങ്ങളുടെ അധികാരികളാൽ നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തു തന്റെ സഹോദരന്മാരെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും തന്റെ ജീവനെ അനേകരുടെ രക്ഷയ്ക്കായി അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തത്, പിതാവിനോടുള്ള അനുസരണംമൂലമായിരുന്നുവല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെ തിരുസ്സഭയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനുള്ള സന്യാസികളുടെ കടപ്പാട് അനുസരണം മൂലം കൂടുതൽ ശക്തമാകുകയും, ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതകൊണ്ടു തികഞ്ഞവരായിത്തീരാൻ അവർ അനുസരണത്തിലൂടെ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'

നാം നമ്മെത്തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന ഈ വചനം പിതാവിന്റെ വചനം മാത്രമല്ല; ഈ വചനം സഭയിലൂടെ, സഭയിലെ അധികാരികളിലൂടെ, നല്കപ്പെടുന്ന വചനമാകയാൽ, അതു സഭയുടെ വചനംകൂടിയാണ്. ദിവ്യജീവനായ വചനത്തെ തന്നിൽ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച് അതിനെ നമ്മോട് അറിയിക്കുകയത്രേ സഭയുടെ ധർമ്മം. നമ്മുടെ അനുസരണത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും വിഷയമായ വചനം (ഗാല. 3:2–5; റോമ. 1:5) കേൾക്കപ്പെടേണ്ടതും, അതിനാൽ, സംസാരിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ വചനമാണ് (റോമ. 10:8,17). ദൈവത്തിന്റെയും സഭയുടെയും പ്രാതി

നിധ്യം വഹിക്കുന്ന അധികാരി സംസാരിക്കുന്ന വചനത്തിനു നാം കീഴ്വഴങ്ങുന്നതിന്റെ സൂചനയാണ്. നമ്മുടെ അനുസരണത്തിന്റെയും ആചരണത്തിന്റെയും വിഷയമായിരിക്കുന്ന സുവിശേഷം (മത്താ. 28:20), ദൈവത്തിന്റെ സംസാരിക്കുന്ന വചന (the speaking Word of God)മായ യേശുവിനാലും അവിടുത്തെ സഭയാലും സംസാരിക്കപ്പെട്ട വചന (the spoken Word of God) മാണല്ലോ. പറയപ്പെടുന്ന വചനം ശ്രോതാക്കളിൽനിന്ന് ഏകമായ പ്രത്യുത്തരമുണർത്തി പലരായിരുന്ന അവരെ വചനവുമായി ഏകീകരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, പലരായിരുന്ന മനുഷ്യർ ഏകമായ ദിവ്യവചനത്തെ സ്വീകരിച്ച്, ആ വചനത്തിന് അനുസരണപൂർവ്വം ആത്മാർപ്പണം ചെയ്ത്, ആ വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നതുമൂലമത്രേ സഭ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് (നട. 2:41–42; കൊളോ. 2:18–19). അതിനാൽ, അനുസരണംവഴി ശിരസ്സായ വചനത്തോടു ശരീരമായ നമ്മെ ചേർത്ത്, കർത്താവിന്റെ ശരീരം പണിതുതീർക്കുകയത്രേ നാം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് കൗൺസിൽ പറയുന്നത്: "തങ്ങടെ ദൈവത്തിന്റെ സംവിധാനപ്രകാരം കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടെ സന്യാസികളും നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുന്നപ്രകാരം, ദൈവതിരുമനസ്സിനോടുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ചൈതന്യത്തിൽ വിനയപൂർവ്വം അധികാരികളെ അനുസരിക്കുകയും, സ്വാഭാവികവും പ്രസാദവരലബ്ധവുമായ എല്ലാ സിദ്ധികളും, മനസ്സിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും എല്ലാ ദാനങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് ആജ്ഞകളും അനുസരിക്കുകയും ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജോലികളും നിർവ്വഹിക്കുകയുംവേണം." ഭൂമിയിൽ കർത്താവിന്റെ ഭവനം പണിയുന്നതിനുള്ള കലയാണ്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തിനു മണ്ണായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ അർപ്പിച്ച്,

അതിനെ പിതാവിന്റെ ജീവൻകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്ന നമ്മുടെ അനുസരണം.

പിതാവുമായി നാം ബന്ധപ്പെടുന്നത് അവിടുത്തെ ദിവ്യവചനമായ യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെയാണ്. ദിവ്യവചനവുമായി നാം യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ ബന്ധപ്പെടുന്ന അനുഭവത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന തുടർച്ചയാണ്, അവിടുത്തെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന അധികാരിയുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ, അനുസരണത്തിൽ, നാം ദിവ്യവചനവുമായി ബന്ധപ്പെടുമ്പോഴും സംഭവിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ മനുഷ്യരായ നമ്മെ നയിച്ച് തന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തിലെത്തിച്ച പിതാവ്, ഇന്നും മനുഷ്യരെ മനുഷ്യരിലൂടെ നയിച്ച്, തന്റെ ദിവ്യവചനത്തിലെത്തിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ലോകം മുഴുവൻ മനുഷ്യനിലേയ്ക്കും മനുഷ്യൻ മുഴുവൻ വചനത്തിലേയ്ക്കും, വചനം മുഴുവൻ പിതാവിലേയ്ക്കും മടങ്ങി രക്ഷിതമാവാനിടവരുന്നു. അനുസരണത്തിൽ നാം നമ്മെ മുഴുവൻ മനുഷ്യനിലേയ്ക്കും, മനുഷ്യനിലൂടെ വചനത്തിലേയ്ക്കും, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിലേയ്ക്കും ബന്ധിച്ച് രക്ഷിക്കുകയാണ്.

അഞ്ചു°

സന്യാസഭരണം

യേശുവിൽ മാനുഷികത സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി യേശുവിന്റെ മാനുഷികത സമ്പൂർണ്ണമായി വചനമാകുന്ന ശിരസ്സിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നു. സഭ തന്റെ ശരീരമായ അപ്പത്തെ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി സഭയുടെ ശരീരവും പൂർണ്ണമായി വചനമാകുന്ന ശിരസ്സിനാൽത്തന്നെ ഭരിക്കപ്പെടുന്നു. സന്യാസഭരണത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ പരിമാണങ്ങളാണിവ. മനുഷ്യത്വത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനമാകുന്ന ശിരസ്സിനാൽ തന്റെ മനുഷ്യത്വം ഭരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ള യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരപരമായ അനുഭവത്തിലും, അപ്പത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനമാകുന്ന ശിരസ്സിനാൽ തന്റെ ശരീരം ഭരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ള തിരുസ്സഭയുടെ ദിവ്യകാരുണ്യപരമായ അനുഭവത്തിലും, അധികാരിയുടെ മാനുഷികതയിൽ ശിരസ്സായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദിവ്യവചനം തന്റെ ശരീരമായ നമ്മെ ഭരിക്കുന്നതു മൂലം നാം പങ്കുചേരുന്നു. വചനം ശിരസ്സും, നാം ശരീരവുമാകുന്നു (1 കോറ. 12:27; എഫേ. 1:23; കൊളോ. 1:24). മൗതികശരീരത്തിന്റെ ഈ ദൈവ

ശാസ്ത്രമാണ് സന്യാസസഭാഭരണത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രം രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാമത്തെ ധാര. അതിനാൽ സമൂഹമാകുന്ന ശരീരത്തെ അതിന്റെ ശിരസ്സും ത്രിത്വാതസ്സുമാകുന്ന യേശുവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പോഷിപ്പിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും രക്ഷിക്കുകയുമാണ് അധികാരിയുടെ ധർമ്മം.

ശിരസ്സും അവയവങ്ങളും ഒരേ ജീവനിലാണു പങ്കുപറ്റുന്നതെന്ന (കൊളോ. 2:19) വാസ്തവമാണ് ഭരണത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ യാഥാർത്ഥ്യം. ശിരസ്സും അവയവങ്ങളും പങ്കുപറ്റുന്നത് ഒരേ ജീവനിലാണെങ്കിലും, ഒരേ രീതിയിലല്ല. ശിരസ്സു ജീവന്റെ പ്രദായകശക്തി (ജീവനെ നല്കുന്ന ശക്തി) യും നിർണ്ണായകശക്തി (ജീവൻ ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്ന ശക്തി)യുമാണ്. അവയവങ്ങളാകട്ടെ, ശിരസ്സു നല്കുന്നതും നിർണ്ണയിക്കുന്നതുമായ ജീവനെ സ്വീകരിച്ച്, നിലനിറുത്തി, പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും പ്രസരിപ്പിക്കുന്നതുമായ മാദ്ധ്യമങ്ങളാണ്. അതിനാൽ, ശിരസ്സും അവയവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം, അവ രണ്ടും പരസ്പരം അകലുന്നതിനല്ല[1], പ്രത്യുത, പരസ്പരം സ്നേഹത്തിലും

---

1 അധികാരികളിൽനിന്നുള്ള ഒരുതരം അകൽച്ചയുടെ മനോഭാവം ജനാധിപത്യപരമായ ലൗകികഭരണരീതികളിൽ വളർന്നും പരിചയിച്ചും വന്നിട്ടുള്ള നമ്മിൽ മന:ശാസ്ത്രപരമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാവുന്നതാണ്. ജനാധിപത്യത്തിൽ ഒരാൾ ഭരണകക്ഷിയിൽ അംഗമല്ലെന്നുള്ള ന്യായത്താൽത്തന്നെ, താൻ പ്രതിപക്ഷമാണെന്ന ബോധം അയാളിൽ ഉദിക്കുന്നു. പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ വിജയം ഭരണകക്ഷിയോടു കഴിയുന്ത്ര ബന്ധപ്പെടാതെ, ഭരണകക്ഷിയെക്കൊണ്ടു ഒന്നും സമർത്ഥമായി ചെയ്യിക്കാതിരിക്കാനുള്ള കൗശലങ്ങൾ (strategy) കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലാണല്ലൊ. ജനാധിപത്യത്തിലുള്ള ഈ 'പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ മന:ശാസ്ത്ര'മല്ല സന്യാസഭരണത്തിൽ അധീനരും അധികാരികളും തമ്മിലുണ്ടാകേണ്ടത്. ശിരസ്സായ ക്രിസ്തു

സഹകരണത്തിലും യോജിച്ച് കൂടുതൽ സുശക്തമാകുന്നതിനാണ് ഉപകരിക്കേണ്ടത്.

അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ച മൂന്നാമത്തെ യാഥാർത്ഥ്യം അധികാരം സേവനമാണെന്നുള്ളതാണ്. കർത്താവിന്റെ മാതൃക—നാഥനും ഗുരുവുമായിരിക്കെ സ്വന്തം ശിഷ്യരുടെ കാലുകഴുകുകയെന്ന യേശുവിന്റെ മാതൃക (യോഹ. 13:14—16)—അതാണ്. സ്വന്തം ആടുകൾക്കു സേവനമായി സ്വജീവൻനല്കി, അവർക്കു മുന്നേനിന്ന്, അവരെ തന്റെ സ്വരം കേൾപ്പിച്ച്, അധികാരത്തോടെ നയിക്കുന്ന (യോഹ. 10:4,11) സേവനാത്മകവും അർപ്പണപരവുമായ അധികാരമാണു കർത്താവിന്റേത്. അധികാരം സേവനമാണെന്നു പറയുമ്പോഴും അധികാരം നിഷേധിക്കുകയല്ല. അധികാരം സേവനമാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴൊന്നും യേശു തന്റെ അധികാരത്തെ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. സേവനപൂർവ്വം തന്റെ ശിഷ്യരുടെ കാലുകഴുകുകയ അവസരത്തിൽ അവിടുന്നു പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളെന്നെ നാഥനെന്നും ഗുരുവെന്നും വിളിക്കുന്നു. ശരി; ഞാൻ അങ്ങനെതന്നെയാണ്' (യോഹ, 13:13). അതുപോലെതന്നെ, ആടുകൾക്കുവേണ്ടി സ്വജീവൻ അർപ്പിക്കുന്ന നല്ല ഇടയനെ അവിടുന്നു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് ആടുകൾക്കുമുന്നേ നില്ക്കുന്നവനും, ആടുകളെ തന്റെ ശബ്ദം കേൾപ്പിച്ചു വിളിക്കുന്നവനുമായിട്ടാണല്ലോ. 'നാഥനും ഗുരുവുമായിരിക്കുക', ആടുകൾക്കു മുന്നേനിന്ന് അവയെ തന്റെ ശബ്ദം കേൾപ്പിച്ചു വിളിക്കുക'— ഇവയെല്ലാം അധികാരത്തെക്കുറിക്കുന്നതും ഉറപ്പിക്കുന്നതുമായ

ഹായും ശരീരമായ സഭയും പരസ്പരംചേർന്ന് ഒരേ ദിവ്യജീവനിൽ വളരുന്നതുപോലെ, അധീനരും അധികാരികളും സ്നേഹപൂർവ്വം യോജിച്ച്, സഹകരിച്ച്, ഒരേ ദിവ്യജീവനിൽ വളരുകയത്രേ ആവശ്യം.

പ്രതീകങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, യേശുവിന് ഈ അധികാരം നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് തന്റെ ശിഷ്യരെയും അജഗണത്തെയും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനത്രേ. അധികാരി നാഥനും ഗുരുവുമായിരിക്കുന്നത്, തന്റെ സൂക്ഷ്മത്തിനേല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ, അവരിൽ ഒരാൾപോലും നശിച്ചുപോകാതിരിക്കത്തക്കവിധവും (യോഹ. 17:12), അവരിൽ ഒരാൾക്കുപോലും ഒരു കുറവും വരാതിരിക്കത്തക്കവിധവും (ലൂക്കാ 22:35) അവരെ സ്നേഹിച്ചു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനാണ്. അധികാരി, നല്ല ഇടയനെപ്പോലെ, ആടുകൾക്കുമുന്നേ നില്ക്കുന്നത്, ആടുകളെ തന്റെ പിന്നിലാക്കുന്നതിനല്ല, അവയ്ക്കു തന്റെ ജീവരക്തം നല്കി അവയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനാണ്. സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനുംവേണ്ടി മുന്നേ നില്ക്കുന്നവനായിരിക്കണം അധികാരി. ഇങ്ങനെ മുന്നേനിന്ന് തന്റെ സൂക്ഷ്മത്തിനേല്പിച്ചിരിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വരമായും അവസരമായും വേണം, അധികാരികൾ തങ്ങളുടെ അധികാരത്തെ പരിഗണിക്കാൻ. "Forma apostolica haec est: dominatio interdicitur, indicitur ministratio" (The apostolic ideal is as follows: a ban on domination, an obligation to serve) എന്ന അധികാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വി. അഗസ്റ്റിന്റെ നിരീക്ഷണം ശ്രദ്ധേയമത്രേ.

ഈ തത്ത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ച കൗൺസിൽ പഠനങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാം:

(i) 'അധീനരുടെ ആത്മാക്കൾ അധികാരികളുടെ സൂക്ഷ്മത്തിന് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.' അധീനരുടെ ആത്മാക്കൾ, അതിനാൽ, ദൈവത്തിന്റേതാണ്. ദൈവം അവയെ, യജമാനൻ തന്റെ വസ്തുവകകളെ വീട്ടുകാര്യസ്ഥന്റെ സൂക്ഷ്മത്തിന് ഏല്പിക്കുന്നതുപോലെ, അധികാരികളുടെ സൂ

ക്ഷത്തിനു് ഏല്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അധികാരി അതിനാൽ, ദൈവത്തിന്റെ വീട്ടുകാര്യസ്ഥൻ മാത്രമാണു്. വീട്ടുകാര്യസ്ഥൻ തനിക്കു് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു്, തന്റെ സ്വന്തം താത്പര്യങ്ങളല്ല, യജമാനന്റെ താത്പര്യങ്ങളാണു നടപ്പിലാക്കേണ്ടതു്. അതുപോലെ, അധികാരികളും അധീനരുടെ കാര്യത്തിൽ നടപ്പിലാക്കേണ്ടതും തങ്ങളുടെ തീർത്തും വ്യക്തിപരമായ ആഗ്രഹങ്ങളല്ല, തങ്ങളുടെ സൂക്ഷത്തിനേത്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചു് കർത്താവിനുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളാണു്. കർത്താവിനു തന്റെ മക്കളിലുള്ള സ്നേഹവും വ്യഗ്രതയും താത്പര്യവും പരിഗണനയുമായിരിക്കണം അധികാരിക്കും തന്റെ അധീനരിലുണ്ടാകേണ്ടതു്. അധികാരികളും കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രം നോക്കി തങ്ങൾക്കേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ ഭരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സമൂഹത്തിൽ സംതൃപ്തിയും സുഭദ്രതയുമുണ്ടാകുന്നു. തങ്ങൾക്കു വ്യക്തിപരമായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരോടു കൂടുതൽ അടുക്കാതെയും, തങ്ങൾക്കു വ്യക്തിപരമായി ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരിൽനിന്നു കൂടുതൽ അകലാതെയും, കർത്താവ് എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അധികാരിക്കു തന്റെ സൂക്ഷത്തിനു് ഏത്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കാനും വീക്ഷിക്കാനും വളർത്താനും അപ്പോഴേ കഴിയും. പ്രത്യേകിച്ചൊരു വ്യക്തിയോടോ വിഭാഗത്തോടോ തന്നെത്തന്നെ ചേർത്തുനിറുത്താതെ, എല്ലാവരെയും തനിക്കു് ഒരുപോലെ സമീപിക്കുന്നതിനും എല്ലാവർക്കും തന്നെ ഒരുപോലെ സമീപിക്കുന്നതിനും സാദ്ധ്യമാകത്തക്ക സ്വാതന്ത്ര്യവും നിഷ്പക്ഷതയും നഷ്ടപ്പെടുത്താതെവേണം നല്ല അധികാരി പെരുമാറാൻ. തനിക്കു വ്യക്തിപരമായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കും തന്നോടു വ്യക്തിപരമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർക്കും, അക്കാരണംകൊണ്ടുമാത്രം, പ്രത്യേകമായ അവസരങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും നല്കുന്നു എന്ന

ആക്ഷേപത്തിനിടനല്കുന്നതരത്തിലുള്ള വിവേചനവും പക്ഷപാതവും നല്ല അധികാരിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടരുത്. വിവേചനത്തിന്റെയും പക്ഷപാതത്തിന്റെയും നിറമുള്ള പെരുമാറ്റം സമൂഹത്തിൽ വലിയ അസ്വസ്ഥതയ്ക്കും അനൈക്യത്തിനും കാരണമാകും.

കർത്താവു തന്നെ ഏല്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ച്, കർത്താവിന്റെ ആശയാദർശങ്ങളല്ലാതെ, സ്വന്തം വ്യക്തിപരമായ ആശയാദർശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാത്തതുകൊണ്ട്, താൻ മാറിപ്പോയി പകരം വേറൊരാൾ അധികാരിയായി വന്നാൽ കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയായിത്തീരും എന്ന തെറ്റായ പര്യാകുലത പുലർത്താൻ, അധികാരിക്കു ന്യായവും ആവശ്യവുമില്ലാതായിത്തീരുന്നു. കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുക എന്നതുമാത്രം ജീവിതപ്രമാണമായി പരിശീലിച്ചിട്ടുള്ള ഇത്തരം അധികാരിക്ക്, കർത്താവ് ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിമിഷത്തിൽ അധികാരം സന്തോഷപൂർവ്വം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്ത് കർത്താവിനെപ്പോലെ അധികാരത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതിനും (ലൂക്കാ. 2:51), കർത്താവ് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അധികാരം വിശ്വാസപൂർവ്വം കൈയേല്ക്കുന്നതിനും വിഷമമുണ്ടാവില്ല. പലതരത്തിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ സഭയിൽ ഏറെ നാളത്തേക്കു വഹിക്കേണ്ടിവന്നാൽപ്പോലും, ഇത്തരത്തിലുള്ള അധികാരിക്ക്, അധികാരത്തോട് ആസക്തി (a taste for power) യില്ലാത്ത സന്യാസിയായി തന്നെത്തന്നെ കാക്കുവാൻ കഴിയും.

ഇവിടെ അധീനരും ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കുക നന്ന്. അധീനരുടെ കാര്യത്തിൽ അധികാരികൾക്കു നടപ്പിലാക്കാനുള്ളത്, അധികാരികളുടെ തീർത്തും വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളല്ലല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ, അധീനരുടെ തീർത്തും വ്യക്തിപര

മായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുമല്ല അധികാരികൾക്ക് അ
ധീനരുടെ കാര്യത്തിൽ നടപ്പിലാക്കാനുള്ളത്. കർത്താ
വിന്റെ ഇഷ്ടമത്രേ അധികാരിക്കു തന്റെ സൂക്ഷ
ത്തിനേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അധീനരെ സംബന്
ധിച്ചു നടപ്പിലാക്കാനുള്ളത്. ഈ സത്യം അംഗീക
രിക്കുന്ന അധീനർ, തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് കർത്താ
വിന്റെ ഇഷ്ടം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം
അധികാരികൾക്കു നല്കണം. തങ്ങളുടെ തീർത്തും
വ്യക്തിപരമായ ആഗ്രഹങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും
അധികാരി ഏതുവിധത്തിലും നടത്തിത്തരണമെന്ന്
അങ്ങനെയുള്ളവർ ശാഠ്യം പിടിക്കുകയില്ല. അധി
കാരികൾക്കു തങ്ങളോടുള്ള വ്യക്തിപരമായ സ്നേ
ഹത്തിന്റേയോ ബന്ധത്തിന്റേയോ കടപ്പാടിന്റേ
യോ പേരിൽ, തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായ ആനുകൂ
ല്യങ്ങളും അവസരങ്ങളും പരിഗണനകളും നല്കു
ണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയുമില്ല. തങ്ങളെ
സംബന്ധിച്ച ദൈവതിരുമനസ്സിനെ, അതു തങ്ങളു
ടെ വ്യക്തിപരമായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും പ്രതീക്ഷ
കൾക്കും എതിരായി വരുമ്പോഴൊക്കെപ്പോലും, വിശ്വാ
സപൂർവ്വം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതുവഴി അധീനർ,
കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടവും ആഗ്രഹവും സ്മൂഹത്തിൽ
നടപ്പിലാക്കുക എന്ന അധികാരിയുടെ ദൗത്യനിർവ്വ
ഹണം വളരെ ഏളുപ്പമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

മാത്രമല്ല, അധീനർ അധികാരിയിൽനിന്ന് കർ
ത്താവിന്റെ ഇഷ്ടമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പ്രതീക്ഷി
ക്കാത്തതുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ അധികാരി ഇന്നയാ
ളായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധംപിടിക്കാൻ അധീ
നർക്കും ന്യായവും ആവശ്യവും ഇല്ലാതായിത്തീരു
ന്നു. അങ്ങനെ അധികാരികളും അധീനരും (വീട്ടു
കാര്യസ്ഥന്മാരെപ്പോലെയും വീട്ടുകാര്യസ്ഥനു ഏ
ല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെപ്പോലെയും), യജമാനനാ
യ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടംമാത്രം ചെയ്തും പ്രതീ
ക്ഷിച്ചും പരിശീലിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, പുതിയ

തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ അധികാരികളെ, തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച യജമാനന്റെ ഇഷ്ടമെന്നവണ്ണം, സമചിത്തതയോടും വിധേയത്വത്തോടുംകൂടി സ്വീകരിക്കാൻ രണ്ടുകൂട്ടർക്കും കഴിയും. കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചല്ലാതെ, മാറിമാറി വരുന്ന അധികാരികളുടെ തീർത്തും വ്യക്തിപരമായ താത്പര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി തങ്ങളെ എപ്പോഴും അനുരൂപണം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതിൽനിന്നുണ്ടായേക്കാവുന്ന 'അസ്ഥിരത' സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് അപ്പോഴം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരികയില്ല.

(ii) 'അധികാരികളെല്ലാവരും ഉദ്യോഗനിർവ്വഹണത്തിൽ ദൈവതിരുമനസ്സിനു വിധേയരായിരിക്കണം' 'അധികാരികളും ദൈവതിരുമനസ്സിനു വിധേയരായിരിക്കണം.' എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട്, അധികാരിയുടെ നിശ്ചയത്തിനു മുന്നേതന്നെ തന്റെ സമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ച ദൈവതിരുമനസ്സ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. തന്റെ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവതിരുമനസ്സ് വസ്തുനിഷ്ഠമായൊരു യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമാണല്ലോ, അധികാരിക്കു തന്നെത്തന്നെ അതിനു സ്വയം വിധേയമാക്കാൻ സാധിക്കുക. സ്ഥിതിചെയ്യാത്തൊരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു തന്നെത്തന്നെ വിധേയനാക്കാൻ ഒരുത്തനും കഴിയുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അധികാരിയുടെ നിശ്ചയമല്ല, ദൈവതിരുമനസ്സിനെ നിർമ്മിക്കുന്നത്; തന്റെ ഭരണത്തിന് ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തെസംബന്ധിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സിലുള്ളതും, താൻ തന്നെത്തന്നെ സ്വയം വിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നതുമായ ദൈവതിരുമനസ്സിനെ അധികാരി നമ്മെ അറിയിക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നത്.

തന്റെ സമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സ്, അധികാരിയുടെ നിശ്ചയത്തിനു മുന്നേതന്നെ, വസ്തുനിഷ്ഠമായൊരു യാഥാർത്ഥ്യമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനാൽ, ഈ ദൈവതിരുമനസ്സ് അറിയുന്നതിനുള്ള യത്നം ചെയ്യാനുള്ള കടമയും സാദ്ധ്യതയും സമൂഹം മുഴുവനുമുണ്ട്. സമൂഹം മുഴുവനുമാണ്, അധികാരിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവതിരുമനസ്സ് അറിയാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടത്. സുവിശേഷാദർശം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനം, തിരുസ്സഭയുടെ ചിന്താഗതി, തിരുസ്സഭയ്ക്കു തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ, പ്രാർത്ഥന, പഠനം, ഡയലോഗ് എന്നീ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും മാനദണ്ഡങ്ങളിലൂടെയും തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവതിരുമനസ്സ് എന്താണെന്നറിവാൻ സമൂഹം മുഴുവൻ ചെയ്യുന്ന യത്നത്തിൽ അധികാരി സമൂഹത്തിന്റെ ശിരസ്സെന്ന രീതിയിൽ പങ്കുചേരുകയും, അങ്ങനെ അറിയുന്ന ദൈവതിരുമനസ്സിനെ അധികാരി, ശിരസ്സെന്ന രീതിയിൽ, സമൂഹത്തെ ആധികാരികമായി അറിയിക്കുകയും, സമൂഹം അതിനെ, അവയവങ്ങൾ ശിരസ്സിനെയെന്നപോലെ, അനുസരിക്കുകയും വേണം.

അതിനാൽ, ഒരു സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവതിരുമനസ്സ് ആ സമൂഹം മുഴുവനും കൂടിയാണു കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിൽ അധികാരികൾക്കും അധീനർക്കുമുള്ള പങ്ക് ഒരേതരത്തിലല്ല. ഇതു വ്യക്തമാകണമെങ്കിൽ, നാം അധികാരികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന 'തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ തിയോളജി' യെക്കുറിച്ചും അല്പം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരാളെ സമൂഹം അധികാരിയായി തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ 'ഇയാളെ ഞങ്ങളുടെ അധികാരിയായി, ശിരസ്സായി, അംഗീകരിച്ചുതരണേ' എന്ന പ്രാർത്ഥ

നയുമായി അയാളെ സമൂഹം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, സമൂഹം സമർപ്പിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം – തെരഞ്ഞെടുത്തതുകൊണ്ടുമാത്രം – അധികാരി അധികാരിയാവുന്നില്ല. നാം സമർപ്പിക്കുന്ന ആളെ, തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആളെ, ദൈവം തിരുസ്സഭയിലൂടെ അംഗീകരിക്കണം. (നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ സ്ഥലത്തെ മെത്രാനോ തിരുസ്സഭ നിശ്ചയിക്കുന്ന അധികാരിയോ സന്നിഹിതനാകുന്നതിന്റെ സൂചന ഇതാണ്.) തിരുസ്സഭയിലൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അംഗീകാരം സിദ്ധിക്കുമ്പോഴേ, നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അഥവാ സമർപ്പിക്കുന്ന അധികാരി, അധികാരിയാവുന്നുള്ളു. അതിനാൽ, നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആളെ നമ്മുടെ അധികാരിയായി അംഗീകരിച്ചുതരണമെന്ന പ്രാർത്ഥനയുമായി നാം അയാളെ ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കുന്ന അർപ്പണം, നമ്മുടെ അധികാരിയായി നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആളെ ദൈവം തിരസ്സഭയിലൂടെ അംഗീകരിക്കുന്ന അംഗീകാരം എന്നീ രണ്ടു ബിന്ദുക്കളിലാണ് അധികാരം ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽക്കാണുന്ന ഈ പ്രത്യേകതകൾ അധികാരി ഉദ്യോഗംനിർവ്വഹിക്കുന്ന രീതിയിലും പ്രകടിതമാകണം. ഉദ്യോഗനിർവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടിയാണല്ലോ നാം അധികാരിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ തുടർച്ചയും പൂർത്തിയുമാണ് ഉദ്യോഗനിർവ്വഹണം. ആകയാൽ, തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അധികാരി അധീനരാൽ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിതയായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഉദ്യോഗനിർവ്വഹണത്തിലും അധികാരി അധീനരാൽ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിതയായിരിക്കണം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ അധീനർക്കു തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ, അഭിപ്രായങ്ങൾ, തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ (choices), പരിപാടികൾ, ആവശ്യങ്ങൾ, പ്രയാസങ്ങൾ, എതിർന്യായങ്ങൾ എന്നിവ അധികാരിയിലൂടെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയണം.

സമൂഹമാകുന്ന ശരീരത്തിന് അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളുമെല്ലാം ശിരസ്സാകുന്ന അധികാരിയിലൂടെ ദൈവത്തെ പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുവേണ്ടിക്കൂടിയാണ്, സമൂഹം അധികാരിയെ തങ്ങളുടെ ശിരസ്സായി തെരഞ്ഞെടുത്ത് ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിന് ഇക്കാര്യം സാധിക്കണമെങ്കിൽ, അധികാരി കീഴുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും അറിയാൻ ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. കീഴുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ശരിയായി അറിഞ്ഞ് അവയെ ദൈവത്തിന്റെ അംഗീകാരത്തിനായി ദൈവതിരുമുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്ന അധികാരിക്കു മാത്രമേ, താൻ ഉദ്യോഗനിർവ്വഹണത്തിൽ അധീനരാൽ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിതയായാണ് നിങ്ങുന്നതെന്ന് ഉറച്ചിരിക്കാൻ പറ്റൂ. കാരണം, സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെയും അഭിപ്രായങ്ങളെയും പ്രയാസങ്ങളെയും താൻ ഒരുതരത്തിലും കേട്ടില്ലെങ്കിലും മാനിച്ചില്ലെങ്കിലും, സമൂഹം അതിന്റെ ശിരസ്സായി തന്നെത്തന്നെ കിട്ടണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും, അതിനായി, തന്നെ ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുമെന്ന് ഒരു അധികാരി വിചാരിച്ചാൽ, അത് ഒരുതരം ഔദ്ധത്യവും അവിവേകവുമായിരിക്കും. അതിനാൽ ശരിയായ അധികാരവിനിയോഗത്തിന് അധികാരി അധീനരോടു ബന്ധപ്പെട്ട്, അവരെ കേട്ട്, അവരാൽ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിതയാകുക അത്യാവശ്യമാണ്.

പക്ഷേ, അധികാരിക്ക് അധീനരെ കേൾക്കാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ, അധീനർ അധികാരികളോട് ആത്മാർത്ഥമായി സംസാരിക്കണം. അധീനർ തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അധികാരി അവരെ എങ്ങനെ കേൾക്കും? അതിനാൽ, കീഴുള്ളവർ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ആത്മാർത്ഥമായും വിനയത്തോടുകൂടിയും അധികാരിയെ അറി

യിക്കുമ്പോഴും ദൈവതിരുമനസ്സു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും അധികാരം ശരിയായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരിയുടെ യത്നത്തിൽ സഹകരിക്കുകയും അതിനെ സഹായിക്കുകയുമത്രേ ചെയ്യുന്നത്. അധികാരവിനിയോഗത്തിന്റെ തിരശ്ചീനമായ (horizontal) വശമാണിത്.

അതേസമയം, നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അധികാരി ദൈവത്താൽ തിരുസഭയിലൂടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രം നമ്മുടെ അധികാരിയായിത്തീരുന്നതുപോല, നാം അധികാരിയിലൂടെ സമർപ്പിക്കുന്നവയെ ദൈവം അംഗീകരിച്ചാൽമാത്രമേ, അവ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവതിരുമനസ്സാണെന്നു നമുക്ക് ഉറച്ചിരിക്കാൻ പറ്റൂ. ആകയാൽ നാം അധികാരിയിലൂടെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചവ ദൈവം അംഗീകരിക്കുന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്നും, അംഗീകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഏതു രീതിയിൽ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നും അറിയുകയുമെന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആവശ്യമാണ്. ഇതു സമൂഹത്തെയും വ്യക്തികളെയും ആധികാരികമായി അറിയിക്കുവാനുള്ള അവകാശവും കടമയും, സഭയിൽ ശിരസ്സിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുവാൻ ദൈവം തിരുസ്സഭയിലൂടെ നിയമിക്കുകയോ അംഗീകരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള അധികാരികൾക്കാണ്. അധികാരത്തിന്റെ ലംബമായ (vertical) വശമാണിത്. ആകയാൽ അധികാരി, അധീനർ തന്നിലൂടെ സമർപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളുമാകുന്ന തിരശ്ചീനരേഖയിൽ, ദൈവതിരുമനസ്സാകുന്ന ലംബരേഖ എങ്ങനെ മുട്ടുന്നു എന്നറിയുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ തന്നാൽ കഴിയുന്നതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചശേഷം, സമൂഹത്തിനേൽപിതായി ശിരസ്സെന്ന നിലയിൽ താൻ ദൈവത്തിനർപ്പിച്ച കാര്യങ്ങൾ ദൈവം എങ്ങനെ, അവിടുത്തേക്കിഷ്ടമുള്ള വിധത്തിൽ, അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് നിർണ്ണായകമായി സമൂഹത്തെ അറിയിക്കണം. ഇതിൽ അധികാരിക്കുള്ള കടപ്പാടും ഉത്ത

രവാദിത്വവും മനുഷ്യമുഖത്തോടല്ല, ദൈവമുഖത്തോടാണ്. നാം അധികാരിയിലൂടെ സമർപ്പിച്ചവ ദൈവം ഏതുവിധത്തിൽ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ശിരസ്സായിരിക്കുന്ന അധികാരിയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്ന ഈ നിശ്ചയം നിർണ്ണായകമാണ്. അതിന് അധീനർ—അതു തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടത്തിനും അഭിപ്രായത്തിനും അനുകൂലമായാലും പ്രതികൂലമായാലും — വിശ്വാസത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടി തങ്ങളെത്തന്നെ സ്വയം കീഴ്പ്പെടുത്തണം. അല്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ അനുസരണം ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിനുപകരം നമ്മുടെതന്നെ വചനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ വിജ്ഞാനമായി (റോമാ. 1. 22;2 കോറ. 1:12) അധഃപതിക്കും. പഠിക്കേണ്ടതെല്ലാം പഠിച്ചും, ആലോചിക്കേണ്ടതെല്ലാം ആലോചിച്ചും, വേണ്ടത്ര പ്രാത്ഥിച്ചും, ദൈവതിരുമനസ്സെന്നു താൻ കരുതുന്നതിനെ അധികാരി ആധികാരികമായി സമൂഹത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും, സമൂഹം അതിന്, അവയവങ്ങൾ ശരിരസ്സിനെന്നപോലെ, സ്വയം കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും വേണം. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കു ദൈവം എല്ലാം നന്മയ്ക്കായി ഭവിപ്പിക്കുന്നു (റോമ. 8:28) എന്ന ബോധത്തോടെ, അധീനർ അധികാരിയുടെ അന്തിമനിശ്ചയത്തിനു പൂർണ്ണമായും തങ്ങളെത്തന്നെ അർപ്പിക്കണം. ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരെയും കേൾക്കുന്നതിനുള്ള അതിരില്ലാത്ത കഴിവാണ് ഒരു നല്ല അധികാരിയുടെ ലക്ഷണം. നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് നിശ്ചയിക്കേണ്ട കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേൾക്കാനുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളെ അധികാരി പൂർണ്ണമായി കേൾക്കണം. അങ്ങനെ കേട്ടതിനുശേഷം, തന്റെ വ്യക്തിപരമായ താത്പര്യങ്ങൾ മാനദണ്ഡമാക്കാതെയും, മനുഷ്യന് ഇഷ്ടപ്പെടുമോ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടക്കേടാകുമോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഭയപ്പെടാതെയും, ചെയ്യേണ്ടതെന്നു

വസ്തുനിഷ്ഠമായി ദൈവതിരുമുമ്പാകെ തന്റെ മനസ്സാക്ഷിയിൽ കാണുന്ന കാര്യത്തെ അധികാരി നിർണ്ണായകമായി സമൂഹത്തെ അറിയിക്കണം.

അതിനാൽ, അധികാരിയും അധീനരും ഒരുപോലെ ദൈവചിത്തത്തിനു വിധേയരായിട്ടുള്ളവരും അതിനെ നിരന്തരം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും ആയിരിക്കണം. പ്രാർത്ഥന, പഠനം, ഡയലോഗ്, സഭാനിയമങ്ങൾ, തിരുസ്സഭയ്ക്കു നമ്മുടെ സന്യാസസഭയിൽനിന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ, സുവിശേഷാദർശം എന്നിവയാണ് ദൈവചിത്തത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ നാം ഉപയോഗിക്കേണ്ട സാധാരണ മാർഗ്ഗങ്ങളും മാനദണ്ഡങ്ങളും. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സമൂഹം തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവതിരുമനസ്സെന്നു കരുതുന്ന കാര്യത്തെ, അധികാരി, സമൂഹത്തിന്റെ ശിരസ്സെന്ന നിലയിൽ, ദൈവത്തിനർപ്പിച്ച്, അതിനെ ദൈവം എങ്ങനെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്ന്, ശിരസ്സെന്ന നിലയിൽത്തന്നെ, സമൂഹത്തെ അറിയിക്കണം. ദൈവത്തിനു സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനസ്സും ദൈവം സമൂഹത്തിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന കാര്യവും അധികാരിയുടെ വ്യക്തിപരമായ താത്പര്യത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായാലും, അധികാരി തന്നെത്തന്നെ സ്വമനസ്സാ, സന്തോഷപൂർവ്വം, അതിനു സ്വയം വിധേയമാക്കണം. അതുപോലെതന്നെ അധികാരിയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്ന ദൈവചിത്തം അധീനരുടെ വ്യക്തിപരമായ താത്പര്യത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായാലും, അധീനർ അതിനെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആത്മദാനപരമായ അനുസരണത്തിന്റെയും അരൂപിയിൽ സ്വാഗതം ചെയ്യണം. ഈ രണ്ടനുഭവങ്ങളും ഒത്തുചേരുമ്പോഴാണ്, ശിരസ്സാകുന്ന ക്രിസ്തുവിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന ദൈവവചനത്തിനു തന്നെത്തന്നെ അർപ്പണംചെയ്തു രക്ഷപ്രാപിക്കുന്ന ശരീര

മാകുന്ന തിരുസ്സഭയുടെതന്നെ അനുഭവം സന്യാസ സമൂഹത്തിനുണ്ടാവുക.

(iii) 'സഹോദരന്മാരോടുള്ള സേവനചൈതന്യത്തിൽ, ദൈവം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്ന സ്നേഹം വെളിവാകത്തക്കവിധം, അധികാരി തന്റെ അധികാരം ഉപയോഗിക്കണം....ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാണെന്നോർത്തുകൊണ്ടേ അവരെ ഭരിക്കാവൂ.' ദൈവത്തിനു തന്റെ മക്കളിലുള്ള സ്നേഹവും പ്രതിക്ഷയുമായിരിക്കണം, അധികാരിക്കു തന്റെ അധീനരുടെ കാര്യത്തിലുണ്ടാകേണ്ടത്. ദൈവത്തിനു നമ്മുടെ അവിശ്വസ്തതമൂലം നമ്മെ അവിശ്വസിക്കാമെങ്കിലും, അവിടുന്നു സ്വന്തം മക്കളെ എന്നപോലെ നമ്മെ വിശ്വസിച്ച്, നമ്മോടു പൊറുത്ത്, നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഈ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ക്ഷമിക്കലുമാണ്, അധികാരിയെ വെറും വീട്ടുകാര്യസ്ഥനാക്കാതെ, മാതാവോ പിതാവോ ആക്കുന്നത്. നയവും ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത സംഭാഷണവുമല്ല ആവശ്യം; സ്നേഹവും വിശ്വാസവുമാണ്. അധീനരെ സ്നേഹിച്ചാൽ മാത്രമേ അവരിൽ നിന്നു സ്നേഹം കിട്ടൂ; അവരെ വിശ്വസിച്ചാൽ മാത്രമേ അവരിൽനിന്നു വിശ്വാസം കിട്ടൂ.

പക്ഷേ, സ്നേഹം, വിശ്വാസം എന്നിവ ഒരു വശത്തുനിന്നുമാത്രം സാദ്ധ്യമായ കാര്യങ്ങളല്ലെന്ന് അധീനരും ധരിച്ചിരിക്കണം. അധീനർ അധികാരിയെയും സ്നേഹിക്കണം. എങ്കിലേ അധീനരെ സ്നേഹിക്കുക എന്ന കാര്യം അധികാരിക്കു എളുപ്പമാകൂ. അധീനർ അധികാരിയെ വിശ്വസിക്കണം. എങ്കിലേ അധീനരെ വിശ്വസിക്കുക എന്ന കാര്യം അധികാരിക്കു എളുപ്പമാകൂ. അധീനർ സഹകരണമനഃസ്ഥിതിയിലൂടെ തങ്ങളുടെ സ്നേഹവും, ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണമായ പെരുമാറ്റത്തി

ലൂടെ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസയോഗ്യതയും (reliability, dependability) തെളിയിക്കണം. അങ്ങനെ തങ്ങളെ സ്നേഹിക്കയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന കാര്യം അധീനർ അധികാരികൾക്കു എളുപ്പമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കണം. അധികാരികളും അധീനരും തമ്മിലുള്ള ഈ പരസ്പരസ്നേഹവും വിശ്വാസവും കൈവന്നാലേ, ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്ന സ്നേഹവും ദൈവത്തിനു നമ്മിലുള്ള വിശ്വാസവും, അധികാരികളും അധീനരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെ നമുക്ക് അനുഭവിക്കാൻ പറ്റൂ.

(iv) 'അധീനരെ ദൈവമക്കളെപ്പോലെ കരുതിയും, അവരുടെ മാനുഷികവ്യക്തിത്വത്തെ ബഹുമാനിച്ചും, സന്തോഷത്തോടുകൂടി അനുസരിക്കുക എന്നത് അധീനർക്കു അധികാരി എളുപ്പമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കണം.'

അധികാരി അധീനർക്കു മാതൃകയായിരിക്കണം. അധികാരത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും പ്രകടനമെന്നതിനെക്കാൾ, സ്നേഹത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും പ്രദർശനമായിരിക്കണം ഭരണം. അധികാരം, സഭയുടെ നന്മയ്ക്കും ദിവ്യാരൂപിയായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രദർശനത്തിനുമായി (1 കോറ. 12:7) നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നൊരു സിദ്ധി (Charism)യാണെന്ന കാര്യം അധികാരികൾ മറക്കരുത്. സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ, മറ്റെല്ലാ സിദ്ധികളും വൃഥാവിലാണ് (1 കോറ. 13:1–3). അതിനാൽ അധികാരികളുടെ വാക്കും ഭാവവും പ്രവൃത്തിയും അധികാരപ്രകടന (authoritarianism)ത്തിന്റേതാവരുത്; സ്നേഹത്തിന്റേതും ധാരണയുടേതും സേവനത്തിന്റേതുമായിരിക്കണം. അധികാരി കാര്യനടത്തിപ്പുകാരി മാത്രമാകാതെ, കീഴുള്ളവർക്കു മാതാവായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

പക്ഷേ, അധികാരിയുടെ മാതൃത്വം ഒരുതരത്തിലുള്ള 'മറേർണലിസം' (Maternalism) ആയി മാറരുത്. മറേർണലിസത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്: അധീനരെ വളർച്ചയെത്തിയ വ്യക്തികളായി അംഗീകരിക്കാതെ, ശിശുക്കളെപ്പോലെ കരുതുക; ശിശുക്കൾ അമ്മയുടെ സ്നേഹവും അതിസംരക്ഷണവും അനുഭവിച്ച് അമ്മയോടുള്ള ആശ്രിതത്വത്തിൽ കഴിയുന്നതുപോലെ, അധീനർ തന്റെ സ്നേഹവും പരിലാളനയും സംരക്ഷണവും ആസ്വദിച്ച്, സ്വന്തമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ തന്റെ ആശ്രിതത്വത്തിൽ കഴിയണമെന്നു അധികാരി ആഗ്രഹിക്കുക; അഭിപ്രായങ്ങളും (Suggestions) ആശയങ്ങളും അധീനരിൽനിന്നുവരാൻ അനുവദിക്കാതെ, അധീനർ തന്നിൽനിന്ന് ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും, ശിശു അമ്മയിൽനിന്നെന്നപോലെ, സ്നേഹത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും വിധേയത്വത്തിന്റേയും വികാരങ്ങളോടെ സ്വീകരിക്കണമെന്നു അധികാരി പ്രതീക്ഷിക്കുക; അധീനരെ ഏല്പിക്കുന്ന ജോലികളിൽ അവർക്കാവശ്യമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉത്തരവാദിത്വവും നല്കാതെ, അവരെ തന്റെ ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള കാര്യനടത്തിപ്പുകാരായിമാത്രം അധികാരി പരിഗണിക്കുക. ചുരുക്കത്തിൽ, അധീനരെ എന്നും വളർച്ചയെത്താത്തവരും സ്വന്തമായി ചിന്തിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവരുമായ ശിശുക്കളുടെ നിലയിൽ കാക്കുന്ന തരത്തിലാവരുത്, അധികാരി അധീനരുടെ കാര്യത്തിൽ മാതൃസഹജമായ തന്റെ സ്നേഹവും, സംരക്ഷണവും പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടത്. അധീനരുടെ മാനുഷികവ്യക്തിത്വം വികസിച്ച്, അവരെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടും ചിന്താശീലത്തോടുംകൂടി പ്രവർത്തിക്കാൻ കെല്പുള്ള വളർച്ചയെത്തിയ സന്യാസികളാക്കാൻ സഹായകമായ വിധത്തിലാവണം, അധികാരിയുടെ മാതൃസഹജമായ സ്നേഹവും സംരക്ഷ

ണവും അധീനർക്കു ലഭിക്കേണ്ടതു്. വളർച്ചയെത്തിയ മക്കളുടെ മാനുഷികവ്യക്തിത്വത്തെ എന്നപോലെ അധികാരി തന്റെ കീഴിലുള്ളവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ ആദരിക്കണം. അവരുടെ അറിവിനെയും കഴിവിനെയും പരിചയത്തെയും അധികാരി മാനിക്കണം. കീഴുള്ളവർ ചെയ്യുന്ന ജോലികളിൽ അവർക്കുള്ള അറിവിനെയും കഴിവിനെയും പരിചയത്തെയും സമാദരിച്ചു് പ്രയോജനപ്പെടുത്താതെ, അവയെ മറികടന്നു് തനിക്കിഷ്ടമുള്ളപ്രകാരം വർത്തിക്കുന്നതിനുള്ളൊരു ലൈസൻസാണു് അധികാരമെന്നു് അധികാരി തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. ബാഹ്യദൃഷ്ടിയിൽ അധികാരിയാണു് ഉന്നതസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ദൈവദാനങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം വച്ചളക്കുമ്പോഴോ, അധീനരാകാം ദൈവതിരുമുമ്പിൽ കൂടുതൽ ഉയർച്ചയുള്ളവർ. ഈ വിചാരവും അധീനരെ ബഹുമാനിക്കാൻ അധികാരികളെ സഹായിക്കുന്നു.

ആളുകളുടെ വ്യക്തിത്വങ്ങളും സിദ്ധികളും തമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. ഒരാളുടെ വ്യക്തിത്വമല്ല വേറൊരാൾക്കുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു്, അധികാരി അധീനരുടെ വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു്, എല്ലാവരെയും ഒരുതരം നിർജ്ജീവമായ ഏകത്വത്തിലേക്കും സമീകൃതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കും കൊണ്ടുവരാൻ യത്നിക്കരുതു്. പ്രകൃതി, സിദ്ധികൾ, രീതികൾ എന്നിങ്ങനെ അനേകം കാര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. പ്രായം, ആരോഗ്യം, കലാപരവും ബുദ്ധിപരവും പ്രായോഗികവുമായ കഴിവുകൾ, വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ഉയർച്ച, ജോലിമൂലം ഇടപെടേണ്ടിവരുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരികനിലവാരം, സഭയ്ക്കകത്തോ പുറത്തോ ചെയ്യുന്ന ജോലിയുടെയോ വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗത്തിന്റെയോ പ്രകൃതി, ചെയ്യുന്ന ജോലിയുടെ പ്രകൃതിമൂലം ബാഹ്യലോകത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനേകം കാരണങ്ങളാൽ,

സഭയിലെ ഒരംഗത്തിനുള്ള ആവശ്യങ്ങളാവില്ല, മറെറാ രംഗത്തിനുണ്ടായിരിക്കുക. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഓരോ അംഗത്തിനും നല്കപ്പെടേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സൗകര്യങ്ങളിലും കാര്യമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ തന്നെയുണ്ടാകും. അധികാരി ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര ആദരിക്കുകയും, അവയ്ക്കനുസരിച്ച് ഓരോ അംഗത്തിനും ആവശ്യമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സൗകര്യവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും വേണം. പ്രായം, സുഖക്കേട് എന്നിവമൂലം ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേക ആവശ്യങ്ങളെ അത്യധികമായ സ്നേഹത്തോടും അനുകമ്പയോടുംകൂടി പരിഗണിക്കണം. കീഴുള്ളവരുടെ സിദ്ധികൾ അധികാരിയുടെ നോട്ടക്കുറവും പ്രോത്സാഹനക്കുറവുംമൂലം വളരാതെ പോകരുത്. അധികാരികൾ അവയ്ക്കുകൂടി ദൈവത്തിനു കണക്കുകൊടുക്കേണ്ടവരാണ്.

എന്നാൽ അധീനരും ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. ഒരു സമൂഹത്തിലെ ആളുകളുടെ ആവശ്യങ്ങളും കഴിവുകളുമെല്ലാം ഒരേ തരത്തിലായിരിക്കുകയില്ലെന്ന് മുകളിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിനാൽ, തങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ആവശ്യങ്ങളുള്ള ആളുകളും, തങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ കഴിവുള്ള ആളുകളും തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകും. പ്രകൃതിയിൽ എല്ലാവരുടെ കഴിവുകളും ഒപ്പമല്ലെന്നുള്ള സത്യത്തിനെതിരെ നാം കണ്ണടച്ചതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. നമ്മെക്കാൾ കൂടുതൽ കഴിവുള്ള ആളുകളുടെ കൂടുതലായ ആവശ്യങ്ങൾ അധികാരി നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോഴും, അവരുടെ കഴിവുകൾ വികസിപ്പിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുമ്പോഴും, നമ്മുടെ നേർക്കു കാണിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ പരിഗണനയും താത്പര്യവും അധികാരി അവരുടെ കാര്യത്തിൽ കാണിക്കുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞ്, നാം അസംതൃപ്തി ഭാവിക്ക

രുത്. .കൂടുതൽ ആവശ്യങ്ങളുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും കൂടുതലായ ശ്രദ്ധയോടെ അധികാരി നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതു കാണുമ്പോഴും, കൂടുതൽ കഴിവുള്ളവരുടെ കഴിവുകളും, ദൈവമഹത്വത്തിനും സഭയുടെ പ്രയോജനത്തിനുംവേണ്ടി വികസിക്കുവാൻ തന്നാൽ സാധ്യമായതൊക്കെ അധികാരി ഔദാര്യപൂർവ്വം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു കാണുമ്പോഴും, നാം സന്തോഷിക്കുകമാത്രമേ ചെയ്യാവൂ. 'ഇതു സന്യാസമാണ്. ഇവിടെ എല്ലാവരും ഒരുപോലെയിരുന്നാൽ മതി; കൂടുതൽ കഴിവുള്ളവരുടെ കഴിവുകളും വികസിപ്പിക്കാൻ കൂടുതൽ അവസരങ്ങളൊന്നും കൊടുക്കേണ്ട; ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന അവസരങ്ങളുംതന്നെ കൂടുതൽ കഴിവുള്ള മറ്റുള്ളവർക്കും കിട്ടിയാൽ മതി' എന്നു നാം ശാഠ്യം പിടിച്ച്, അത്തരത്തിൽ 'ഒരുപോലെ' എല്ലാവരോടും പെരുമാറുവാൻ അധികാരിയെ നാം നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ, നമ്മുടെ സഭയിലെ കൂടുതൽ വളരാമായിരുന്ന ആളുകളുടെ കഴിവുകളെ, നമ്മുടെ നോട്ടക്കുറവും സ്വാർത്ഥതയും അസൂയയുംമൂലം, നാം കർത്താവിനുവേണ്ടി പ്രയോജനപ്പെടുത്താതെ, വളർത്താതെ, നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയായിരിരിക്കും ചെയ്യുക, കൂടുതൽ കഴിവുള്ളവരുടെ കഴിവുകളും വളർന്ന്, നമ്മുടെ സഭയിൽനിന്നും കർത്താവിനുള്ള സംഭാവനകളായിത്തീരാൻ നാം ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുകയും, അവയെ വളർത്താൻ അധികാരിചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങളോടു സന്തോഷപൂർവ്വം സഹകരിക്കുകയും വേണം. അധീനരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഈ സന്തോഷവും സഹകരണവുമുണ്ടെങ്കിൽ, എല്ലാവരേയും യാഥാർത്ഥ്യബോധമില്ലാത്ത ഒരുതരം 'സമത്വ'ത്തിലേയ്ക്കു ചുരുക്കിക്കളയാതെ, ഓരോരുത്തരുടെയും കഴിവുകളും ദൈവമഹത്വത്തിനും സഭയുടെ നന്മയ്ക്കും പ്രയോജകീഭവിക്കത്തക്കവിധം വികസിക്കാൻ ആവശ്യമുള്ളതൊക്കെ, സമൂഹത്തിന്റെ ഐക്യത്തിനും സമാധാനത്തിനും ഭംഗം വരുത്താതെതന്നെ,

ഓരോരുത്തർക്കും മനസ്സമാധാനത്തോടെ ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ അധികാരിക്കു സാധ്യമാകും.

എന്നാൽ കൂടുതൽ കഴിവുള്ളവരും ലോകം കൂടുതൽ വലിപ്പവും ബഹുമാനവും കല്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ജോലികളും ചെയ്യുന്നവരുമായ ആളുകളും, തങ്ങളുടെ കഴിവുകളും തങ്ങളും ചെയ്യുന്ന ജോലിക്കു ലോകം കല്പിക്കുന്ന വലിപ്പവുംമൂലം, തങ്ങൾക്കുതന്നെ ഒരുതരം 'അതീതത്വം' സങ്കല്പിച്ച്, കഴിവു കുറഞ്ഞവരും ലോകം അത്ര വലുതായിക്കരുതാത്ത ജോലികളും ചെയ്യുന്നവരുമായ തങ്ങളുടെ സന്ന്യാസസഹോദരങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെടാതെ നടക്കരുത്. മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ തീർത്തും വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കാളും കൂടുതൽ സൗകര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തങ്ങൾക്കായി ആവശ്യപ്പെടാതെ, മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെതന്നെ 'സാധാരണമായി' ജീവിക്കുവാൻ അവർ പ്രത്യേകിച്ച് നിഷ്ഠയുള്ളവരായിരിക്കുകയുംവേണം. സഭ വളർത്തിത്തന്ന തങ്ങളുടെ കഴിവുപയോഗിച്ച് അവർ തങ്ങളുടെ സഭയെയും അതിലെ സഹോദരങ്ങളെയും—പ്രത്യേകിച്ച്, കഴിവുകുറഞ്ഞ സഹോദരങ്ങളെയും—ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, തങ്ങളുടെ കഴിവുകളെ മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന തരത്തിൽ സ്നേഹത്തോടെ ഉപയോഗിച്ച്, അവരെക്കൂടി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരികയും വേണം.

അധീനർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ട വേറൊരു പരമാർത്ഥംകൂടിയുണ്ട്. നമ്മുടെ എല്ലാ സിദ്ധികളെയും സന്ന്യാസത്തിൽ ഒരുപോലെ വളർത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമായെന്നു വരികയില്ല. ചില സിദ്ധികളെ കൂടുതൽ ഉന്നതവും സഭയുടെ നന്മയ്ക്കു കൂടുതൽ അത്യാവശ്യവുമായ മറ്റു സിദ്ധികൾക്കുവേണ്ടി നാം ത്യജിക്കേണ്ടിവരും. വേറെ ചില സിദ്ധികൾക്കു പുതിയൊരു രൂപവും ഉന്മുഖന (direction) വും നല്

കേണ്ടിവരും. അതിനാൽ തങ്ങളുടെ എല്ലാ കഴിവുകളും തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള വിധത്തിൽ വികസിപ്പിക്കുക സന്യാസത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ആവശ്യമല്ലെന്നും അധീനർ ധരിച്ചിരിക്കണം. അധികാരിയാകട്ടെ, എല്ലാവശങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, അധീനരുടെ സിദ്ധികളെ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനും സഭയുടെ നന്മയ്ക്കും ഏറ്റവും ഉപകരിക്കുന്നവിധം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനവും സഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കണം. കീഴുള്ളവരുടെ അഭ്യുന്നതിയിൽ നല്ല അധികാരിക്ക് ഒരിക്കലും അസൂയയോ ഭയമോ തോന്നേണ്ടതില്ല.

ഒരു മനുഷ്യനെ ബഹുമാനിക്കണമെങ്കിൽ, അവന്റെ മനസ്സിനെയും ബഹുമാനിക്കണം. അതുകൊണ്ട് കല്പനകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കുമ്പോഴും, വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള നിശ്ചയങ്ങളും അവരെ അറിയിക്കുമ്പോഴും, അവയുടെ ലക്ഷ്യവും അവ സംബന്ധിച്ച് ആവശ്യമുള്ള അറിവും (സാധാരണഗതിയിൽ) അധികാരി അധീനർക്ക് നല്കണം. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള തന്റെ ചിന്ത, സമൂഹത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതി തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും അധികാരി ആവശ്യംപോലെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം. അതുപോലെ, ഭവനത്തിന്റെ ഭരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളും, ഭവനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും പരിപാടികളും, സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും, മേലധികാരികളുടെ നിശ്ചയങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും, പൊതുതാത്പര്യമുള്ള മറ്റുകാര്യങ്ങളും അധികാരി പരമാർത്ഥമായി സമൂഹത്തെ യഥാവസരം അറിയിക്കണം. ഓരോ ജോലിയിലും ഓരോരുത്തരെ നിശ്ചയിച്ചശേഷം, ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള മക്കളെന്നപോലെ, അവർക്കാവശ്യമുള്ളത്ര സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരവും നല്കണം.

അധീനരുടെ തെറ്റുകളിൽ അമിതമായി അവരെ ശാസിക്കരുത്; നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയുമരുത്, അവരിൽ തിരുത്തേണ്ടവയായി കാണുന്നവയെ, പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു പ്രശാന്തമായ മനസ്സോടുകൂടി, അവരെ സ്നേഹപൂർവ്വം അനുസ്മരിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുകയത്രെ വേണ്ടത്. തെറ്റുകളിൽക്കൂടി മാത്രമേ മനുഷ്യർ ശരിയായി ചെയ്യുവാൻ സാധാരണഗതിയിൽ പഠിക്കൂ എന്നു അധീനരും അധികാരികളും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. നമ്മുടെ തെറ്റുകളും അധികാരികളും അനുസ്മരിപ്പിച്ചുതരുന്നത്, അവർ നമുക്കു ചെയ്തുതരുന്ന വലിയൊരു ഉപകാരമായിക്കരുതി, തിരുത്തേണ്ടവയെ തിരുത്തുവാൻ നാം ആത്മാർത്ഥമായി യത്നിക്കണം. തെറ്റ് നമ്മുടെ ഭാഗത്താണെന്നു മനസ്സിലായാൽ, വിനയപൂർവ്വം ക്ഷമ ചോദിക്കുവാൻ നാം മടിക്കരുത്. തെറ്റു നമ്മുടെ ഭാഗത്താണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, വാശിയുടെയും ദുരഭിമാനത്തിന്റെയും പേരിൽ തെറ്റു സമ്മതിക്കാതെ, അവനവനെത്തന്നെ നീതീകരിക്കുക മാന്യമല്ല; പ്രയോജനകരവുമല്ല. അധീനർ തങ്ങളുടെ തെറ്റുകളെക്കുറിച്ചു ദു:ഖം പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ ക്ഷമ ചോദിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും, അധികാരി അവയെ ഹൃദയം തുറന്നു മറക്കുകയും പൊറുക്കുകയുംവേണം. അധികാരിക്കു മാത്രമുള്ള തെറ്റായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച കാര്യം തെറ്റല്ലെന്ന് നമുക്കു വിചാരമുണ്ടായിരിക്കുകയോ, നമ്മെ അധികാരി തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നോ അധികാരിയെ ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നോ നാം കരുതുകയോ, അധികാരി നമുക്കു കല്പിച്ച ശിക്ഷമൂലം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വിഷമം തോന്നുകയോ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ, നമ്മുടെ വിഷമവും വിശദീകരണവും നിലപാടും, പ്രാർത്ഥനയിൽ പ്രകാശവും ആശ്വാസവും തേടിയതിനുശേഷം, അധികാരിയെ പ്രശാന്തമായി അറിയിക്കാവുന്നതാണ്. തങ്ങളെ തിരുത്തപ്പെട്ടുവെന്നോ, തങ്ങൾക്കു ശിക്ഷ നല്കപ്പെട്ടുവെന്നോ ഉള്ളതിന്റെ പേരിൽ അധികാരി

കളോടു വിഷമവും വിദ്വേഷവും വിരോധവും നിറഞ്ഞൊരു മനസ്സുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാതിരിക്കാൻ അധീനർ പ്രത്യേകിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മുടെ അബോധമനസ്സിൽ വിഷമവും വിദ്വേഷവും വിരോധവും ഉറഞ്ഞുകൂടാൻ നാം അനുവദിച്ചാൽ, സന്യാസജീവിതംതന്നെ നമുക്കു വിരസവും ഭാരവുമായിത്തീരും. വിദ്വേഷവും വിരോധവുംവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തൊരു ഹൃദയം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള കല എല്ലാവരും അഭ്യസിക്കണം. മറ്റുള്ളവർ തങ്ങളുടെ വിഷമം പറഞ്ഞുതീർക്കാൻ ഇങ്ങോട്ടുവരട്ടെ എന്നു കരുതി കാത്തിരിക്കാതെ, നാം തന്നെ അങ്ങോട്ടുചെന്ന്, നമ്മോടു രമ്യപ്പെടുക എന്നുള്ളത് അവർക്കു നാം കൂടുതൽ എളുപ്പമാക്കിക്കൊടുക്കണം (മത്താ. 5:24—25). അധീനർ തങ്ങളുടെ വിഷമങ്ങളും ന്യായങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും തങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിൽ, അധികാരികൾ യാതൊരുവിധ നീരസവും ഭാവിക്കാതെ, അവരെ പ്രശാന്തതയോടെ ശ്രവിക്കണം. യഥാർത്ഥത്തിൽ തെറ്റിദ്ധരിച്ചത് താനാണെന്ന് അധികാരിക്കു ഉള്ളിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ, അധികാരി കുറ്റപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആളോട് ആത്മാർത്ഥമായി ക്ഷമ ചോദിക്കുകയും, കുറ്റപ്പെടുത്തപ്പെട്ടയാൾ സ്നേഹപൂർവ്വം, ഹൃദയംതുറന്ന്, എല്ലാം മറക്കുകയും ക്ഷമിക്കുകയും വേണം. കുറ്റപ്പെടുത്തപ്പെട്ടയാളെ പരസ്യമായി ശാസിക്കുകയോ ശിക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അയാൾ കുറ്റക്കാരനല്ലെന്നു സമൂഹത്തെ അറിയിക്കാനുള്ള സന്മനസ്സ് അധികാരിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു കാണിക്കുകയും വേണം. ഏതായാലും, ''തിരുത്താൻപോയിട്ട് ഉള്ള ''ചാരിറ്റി'' കൂടി ഇല്ലാതായി'' എന്ന നിലവരാതിരിക്കത്തക്ക ഹൃദയവിശാലതയോടും വിശ്വാസത്തോടും വിനയത്തോടും ധാരണയോടും കലയോടുംകൂടി അധീനരും അധികാരികളും വർത്തിക്കണം.

അധീനരെ, കൊച്ചുകുട്ടികളെ എന്നപോലെ, മ റ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽവച്ചും, അമിതമായും, ശാസി ക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. ശിക്ഷകരം ഒരിക്ക ലും അധീനരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തിനു ക്ഷതം വരു ത്തുന്നവയാകരുത്. അധികാരിയുടെയും അധീനരു ടെയും മനസ്സ് പ്രശാന്തമായിരിക്കുന്ന സമയത്തേ, അ ധികാരി അധീനരെ തെറ്റുകരം അനുസ്മരിപ്പിക്കുക യൊ ശാസിക്കുകയോ ചെയ്യാവൂ. അങ്ങനെ ചെയ്യു മ്പോരം, നിശിതവും തിരുത്തപ്പെടുന്ന ആളുടെ ആ ത്മാഭിമാനത്തെ ക്ഷതപ്പെടുത്തുന്നതുമായ വാക്കുക ളും പ്രയോഗങ്ങളും ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കരുത്. ഭരണമൊഴിഞ്ഞ അധികാരികളോട്, അവരുടെ ഭരണ കാലത്ത് അവരിൽനിന്നും തങ്ങൾക്കു ശിക്ഷയോ ശാസനയോ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന കാരണത്താൽ, അധീ നർ ഒരിക്കലും നീരസമോ വിദ്വേഷമോ വച്ചുകൊണ്ടി രിക്കുകയോ പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. ഭരണ മൊഴിഞ്ഞ അധികാരികളും, തങ്ങളുടെ ഭരണകാല ത്ത് ശിക്ഷിക്കുകയോ ശാസിക്കുകയോ ചെയ്തുണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളവരോട് യാതൊരുതരത്തിലുള്ള അകൽച്ച യും വിഷമവുമില്ലാതെ പെരുമാറണം.

തന്റെ കീഴിലുള്ളവരുടെ തെറ്റുകരം, അബദ്ധ ങ്ങരം, അവർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന 'പ്രശ്നങ്ങരം', എന്നി വയെ, അവരെ അറിയിക്കുവാൻ ആവശ്യമില്ലാത്തവ രോട്—അവർ സ്വന്തസഭയിലോ ഭവനത്തിലോപെട്ടവർ ആയിരുന്നാൽപ്പോലും—അധികാരി സംസാരവിഷയ മാക്കരുത്. തന്റെ അധീനരുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേ കിച്ചൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്ത വൈദികരോടും അവ പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ആലോചനക്കായി അധീനർ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അവരുടെ ശാരീരികവും മാ നസികവും ആത്മീയവുമായ വിഷമങ്ങളും പ്രശ്ന ങ്ങളും, വെളിപ്പെടുത്തിയ ആളുടെ അറിവും സമ്മത വുമില്ലാതെ, അധികാരി മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കരു ത്. കീഴുള്ളവരിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതും അവരെ

സംബന്ധിക്കുന്നതുമായ രഹസ്യങ്ങളും അധികാരി നിഷ്കർഷതയോടെ പാലിച്ചാലെ, അധീനർക്ക് അധികാരിയിൽ വിശ്വാസം തോന്നുകയുള്ളു. അധീനർ എഴുതുന്ന എഴുത്തുകളെപ്പറ്റി സമൂഹത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയോ (അധീനരുടെ എഴുത്തുകളിൽനിന്ന് അറിയുവാനിടയാകുന്നവ പരസ്യമാക്കുകയോ) ചെയ്യരുത്. അധീനരുടെ ബന്ധുമിത്രാദികളെയോ വീട്ടുകാരെയോ കുറിച്ചു അധികാരി എന്നനിലയിൽ താൻ അറിയുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളവയും, അധീനർക്ക് അഭിമാനക്ഷതമുണ്ടാക്കുന്നവയുമായ കാര്യങ്ങളും പുറത്തുപറയാതിരിക്കാൻ അധികാരിക്കു ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരിക്കണം. തന്റെ മക്കളുടെ കുറവുകളും കുറവുകളും 'അമ്മ' മറ്റുള്ളവരെ പറഞ്ഞറിയിക്കുന്നത് ഭൂഷണമല്ല. അതുപോലെതന്നെ, 'മക്കളും' അമ്മയുടെ കുറവുകളും കുറവുകളും മറ്റുള്ളവരെ പറഞ്ഞറിയിക്കുന്നതും എഴുതിയറിയിക്കുന്നതും പോരായ്കയാണ്. സ്വന്തം സഭയിലോ ഭവനത്തിലോ ഉള്ള പ്രശ്നങ്ങളും വിഷമങ്ങളും മറ്റു സഭകളിലുള്ളവരോട്—അവർ സ്വന്തം സഹോദരിമാരായിരുന്നാൽപ്പോലും—പറയാതിരിക്കത്തക്ക നീതിയും സ്നേഹവും വിവേകവും അധികാരികളും അധീനരും ഒരുപോലെ പ്രദർശിപ്പിക്കണം.

തന്റെ അധികാരിയുടെ കുറവുകളും കുറവുകളും വിവേചനയും വിവേകവുംകൂടാതെ തന്റെ കൂടെയുള്ളവരെ പറഞ്ഞറിയിക്കുന്ന സന്യാസി, അവരിൽ അധികാരിയെക്കുറിച്ചു മുൻവിധിയും വിരോധവും വളർത്തി, കർത്താവിന്റെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകേണ്ട സ്നേഹവും ഐക്യവും നശിപ്പിക്കുവാൻ സംഭാവന ചെയ്യുകയാണെന്ന കാര്യവും നാം വിസ്മരിക്കരുത്. മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു നല്ലതു കാണാനും പറയാനും കഴിവില്ലാതെ, തെറ്റും കുറവുംമാത്രം കണ്ടും പറഞ്ഞും, അവരോടു പകയും വിരോധവും സൃഷ്ടിക്കുക വലിപ്പമില്ലാത്തതും സംസ്കാരമി

ല്ലാത്തതുമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണമത്രേ. 'Remember, forget: remember all that was good and true, forget all that was base and false'- എന്ന വാക്കുകളും ചിന്താർഹമാണ്. നമുക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത അധികാരികളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അവരിലുള്ള നന്മകളുടെ നേർക്കു കണ്ണടയ്ക്കാനും, തിന്മകളെ മുഴുപ്പിച്ചു കാട്ടാനുമുള്ളൊരു പ്രവണത നമ്മിലുണ്ടാകുമെന്ന കാര്യവും നാം മറക്കരുത്. മറ്റുള്ളവർ ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ നാം കേട്ടാൽ, നമ്മുടെ അബോധമനസ്സിൽ വിദ്വേഷത്തിന്റെയും വിരോധത്തിന്റെയും അംശങ്ങൾ പറ്റിപ്പിടിക്കും. അതിനനുസൃതമായി, സ്നേഹിക്കാനും അനുസരിക്കാനുമുള്ള നമ്മുടെ കഴിവു കുറഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യും.

അംഗങ്ങൾ സംതൃപ്തരായിരുന്നാലേ സമൂഹത്തിൽ സ്നേഹവും ഐക്യവും ഉണ്ടാകൂ. ഭക്ഷണം, ചികിത്സ, ഉറക്കം, വിശ്രമം, അവധി, സന്ദർശനം, കത്തിടപാടുകൾ, അനുവാദങ്ങൾ, യാത്ര, ഉപയോഗസാമഗ്രികൾ, പത്രമാസികകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ തുടങ്ങിയ, അംഗങ്ങളുടെ അനുദിനജീവിതത്തിലെ ആവശ്യങ്ങളെ, ഈ ആവശ്യങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കും വ്യക്തിപരമായി ഉണ്ടാകാവുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളെ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ (നട. 4:35), അധികാരി ഉദാരതയോടെ നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുത്തെങ്കിലേ, മേല്പറഞ്ഞ സംതൃപ്തിയുണ്ടാകൂ. (അധികാരിക്കു സാമാന്യമായ ആരോഗ്യമെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുക, ശരിയായി ഭരിക്കുന്നതിന് അത്യാവശ്യമായൊരു വ്യവസ്ഥയാണെന്ന കാര്യംകൂടി ആനുഷംഗികമായി ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ). ആവശ്യമുള്ളവർക്ക്, ആവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ, ആവശ്യമുള്ളത്ര അനുവാദങ്ങളും ഒഴിവുകളും നല്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അധികാരി യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ വർത്തിക്കണം. തങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളും ബന്

ധുമിത്രാദികളും ഭവനത്തിൽ വരുമ്പോൾ അവർക്കു ഹൃദ്യവും ഉദാരവുമായ സ്വീകരണം ലഭിക്കേണ്ടതും അധീനരുടെ സംതൃപ്തിക്കാവശ്യമാണ്. അതുപോലെതന്നെ, അധീനർ സ്വകുടുംബാംഗങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിലും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും നിയമത്തോടൊപ്പം, ഔചിത്യത്തിന്റെയും മാനുഷികവികാരത്തിന്റെയും വശങ്ങൾകൂടി (ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ മേലധികാരികളുടെ അനുവാദം വാങ്ങിക്കൊണ്ട്) അധികാരികൾ സമന്വയിപ്പിക്കണം.

കുമ്പസാരം, ആത്മനിയന്ത്രണം തുടങ്ങിയ ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ട സൗകര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അധികാരി അധീനർക്കു നല്കണം. തന്റെ സന്ന്യാസപരിശീലനത്തിൽ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുള്ളവളോ തനിക്കു കൂടുതൽ വിശ്വാസവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ളവളോ ആയൊരു സിസ്റ്ററുമായി തന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതിന് അധീനരിൽ ഒരാൾ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ, അധികാരി അതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സന്മനസ്സോടെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം. ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ട സൗകര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന അധീനരോട് അധികാരി നീരസത്തിന്റെയും സംശയത്തിന്റെയും രീതിയിൽ സംസാരിക്കുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. എന്നാൽ ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾക്കായി അധീനർക്കു നല്കപ്പെടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും, ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും മുമ്പിൽ കുറ്റമാകാത്ത വിധത്തിലും, മനുഷ്യർക്കു സംശയത്തിനും തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കും ഇടംകൊടുക്കാത്ത വിധത്തിലും, പരിശുദ്ധിയോടും വിവേകത്തോടും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുംകൂടി വിനിയോഗിക്കുന്നതിന് എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കണം. മേല്പറഞ്ഞ പരിശുദ്ധിയും ഉത്തരവാദിത്വവും ആത്മീയാവശ്യങ്ങളെപ്രതി നടത്തപ്പെടുന്ന സന്ദർശനങ്ങളിലും കത്തി

ടപാടുകളിലും പ്രത്യേകിച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും വേണം.

കീഴുള്ളവർക്കു തങ്ങളുടെ ആത്മസംസ്ഥിതി (state of conscience) അധികാരികളോടു വെളിപ്പെടുത്താൻ കടമില്ല. എന്നാൽ, യാതൊരു പ്രേരണയുംകൂടാതെ, സ്വമനസ്സാ, ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു തടസ്സമില്ല; അതു ചിലപ്പോൾ പ്രയോജനകരവുമാകാം (സന്യാസപരിശീലനകാലത്ത് യുവസന്യാസിനികൾ തങ്ങളുടെ ആത്മസംസ്ഥിതി ഗുരുനാഥയ്ക്ക്, സ്വതന്ത്രമായി, വെളിപ്പെടുത്തി മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കുക വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്). എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന അറിവ് അധികാരി യാതൊരു തരത്തിലും ഉപയോഗിക്കരുത്. അവയെ മേൽശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കുപോലും —വെളിപ്പെടുത്തിയ ആളുടെ സ്പഷ്ടമായ സമ്മതമില്ലാതെ—വെളിപ്പെടുത്താവുന്നതല്ല. ആത്മസംസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തിക്കിട്ടിയ അറിവു മാത്രമുള്ളപ്പോൾ, ആ അറിവിനെപ്രതി ബാഹ്യമായ യാതൊരു ശിക്ഷയും നടപടിയും അധികാരി ചെയ്യരുത്.

(iv) 'കീഴുള്ളവർ വഹിക്കുന്ന ജോലികളും നടത്തുന്ന കാര്യങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണവും കർത്തവ്യസുകവുമായ അനുസരണത്തോടെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കത്തക്ക സ്നേഹപൂർവ്വകമായ നേതൃത്വം അധികാരികൾ നല്കണം.' അധികാരി സമൂഹത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലികപ്രവർത്തനത്തിനു നേതൃത്വം നല്കേണ്ടയാളാണ്. ഓരോരുത്തനും സൃഷ്ടിപരവും വ്യക്തിപരവുമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചാലേ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സജീവങ്ങളാകൂ. ഇതിന് അധീനർക്കു വേണ്ടത്ര ഉത്തരവാദിത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നല്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. അധീനരിൽ വിശ്വസിച്ച്, അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച്, അവർക്കു വേണ്ടത്ര സ്വാതന്ത്ര്യവും സംരക്ഷണവും നല്കി, അവരെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏല്പിച്ചാലേ ഇതു നടക്കൂ. എല്ലാം

സ്വയം ചെയ്തിട്ടല്ല, മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചിട്ടത്രേ അധികാരി തന്റെ നേതൃത്വം പ്രകടമാക്കേണ്ടത്. ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, മനുഷ്യൻ വളരൂ. ഇതിന് അധികാരി അധീനരെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏല്പിക്കുകയും, ഏല്പിക്കപ്പെട്ട ജോലികൾ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ ചെയ്യത്തക്ക പരിശീലനവും സാഹചര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അവർക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും വേണം. നീന്തിക്കൊണ്ടേ നീന്തൽ പഠിക്കാനാവൂ. അതിനാൽ, ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവസരവും പരിശീലനവും സന്യാസശിക്ഷണത്തിന്റെ ആരംഭകാലംമുതല്ക്കേ യുവസന്യാസികൾക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക ആവശ്യമാണ്. തന്റെ കീഴിലുള്ളവരെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ള മനുഷ്യരായി വളർത്താൻ വശമുള്ള മനുഷ്യരായിരിക്കണം അധികാരികൾ. 'Praesis ut prosis'—'(മറ്റുള്ളവരെ) വളർത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയത്രേ നീ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നത്'—എന്നത്രേ വി. അഗസ്റ്റിനും ബെർനാർഡും അധികാരികളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നത്. ആൽവൃക്ഷത്തെപ്പോലെ, തന്റെ കീഴിലൊന്നും വളരാൻ അനുവദിക്കാതെ, തന്റെ കീഴിലുള്ളതിനെല്ലാം എന്നും തണലേകിമാത്രം നില്ക്കുന്ന അധികാരി നല്ല അധികാരിയല്ല.

എന്നാൽ പലപ്പോഴും നമ്മിൽ ചിലരെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏല്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയാസം അധികാരികളുടെ മനസ്സുകേടല്ല, ഏല്പിക്കപ്പെടുന്ന ജോലികൾ (പ്രത്യേകിച്ചും, ബാഹ്യലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജോലികൾ), അവയെ ഏല്പിച്ച അധികാരിക്കും സഭയ്ക്കും 'തലവേദന' സൃഷ്ടിക്കാത്തരീതിയിൽ, ഉത്തരവാദിത്വത്തോടും പക്വത (maturity, balance) യോടുംകൂടി ചെയ്തുതീർക്കുന്നതിനു വേണ്ട മാനസികവും വൈകാരികവും ആത്മീയവും സാ

ങ്കേതികവുമായ ഗുണങ്ങളും നമ്മിൽ ചിലരിലെങ്കിലും കാണാത്തതുകൂടിയാണെന്ന പരമാർത്ഥവും നാം വിസ്മരിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. അധികാരിക്ക് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും നമ്മെ പൂർണ്ണമായി ഏല്പിച്ചുതരാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ, ഏല്പിക്കപ്പെടുന്ന ജോലികളും തൃപ്തികരമായും സന്യാസമൂല്യങ്ങൾക്കു കോട്ടം വരുത്താതെയും, മറ്റുള്ളവർക്ക്— പ്രത്യേകിച്ച്, സഭയ്ക്കു പുറത്തുള്ളവർക്ക്—പരാതിക്കിടം നല്കാത്ത വിധത്തിലും, ജോലി ആവശ്യപ്പെടുന്ന സാങ്കേതിക പൂർണ്ണതയിലും നാം ചെയ്യുമെന്ന് അധികാരിക്ക് ഉറപ്പുവേണം. നമ്മുടെ ജീവിതംകൊണ്ടും പെരുമാറ്റംകൊണ്ടും പരിശീലനംകൊണ്ടും നാം വിശ്വാസയോഗ്യരാണെന്ന (dependable, reliable) ധാരണ നമുക്കു മറ്റുള്ളവരിൽ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ, അധികാരിക്കു മേല്പറഞ്ഞ ഉറപ്പുണ്ടാകൂ. നമുക്ക് ഉറപ്പു തോന്നാത്തവരെ നാം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഏല്പിക്കുമോ? ജോലി ചെയ്യാനുള്ള സാങ്കേതികമായ കഴിവും പരിശീലനവുമുണ്ട് എന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം മേല്പറഞ്ഞ ധാരണ മറ്റുള്ളവരിൽ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമാവില്ല. നമ്മുടെ സത്യസന്ധത, സന്യാസശിക്ഷണം (religious discipline), ആത്മീയവീക്ഷണം (spiritual vision), അധികാരവിധേയത്വം എന്നിവയിൽ മറ്റുള്ളവർക്കു സംശയം തോന്നുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും നാം കൊടുത്താൽ, നാം വിശ്വാസയോഗ്യരാണെന്ന ധാരണ മറ്റുള്ളവരിലുണ്ടാവുക പ്രയാസമായിത്തീരും. അതിനനുസരിച്ച്, നമ്മെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഏല്പിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരിയുടെ പ്രയാസവും വർദ്ധിക്കും.

കൗൺസിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സ്നേഹപൂർവ്വകമായ നേതൃത്വമത്രേ അധികാരികൾക്കു നല്കാനുള്ളത്. സമൂഹത്തിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളവും ഐക്യത്തിന്റെ ബന്ധവുമാണ്

(symbol of charity, bond of unity) അധികാരി. അ ധികാരി തന്റെ സമൂഹത്തിലുള്ളവരെയെല്ലാം ഒരു പോലെ സ്നേഹിക്കുകയും, എല്ലാവരോടും ഒരു പോലെ ബന്ധപ്പെടുകയും വേണം. സമൂഹത്തിൽ സ്നേഹക്കുറവും അനൈക്യവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന യാതൊന്നും, അധികാരിയുടെ പക്ഷപാതപരമായ പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് വർദ്ധിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. അധികാരി തന്റെ അധീനർക്കുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. തന്റെ കീഴിലുള്ള അ ധീനർക്കു ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുക എന്നതുമാത്ര മല്ല, അധികാരി അധീനർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അധീനർക്കുവേണ്ടി പ്രാർ ത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോഴത്രേ, ദൈവവും അധീനരും താനും തമ്മിൽ ഒന്നുചേരുന്നൊരു ബിന്ദുവിൽ അധികാരി ക്കു തന്നെത്തന്നെ നിറുത്തുവാൻ കഴിയുക. ആ ബി ന്ദുവിൽ നില്ക്കുന്ന അധികാരിക്കു മാത്രമേ, ദൈ വം തന്റെ മക്കളെല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ കാണു കയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തുപോലെ, തന്റെ അധീനരെല്ലാവരെയും ഒരുപോ ലെ കാണാനും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കാനും പറ്റൂ.

തന്റെ സമൂഹത്തെ ദൈവത്തോടും സഭയോടും ലോകത്തോടുമുള്ള ശുശ്രൂഷാപരമായ സ്നേഹത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചുനിറുത്തുന്നതിനുള്ള ശൃംഖലയത്രേ അധി കാരി. വ്രതവാഗ്ദാനംമൂലം തങ്ങളുടെ മാംസത്തി ന്റെ ഉള്ളായി, തങ്ങളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഏകമാ യ വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹമ. ത്രേ സന്യാസസമൂഹം. വചനത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ഒന്നിച്ചിരിപ്പ് നാം അനുഭവിക്കുന്നതും അവതരി പ്പിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥനയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച്, തി രുക്കർമ്മപരമായ പ്രാർത്ഥനയിലത്രേ. അവിടെ യാണല്ലോ ഒരേ 'വചന'ത്തോടു നാമെല്ലാവരും, ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരേ വചനംതന്നെ മൊഴിയു

ന്നത്. അവയവങ്ങളുടെ പലതായിരിക്കുന്ന വചനങ്ങളും ശിരസ്സിലും ശിരസ്സിലൂടെയും ഏകീകരിക്കപ്പെടുമ്പോഴത്രേ, അവ ഒരേ വചനമായിത്തീരുക. ആകയാൽ സമൂഹത്തിൽ ശിരസ്സിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന അധികാരി, സമൂഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിൽ തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടും മാതൃകകൊണ്ടും നേതൃത്വം നല്കിക്കൊണ്ട്, സമൂഹം മുഴുവനും ഒരുമിച്ച് ഒരേ വചനം മൊഴിഞ്ഞ്, ഒരേ 'വചന'ത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുകയും ഒന്നായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഭവം ഭവനത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കണം. വചനത്തിലുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ഈ ഒന്നിച്ചിരിപ്പ് ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടുമുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും വളരെ വലിയൊരു അനുഭവവും അവതരണവുമാണ്. ലോകവുമായി നാം ബാഹ്യമായി ബന്ധപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ ജോലിസ്ഥലങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര ശബ്ദവും ചലനവും ഊർജ്ജസ്വലതയുമൊക്കെ പ്രത്യക്ഷമാകണമെങ്കിലും, നമ്മുടെ താമസത്തിനായി പ്രത്യേകം തിരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെ, പ്രാർത്ഥനയുടെയും വിശുദ്ധവചനപഠനത്തിന്റെയും സങ്കേതങ്ങളായി കാക്കുവാൻ അധികാരികളും നിഷ്കർഷിക്കുകയും അധീനർ സൂക്ഷിക്കുകയുംവേണം. മൗനവും പുസ്തകങ്ങളുമില്ലാതെ, പ്രാർത്ഥനയും പഠനവും പരിചിന്തനവും സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളിൽ മൗനത്തിന്റെ മനോഹാരിതതളംകെട്ടിനില്ക്കാനും, വിശുദ്ധശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പുസ്തകങ്ങളും കഴിയുന്നത്ര ശേഖരിക്കാനും അവ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിക്കാനും എല്ലാവരും പ്രത്യേകിച്ച് അധികാരികളും, താത്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കണം. വിശുദ്ധശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ളവരെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഭവനത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ക്ലാസ്സുകളും ചർച്ചകളും നടത്തി, സഹോദരിമാരുടെ വിശുദ്ധശാസ്ത്രസംബന്ധവും സന്യാസജീവിതസംബന്ധവുമായ അറിവിനെ സമ

കാലികവും സമഗ്രവുമായി കാക്കുവാൻ അധികാരികൾക്കു ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരിക്കണം. ഏതദ്വിഷയകമായി മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന സെമിനാറുകളിലും ചർച്ചായോഗങ്ങളിലും കഴിയുന്നത്ര സഹോദരിമാരെ സംബന്ധിപ്പിക്കണം. തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെയും പഠനത്തിന്റെയും ഫലമായി അധീനർ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരവും സന്യാസജീവിതസംബന്ധവുമായ നിരീക്ഷണങ്ങളെയും നിദർശനങ്ങളെയും, മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി സംഭാവനകളാകത്തക്കവിധം, ലേഖനരൂപത്തിലോ പുസ്തകരൂപത്തിലോ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ അധികാരി അധീനരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. ദിവ്യബലി, യാമപ്രാർത്ഥന, തിരുക്കർമ്മപരമായ മറ്റു പ്രാർത്ഥനകൾ, സഭാനിയമപ്രകാരമുള്ള പൊതുപ്രാർത്ഥനകൾ എന്നിവയെല്ലാം അവയുടെ തിരുക്കർമ്മപരമായ പൂർണ്ണതയിലും ക്രമത്തിലും ഭംഗിയിലും നടത്തുവാൻ എല്ലാവരും യത്നിക്കുകയും സഹകരിക്കുകയും വേണം. തുടർച്ചയായി അനേകവർഷങ്ങൾ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു കഴിയുന്നവർക്ക്, അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, കുറച്ചുനാൾ പ്രാർത്ഥനയിലും പഠനത്തിലും കഴിയുന്നതിനുവേണ്ട സൗകര്യം അധികാരി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം.

തന്റെ സമൂഹത്തെ ദൈവത്തോടു മാത്രമല്ല, സഭയോടും ശുശ്രൂഷാപരമായ സ്നേഹത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്ന ശൃംഖലയത്രേ അധികാരി. തിരുസ്സഭയോടും തിരുസ്സഭാദ്ധ്യക്ഷനോടും സ്ഥലത്തെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനോടും ഇടവകാദ്ധ്യക്ഷനോടും വിധേയത്വത്തിന്റെയും ബഹുമാനത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും മനഃസ്ഥിതി അധികാരി പുലർത്തുകയും, തന്റെ അധീനരിൽ അതേ മനഃസ്ഥിതിതന്നെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ യത്നിക്കുകയും വേണം. തിരുസ്സഭയുടെയും രൂപ

തയുടെയും ഇടവകയുടെയും സംരംഭങ്ങളിലും ആവശ്യങ്ങളിലും പരസേവനപരമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും തന്റെ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ആളും അർത്ഥവും പ്രയത്നവും നല്കി സഹായിക്കുന്നതിൽ അധികാരി മുന്നിട്ടുനില്ക്കണം. കുമ്പസാരക്കാർ ധ്യാനഗുരുക്കന്മാർ തുടങ്ങി വിവിധനിലകളിൽ തങ്ങളോടിടപെടുന്ന വൈദികരോടും, യാത്രക്കാരും അതിഥികളുമായി തങ്ങളുടെകൂടെ താമസിക്കുന്ന മറ്റു സന്യാസസഭാംഗങ്ങളോടും സന്യാസോചിതമായ സഹോദര്യത്തോടും ഉദാരതയോടുംകൂടി വർത്തിക്കണം. മറ്റു സന്യാസസഭകളുടെ അധികാരികളോടും സമീപത്തുള്ള മറ്റു സന്യാസഭവനങ്ങളോടും ഹൃദ്യവും ഉദാരവുമായ ബന്ധം അധികാരി പുലർത്തണം. പല സന്യാസസഭകളും ഒരുമിച്ചു നടത്തുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ ഹൃദ്യതയും ഉദാരതയും പ്രത്യേകമായി പ്രകടിപ്പിക്കാൻ അധീനരും അധികാരികളും പ്രത്യേകമായ സൂക്ഷ്മം വയ്ക്കണം.

തിരുസ്സഭയോടെന്നപോലെ, സ്വന്തം സഭയോടുള്ള തന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ ബന്ധം വളർത്തുന്നതിലും അധികാരിക്കു നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിക്കാനുണ്ട്. തന്റെ സമൂഹം സ്വന്തം സഭയോടു സജീവമായും ക്രിയാത്മകമായും ബന്ധപ്പെടുന്ന രണ്ടു ബിന്ദുക്കളാണ് മേൽശ്രേഷ്ഠന്മാരും (Major Superiors) സഭയുടെ നിയമാവലി (Consiitutions) യും. അതിനാൽ അവ രണ്ടിനോടും തന്റെ സമൂഹത്തിനു സ്നേഹപൂർവ്വകവും വിശ്വസ്തവും അനുസരണസന്നദ്ധവുമായൊരു മനഃസ്ഥിതിയുണ്ടായിരിക്കുവാൻ അധികാരി പരിശ്രമിക്കണം. മേൽശ്രേഷ്ഠന്മാരോട് അധികാരി, അവരിൽനിന്ന് വ്യക്തിപരമായ ലാഭങ്ങളൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാതെന്നെ, സ്നേഹവും ബഹുമാനവും വിശ്വസ്തതയും വിധേയത്വവും നിറഞ്ഞ മനഃസ്ഥിതി പുലർത്തണം. അവരെപ്പറ്റി മതിപ്പുകുറയത്തക്കവണ്ണം അധീനരോടു സംസാരിക്ക

രുത്. മേൽശ്രേഷ്ഠന്മാരോടുണ്ടാകേണ്ട മേലു് പറഞ്ഞ മനഃസ്ഥിതി അധീനരിലും അധികാരി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം. അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും ആശയങ്ങളും അധികാരി യഥാസമയം വസ്തുനിഷ്ഠമായി സമൂഹത്തെ അറിയിക്കുകയും, തന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും പരിപാടികളും പരീക്ഷണങ്ങങ്ങളും മേൽശ്രേഷ്ഠന്മാരെ പൂർണ്ണമായി ധരിപ്പിക്കുകയും, അവരുടെ അറിവും അംഗീകാരവും വേണ്ട കാര്യങ്ങളിൽ അവ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുകയും വേണം.

കീഴുള്ളവർ മേലധികാരികളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിലോ, അവർ ഭവനത്തിൽ വരുമ്പോഴും അവരോടു് ആവശ്യമുള്ളത്ര സമയം സംസാരിക്കുന്നതിലോ, അവർക്കു് എഴുത്തെഴുതുന്നതിലോ അധികാരി യാതൊരു വിഷമവും പ്രദർശിപ്പിക്കരുത്. അങ്ങനെയുള്ളവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അധീനരെ സഹായിക്കുകയാണല്ലോ നല്ല അധികാരിയുടെ ധർമ്മം. അതിനു വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം—മേലധികാരികളുമായി സംസാരിക്കുന്നതും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം തന്നെയാണു്—അധീനർ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നതിൽ നല്ല അധികാരികളും സന്തോഷിക്കുകയേയുള്ളു.

സഭയുടെ ജനറൽഭവനം, പ്രൊവിൻഷ്യൽഭവനം, ഇതരപ്രൊവിൻസുകളും, പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും, നൊവിഷ്യേറ്റു്, സേവനകേന്ദ്രങ്ങളും, മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങളും എന്നിവയുടെയെല്ലാം പുരോഗതിയിൽ തന്റെ ഭവനത്തിനു യഥാർത്ഥമായ താത്പര്യവും ആകാംക്ഷയും ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്കവിധവും, അതിനുവേണ്ടി ആവശ്യമുള്ള ത്യാഗം വഹിക്കത്തക്കവിധവും, അധികാരി തന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്തയെയും മനസ്സിനേയും രൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വരണം. സഭയുടെ പൊതുവായ സന്തോഷങ്ങളിലും, ദുഃഖങ്ങളിലും, നേട്ടങ്ങളിലും പരാജയങ്ങളിലും, പ്രതീക്ഷകളിലും

പ്രോജക്റ്റുകളിലും സഭയോടൊത്തു ചിന്തിക്കുക്ക ഭാഗഭാഗിത്വബോധവും അധികാരി തന്നെ സമൂഹത്തിൽ വളർത്തിയെടുക്കണം. മറ്റു പ്രോവിൻസുകളിൽ നിന്നും ഭവനങ്ങളിൽനിന്നും വരുന്നവർക്ക്, തങ്ങളുടെ മഠം അവരുടെ സ്വന്തം ഭവനംതന്നെയാണെന്ന പ്രതീതി ഉളവാകുത്തക്കവിധം അധികാരിയും കൂടെയുള്ളവരും സ്നേഹമായും ഉദാരമായും പെരുമാറണം.

തന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവരെ പരസ്പരസ്നേഹത്തിലും ധാരണയിലും ബഹുമാനത്തിലും ഒരുമിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശൃംഖലയാണ് അധികാരി. പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും അഭിനന്ദിക്കാനും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും, ഭാരം വഹിക്കാനും, സഹായിക്കാനും ധൈര്യപ്പെടുത്താനും, ആശ്വസിപ്പിക്കാനും, ശുശ്രൂഷിക്കാനും ക്ഷമിക്കാനും, മറക്കാനും, സ്നാത്മക കൊടുക്കാനും, തെറ്റിദ്ധാരണകളുണ്ടാകുമ്പോൾ ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിച്ചു ധാരണയിലെത്താനും കൂടെയുള്ളവരുടെ സന്തോഷങ്ങളിലും ദുഃഖങ്ങളിലും ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കുചേരാനും അധികാരി തന്റെ അധീനരെ പ്രചോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം; ഇവയ്ക്കുള്ള മാതൃക സ്നേഹമുള്ള അമ്മയെപ്പോലെയും സഹോദരിയെപ്പോലെയും പ്രവർത്തിക്കുന്ന തന്റെ പ്രവർത്തികളിലൂടെ അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും വേണം. ഉല്ലാസം, പിക്നിക്, വിനോദങ്ങൾ, മദറിന്റെയും സഹോദരിമാരുടെയും തിരുനാളാഘോഷങ്ങൾ തുടങ്ങി സമൂഹജീവിതം കുടുംബപരമാക്കുന്നതിനുപയുക്തമായ 'കല'കൾക്കും അവയർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം നല്കണം. ഇവയ്ക്കെല്ലാമുപരി, എല്ലാവർക്കും ഹൃദയം തുറന്നു സംസാരിക്കാൻ അവസരമേകുന്ന 'ഡയലോഗും' പ്രായോഗികമാക്കണം (ഡയലോഗിനെക്കുറിച്ചുള്ള കൂടുതൽ വിവരണം 'സമൂഹജീവിത'ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബന്ധത്തിൽ നല്കുന്നതാണ്).

തന്റെ സമൂഹത്തെ ദൈവത്തോടും സഭയോടും മാത്രമല്ല, ലോകത്തോടും ശുശ്രൂഷാപരമായ സ്നേഹത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചുനിറുത്തുന്ന ശൃംഖലയാണ് അധികാരി. ഗവർമ്മെന്റിനോടും ബാഹ്യലോകത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ട തന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ ജോലികളിലും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളിലും നിയമം ആവശ്യപ്പെടുന്ന വ്യവസ്ഥകളും കൃത്യനിഷ്ഠയും സത്യസന്ധതയും പാലിക്കുവാൻ അധികാരികളും നിഷ്കർഷിക്കണം. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിനും ധാർമ്മികതയ്ക്കും എതിരില്ലാത്തവിധത്തിൽ സാമൂഹികരംഗത്ത് സേവനം ചെയ്യുന്ന സെക്കുലർ ഏജൻസികളും പൊതുജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ മറ്റു പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി അധികാരി (ആവശ്യമുള്ള അനുവാദങ്ങളോടെ) തന്റെ സമൂഹത്തെയും വേണ്ടത്ര സഹകരിപ്പിച്ച് പ്രവർത്തിപ്പിക്കണം. ഭവനത്തിനു ചുറ്റുപാടുമുള്ള ആളുകളോടും നമ്മുടെ സേവനം ലഭിക്കുന്ന കുട്ടികളും തുടങ്ങിയവരുടെ കുടുംബങ്ങളോടും ആവശ്യമുള്ള പരിചയവും ഹൃദ്യവും ഉദാരവുമായ ബന്ധങ്ങളും തന്റെ സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരിക്കുവാൻ അധികാരിക്കു ശ്രദ്ധവേണം. സഹോദരിമാരുടെ ബന്ധുമിത്രാദികളും, മഠത്തിന്റെ ഉപകാരികളും എന്നിവർക്കു സമൂഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും അവർ (ഭവനത്തിൽ വരുമ്പോഴും) ഹൃദ്യവും ഉദാരവുമായ സ്വീകരണവും ലഭിക്കണം. നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ഹോസ്റ്റൽ, അനാഥമന്ദിരം എന്നിവയിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കും നമ്മുടെ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ മാന്യതയും സ്നേഹത്തിന്റെ ഉദാരതയും പരിചരണത്തിന്റെ ഹൃദ്യതയും അനുഭവപ്പെടണം. ഭവനത്തിലെ ജോലിക്കാരോട് (പ്രത്യേകിച്ച് അനേകനാൾ നമുക്കു സേവനവും ശുശ്രൂഷയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരോട്) വേതനത്തിന്റെയും വിശ്രമത്തിന്റെയും ആത്മീയകാര്യങ്ങൾക്കുള്ള സമയസൗകര്യങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ നീതിയും ഉദാരതയും നാം പ്രദർശിപ്പിക്ക

ണം. ദരിദ്രരോടും കർത്താവിന്റെ കരുണയോടെ വർത്തിക്കണം.

(vi) 'സമൂഹത്തിന്റെയും തിരുസ്സഭയുടെയും നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ സംഭാവനകൾ നല്കുന്നതിന് അധികാരി അധീനരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. സമൂഹത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലികപ്രവർത്തനങ്ങളിലും സ്നേഹപൂർവ്വകമായ നേതൃത്വം നല്കേണ്ടയാളാണ് അധികാരി. സഭയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും നന്മയ്ക്കായി ഓരോരുത്തരുടെയും സർഗ്ഗശക്തികൾ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവിധം അധികാരി ജോലികൾ വിഭജിച്ചു കൊടുക്കണം. അപ്പസ്തോലികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വേണ്ട സാങ്കേതികപരിശീലനം സമ്പാദിക്കത്തക്ക സൗകര്യങ്ങളും തങ്ങളുടെ അറിവും പരിചയവും നവീനവും സമകാലികവുമായി കാക്കാൻവേണ്ട പ്രയോഗികസൗകര്യങ്ങളും അധീനർക്കു ലഭിക്കണം. പ്രവർത്തനങ്ങളെ ആത്മീയജീവിതത്തോടും സന്യാസവ്രതങ്ങളോടും സഭാനിയമങ്ങളോടും അധികാരികൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു സംവിധാനങ്ങളോടും പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനുള്ള കലയും കഴിവും അധീനരും സമ്പാദിക്കണം. പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അധീനർക്കുണ്ടാകുന്ന മാനുഷികവും ആത്മീയവുമായ പ്രയാസങ്ങളെ അവർ യഥാസമയം അധികാരികളെ അറിയിക്കുകയും അധികാരികൾ അവയെ അനുകമ്പാപൂർവ്വം പരിഗണിക്കുകയും വേണം. അധീനരുടെ ആരോഗ്യം, വിശ്രമം, മനസ്സമാധാനം, ആത്മീയവളർച്ച എന്നിവയിലെല്ലാം അധികാരിക്ക് ആത്മാർത്ഥമായ താത്പര്യമുണ്ടായിരിക്കണം. ജോലി ചെയ്തുതീർക്കാനുള്ള യന്ത്രങ്ങളായി മാത്രം അവരെ കണക്കാക്കിയാൽ പോരാ. ഒരേ ജോലിയിൽ ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ തമ്മിൽ ആത്മാർത്ഥമായ ഐക്യവും ധാരണയും, സഹകരണവും വളർ

ത്തിയെടുക്കത്തക്കവിധമായിരിക്കണം അധികാരിയുടെ സമീപനവും പെരുമാറ്റവും.

അധീനർക്കു തിരുസ്സഭയുടെയും സ്വന്തം സഭയുടെയും വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി പുതിയ പുതിയ ആശയങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുവാനും, പുതിയ പുതിയ സംരംഭങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും വ്യക്തിപരവും സൃഷ്ടിപരവുമായ രീതിയിൽ ചെയ്യുവാനും വേണ്ട പ്രോത്സാഹനവും സഹായവും അധികാരി, സമൂഹജീവിതത്തിനും മറ്റുള്ളവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കും വളർച്ചയ്ക്കും തടസ്സമാകാത്ത തരത്തിൽ, ഉദാരമനസ്സോടെ ചെയ്തുകൊടുക്കണം. കീഴുള്ളവരുടെ ചിന്താപരമായ സംഭാവനകൾ അധികാരികൾക്കും സമൂഹത്തിനും സംലഭ്യമാകുന്ന അതിപ്രധാനമായ അവസരങ്ങളാണ് ഭവനതലത്തിലും പ്രൊവിൻഷ്യൽതലത്തിലും ജനറൽതലത്തിലും നടക്കുന്ന സംഘങ്ങൾ. ഇങ്ങനെയുള്ള യോഗങ്ങളിൽ സംഘാംഗങ്ങളെല്ലാവർക്കും തുറന്നു സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കണം. അംഗങ്ങൾ തുറന്ന് അഭിപ്രായം പറയുന്നതിൽ ആരും—പ്രത്യേകിച്ച്, അധികാരികൾ—അമർഷം ഭാവിക്കരുത്. ഓരോരുത്തരും സ്വതന്ത്രമായി സംസാരിച്ച് തങ്ങളുടെ സംഭാവനകൾ സമൂഹത്തിനു നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ശിരസ്സിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന അധികാരി സന്തോഷിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ. എതിരഭിപ്രായങ്ങളുള്ളപ്പോൾ മാത്രമേ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും കാണാൻ നമുക്കു കഴിയുകയുള്ളുവെന്ന് എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. അതിനാൽ എതിരഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞുവെന്നതിന്റെ പേരിൽ, അവ പറഞ്ഞവരോട് അധികാരിയാകട്ടെ, അധീനരാകട്ടെ, യാതൊരുവിധ നീരസവും വിരോധവും സംഘത്തിൽവച്ചും സംഘത്തിനുശേഷവും പ്രദർശിപ്പിക്കരുത്. എന്നാൽ, സംഘത്തിൽ എല്ലാം സ്വതന്ത്രമായി തുറന്നുപറയുന്നതിന് എല്ലാവർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെങ്കിലും, പറയു

ന്ന രീതിയിലും കാര്യങ്ങളിലും പരസ്പരബഹുമാനത്തിന്റെയും ക്രൈസ്തവമായ പരസ്നേഹത്തിന്റെയും പൊതുനന്മയുടെയും നിയമങ്ങൾ എല്ലാവരും പാലിക്കണം. സംഘങ്ങളിൽ അധികാരികൾ അംഗങ്ങൾക്ക് അറിയുവാൻ അവകാശവും അറിയുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനവുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സമൂഹത്തെ അറിയിക്കാതെ മറച്ചുപിടിക്കുകയോ, വസ്തുനിഷ്ഠമല്ലാത്തരീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾ നോക്കാതെ ഭവനത്തിന്റെ, പ്രോവിൻസിന്റെ, സഭയുടെ, നന്മയ്ക്കായി നിസ്വാർത്ഥമായി സംഭാവന ചെയ്യുന്നതിന്— അവനവന്റെ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളും പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഉദാരതയോടെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിന്— എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കണം. സംഘത്തിന്റെ ന്യായമായി അവതരിക്കപ്പെടുന്ന പൊതുമനസ്സ് തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ ഇഷ്ടങ്ങൾക്കു വിരോധമാണെന്നു കാണുമ്പോൾ, ഭരണാധികാരികൾ തങ്ങളുടേതായ യാതൊരു സമ്മർദ്ദവും സ്വാധീനവും ചെലുത്താതെ, പൊതുമനസ്സിന് ഔദാര്യപൂർവ്വം വഴങ്ങണം. ധീരതയുടെയും ഹൃദയവിശാലതയുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും മനുഷ്യരായി അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രദർശിപ്പിക്കണം.

സന്യാസത്തിലെ അധികാരികൾക്കു തെറ്റാവരമില്ല. അതിനാൽ ദൈവതിരുമനസ്സ് അറിയാനുള്ള എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും അവർ വിനയപൂർവ്വം കൈക്കൊള്ളണം. ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ഏറ്റവും ഐക്യപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന ആത്മീയവീക്ഷണ (Spiritual vision) മാണ് ഇതിനു വേണ്ട ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം. അധികാരികളല്ല, എല്ലാം ചെയ്യാനുള്ളത്. നല്ല അധികാരി എല്ലാം സ്വന്തമായി ചെയ്യാതെ, മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുന്ന ആളായിരിക്കണം. അധികാരികൾ വളരെയേറെ ചെയ്തുകൂട്ടുന്ന ആളുകൾ മാത്രമാകാതെ, വളരെയേറെ പ്രാർ

ത്ഥിച്ചുകഴിയുന്ന ആളുകൾകൂടിയായിരിക്കണം. എങ്കിലേ, അവർക്ക് ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സു വ്യക്തമായി ദർശിച്ച്, അതു അധീനരെ കാട്ടി, ആ തിരുമനസ്സനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ അധീനരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കൂ. അതുപോലെ തന്നെ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞാനം, സാമൂഹികജ്ഞാനം, ഹൃദയത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും തുറവി, സംഭാഷണസന്നദ്ധത തുടങ്ങിയ മാനുഷികമാർഗ്ഗങ്ങളും അവർ സ്വീകരിക്കണം.

അങ്ങനെ, മനുഷ്യത്വത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശിരസ്സായ വചനം ഇന്ന് അധികാരിയുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ ശരീരമാകുന്ന സമൂഹത്തിലേക്കു സമാഗമിക്കുന്നു. ശിരസ്സായ വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനും നയിക്കപ്പെടുന്നതിനും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നതിനുംവേണ്ടി, അധീനർ തങ്ങളുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ അനുസരണംവഴി അധികാരിയുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ തങ്ങളിലേക്കു കനിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്യുന്നു. തത്ഫലമായി, പൂർണ്ണമായി വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുകയും നയിക്കപ്പെടുകയും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന മാംസം—വചനബദ്ധവും (Word—bound) വചനനിയന്ത്രിതവും(Word-directed)വചനോന്മുഖവും(Word-oriented) ആയ മാംസം—നമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അങ്ങനെ, മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ കിസ്തുവിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, ദിവ്യ കാരുണ്യത്തിൽ സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതുമായ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസത്തിൽ—വചനബദ്ധവും വചനനിയന്ത്രിതവും വചനോന്മുഖവുമായ മാംസത്തിൽ—നാമും പങ്കു ചേരുന്നു. വചനബദ്ധവും വചനനിയന്ത്രിതവും വചനോന്മുഖവുമായ മാംസം വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടും, നീക്കപ്പെട്ടും, വചനത്തോടൊപ്പവും വചനത്തിലൂടെയും പിതാവിലെത്തും—തീർച്ച. അങ്ങനെ നമ്മുടെ

മാംസം—നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളവയും[1]— വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെട്ട്, നയിക്കപ്പെട്ട്, നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട്, പിതാവിലെത്തുന്നതിന്റെ—രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ— അനുഭവമത്രെ സന്യാസഭരണവും അനുസരണവും നമുക്കു നല്കുന്നത്. ഈ അനുഭവം പ്രായോഗികമായി നമ്മിൽ ഉളവാക്കാൻവേണ്ട ആത്മീയവും മനഃശാസ്ത്രപരവും സാമൂഹികവും പ്രേഷിതപരവുമായ സമീപനത്തെയാണ് കൗൺസിൽ ഡിക്രിയിൽ സന്യാസഭരണത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന മേല്പറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്.

---

1. നമ്മുടെ മാംസം നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെയും നമുക്കുള്ളവയുടെയും (our Beingandour Having) പ്രതീകമാണല്ലോ.

ആറ്

പ്രേഷിതവൃത്തി

മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനം നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി, അതിന്റെ ഉള്ളായിപ്പകർന്നതുമൂലം നശിച്ചുപോകുന്ന നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്ക് അമർത്ത്യമായ ദിവ്യജീവൻ വാർന്നുവീണു. വചനം ഉള്ളായി, വചനത്താൽ നീക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യത്വം, ഇനിമേൽ, മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി വിഘടിക്കുന്ന പദാർത്ഥഗതിയിലല്ല, ജീവന്റെ ഉറവിടമായ പിതാവിലേയ്ക്കുയരുന്ന (യോഹ. 20:17) വചനഗതിയിലത്രേ നീങ്ങുന്നത്. മനുഷ്യത്വം മരണഗതിയിൽനിന്നു മാറ്റപ്പെട്ട്, വചനഗതിയിലൂടെ പിതാവിലെത്തി, രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമായി പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (നട. 2:32–34) എന്നതിന്റെ അടയാളവും അച്ചാരവുമാണ് യേശുവിന്റെ ഉയിർപ്പ്. ആദത്തിൽ മരണംകണ്ട നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ, അങ്ങനെ, യേശു പിതാവിനായി വീണ്ടും നേടി, രക്ഷിച്ചു.

നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ തന്നോടു ചേർത്ത്, തന്നിലൂടെ പിതാവിനു കാഴ്ചയായെത്തിച്ച്, രക്ഷിച്ച യേശുവിന്റെ പ്രവൃത്തി തിരുസ്സഭ ദിവ്യകാ

രുണ്യത്തിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പ് മണ്ണിലേയ്ക്കൊഴുകുമ്പോളും പ്രയത്നിച്ച് മണ്ണിൽനിന്ന് താൻ നേടിയെടുക്കുന്ന അപ്പത്തെ—തന്റെ മാംസത്തെ—സഭ സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു സമർപ്പിക്കുകമൂലം, വചനം സഭയുടെ മാംസമായ അപ്പത്തിന്റെ ഉള്ളും ജീവനുമായിത്തീരുന്നു. വചനം ഉള്ളായുള്ള സഭയുടെ മാംസം—പൂർണ്ണമായി വചനത്താൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാംസം—മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി വിഘടിക്കുന്ന പദാർത്ഥഗതിയിൽനിന്നുമാറി, വചനഗതിയിലൂടെ, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടാനുള്ള പുത്രന്റെ മാംസമായി—രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമായി—പരിണമിക്കുന്നു. തന്നിലേയ്ക്കിറങ്ങിവന്ന ദൈവവചനത്തിനു വസിക്കാനും, അതിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടാനും രക്ഷിക്കപ്പെടാനുമായി, വേദനയും യാതനയും സഹിച്ച് മനുഷ്യത്വം ഒരുക്കിക്കൊടുത്ത പ. കന്യകമറിയത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ തുടർച്ചതന്നെയാണിത്.

നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ മനുഷ്യാവതാരപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ രണ്ടു പരിമാണങ്ങളാണിവ. ലോകത്തെ, ക്രിസ്തുവിലെ മാംസത്തെപ്പോലെയും സഭയിലെ അപ്പത്തെപ്പോലെയും, വചനംകൊണ്ട് പ്രസരിതവും പ്രകാശിതവുമാക്കി, വചനഗതിയിൽ ചേർത്ത്, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടാനുള്ള, രക്ഷിതമായ മാംസമായി പരിണമിപ്പിക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ചുരുക്കം. അതിനായി, ലോകത്തിന്റെ ഉള്ളും ജീവനും യേശുവായിത്തീരത്തക്കവിധം, ലോകത്തെ യേശുവിനായി നേടി, യേശുവിനു സമർപ്പിക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ പ്രേഷിതയത്നം. ലോകത്തെ നശിപ്പിക്കാതെ, നേടി, പിതൃമുഖമായി നീങ്ങുന്ന വചനഗതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി, പിതാവിലെത്തിക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആദർശം, നാം സന്യാസവ്രതങ്ങളിലൂടെ യേശുവിനു ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആത്മസമർപ്പണത്തിന്റെ ആദർശത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ്. സന്യാസവ്രതങ്ങൾവഴി നമ്മെ മുഴുവനും–നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളവയും–പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു നാം സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഇതുമൂലം നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും ഉള്ളിൽ നിന്നു ഭരിക്കുന്ന, നീക്കുന്ന, നയിക്കുന്ന, ചാലകശക്തി വചനമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. വചനത്താൽ ചലിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മാംസം, ലോകത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽനിന്നു വിടർത്തപ്പെട്ട്, കർത്താവിന്റെ പ്രവാഹത്തിലത്രേ–മാംസത്തെ തന്നിൽ സംവഹിച്ചുകൊണ്ട് പിതാവിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്ന യേശുവിന്റെ പ്രവാഹത്തിലത്രേ–നിങ്ങുന്നത്. ഇവിടെ നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടൊരു പരമാർത്ഥമുണ്ട്: ഒരു മനുഷ്യനും ഒറ്റപ്പെട്ടൊരു ദ്വീപല്ല. ഓരോ മനുഷ്യനും വിശാലമായ ഈ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ചുരുക്കമായ ഓരോ പ്രപഞ്ചംതന്നെയാണ്. 'യൂറോപ്പിൽനിന്ന് ഒരു മൺകട്ട കടലിൽ അലിഞ്ഞുപോയാൽ, യൂറോപ്പ് അത്രയ്ക്കും ചെറുതാകുന്നതുപോലെ,' നമ്മിൽനിന്ന് ഒരു മനുഷ്യനെങ്കിലും കർത്താവിനായി നേടപ്പെടാതെപോയാൽ, കർത്താവിനർപ്പിതമായ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വം അത്രയ്ക്കും ചെറുതായിത്തീരും. അതിനാൽ, നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും പ്രതീകമായ മാംസത്തിന്റെ വചനത്തിനുള്ള വ്രതബദ്ധമായ അർപ്പണം സമ്പൂർണ്ണമാവുക, നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും ആകെത്തുകയായ ലോകംമുഴുവനും വചനത്തിനർപ്പിതമായി, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിലെത്തുമ്പോഴത്രേ. ഇതു സാദ്ധ്യമാകണമെങ്കിൽ, ലോകത്തെ മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി വിഘടിക്കുന്ന ഭൗതികതയുടെ പ്രവാഹത്തിൽനിന്നു മാറി, പിതൃസന്നിധിയിലേയ്ക്കൊഴുകുന്ന വചനധാരയിൽ ഉൾപ്പെ

ടുത്താൻ നമുക്കു കഴിയണം. വേറെ വാക്കിൽപറഞ്ഞാൽ, ലോകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും സഹനംകൊണ്ടും ശുശ്രൂഷകൊണ്ടും യേശുവിന്റെ കൃപയുടെ സ്പർശവും സ്നേഹത്തിന്റെ മാധുരിയും ലോകത്തെ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കണം, അവിടുത്തെ കൃപയുടെ സ്പർശവും സ്നേഹത്തിന്റെ മാധുരിയും നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും അനുഭവിച്ചറിയാൻ ഇടവന്നിട്ടുള്ള ലോകം, വചനത്തിന്റെ സ്വാധീനവലയത്തിലേയ്ക്കും ആകർഷണപരിധിയിലേയ്ക്കും താനെ വഴുതിവീണുകൊള്ളും. വചനം ഉള്ളായുള്ള നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും സഹനംകൊണ്ടും ശുശ്രൂഷകൊണ്ടും ഉണ്ടാകുന്ന കാന്തശക്തികൊണ്ട് സ്പർശിക്കപ്പെട്ടും ആകർഷിക്കപ്പെട്ടും വചനഗതിയിലേയ്ക്കു വഴുതിവീഴുന്ന ലോകം, വചനത്തിലൂടെ ആരോഹണംചെയ്ത് (യോഹ. 14:6) പിതാവിലെത്തും—തീർച്ച. ഇതത്രേ, ആത്യന്തികമായി, നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തികൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ട ഫലം.

ലോകം അതിനു സ്വതഃസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഭൗതികതയുടെ ഗതിയിലൂടെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ ഗതി, മരണത്തിൽ ചെന്നുമുട്ടി സ്വയം വിഘടിച്ചില്ലാതാകുന്ന പാദാർത്ഥികഗതിതന്നെയാണ്. ഭൗതികമായ പാദാർത്ഥികഗതിയിലൂടെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തെ, അതിനു സ്വതഃസിദ്ധമായ ഭൗതികതയിൽ നിന്നു വിടർത്തി, വചനത്തിൽ ലയിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ, അതിനെ ദൈവികതയിലേയ്ക്ക് ചലിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള മറ്റൊരു പ്രവാഹംതന്നെവേണം. ഈ പ്രവാഹം, പിതാവിൽനിന്നും നമ്മുടെ മാംസത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി, നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി നമ്മിൽ വസിച്ച്, നമ്മുടെ മാംസത്തെ തന്നിൽ സംവഹിച്ചുകൊണ്ട് പിതാവിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്ന പിതാവിന്റെ ഉള്ളും വചനവുമായ യേ

ശു തന്നെയാണ് (യോഹ.6:38–40; 1 പത്രോ. 3:22). ഈ പ്രവാഹത്തിൽ രണ്ടംശങ്ങളുണ്ട്: i) പദാർത്ഥത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്ന പ്രവാഹം (യോഹ. 6:33; എഫേ. 4:9). ലോകത്തെ തള്ളാതെ, സ്നേഹിച്ച് (യോഹ. 3:16 f) ലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി, മാംസം ധരിച്ച്, നമ്മോടുകൂടി കൂടാരമടിച്ചുപാർത്ത (യോഹ. 1:14) യേശുവിന്റെ അവരോഹണപ്രവാഹമാണത്, (ഫിലി. 2:5–8). ii) പദാർത്ഥത്തെ ഭൗതികതയുടെ ഗതിയിൽനിന്നു വിടർത്തി, തന്നിലൂടെപിതാവിലെത്തിച്ച്, രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനെയും ലോകത്തെയും പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു കാഴ്ചവച്ച യേശുവിന്റെ ആരോഹണപ്രവാഹം (യോഹ. 14:1–6; എഫേ. 2:4–7).

ഈ രണ്ടു പ്രവാഹങ്ങളും (യോഹ. 16:28) നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിലും കാണണം. കർത്താവിനെ പ്രതിയും കർത്താവിനുവേണ്ടിയും നമുക്കു പദാർത്ഥത്തിന്റെ–ലോകത്തിന്റെ–അടിത്തട്ടുവരെ ഇറങ്ങാൻ പറ്റണം. യേശുവിന്റെ അവതാരം, നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ പദാർത്ഥത്തിന്റെ–മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ–താഴ്മയിലേയ്ക്കുള്ള ഒരിറക്കമാണ് (ഫിലി. 2:7; എഫേ. 4:9). കർത്താവിനെപ്രതി എത്ര താഴ്ന്ന ജോലിയും–ജോലിയുടെ താഴ്ചയും വലുപ്പവുമൊക്കെ ലൗകികദൃഷ്ടികൊണ്ടു മാത്രം നോക്കുമ്പോഴാ നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളാണ്–നമുക്ക് വിശ്വാസത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ചെയ്യാനാവണം. താഴ്ന്നിറങ്ങി ഖനനംചെയ്യുന്നവനേ കൂടുതൽ വിശിഷ്ടമായ മുത്തുകളെ നേടാൻ പറ്റൂ. പദാർത്ഥത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്കു–സമൂഹത്തിലെ കൂടുതൽ ദരിദ്രവും വിനീതവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിലേയ്ക്കു–താഴ്ന്നിറങ്ങി നാം ജോലി ചെയ്യുന്നത്, അവയിലെ സമ്പന്നതകളെല്ലാം പുറത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്ന്, അവയെ, നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സമ്പന്നതകളെല്ലാം തന്നിൽ സംവഹിച്ച് പി

താവിലേയ്ക്കു കരേറിപ്പോകുന്ന വചനത്തിലേയ്ക്കു ന്യാസംചെയ്യാൻ, അഥവാ നിക്ഷേപിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ദരിദ്രരുടെയും അവശരുടെയും അജ്ഞരുടെയും ദ:ഖിതരുടെയും പക്കലേയ്ക്കു നാം ഇറങ്ങുന്നത്, അവർക്കു സമ്പത്തും ആരോഗ്യവും വിജ്ഞാനവും ആശ്വാസവും നല്കിക്കൊണ്ട്, അവരിലേയ്ക്കുള്ള യേശുവിന്റെ ആഗമം സാധ്യമാക്കാനും, അങ്ങനെ അവരെ യേശുവിനായി നേടാനുമാണ്. കർത്താവു പദാർത്ഥത്തിന്റെ അടിത്തട്ടുവരെ ഇറങ്ങിയിട്ടു ള്ളവനാകയാൽ, കർത്താവ് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴും, കർത്താവിനുവേണ്ടി നമുക്കും ഇറങ്ങാൻ മനസ്സില്ലാത്ത ഒരു മണ്ഡലവും ഉണ്ടാകരുത്.

യേശു പദാർത്ഥത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിട്ടുള്ളത് അതിനെ തന്നിലേയ്ക്കുയർത്തുവാനും (യോഹ. 12:32), അതിനെ തന്നോടു യോജിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണ്. നാമും ലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്നത്, ലോകത്തിൽ ലയിച്ച് ലൗകികരായിത്തീരുന്നതിനല്ല (കൊളൊ. 2:20; റോ. 12:2). കർത്താവിനെപ്പോലെ നാം പദാർത്ഥത്തെ—ലോകത്തെ—സ്വീകരിക്കണം; ലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിവരണം; രക്ഷിക്കത്തക്കവിധം ലോകത്തെ സ്നേഹിക്കണം (യോഹ. 1:14;3:16—17; 10:36;11:27;16:28;17:18;1 യോഹ. 4:9). പക്ഷേ, ലോകത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതും അതിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്നതും, ലോകത്തിന്റെ അരൂപി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടല്ല (യോഹ. 15:19;17:11—16); പ്രത്യുത, ലോകത്തെ നശിപ്പിക്കാതെ (യോഹ. 17:12) ദൈവം ലോകത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ സ്നേഹിച്ച് (യോഹ. 3:16—17), രക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം യേശുവിലൂടെ, പിതാവിലേയ്ക്കുയർത്തിക്കൊണ്ടാണ്. അതുകൊണ്ട്, ലൗകികതയ്ക്ക് അടിപ്പെടാതെ വേണം, നാം ലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. ദൈവത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടില്ലാതെ (യോഹ. 8:23;10:26—27), വിശ്വാസത്തിന്റെ അരൂപിയില്ലാതെ (2 കൊ

റി. 5:7), ലൗകികമായി മാത്രം കാര്യങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുന്ന രീതി—ഇതിന് materialism എന്നു പറയാം—നമ്മിലുണ്ടാവരുത്. വിശ്വാസത്തിന്റെ അരൂപിയിൽ കാര്യങ്ങളെ കാണുകയും, ചിന്തിക്കുകയും, പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ, ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച്, ലോകത്തിനടിപ്പെടാതെ, ലോകത്തെ രക്ഷിക്കത്തക്കവിധം നമുക്കു പ്രവർത്തിക്കാൻ പറ്റൂ (1 യോഹ. 5:4). യേശു നമ്മുടെയിടയിൽവന്ന്, വസിച്ച്, പ്രവർത്തിച്ച് കടന്നുപോയാലും വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ ആത്മീയവീക്ഷണം (metanoia, spiritual vision) ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യനു അവിടുത്തെ തിരിച്ചറിയാനും തിരിച്ചെടുക്കാനും കഴിയാതെപോകും. നമ്മുടെ ഇടയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന യേശുവിനെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള വ്യവസ്ഥയായി വി. സ്നാപകയോഹന്നാൻ പ്രസംഗിച്ചത് ഈ ആത്മീയ വീക്ഷണത്തെയത്രേ (മത്താ. 3:2). വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയോടുകൂടി നോക്കുന്നവനേ ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ 'ആഴമുള്ള കാര്യങ്ങൾ' കാണുവാൻ കഴിയൂ (1 കൊറി. 2:10—16). ലൗകികനായ മനുഷ്യൻ ലോകത്തിൽ ദൈവികമായവ കാണുന്നില്ല; ആത്മീയദൃഷ്ടിയുള്ളവൻ—യേശുവിന്റെ വീക്ഷണകോണുള്ളവൻ—അവ കാണുന്നു (1 കൊറി. 2:14—16).

പദാർത്ഥത്തെ—ലോകത്തെ—യേശുവാകുന്ന കേന്ദ്രത്തിലാണ്—നമ്മിലല്ല—നമുക്കു ലയിപ്പിക്കുവാനുള്ളത്. പിതാവിൽനിന്നു നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്ക്റങ്ങി, നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ തന്നിൽ സംവഹിച്ച് പിതാവിലേയ്ക്കു പ്രത്യാഗമിക്കുന്ന വചനമാകുന്ന വാതിലിലൂടെ പ്രവേശിക്കുന്നതുമാത്രമേ പിതാവിലേത്തൂ, രക്ഷിക്കപ്പെടൂ (യോഹ. 10:9). ലോകം മനുഷ്യന്റേതും മനുഷ്യൻ ക്രിസ്തുവിന്റേതും ക്രിസ്തു പിതാവിന്റേതുമാണ്. (1 കൊറി. 3:22—23). ഈ ആദർശമാണ് നമുക്കു

പ്രേഷിതവൃത്തിയിലൂടെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുള്ളത്. പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ലോകത്തെ—മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ—നാം ആകർഷിക്കുന്നതും നേടുന്നതും, അവയെ രക്ഷിക്കപ്പെടാനുള്ള പ്രാപഞ്ചികമാംസമായി വചനത്തിനു ന്യാസം ചെയ്യാനാണ്, അർപ്പിക്കാനാണ്. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ നാം പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ നേടുന്ന ലോകത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി നമ്മെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കരുത്. നമ്മെത്തന്നെ കേന്ദ്രമാക്കിയാൽ, നമ്മിൽനിന്നു മരണത്തിൽചെന്നുമുട്ടി വിഘടിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാനുഷികജീവനേ നാം നേടിയ ലോകത്തിലേയ്ക്കു പ്രസരിക്കൂ. അങ്ങനെയുള്ള ലോകം രക്ഷിതമാകില്ല. അതു കുറച്ചുനാൾകൂടി ജീവിച്ചാലും, അവസാനം മരണത്തിൽചെന്നുമുട്ടി വിഘടിക്കും. ആകയാൽ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ നാം നേടുന്ന ലോകത്തെ നമുക്കു രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ, നമ്മെ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ, കർത്താവിനെ കേന്ദ്രമാക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ (യോഹ. 3:30) പറ്റിയ വിധത്തിലാവണം നമ്മുടെ മനോഭാവങ്ങളെയും പ്രവൃത്തികളെയും രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടത്. സ്വന്തം സ്തുതിക്കും ലാഭത്തിനുംവേണ്ടി—ഈ തെറ്റിനെ individualism എന്നു വിളിക്കാം—സ്വാർത്ഥതയോടെ നാം പ്രവർത്തിച്ചാൽ, നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ക്രിസ്തു പ്രദർശിതനാവുകയില്ല. 'ഞാനല്ല, ക്രിസ്തു എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു' (ഗാല.2:20; ഫിലി. 1:21) എന്നെഴുതിയ പൗലോസിന്റെ മാനസികഭാവം നമ്മിലുണ്ടായാലേ യേശു കേന്ദ്രമായുള്ള പ്രവർത്തനം നടക്കൂ. അതിനാൽ യേശുവിലും അവിടുത്തെ അരൂപിയിലും നിഷ്ഠമായൊരു ജീവിതവും ആദ്ധ്യാത്മികതയും ഉള്ളവർക്കേ (റോമ. 8:9–11) ഫലപ്രദമായ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്താനൊക്കൂ. പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ യേശുവുമായി അടിയുറച്ച ആന്തരികൈക്യം നേടിയിട്ടുള്ളവർക്കേ ഇത്തരത്തിലുള്ള ജീവിതവും ആദ്ധ്യാത്മികതയുമുണ്ടാകൂ.

രക്ഷിക്കുന്നതിനായി1 ക്രിസ്തുവിനു നേടിക്കൊടുക്കുകയും മടക്കിക്കൊടുക്കുകയുമാണല്ലോ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിൽ നാം ചെയ്യുന്നത്. പദാർത്ഥത്തെ നേടാനും മടക്കിക്കൊടുക്കാനും നമുക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ, പദാർത്ഥം നമുക്കു വിധേയമാകണം, സംലഭ്യമാകണം. പദാർത്ഥത്തെ നാം അംഗീകരിക്കാതെയും സ്വീകരിക്കാതെയുമിരുന്നാൽ അത് നമുക്കു സംലഭ്യമാവില്ല. പദാർത്ഥം നിയമവിധേയമാണ്. ഓരോ പദാർത്ഥവും അതിനു സ്വാഭാവികമായുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചുമാത്രമേ വർത്തിക്കൂ. നാം വ്യക്തിപരമായി വിശുദ്ധരാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം കാര്യമായില്ല. ഓരോ പദാർത്ഥവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അവയെ നാം സമീപിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ, അവ നമുക്കു സ്വയം വഴങ്ങിത്തരികയുള്ളു, സംലഭ്യമാവുകയുള്ളു. അതിനാൽ, പദാർത്ഥത്തെ സ്വീകരിച്ച് കർത്താവിനു മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിലും, പദാർത്ഥത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന സമ്പന്നതകൾ പുറത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്ന് കർത്താവിനു ന്യാസം ചെയ്യുന്നതിലും പദാർത്ഥത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ നാം കാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനു കാര്യക്ഷമത അഥവാ efficiency എന്നു പറയാം. പദാർത്ഥത്തിനകത്തുള്ള സമ്പന്നതകൾ ക്രിസ്തുവിന് അർപ്പണം ചെയ്യത്തക്കവിധം പുറത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനുവേണ്ടി, കാര്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് ആവശ്യമുള്ള ശാസ്ത്രീയ–സാങ്കേതിക മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം നാം സ്വീകരിക്കണം. നാം പ്രവർത്തിക്കുന്ന

---

1 രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനായി കർത്താവിനു നാം നേടിക്കൊടുക്കേണ്ടവയായി ഈ ദൃശ്യലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യരുടെയും വസ്തുക്കളുടെയും സാധ്യതകളുടെയും ആകെത്തുകയാണ് ഇവിടെ 'പദാർത്ഥം' എന്ന പദംകൊണ്ട് സൂചിപ്പിപ്പിക്കുന്നത്.

രംഗങ്ങളിൽ ആവശ്യമുള്ള വൈദഗ്ധ്യവും പ്രാവീണ്യവും നാം സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം. ജോലിയുടെ ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ചുള്ള 'സ''പെഷലൈസേഷനും' നമുക്കുണ്ടായിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മുടെ ജോലികളിൽ എന്തുമാത്രം താത്പര്യികവും പ്രായോഗികവുമായ പ്രാവീണ്യം നമുക്കുണ്ടോ, അത്രയ്ക്കധികമായി നാം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മണ്ഡലങ്ങളുടെ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്കിറങ്ങാനും, കർത്താവിനായി കാര്യങ്ങൾ നേടാനും നമുക്കു കഴിയും. അതിനാൽ, ഓരോരുത്തരും തങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന രംഗങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള അറിവ് താത്പര്യികമായും പ്രായോഗികമായും സമഗ്രവും സമകാലികവുമായി കാക്കാൻ യത്നിക്കുകയും, അതിനാവശ്യമായ സൗകര്യങ്ങൾ അവർക്ക് അധികാരികൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും വേണം.

ലോകത്തോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനരീതി ആധുനികവും ശാസ്ത്രീയവും, അതേസമയം, ക്രിസ്തോന്മുഖവും ക്രിസ്തുധിഷ്ഠിതവുമായിരിക്കണം. എന്നാൽ, നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽവേണ്ട ആധുനികതയ്ക്കും ശാസ്ത്രീയതയ്ക്കും ആവശ്യമായി വരുന്ന പുതിയ പുതിയ സൗകര്യങ്ങളെയും സംവിധാനങ്ങളെയും, കർത്താവിനായി ലോകത്തെ നേടുന്നവിധം മറ്റുള്ളവർക്കായി ജോലിചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടിയല്ലാതെ, (ജോലിയോടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത) നമ്മുടെ തീർത്തും വ്യക്തിപരമായ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കാൻ നമുക്കു നിഷ്ഠരണം. നാം ക്രിസ്തുവിൽ പുതിയ ജീവൻ പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാൽ, ക്രിസ്തുധിഷ്ഠിതമായ നവീനത്വത്തിന്റെ മുദ്ര നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ ദൃശ്യമാകണം (എഫേ. 4: 22; കൊളോ. 3:10; റോമ. 6:4). ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനെയും ലോകത്തെയുമാണ് നമുക്കു കർത്താവിനുവേണ്ടി നേടാനുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്. അവന്റെ മനഃശാസ്ത്രം, സാ

മൂഹികശാസ്ത്രം, പ്രശ്നങ്ങൾ, ആശയങ്ങൾ, ആവശ്യങ്ങൾ, സാംസ്ക്കാരികപശ്ചാത്തലം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ ആരോഗ്യപരമായ നവീനത്വ (modernity) ത്തോടുകൂടിയ കാഴ്ചപ്പാടുതന്നെ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതു്. എല്ലാക്കാലങ്ങളിലൂടെയും സ്ഥലങ്ങളിലൂടെയും പിതാവിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നതിനായാണു്, യേശു ലോകാവസാനംവരെ നമ്മോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതു് (മത്താ. 28:20). അതു് എല്ലാ കാലങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലുമുള്ള മനുഷ്യർ, അതതു കാലങ്ങളിലെയും സ്ഥലങ്ങളിലെയും സമ്പന്നതകൾ നേടി, കർത്താവിനു നല്കി, അങ്ങനെ രൂപപ്പെടുന്ന സമ്പൂർണ്ണക്രിസ്തു–ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണശരീരം (എഫേ. 4:16; കൊളോ. 2:19)–പിതാവിനു സമർപ്പിതമാകുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് (1 കോറ. 3:23). നാം ജീവിക്കുന്ന കാലം, സ്ഥലം, നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്ക്കാരം, ആതു്മീയ സമ്പന്നത, ജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകത, വീക്ഷണരീതി, ആവശ്യങ്ങൾ തുടങ്ങി അനേകം കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി പഠിച്ചു്, അവയെല്ലാം ഏറ്റവും സമർത്ഥമായി കർത്താവിനു നേടിക്കൊടുക്കത്തക്കവിധം ത്യാഗത്തോടും കാഴ്ചയോടും കഴിവോടുംകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലാണു മേല്പറഞ്ഞ നവീനത്വവും കാര്യക്ഷമതയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

ആന്തരികമായും ഘടനാപരമായും വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നിരവധി 'വിരുദ്ധത'കൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നൊരു പ്രതിഭാസമാണെന്നുകാണാം. അതു്, പദാർത്ഥത്തിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ അവരോഹണമാണെങ്കിലും, പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു് പിതാവിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ആരോഹണവുമാണു്. പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ നാം, യേശുവിനോടൊപ്പം, ഈ ലോകത്തോടു ചേർന്നുനില്ക്കുന്നെങ്കിലും, യേശുവിനെപ്പോലെ, നാം നമ്മെത്തന്നെ ഈ ലോകത്തിന്റേതാക്കിത്തീർക്കാതെകാക്കുന്നു. 'ആരോ

ഹണം', 'അവരോഹണം', 'ലോകത്തെ സ്നേഹിച്ചു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നെങ്കിലും ലോകത്തിന്റേതല്ലാതിരിക്കുക'—ഇവയെല്ലാം പ്രത്യക്ഷമായ 'വിരുദ്ധത'കളാണല്ലോ. വിരുദ്ധതകളെ നേരിടാൻ വളർച്ച—പക്വത (maturity)— ആവശ്യമുണ്ട്. വളർച്ചയെത്താത്ത ശിശുവിന് എതിരെവരുന്ന ശക്തിയെയും, വളർച്ചയെത്താത്ത ചെടിക്ക് എതിരായൂതുന്ന കാറ്റിനെയും തടുക്കാനുള്ള കെല്പില്ലല്ലോ. അതിനാൽ, വിരുദ്ധതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ വിജയപൂർവ്വം ഏർപ്പെടാനും നല്ല മാനസിക പക്വത ആവശ്യമുണ്ട്. ലോകത്തിന്റേതാകാതെ, ലോകത്തിൽ കാലുകളൂന്നി നിന്ന്, യേശു ചെയ്തതുപോലെ, ലോകത്തെ സ്നേഹിച്ച്, ലോകത്തെ പിതാവിനും പിതാവിനെ ലോകത്തിനും കൊടുക്കത്തക്കവിധം പ്രവർത്തിക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുകയാണ് ഈ പക്വതയുടെ ഫലം. ഇതിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങളായി താഴെപ്പറയുന്നവയെ കണക്കാക്കാം.

(i) നിർണ്ണായകമായ ചിന്ത (decisive thinking): ശിശുവിന് 1—വളർച്ചയെത്താത്ത മനുഷ്യന്—നിർണ്ണായകമായ ചിന്തയില്ല. വളർച്ചയെത്താത്ത മനുഷ്യൻ നിമിഷത്തിന്റെ മനുഷ്യ(man of the moment)നത്രേ. അയാൾക്കു സ്ഥായിയായ തത്ത്വങ്ങളോ ചിന്തയോ പ്രമാണങ്ങളോ ഇല്ല. ഓരോ നിമിഷവും അയാൾക്കു തോന്നുന്ന ഇഷ്ടങ്ങളും ഇഷ്ടക്കേടുകളുമാണ് അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ. ചിന്തയും വിശ്വാസവുമല്ല, വികാരങ്ങളും ലാഭങ്ങളുമാണ് അയാളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ശക്തികൾ. എന്നാൽ, വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യൻ തന്റെ വ്യക്തി

---

1 മാനസികമായും ആത്മീയമായും വളർച്ചയെത്താത്ത മനുഷ്യന്റെ പ്രതീകമായിട്ടാണ് ഇവിടെ 'ശിശു' എന്ന സങ്കേതം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പരമായ ഇഷ്ടങ്ങളെയും ഇഷ്ടക്കേടുകളെയും, ലാഭങ്ങളെയും നഷ്ടങ്ങളെയും മാനദണ്ഡമാക്കാതെ, സ്ഥായിയായ ചില തത്ത്വങ്ങളെ മാനദണ്ഡമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളത്രേ. പ്രേഷിതവൃത്തിയെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, യേശുവിന്റെ തത്ത്വങ്ങളിലും സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലും അധിഷ്ഠിതമായ വീക്ഷണവും ചിന്തയുമത്രേ ഈ മാനദണ്ഡങ്ങൾ. 'എല്ലാം വിവേചിക്കുക; നല്ലതായിട്ടുള്ളതിനെ ഉറച്ചുപിടിക്കുക' (1 തിമോ, 5:21–22) എന്നു നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന വി. പൗലോസിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ. മാറ്റം വരാവുന്ന മൂല്യങ്ങളെ മാറ്റം വരാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത മൂല്യങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു കാണുകയും, മാറ്റം വരാത്തവയെ, ഏതെല്ലാം തരം അനുരൂപങ്ങളുണ്ടായാലും, ഉറച്ചുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ഇതു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ 'ഫാഷനോ', വാഗ്ദാനമോ നിരാകരണമോ ആവുകയില്ല, ഈ മനഃസ്ഥിതിയുള്ളപ്പോഴും നമ്മെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ശക്തിയും ചിന്തയും; യേശുവിന്റെ പഠനവും യേശുവിനോടുള്ള സ്നേഹവും ക്രിസ്തുവിനായി ലോകത്തെ നേടാനുള്ള നിഷ്ഠയുമായിരിക്കും അപ്പോഴും നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയും ചിന്തയും. യേശുവിന്റെ അരൂപിക്കൊണ്ട് പ്രചോദിതരായവർക്കു മാത്രമേ, ലോകത്തിൽ യേശുവിന്റേതായിരിക്കുവാൻ പറ്റൂ (റോമ. 8:9).

(ii) പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി വ്യക്തിപരമായ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത (A sense of personal responsibility for common good): ശിശുവിനു മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കും ആനന്ദത്തിനും വേണ്ടി ഉത്തരവാദിത്വമേറ്റെടുക്കാനും വേദനയനുഭവിക്കാനുമുള്ള കഴിവില്ല. എന്നാൽ വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യൻ മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കും ആനന്ദത്തിനും വേണ്ടി ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാനും

വേദനയനുഭവിക്കാനും കഴിവുള്ളവനാണ്. കർത്താവിന്റെ സഭയുടെ നന്മയ്ക്കും വളർച്ചയ്ക്കും വേണ്ടി ജോലി ചെയ്യുകയത്രേ പ്രേഷിതന്റെ ധർമ്മം (1 കോറ. 12:7,28). അങ്ങനെയുള്ള പ്രേഷിതൻ സ്വാർത്ഥമതിയാകരുത്. നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാ സ്വന്തം കാര്യംമറന്ന്, നമ്മെപ്രതി ദാസന്റെ രൂപം സ്വീകരിച്ച്, മരണത്തോളം, അതെ, കുരിശുമരണത്തോളം, നമ്മെ പരിചരിച്ചു രക്ഷിച്ച ദൈവമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള യേശുവിനെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിലൂടെ പരിചരിക്കുന്ന നാം 'നമ്മുടെ കാര്യം മാത്രം നോക്കാതെ, അയല്ക്കാരന്റെകാര്യവുംകൂടി നോക്കണം' (ഫിലി. 2:4). നാം നമ്മുടെ കാര്യംമാത്രം നോക്കാൻ പഠിച്ചാൽ പോരാ; നാം മാത്രം വളർന്നാലുംപോരാ. നാം സ്നേഹത്തിൽ പരസ്പരം ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരും (ഗാല. 5:13), കർത്താവു നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു പഠിപ്പിച്ച അതേ ആത്മദാനപരമായ (self-gift) സ്നേഹത്തോടെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നവരും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരും (യോഹ, 15:12f) ആയിരിക്കണം. സ്നേഹം, നമുക്കെന്തു കിട്ടുമെന്നോ നാം എത്രയ്ക്കു വളരുമെന്നോ ഉള്ള കാര്യത്തിൽ അമിതമായ വ്യഗ്രത കാട്ടാതെ (1 കോറ. 13:4), മറ്റുള്ളവർക്ക് എന്തു കിട്ടുമെന്നും, അവർ എത്രയ്ക്കു വളരുമെന്നും (1 കോറ. 8:1) ശ്രദ്ധിച്ച്, അതിനു വേണ്ടതൊക്കെ നിസ്വാർത്ഥതയോടെ ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ സന്യാസസഭയെ, നമ്മെ വളർത്തിയ മാതാവിനെപ്പോലെ നാം സ്നേഹിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും വേണം. 'സഭയിലെ സ്നേഹം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല, സഭയുടെ സൽപ്പേരിനു കളങ്കം വന്നാലും തരക്കേടില്ല, എനിക്കു ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വളരാനും പ്രശസ്തിയാർജ്ജിക്കാനും കഴിഞ്ഞാൽ മതി' എന്ന മനോഭാവം നമ്മിലുണ്ടാവരുത്. ഈ മനോഭാവമുള്ളവർ, തങ്ങളുടെ സ്വ

ന്തം വളർച്ചയുടെ കാര്യത്തിനപ്പുറം, മറ്റുള്ളവരുടെ വളർച്ചയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ശിശുക്കളായിരിക്കും. തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനകാലം കഴിഞ്ഞാലും, തങ്ങളുടെ സഭ, തങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ സമർത്ഥമായി തുടർന്നു ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള മാതാവായി നിലനില്ക്കത്തക്ക വിധം, വളർന്നു കാണണമെന്ന ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹം ഇവർക്കുണ്ടാവില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തം വളർച്ചയും പേരും തങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ഉറപ്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ലെന്നു കണ്ടുതുടങ്ങുമ്പോൾ, ഇക്കൂട്ടർ ഉന്മേഷമില്ലാത്ത, ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത, സഭയോടു സ്നേഹവും വിശ്വസ്തതയുമില്ലാത്ത, ഒരുതരം നാട്യത്തിന്റെ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങും. സഭയെ ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള പരിപാടികൾപോലും ഇവർ ചിലപ്പോൾ തനിയെ ആസൂത്രണം ചെയ്തെന്നിരിക്കും.

ഒരു സഭ ഇതിനുമുമ്പ് ഏറ്റെടുത്തിട്ടില്ലാത്ത പുതിയൊരു പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിലേക്ക് ആദ്യമായി കടന്നുവരുമ്പോൾ, ആ രംഗത്ത് ആദ്യം പ്രവർത്തിക്കാൻ വരുന്നവർക്ക്, ആരുടെയും കുറ്റംകൂടാതെതന്നെ, കുറെ പ്രയാസങ്ങൾ അനുഭവപ്പെടുക സാധാരണമാണ്. ഒരു വശത്ത്, പുതിയ രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള പരിശീലനം നേടി വന്നിരിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾക്ക്, തങ്ങളുടെ അറിവും കഴിവും ദൈവജനത്തിനു പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്, പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും പ്രവർത്തനരീതികളും ആവശ്യമായി വരാം. മറുവശത്ത്, അത്തരം പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും ഏർപ്പെടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലാത്ത സഭയിലെ ഭൂരിഭാഗം അംഗങ്ങൾക്കും, മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള പുതിയ രീതികളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പേരിൽ അനുവദിക്കുന്നതിനോടു വളരെ പെട്ടന്ന് തങ്ങ

ളെത്തന്നെ ഇണക്കിച്ചേർക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നും വരികയില്ല. പുതിയ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിൽ ആദ്യമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ വരുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇത്തരം ഘട്ടങ്ങൾ, യഥാർത്ഥത്തിൽ, പരീക്ഷാഘട്ടങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ, പലപ്പോഴും പ്രതിഷേധിക്കുന്നതിനും പിൻവാങ്ങുന്നതിനും അവർ ശക്തിയായി പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടും, ഉദാഹരണത്തിന്, സഭ പുതുതായി ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളൊരു പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻവേണ്ട അറിവും പരിശീലനവുംനേടി, അനേകം പ്രതീക്ഷകളോടെ പുതിയ പ്രവർത്തനരംഗത്തേക്കുവന്ന തന്റെ അറിവും കഴിവും ഏറ്റവും സമർത്ഥമായ രീതിയിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ ആവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉത്തരവാദിത്വവും തനിക്കു നല്കത്തക്ക പരിശീലനവും വിശാലതയും, തന്റെ സമൂഹത്തിന് ഇനിയും കൈവന്നിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നയുടനെ, 'എന്നാൽ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ രീതിപ്രകാരം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളുക; ഞാനിതാ മാറുന്നു, അഥവാ, പോകുന്നു' എന്നു പറയുന്ന സന്യാസി പ്രതിഷേധപരമായ പിൻമാറ്റത്തിന്റെ മന:സ്ഥിതിയത്രേ കാട്ടുന്നത്. അതിനെ ധീരതയായിട്ടും രക്തസാക്ഷിത്വമായിട്ടും മറ്റും സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. 'എനിക്കു വളരാനുള്ള വഴികൾ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ച രീതിയിൽ തുറന്നുകിട്ടാതായപ്പോൾ, എന്നെ വളർത്തിയതും ഞാൻ വളർത്തേണ്ടതുമായ സഭയോട് എനിക്കുണ്ടാകേണ്ട കടപ്പാടിനെ മറന്നുകൊണ്ടുപോലും, എന്റെ കാര്യം ഞാൻ നോക്കി' എന്നേ പലപ്പോഴും ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രതിഷേധപരമായ പിൻമാറ്റത്തിനർത്ഥമുള്ളു. എന്നെത്തന്നെ വളർത്താനല്ലാതെ, മറ്റുള്ളവരെ വളർത്താനുള്ള കഴിവ് എനിക്കില്ലെന്നുള്ളതിന്റെ പരോക്ഷമായൊരു ഏറ്റുപറച്ചിൽ കൂടിയായിരിക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള പെരുമാറ്റം.

ഞാൻ ജോലിയിൽനിന്നു പ്രതിഷേധപൂർവ്വം പിൻവാങ്ങിയതുകൊണ്ടോ, സഭയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടോ, ഒരുപക്ഷേ, ഞാൻ 'വളരു'മായിരിക്കും. എങ്കിലും, ഓരോരുത്തരും ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു പിൻമാറിയാൽ, തങ്ങളെ വളർത്തിയതും തങ്ങൾ വളർത്തേണ്ടതുമായ തങ്ങളുടെ സഭ, പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഏറ്റെടുക്കാനുള്ള പക്വതയിലെത്താതെ മുമ്പു നിന്നിരുന്നിടത്തുതന്നെ, വളർച്ചയറ്റു നില്ക്കുകയേയുള്ളു. പ്രതിഷേധവും പിൻവാങ്ങലുമല്ല, ഇവിടെ പ്രയോജനപ്പെടുക. സ്നേഹപൂർവ്വകമായ കൃഷ്ടമയും സംഭാഷണസന്നദ്ധമായ സമീപനവും, ധാരണാപൂർവ്വകമായ വിധേയത്വവും, ഉത്തരവാദിത്വപൂർവ്വകമായ പെരുമാറ്റവുമത്രേ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. അവ മൂലം നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള ആവശ്യമില്ലാത്ത ഭീതികളും തെറ്റിദ്ധാരണകളും അകറ്റാമെന്നു മാത്രമല്ല, പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും നമ്മെ ഏല്പിച്ചുതരാനുള്ള ധൈര്യവും ഉറപ്പും വീക്ഷണവും നമ്മുടെ അധികാരികളിലും കൂടെയുള്ളവരിലും—അവരിലൂടെ നമ്മുടെ സഭയിലും—പതുക്കെപ്പതുക്കെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാനും നമുക്കു സാധിക്കും. ഇതിൽ നാം വിജയംവരിക്കുന്ന തോതനുസരിച്ചായിരിക്കും, നാം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിജയകരമായി നടത്തുവാൻ കഴിവുണ്ടാകത്തക്കവിധം നമ്മുടെ സഭയെയും സഭാംഗങ്ങളെയും വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുക. അങ്ങനെ, സഭയോടുള്ള ധാരണാപൂർവ്വകവും സംഭാഷണസന്നദ്ധവും സ്നേഹം നിറഞ്ഞതുമായ പെരുമാറ്റംവഴി, നാം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും വിജയകരമായി നിർവ്വഹിക്കാൻവേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും നമുക്കനുവദിക്കത്തക്ക വളർച്ചയിലേക്കു സഭയെ എത്തിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല, നമ്മും

തുടങ്ങിവച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളെ, നമുക്കു ശേഷംവരുന്ന അനേകം സഭാംഗങ്ങൾക്ക്, അവരുടെ അറിവും കഴിവും ഉപയോഗിച്ച്, ദൈവജനത്തിനു സ്ഥായിയായ രീതിയിൽ പ്രയോജനം ലഭിക്കത്തക്കവിധം, മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിക്കത്തക്ക അന്തരീക്ഷവും പാരമ്പര്യവും സഭയിൽ സൃഷ്ടിക്കുവാനും അപ്പോഴും നമുക്കു കഴിയും. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ, സഭയ്ക്ക് നമ്മുടെ കാലശേഷവും, ദൈവജനത്തെ സമർത്ഥമായി ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള അമ്മയെപ്പോലെ, നിലനിന്നു വളരുവാൻ ഇടവരികയും ചെയ്യും.

ഏതായാലും, നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും സഭയിലെ സംവിധാനങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോവുക പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിഷമകരമായി അനുഭവപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ, പ്രതിഷേധ (protest) ത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയല്ല, ധാരണാപൂർവ്വകമായ സമീപന (persuasion) ത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയത്രേ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത്. എതിരിടൽ, നിസ്സഹകരിക്കൽ, പിൻവാങ്ങൽ, വിടവാങ്ങൽ, അധികാരികളെ മറികടന്നും അനാദരിച്ചും പ്രവർത്തിക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം പ്രതിഷേധപരമായ പ്രതികരണത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങളാണ്. ധാരണാപൂർവ്വകമായ സമീപനമുള്ളവരാവട്ടെ, സഭയിലെ രീതികളും നിശ്ചയങ്ങളും ആശയങ്ങളുമായി തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുക വിഷമകരമായി അനുഭവപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ, തങ്ങളുടെ പ്രയാസങ്ങളെ, സ്നേഹത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും പരസ്പരവിശ്വാസത്തിന്റെയും ചൈതന്യത്തിൽ, തുറന്ന മനസ്സോടെ ബന്ധപ്പെട്ട അധികാരികളോടും സഹപ്രവർത്തകരോടും സംഭാഷണവിഷയമാക്കി, 'ഡയലോഗിലൂടെ' പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങം കണ്ടെത്താൻ വേണ്ട സന്മനസ്സുള്ളവരായിരിക്കും. സ്നേഹത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കു

ള്ള സന്നദ്ധതയുടെയും ചൈതന്യത്തിൽ, വിനയത്തോടും വിധേയത്വത്തോടുംകൂടി അധീനരും അധികാരികളും തമ്മിൽ തുറന്നു സംസാരിക്കുമ്പോഴും പരസ്പരമുള്ള പ്രയാസങ്ങളെയും ആവശ്യങ്ങളെയും ഇരുകൂട്ടർക്കും കൂടുതൽ വ്യക്തമായിക്കാണാനും അംഗീകരിക്കാനും സാധിക്കും. തത്ഫലമായി, നാം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയത്തിന് ആവശ്യമായ തരത്തിലുള്ള പുതിയ രീതികളും പുതിയ പാരമ്പര്യങ്ങളും, സഭയോടും സഭാംഗങ്ങളോടുമുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിനും ബന്ധത്തിനും വിശ്വസ്തതയ്ക്കും കോട്ടംവരുത്താതെ, സഭാധികാരികളുടെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടിത്തന്നെ, നമുക്കു സഭയിൽ കരുപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരാനും സാധിക്കും.

സഭയോടുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോഴും, നാം വിസ്മരിക്കരുതാത്ത വേറൊരു പരമാർത്ഥംകൂടിയുണ്ട്. നാം എല്ലാവരും സഭയിൽ ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ, മറെറാരുതരത്തിൽ, വളർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാം വളർന്നുകഴിയുമ്പോഴും, നമ്മെ വളർത്തിയിട്ടുള്ളത് സഭയാണെന്നുള്ള വിചാരം നമുക്കില്ലാതെ പോകരുത്. എന്നു മാത്രമല്ല, നമ്മെപ്പോലെ സഭയിൽ വളരാമായിരുന്ന അനേകം പേർ, നമ്മെ വളർത്താൻവേണ്ടി, നമ്മെപ്പോലെ അവർക്കും ലഭിക്കാമായിരുന്ന അവസരങ്ങളും നമുക്കുവേണ്ടി സസന്തോഷം ഉപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് നാം വളർന്നിട്ടുള്ളത്. ആകയാൽ നാം വളർന്നുകഴിയുമ്പോഴും, അവരെ തള്ളിപ്പറയുന്നതോ അവരെക്കുറിച്ചു ലജ്ജിക്കുന്നതോ ആയൊരു മനഃസ്ഥിതി പുലർത്തുന്നുവെങ്കിൽ, അതു പരിതാപകരമായിരിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽ, നാം എത്രയൊക്കെ വളർന്നുവെന്ന് നമുക്കു തോന്നിയാലും, നമ്മുടെ സഭയോടും സഭാംഗങ്ങളോടും സ്നേഹവും ധാരണയും ഇല്ലാതാവുകയോ, അവ

രെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു കുറഞ്ഞുപോകുകയോ ചെയ്യരുത്. സഭയോടും സഭാംഗങ്ങളോടും സ്നേഹംനിറഞ്ഞതും വിശ്വസ്തത കാക്കുന്നതുമായ മനഃസ്ഥിതിയുമായി നമ്മുടെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കലയും കാഴ്ചയും നാം അഭ്യസിക്കുകയും പ്രായോഗികരംഗത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു സാരം.

(iii) ലൗകികവും ആത്മീയവുമായ മൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാവാത്മകവും സന്തുലിതവുമായ ധാരണ (A positive and well-balanced attitude regarding natural and spritual values): ശിശു പ്രായോഗികതയുടെ മനുഷ്യനാണ്. ഭക്ഷണം, വിനോദം, ഉറക്കം തുടങ്ങിയ പ്രായോഗികമൂല്യങ്ങളിലേ ശിശുവിനു താത്പര്യമുള്ളു; അവ ലഭിച്ചാൽ, ശിശുവിനു തൃപ്തിയുമായി. എന്നാൽ, വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യന്റെ നില അതല്ല. ഭക്ഷണം, ഉറക്കം തുടങ്ങിയ പ്രായോഗികനന്മകൾ ലഭിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം അവനു വളർച്ചയുടെയും സംതൃപ്തിയുടെയും അനുഭൂതിയും അനുഭവവുമുണ്ടാകില്ല. മേല്പറഞ്ഞ പ്രായോഗികമൂല്യങ്ങൾക്കുമീതെ, അവനു കൂടുതൽ ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിലും മേഖലകളിലും ജീവിക്കുവാനും വ്യാപരിക്കുവാനും ആവശ്യമുണ്ട്. ലോകം, പദാർത്ഥം, ലൈംഗികത, വിവാഹം, കല, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം, പുരോഗതി, തൊഴിൽ, സംസ്ക്കാരം, ചരിത്രം, തത്ത്വചിന്ത, സാമൂഹികത, അന്താരാഷ്ട്രീയത, ആത്മീയത, മിസ്റ്റിസം തുടങ്ങിയ മാനുഷികവും ആത്മീയവുമായ വിവിധ മൂല്യങ്ങളോട് ശരിയായ സമീപനവും അവയെപ്പറ്റി വേണ്ടത്ര അറിവും ഭാവാത്മകമായ വീക്ഷണവുമുള്ള മനുഷ്യനെ വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യനായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

പക്വമതിയായിരിക്കേണ്ട പ്രേഷിതന്റെ കാര്യത്തിലും മേല്പറഞ്ഞ തത്ത്വത്തിനപവാദമില്ല. മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള മൂല്യങ്ങളോടെല്ലാം ഭാവാത്മക (positive) മായ സമീപനം അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. അവയെല്ലാം തെറ്റാണെന്നോ, തനിക്കറിയാൻ ആവശ്യമില്ലാത്തവയാണെന്നോ കരുതിത്തള്ളാതെ, അവയിലെല്ലാമുള്ള സമ്പന്നതകളെ ക്രിസ്തീയമായ വീക്ഷണംകൊണ്ട് അപഗ്രഥിച്ചു കണ്ടെത്തി, അവയെ കർത്താവിനായി ന്യാസംചെയ്യാൻ അയാൾക്കു സാധിക്കണം. മേല്പറഞ്ഞ വിജ്ഞാനമേഖലകളിലെല്ലാം ഒരാൾക്ക് ഒരുപോലെ പ്രാവീണ്യമുണ്ടായിരിക്കുക എളുപ്പമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നിരിക്കിലും, ഇന്നത്തെ തത്ത്വചിന്ത (philosophy), ദൈവവിജ്ഞാനീയം (theology), ആദ്ധ്യാത്മവിജ്ഞാനീയം (spiritual theology), ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികസംസ്ക്കാരം (Indian spiritual heritage), മനഃശാസ്ത്രം (psychology), സന്ന്യാസമനഃശാസ്ത്രം (religious psychology), സാമൂഹികശാസ്ത്രം ociology ലൈംഗികവിജ്ഞാനീയം (sex education) തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ മൗലികവും സമകാലികവും കഴിയുന്നത്ര സമഗ്രവുമായ അറിവ് ഏതു രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രേഷിതനും—ഭവനത്തിനുള്ളിലെ ജോലികളും ചെയ്യുന്നവർപോലും—സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. തങ്ങളും ചെയ്യുന്ന ജോലികളെ ആത്മീയമായും വൈജ്ഞാനികമായും അപഗ്രഥിച്ച്, അവയുടെ ആന്തരാർത്ഥം തങ്ങളെത്തന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനും, തങ്ങളും ചെയ്യുന്ന ജോലികളിലൂടെ തങ്ങളിൽരൂപപ്പെടുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ(spirituality) പ്രത്യേകമായ രൂപഭാവങ്ങളെ മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന തരത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാനും സാധിക്കണമെങ്കിൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ മേഖലകളിലുള്ള അറിവുകളാകുന്ന കരുക്കൾ (tools) കൂടിയേ തീരൂ.

വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യൻ അനുഭവസമ്പത്തുള്ള (Wealth of experience) മനുഷ്യൻ കൂടിയായിരിക്കും. ഒരു രംഗത്തിൽ അനേകനാൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന കാരണംകൊണ്ടുമാത്രം അനുഭവസമ്പത്തുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഒരേ ജോലിതന്നെ തുടർച്ചയായി അനേകനാൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നേ പലപ്പോഴും ഇതിനർത്ഥമുണ്ടാകൂ. ഇതിന് അനുഭവസമ്പത്തെന്നല്ല, ആവർത്തനം (repetition) എന്നത്രേ പറയേണ്ടത്. ഒരാൾക്ക് അനുഭവസമ്പത്തുണ്ടെന്നു പറയാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ, താൻ പ്രവർത്തിച്ച രംഗത്ത് അഭിമുഖീഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ (data), അറിവും ഉൾക്കാഴ്ചയും (insight) യുമാകുന്ന കരുക്കൾകൊണ്ടപഗ്രഥിച്ച്, അവയെ മറ്റുള്ളവർക്കു കാഴ്ചയും പ്രചോദവവുമേകാൻ പോരുന്ന തരത്തിലുള്ള തത്ത്വങ്ങളായും ജീവിതദർശനങ്ങളായും അയാൾ പാകപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരാൾ അനേകനാൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തോ ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്തോ ഭവനത്തിനുള്ളിലെ അറിയപ്പെടാത്ത മറേതെങ്കിലും സേവനരംഗത്തോ പ്രവർത്തിച്ചു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അയാൾക്കു 'പ്രേഷിതപരമായ' അനുഭവസമ്പത്തുണ്ടെന്നു പറയാൻ വയ്യ. തങ്ങളുടെ ദീർഘനാളത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അഭിമുഖീഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള അനേകമനേകം ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ, ധ്യാനാത്മകമായ പ്രാർത്ഥനയിലും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിചിന്തനത്തിലും അപഗ്രഥിച്ച്, അവയുടെ ആത്മീയവും ക്രൈസ്തവവുമായ അർത്ഥങ്ങളെ കണ്ടെത്തി, അവയെ മറ്റുള്ളവർക്ക് ആത്മീയമായ ഉൾക്കാഴ്ചയും പ്രചോദനവും നല്കാൻപറ്റിയ പാകത്തിൽ, തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ 'സ്പിരിച്ച്വാലിറ്റി' (The Spirituality of Christian Action) യായി (ഉദാഹരണത്തിന് വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനത്തിന്റെ സ്പിരിച്ച്വാലിറ്റി, ആതുരശുശ്രൂഷയുടെ സ്പിരിച്ച്വാലിറ്റി, അജ്ഞാതസേവനത്തിന്റെ സ്പിരിച്ച്വാലി

റി എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ) സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെ മാത്രമേ, മേല്പറഞ്ഞ അർത്ഥത്തിൽ പ്രേഷിതപരമായ അനുഭവസമ്പത്തുള്ളവരായി കരുതാൻ പറ്റൂ. സേവനപരമായ കുറെ ജോലികളും ചെയ്തുതീർക്കുക എന്നതു മാത്രമല്ല, പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ തിരുസ്സഭ നമ്മിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. ക്രൈസ്തവ സേവനത്തിന്റെ വിവിധമേഖലകളിൽ നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുവഴി നമ്മിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടുന്ന ക്രൈസ്തവസംപരിച്ചാലിറിയുടെ വിവിധമുഖങ്ങളെ, ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനു പ്രസക്തമായ രൂപഭാവങ്ങളിൽ പാകപ്പെടുത്തി, ലോകത്തിനുള്ള സഭയുടെ സംഭാവനകളായി മനുഷ്യർക്കു സമർപ്പിക്കുവാൻകൂടി നമുക്കു കഴിയണം. എങ്കിലേ, പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ, സഭ നമ്മിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന കാര്യം പൂർണ്ണമായി നിറവേറുകയുള്ളു.

ദീർഘകാലാത്ത പ്രേഷിതവൃത്തിയിലൂടെ നാം നമ്മിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികതയെ മറ്റുള്ളവരിലേക്കു പകരുന്നതിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം നമ്മുടെ ജീവിതമാതൃകതന്നെയാണ്. പ്രേഷിതവൃത്തിയിലൂടെ നാം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവജ്ഞാനവും ആത്മീയവീക്ഷണവും ഉപയോഗിച്ചു മറ്റുള്ളവർക്ക്—പ്രത്യേകിച്ച്, നാം ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ നമ്മുടെ പിൻഗാമികളായി വരുന്നവർക്ക്—നാം നല്കുന്ന ആത്മീയമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും പ്രചോദനവുമാണ്. ഇതിനുള്ള മറെറാരു മാർഗ്ഗം. കൂടാതെ, വാസനയും കഴിവുമുള്ളവർ അനേകനാളത്തെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിലൂടെ തങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവജ്ഞാനത്തെയും ആത്മീയവീക്ഷണത്തെയും, അവയെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായി അപഗ്രഥിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുള്ള ആത്മീയഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും കവിതകളും പ്രാർത്ഥനകളും ആത്മ

കഥകളുമൊക്കെ രചിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരിലേക്കു പകരണം. അങ്ങനെ നാം ചെയ്യുന്ന നാനാതരത്തിലുള്ള പ്രേഷിതജോലികളുടെ തിയോളജിയേയും സംപിരിച്ചാലിറ്റിയെയും—നമ്മുടെ പ്രേഷിതജോലികളുടെ താത്വികവും ആത്മീയവുമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളെ—നമുക്കു സഭയിൽ നിലനിറുത്താനും വികസിപ്പിക്കുവാനും കഴിയും. എന്നാൽ, നമ്മുടെ അനുഭവജ്ഞാനത്തെയും ആത്മീയവീക്ഷണത്തെയും മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രസക്തവും സുഗ്രാഹ്യവുമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്, നാം ചെയ്യുന്ന ജോലിയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിനു പുറമെ, തത്ത്വചിന്ത, ദൈവശാസ്ത്രം, അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം, സാമൂഹികശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലുള്ള അറിവും, സാമാന്യരീതിയിൽ, ആവശ്യമായിവരും. ഇക്കാരണംകൊണ്ടുകൂടിയാണ്, പ്രേഷിതവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ—ഭവനത്തിനുള്ളിൽ 'അജ്ഞാതസേവനം' അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർപോലും—മേല്പറഞ്ഞ സങ്കേതങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ അറിവുനേടാൻ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് മേലേ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

(iv) വിമർശനങ്ങളിൽനിന്നും തടസ്സങ്ങളിൽനിന്നും ഫലമെടുക്കാനുള്ള കഴിവ് (Ability to profit from criticism and opposition): ശിശുവിന് എതിർപ്പുകളെയും വിമർശനങ്ങളെയും നേരിടാനുള്ള കഴിവില്ല. വിമർശനങ്ങളെയും തടസ്സങ്ങളെയും നേരിടാൻ വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യനേ പറ്റൂ. നാം ലോകത്തിനു ക്രിസ്തുവിലുള്ള പിതാവിന്റെ സ്നേഹം നല്കാനായി യത്നിക്കുന്നുവെങ്കിലും, നാം ലോകത്തിന്റേതല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ലോകത്തിന് എപ്പോഴും നമ്മെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചുവെന്നുവരില്ല (യോഹ. 15:18—19). നമ്മുടെ നല്ല പ്രവൃത്തികളെത്തന്നെ കുറെയൊക്കെ ലോകം സംശയിക്കുകയും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തേക്കും. അതു

നമ്മെ നഷ്ടധൈര്യരാക്കരുത്. തന്നെ അനുകരിക്കുന്നവർക്കു യേശു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഓഹരികൂടിയാണത് (യോഹ. 15:20).

എന്നാൽ ഇതുപോലെതന്നെ യഥാർത്ഥമായ മറെറാരു പരമാർത്ഥമുണ്ട്. നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും നാം നന്നായിക്കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും നമ്മെ സ്നേഹബുദ്ധ്യാ നമ്മുടെ തെറ്റുകളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഗുണദോഷിച്ചുപെന്നുവരും. അതു പലപ്പോഴും വിമർശനത്തിൻെറ രൂപത്തിലാകും. ഏതായാലും, അന്യരുടെ വിമർശനത്തിൽനിന്നും നിരാകരണത്തിൽനിന്നും ഫലമെടുക്കുവാൻ കഴിയുക (മത്താ. 5:11), ശരിയായ പക്വതയുടെ ഫലമാണ്. വിമർശനങ്ങൾക്കു നാംപ്രശാന്തചിത്തരായി അഭിമുഖീഭവിച്ചാൽ, അവ നമ്മുടെ തെറ്റുകളെപ്പറ്റി നമ്മെ ബോധവാന്മാരാക്കുകയും, കൂടുതൽ മെച്ചമായ വഴികളും നമ്മെ കാട്ടിത്തരുകയും ചെയ്യും. നമ്മെ വിമർശിക്കുന്നവരെല്ലാം നമ്മുടെ വിരോധികളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. വിമർശനംകേട്ടു പരിഭ്രമിക്കാതെ, വിമർശകർ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ കഴമ്പുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ച്, തിരുത്തേണ്ടവയുണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്തുവാനും, അർത്ഥമില്ലാത്തവയാണെങ്കിൽ, കാര്യമാക്കാതെ മറന്നുകളയുവാനും നാം ശ്രദ്ധിക്കണം.

നമ്മെ ശരിയായോ തെറ്റായോ എതിർക്കുന്നവരെയും, നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പ്രതിബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നവരെയും, നാം വളരുന്നത് ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെയും, നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടിയെന്നുവരും. അവർക്കും നാം പ്രശാന്തചിത്തരായി അഭിമുഖീഭവിക്കണം. അവരെ ഹൃദയംകൊണ്ടു വെറുക്കാതെ, സാമാന്യമര്യാദയുടെയും വ്യക്തിബഹുമാനത്തിൻെറയും നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അവരോടു നാം പെരുമാറുകയും സംസാരിക്കുകയുംവേണം. നമ്മുടെ നിലപാടു പ്രശാന്തമാ

യി അവർക്കു വിവരിച്ചുകൊടുക്കാവുന്നതാണ്. അവരെപ്പറ്റി മതിപ്പു കുറയത്തക്കവണ്ണം മറ്റുള്ളവരോടു സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ നാം പ്രത്യേകിച്ചു നിഷ്ഠയുള്ളവരായിരിക്കണം. ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നും നിലപാടിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ കാഴ്ചപ്പാടും നിലപാടും സ്വീകരിക്കാൻ മറ്റുള്ളവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്ന കാര്യം നാം വിസ്മരിക്കരുത്.

ജീവിതത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ നമുക്ക് ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാതെ, ഒരുതരം തടവുകാരെപ്പോലെ, കഴിയേണ്ടിവരും. അപ്പോഴും നാം അനിഷ്ടമായി പ്രതിഷേധിക്കാതെ, കർത്താവു പ്രവർത്തിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്ന സമയം മൗനമായും പ്രാർത്ഥനാനിരതമായും പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കണം. കർത്താവിനുവേണ്ടി വളരെയേറെ പ്രവർത്തിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്ന ചില അവസരങ്ങളിൽ ദൈവത്തിന്റെ അരൂപി തന്നെ പ്രവർത്തിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ, തടവുകാരനെപ്പോലെ ബന്ധിച്ചുനിറുത്തിയിരുന്ന അനുഭവം വി. പൗലോസിനു ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു (നട. 16:7–8; 20:22–23; 21:13; 2 തിമോ. 2:9).

(v) യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കാണാനും അംഗീകരിക്കാനും കഴിവും സന്നദ്ധതയുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യബോധം (Ability to face reality): കഥയുടെയും കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെയും ലോകത്തിൽ ശിശുവിനു തന്നെത്തന്നെ വ്യാപരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ, വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യനാകട്ടെ, വെറും സങ്കല്പലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവനല്ല. കളിയും കാര്യവും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ച്, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി കാണാനുള്ള കഴിവത്രേ വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണം. നാം

ആദർശലോകത്തിലല്ല ജീവിക്കുന്നത്, സങ്കല്പലോകത്തിലുമല്ല; അനേകം പരിമിതികളുള്ള, മനുഷ്യരുടേതായ, ഒരു യാഥാർത്ഥ്യലോകത്തിലാണ്. ആശയങ്ങളെത്രതന്നെ നല്ലവയായാലും, അവ സ്ഥലകാലബോധം കൂടാതെ പ്രായോഗികമാക്കിയാൽ, ആളുകൾക്ക് അവയെ അംഗീകരിക്കാനോ, അനുവർത്തിക്കാനോ പറ്റുകയില്ല. മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണുന്ന നല്ല കാര്യങ്ങളെ നമുക്കു സ്വീകരിക്കാം. എന്നാൽ, നമ്മുടെ നാടിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും സാംസ്കാരികവും മാനസികവും വൈകാരികവുമായ പ്രത്യേകതകൾക്കനുസരിച്ച് അവയെ അനുരൂപണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, പുതിയ ആശയങ്ങളെ— അവ എത്രതന്നെ ഉന്നതമായ ആശയങ്ങളായാലും—നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, അവ നാം നടപ്പിലാക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സമൂഹത്തെ, ഈ ആശയങ്ങളെ സ്വീകരിക്കത്തക്ക കാഴ്ചയും പ്രാവർത്തികമാക്കത്തക്ക കഴിവും ഉണ്ടാകത്തക്ക വിധം, ബുദ്ധിപരമായും മാനസികമായും പ്രായോഗികമായും ഉയർത്തണം. അതിനുള്ള യത്നം ചെയ്യാതെ, മുകളിൽ നിന്ന് ആശയങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു സമൂഹത്തെ നിർബ്ബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടു കാര്യമില്ല. ഒരു സമൂഹത്തിനും, അതിന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ മൗലികമായ മമതകൾക്ക് (fundamental cultural affinities) എതിരായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആശയങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന സത്യം നാം മറന്നുകളയരുത്. അതിനാലത്രേ, നമ്മുടെ ആശയങ്ങളെയും പ്രവർത്തനരീതികളെയും നാം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക മമതകൾക്കനുസരിച്ച് അനുരൂപണം ചെയ്യാനും, നാം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമൂല്യങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാതെ അവ ക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കത്തക്ക വിധം വളർത്തിയെടുക്കാനും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല, ഒരു സമൂഹത്തിൽ പലതരത്തിലുള്ള ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്,

മിതമായ വൈകാരിക പ്രതികരണത്തോടുകൂടിയ (temperate emotional reaction) പെരുമാറ്റമത്രേ, സാധാരണരീതിയിൽ, അഭിലഷണീയമായിട്ടുള്ളത്.

(vi) നിസ്വാർത്ഥത (Unselfishness): ശിശു—വളർച്ചയെത്താത്ത മനുഷ്യൻ—സ്വാർത്ഥതയുടെ പ്രതീകമാണ്. ശിശു മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയല്ല, മറ്റുള്ളവർ ശിശുവിനുവേണ്ടിയത്രേ ഭാരംവഹിക്കുക. എന്നാൽ, വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യനാകട്ടെ, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഭാരംവഹിക്കാനും വേദനയനുഭവിക്കാനും കഴിവുള്ളവനായിരിക്കും. പക്വമതിയായ പ്രേഷിതൻ, അതിനാൽ, നിസ്വാർത്ഥതയുള്ളവനും കൂടിയായിരിക്കണം. സ്വാർത്ഥോദ്ദേശ്യംകൂടാതെ, 'എനിക്കെന്തു ലഭിക്കും' എന്ന പരിഗണനയില്ലാതെ, മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുക വളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണമാണ്. കർത്താവു നമ്മെ അങ്ങനെയാണു സേവിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും (യോഹ. 13:12—16) ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. സ്വാർത്ഥതയ്ക്കുവേണ്ടി എത്ര നല്ല കാര്യങ്ങളായാലും ചെയ്യുക, കർത്താവിന്റെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ലക്ഷണമല്ല (1 കോറ. 2:1—2). നാം എത്ര കഴിവുള്ളവരായാലും, നിസ്വാർത്ഥമതികളാണെന്ന് ആളുകൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാലേ, അവർ നമ്മെ അംഗീകരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യൂ. ആളുകളുടെ ന്യായമായ അംഗീകരണവും സ്വീകരണവും കൂടാതെ, നമുക്ക് അവർക്കു കാര്യമായ നന്മയൊന്നും ചെയ്യുവാൻ പറ്റുകയില്ല. നമ്മുടെ വിനയമില്ലായ്മ, അഹങ്കാരം, സേവനസന്നദ്ധതയില്ലായ്മ തുടങ്ങിയ കുറവുകൾമൂലം ആളുകൾ നമ്മെ സ്വീകരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യാതെ വന്നാൽ, നമ്മുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിന്റെ വിജയത്തിനുള്ള തടസ്സങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നമുക്കുതന്നെയായിരിക്കും. ആദ്യമായി നമ്മിലെ 'വ്യക്തി' മറ്റുള്ളവർക്കു സ്വീകാ

ര്യനായിരിക്കണം (മത്താ. 7:4). എങ്കിലേ, നാം പറയുന്ന ആശയങ്ങളും അവർക്കു സ്വീകാര്യമാവൂ. പറയുന്ന കാര്യം, രീതി, ചൈതന്യം തുടങ്ങി നിസ്സാരങ്ങളെന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന അനേകം കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കായ്കമൂലം, കഴിവുള്ള അനേകമാളുകളും മറ്റുള്ളവർക്ക് അസ്വീകാര്യന്മാരായോ മറ്റുള്ളവരിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനംചെലുത്താൻ കഴിവില്ലാത്തവരായോ ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മിലെ വ്യക്തിയെ മറ്റുള്ളവർക്കു സ്വീകാര്യനാക്കുന്നതിനുള്ള യത്നംചെയ്യാതെ നമ്മുടെ ആശയങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ അടിച്ചേല്പിക്കാനാണു നാം പലപ്പോഴും പരിശ്രമിക്കാറ്. ഇതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ല.

* * *

നമ്മുടെ പ്രേഷിതജോലികളുടെ വിജയത്തിനാവശ്യമായ ആത്മീയവും മാനസികവും സാമൂഹികവും വ്യക്തിപരവുമായ ചില ഗുണവിശേഷങ്ങളെ മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചത്. സമർത്ഥമായ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിന് ഈ ഗുണങ്ങളൊക്കെ ആവശ്യമാണെങ്കിലും, നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തി കർത്താവിന്റെ പ്രവൃത്തിയും നേട്ടവുമാണെന്ന കാര്യം നാം മറക്കരുത്. നാം കോട്ട കെട്ടിയാലും, കാക്കേണ്ടതു കർത്താവാണ് (സങ്കീ. 127:1–2); നാം നട്ടാലും നനച്ചാലും ഫലം തരേണ്ടതു അവിടുന്നുതന്നെ (1 കോറ. 3:6). നമ്മുടെ മാനുഷികതയെ, അതിന്റെ സാർവ്വലൗകികമായ പൂർണ്ണതയിൽ, രക്ഷിതമായ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തെത്തിച്ചു കാഴ്ചയണയ്ക്കാൻ സാധിക്കുകയാണല്ലോ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ലക്ഷ്യം. കർത്താവത്രേ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നുള്ള ആദ്യബലിയായി (1കോറ. 15:20; കൊളോ. 1:18; വെളി. 1:15), തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ ഉത്ഥാനംചെയ്യിച്ച്, രക്ഷിതമാക്കി, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് കാണിക്കയായി വച്ചി

ട്ടുള്ളത്. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ സഭ അർപ്പിക്കുന്ന, സഭയുടെ ശരീരമായ അപ്പത്തെ, തന്റെ ശരീരമായിപ്പകർത്തി എന്നും, ലോകാവസാനത്തോളം, പിതാവിനു കാഴ്ചയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും കർത്താവുതന്നെ. കർത്താവിന്റെ ശരീരമായിപ്പകർത്തപ്പെട്ട്, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമായി കാഴ്ച വയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനായി പദാർത്ഥം—മാനുഷികത—ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുന്നത് സഭയും, അങ്ങനെ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കപ്പെടുന്ന പദാത്ഥത്തെ (മാനുഷികതയെ) തന്റെ ശരീരമാക്കി—രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമാക്കി—പുകർത്തി, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമായി കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത് യേശുവുമാണ്.

ആകയാൽ, പ്രേഷിതവൃത്തി—നമ്മുടെ മാനുഷികതയെ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമായി പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തെത്തിച്ച് കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന പ്രവൃത്തി—മൗലികമായി, സഭയിലുള്ള യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനമത്രെ. തന്മൂലം നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയും—അതിന്റെ രൂപവും രീതിയും ഏതുതരത്തിലായിരുന്നാലും—സഭയിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ മാംസമായിത്തീർന്ന്, യേശുവിനാൽ പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനായി സഭ, താൻ ആയിരിക്കുന്നതിന്റെയും താൻ ജോലി ചെയ്തു നേടിയിരിക്കുന്നതിന്റെയും ആകത്തുകയായ അപ്പത്തെ വചനത്തിനർപ്പിക്കുന്ന അർപ്പണത്തിലുള്ള നമ്മുടെ പങ്കുചേരലായിരിക്കണം. തന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന യേശുവിനുള്ള സഭയുടെ ഈ അർപ്പണം മൂലം സഭയിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ ഫലം, സഭയിലുള്ള യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമത്രെ. സഭ സ്നേഹപൂർവ്വം സമർപ്പിക്കുന്ന അപ്പത്തെ—സഭയുടെ മാംസത്തെ—യേശു സ്നേഹിച്ച്, ആ മാംസത്തിനു തന്നെത്തന്നെ നല്കി (എഫേ. 5:25), അതിൽ സന്നിഹിതനായി, അതിനെ തന്റേതാക്കി, അവിടുന്ന് അ

തിനെ രക്ഷിക്കുന്നു. സഭയിലുള്ള യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ—സഭയുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി ക്രിസ്തുവാഴുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ—സജീവമായ പ്രദർശനമത്രേ ദിവ്യകാരുണ്യം. സഭ, തന്റെ മാംസമായ അപ്പത്തിൽ യേശുവിനെ സംവഹിച്ചുകൊണ്ട്, തന്നിലുള്ള യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിനു നിരന്തരമായി ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭയാണ്. അതിനാൽ, യേശുവിനുള്ള സഭയുടെ അർപ്പണത്തിൽ പങ്കുചേരുന്ന പ്രഘോഷിതനും, സഭയെപ്പോലെ, തന്നിൽ യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ (Christian Witness to Christ) സാധിക്കണം..കർത്താവിനുണ്ടായിരുന്ന അതേ പിതൃഭക്തിയും മനുഷ്യസ്നേഹവും ജീവിതനൈർമ്മല്യവും നമ്മുടെ ചിന്തയിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുകമൂലം, 'ഈ മനുഷ്യനിൽ കർത്താവുണ്ട്'; കർത്താവു കൂടെയുള്ള മനുഷ്യനേ ഇത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കാനും സംസാരിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും കഴിയൂ' എന്നു നമ്മോടിടപെടുന്ന മനുഷ്യർ നമ്മെക്കുറിച്ചു കരുതാൻ പ്രചോദിപ്പിക്കപ്പെടണം. അപ്പോഴേ നാം യേശുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന ബിന്ദുവിലെത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഉറച്ചിരിക്കാൻ പറ്റൂ.

നമ്മുടെ ജീവിതം എത്രകണ്ട് മാതൃകാപരമായിരിക്കുന്നുവോ, അത്രയും ഫലപ്രദമായി യേശുവിന്റെ നമ്മിലുള്ള സാന്നിദ്ധ്യത്തിനു നമുക്കു സാക്ഷ്യംവഹിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ആത്മാർത്ഥതയെയാണു മറേതിനെക്കാളും വിലമതിക്കുന്നത്, യേശുവിന്റെ ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ ജീവിതത്തെയും അവിടുത്തെ സ്വയാർപ്പണത്തെയും സന്യാസത്തിലൂടെയും സേവനത്തിലൂടെയും തുടരുന്നു എന്നു ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രഘോഷിക്കുന്ന ഒരുവൻ, അതേരീതിയിൽ ജീവിച്ചുകാണാത്തപക്ഷം, ഒരു കപടഭക്തനായി എണ്ണപ്പെടും. വാക്കുകളേ

ക്ക് അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നത് ശ്രോതാക്കൾ നേരിൽ ദർശിക്കുന്ന വസ്തുതകളുമായി അവയ്ക്കുള്ള ബന്ധംവഴിയാണ്. ദർശനം, പ്രത്യക്ഷം തുടങ്ങിയവയെ സത്യത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളായി കരുതുന്നവരത്രേ ഭാരതീയർ. നാം പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി ദർശിക്കാൻ സാധിച്ചാലേ, അവ സത്യമാണെന്നു ഭാരതീയമനസ്സിന് ഉറപ്പുവരൂ. നമ്മൾ നല്ല പ്രസംഗകരും, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകരും സാമൂഹികപ്രവർത്തകരും മറ്റുമായിത്തീരുന്നതിനുമുമ്പ്, നമ്മിൽനിന്നു പരിശുദ്ധമായൊരു ജീവിതമുണ്ട്, ജനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. ജീവിതവിശുദ്ധിയും ഈശ്വരൈക്യവുമുള്ള മഹാത്മാക്കളുടെ ദർശനം കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടും സംസർഗ്ഗം സിദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുംമാത്രം—ഇതിനു ഭാരതീയർ 'മഹത്സംഗം' എന്നാണു പറയുക—മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിലേയ്ക്കടുക്കുന്നുവെന്നാണ് ഭാരതീയരുടെ ബോദ്ധ്യം. ഇരുളിൽ തപ്പിത്തടയുന്നവർക്ക്, നമ്മുടെ കർത്താവ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവണ്ണം, ഒരു മാർഗ്ഗദീപമായിരിക്കണം നമ്മുടെ ജീവിതം. നമ്മുടെ ജീവിതമാതൃകകൊണ്ടും പരിശുദ്ധികൊണ്ടും നമ്മോടിടപെടുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ യേശുവിനെയും അവിടുത്തെ പിതാവിനെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധമുണർത്തി, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്പർശം ഉളവാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഈ പ്രേഷിതവൃത്തിക്ക് 'സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടുള്ള പ്രേഷിതത്വം' (The Apostolate of Presence) എന്നു പറയുന്നു.

തന്റെ ആത്മമണവാളനായി തന്നിൽ വസിക്കുന്ന ദിവ്യവചനത്താൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട് രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനായി തന്റെ പദാർത്ഥത്തെ—മാംസത്തെ—നിരന്തരമായി വചനത്തോടു ചേർത്തുവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കന്യകയാണ് സഭ. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ

സഭ തന്റെ മാംസത്തെ—തന്നെത്തന്നെ—നിരന്തരമായി വചനത്തോടു ചേർത്തു കാത്ത്, തന്നെ—തന്റെ മാംസത്തെ—വചനത്തിന്റെതന്നെ രക്ഷിതമായ മാംസമായി പരിണമിപ്പിക്കുന്നു. വചനത്തോട് വചനത്തിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്കു നമ്മെത്തന്നെ ചേർക്കാൻ കഴിയൂ. വചനത്തിലൂടെ നാം നമ്മെത്തന്നെ വചനത്തോടു ചേർക്കുന്നത് പ്രാർത്ഥനയിലാണ്. ദിവ്യ വചനത്തോടു തന്നെത്തന്നെ—തന്റെ മാംസത്തെ, തന്റെ ഉള്ളിനെയും തനിക്കുള്ളതിനെയും—നിരന്തരമായി ചേർത്തുവയ്ക്കുന്ന സഭയുടെ പരമമായ പ്രാർത്ഥനയത്രേ ദിവ്യകാരുണ്യം. വചനത്തിനു സമർപ്പിതവും വചനം തന്റേതായി കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതുമായ മാംസം മാത്രമേ, വചനത്തിലൂടെ ആരോഹണംചെയ്തു, പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് രക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാംസമായി കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടൂ. സ്വകാരിയിലെ അപ്പത്തിൽ വചനത്തോട് നിത്യസംഭാഷണത്തിൽ—പ്രാർത്ഥനയിൽ—ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭ, താൻ ആയിരിക്കുന്നതിന്റെയും താൻ ജോലി ചെയ്തു നേടിയിരിക്കുന്നതിന്റെയും ആകെത്തുകയായ അപ്പത്തെ—തന്റെ മാംസത്തെ— (തന്റെ പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന)വചനത്തിലൂടെ നിരന്തരമായി (കർത്താവാകുന്ന)വചനത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭയാണ്. താൻ ആയിരിക്കുന്നതിനെയും താൻ ജോലിചെയ്തു നേടിയിരിക്കുന്നതിനെയും സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിൽ ലയിപ്പിച്ച്, വചനത്തിന്റെ മാംസമായിപ്പകർത്തുകയാണ് സഭയുടെ പ്രേഷിതവൃത്തി. സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ പ്രവർത്തനം, മൗലികമായി, ദിവ്യകാരുണ്യമാകുന്ന പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയുമാണ് നടക്കുന്നത്. ആകയാൽ, നാം ആയിരിക്കുന്നതിനെയും നാം ജോലി ചെയ്തു നേടുന്നതിനെ സഭയിലൂടെ വചനത്തിൽ ലയിപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയും പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും വേണം നടക്കുവാൻ. പ്രാർത്ഥിക്കാത്ത മനു

ഷ്യനു സഭയിൽ പ്രേഷിതനായിരിക്കുക സാധ്യമല്ല (Cf. Ad Gentes, no. 25).

താൻ ആയിരിക്കുന്നതിനെറയും താൻ ജോലി ചെയ്തു സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനെറയും പ്രതീകമായ അപ്പത്തിലേയ്ക്ക്, തനെറ മാംസത്തിലേയ്ക്ക്, സഭ വചനത്തെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ മുട്ടിവിളിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. താൻ ആയിരിക്കുന്നതിനെറയും താൻ ജോലിചെയ്തു നേടിയിരിക്കുന്നതിനെറയും പ്രതീകമായ അപ്പത്തെ—തനെറ മാംസത്തെ—സഭ തന്നിലേയ്ക്കിറങ്ങിവരുന്ന വചനത്തോട് പ്രാർത്ഥനയിൽ ചേർത്തുവച്ച്, തനെറ മാംസത്തെയും നേട്ടത്തെയും വചനത്തിനെറതന്നെ മാംസമായും നേട്ടമായും പരിണമിപ്പിക്കുന്നു. (വചനത്തിനേറതായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവ മാത്രമാണല്ലോ പിതാവിലെത്തുക). വചനത്തെ തനെറ മാംസത്തിലേയ്ക്കും നേട്ടത്തിലേയ്ക്കും മുട്ടിവിളിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന്, തനെറ മാംസത്തെയും നേട്ടത്തെയും വചനത്തിനെറ മാംസവും നേട്ടവുമായി പകർത്തുന്ന സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള പങ്കുചേരലാണ് നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തി. സഭയിൽ ഇത് പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയത്രേ സംഭവിക്കുന്നത്. നമ്മിലും ഇത് പ്രാർത്ഥനയിലൂടെത്തന്നെ നടക്കണം. പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പ്രേഷിതനുമാത്രമേ തന്നിലേയ്ക്കും താൻ ജോലിചെയ്തു നേടുന്നവയിലേയ്ക്കും വചനത്തെ മുട്ടിവിളിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ പറ്റൂ; തന്നെയും താൻ ജോലിചെയ്തു നേടുന്നവയെയും വചനത്തോടു ചേർത്ത്, അവ വചനത്തിലൂടെ പിതാവിലെത്തത്തക്കവിധം, അവയെ വചനത്തിൽ ഒന്നിപ്പിച്ചുനിറുത്തുന്നതിനും പ്രാർത്ഥന കൂടിയേ തീരൂ. അതിനാൽ, സ്വയം പ്രാർത്ഥിക്കുക മാത്രമല്ല, തനെറ സേവനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും താൻ നേടിയിട്ടുള്ള സമൂഹത്തെ 'പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സമൂഹമായി'—അതെ, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ തങ്ങളെത്തന്നെ നിത്യവചനവു

മായി നിരന്തരം ചേർത്തുവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമായി—കാക്കുകയും വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുക പ്രേഷിതനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആവശ്യമാണ്. ആകയാൽ, തന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെ സുദൃഢമായ പ്രാർത്ഥനാജീവിതവുമായി സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള കലയും കഴിവും ഓരോ പ്രേഷിതനും സ്വയം ആർജ്ജിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ട എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും അധികാരികൾ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുകയും വേണം.

ഭാരതത്തെപ്പോലുള്ളൊരു രാജ്യത്തിൽ. പ്രേഷിതവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യരായി കാണപ്പെടുക വളരെ ആവശ്യമാണ്. ധ്യാനത്തിലും (meditation) ധാരണയിലും (concentration) സമാധിയിലും (contemplation) ഈശ്വരസായുജ്യം നേടിയിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യരെമാത്രമേ, 'ദൈവത്തിന്റെ പ്രേഷിതരായും പ്രവാചകരായും' ഭാരതീയമനസ്സ് അംഗീകരിക്കൂ. അതിനാൽ, രൂപഭാവങ്ങളിൽ തീർത്തും ഭാരതീയമായ മുഖച്ഛായയുള്ളതും, നിരന്തരമായ ഈശ്വരധ്യാനത്തിന്റെയും തപസ്സിന്റെയും ചൈതന്യം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതുമായ പ്രാർത്ഥനാഭവനങ്ങൾ—സന്യാസിമാരുടെ പർണ്ണാശ്രമങ്ങൾ—ഈശ്വരസായുജ്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടായ്മയായ സ്വർഗ്ഗീയജീവിതത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന ജീവനുള്ള പ്രതീകങ്ങളായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അവിടവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്. ഇത്തരം പ്രാർത്ഥനാഭവനങ്ങളുടെ പ്രേഷിതമൂല്യത്തെ, മിഷൻപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിൽ സഭ വ്യക്തമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. കൗൺസിൽ പറയുന്നു: '(പുതുതായൊരു മിഷൻരംഗത്ത്) സഭയെ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം, സന്യാസജീവിതത്തെയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിപോഷിപ്പിക്കണം. സഭയുടെ

മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിന് ആവശ്യമായ അമൂല്യസ
ഹായം ലഭിക്കും എന്നതുമാത്രമല്ല, ഇതുകൊണ്ടു
ണ്ടാവുന്ന ഫലം. സഭയിൽ തങ്ങളർപ്പിക്കുന്ന കൂ
ടുതൽ ആന്തരികമായ ആത്മപ്രതിഷ്ഠവഴി, സ
ന്യാസികരും ക്രിസ്തീയവിളിയുടെ ആന്തരികസ്വ
ഭാവം കൂടുതൽ തെളിവായി പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും
സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തിരുസ്സഭയുടെ ആ
ത്മീയപാരമ്പര്യത്തിന് അലങ്കാരമായി നില്ക്കുന്ന
മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ നിക്ഷേപങ്ങൾകൊണ്ട് സ
മ്പുഷ്ടമായിരിക്കുന്ന സന്യാസസഭകളും, ഒരു സ്വ
ലത്തു സഭയെ നട്ടുപിടിപ്പിക്കാൻ യത്നിക്കുമ്പോൾ
ഈ ആത്മീയനിക്ഷേപങ്ങളെ അവിടെ അവതരി
പ്പിക്കുകയും, അവയെ, അവിടെയുള്ള ജനസമൂഹ
ങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനും ആത്മീയവിജ്ഞാനത്തി
നും അനുസൃതമായ വിധത്തിൽ, അവരിലേയ്ക്കു
പകരുകയും വേണം. തന്റെ സുവിശേഷം പ്രസം
ഗിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, പല പുരാതനസം
സ്ക്കാരങ്ങളിലും താപസപരവും ധ്യാനപരവുമായ
പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ബീജങ്ങളും ദൈവം നിക്ഷേപി
ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കെ, അവയെ എങ്ങനെ ക്രൈസ്തവ
സന്യാസത്തിലേയ്ക്കു കൈക്കൊള്ളാം എന്നതിനെക്കു
റിച്ചു, സന്യാസസമൂഹങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചി
ന്തിക്കേണ്ടതാണ്....ധ്യാനപരമായ ജീവിതം സഭയു
ടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പെട്ടിരി
ക്കുകകൊണ്ട്, അത് എല്ലായിടത്തും സ്ഥാപിക്ക
പ്പെടേണ്ടതാണ്.... ധ്യാനപരമായ ജീവിതം നയിക്കു
ന്ന സന്യാസസഭകളും അവരുടെ പ്രാർത്ഥന, താപ
സികാനുഷ്ഠാനങ്ങളും, പരിത്യാഗങ്ങളും എന്നിവയി
ലൂടെ മാനസാന്തരവേലയിൽ അതിപ്രധാനമായ സേ
വനമനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ട്.... അതിനാൽ തങ്ങളും പ്ര
വർത്തിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ ജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ
മായ ആത്മീയപാരമ്പര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെ
ട്ടുകൊണ്ട്, ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനും സ്നേഹ
ത്തിനും ക്രിസ്തുവിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ സാഹോ

ദര്യത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാനായി, ധ്യാനാത്മകജീവിതം നയിക്കുന്ന സന്യസസഭകളും മിഷൻ രംഗങ്ങളിൽ അവരുടെ ഭവനങ്ങളും സ്ഥാപിക്കണമെന്ന് ഈ കൗൺസിൽ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു' (Ad Gentes, no. 18,40).

പ. കന്യകമറിയത്തെപ്പോലെ, സഭയും ദൈവവചനത്തെ തന്നിൽ–ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ അപ്പമാകുന്ന തന്റെ മാംസത്തിൽ–സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്നിൽ തന്റെ ജീവധാരയായി താൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വചനത്തെ, അതിന്റെ ജീവിക്കുന്നതും എഴുതപ്പെട്ടതുമായ രൂപങ്ങളിൽ–ജീവിക്കുന്ന കർത്താവായും എഴുതപ്പെട്ട തിരുവചനമായും–നമുക്കു നല്കി, സഭ നമ്മെ വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന സമൂഹമായിപകർത്തുന്നു. ദൈവവചനത്തെ സുവിശേഷമായി മറ്റുള്ളവർക്കു നല്കി ദൈവജനത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിലും, ദിവ്യകാരുണ്യഭോജനത്താൽ അവരെ വചനമാകുന്ന യേശുവിൽ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി വിളിക്കുന്നതിലുമാണ്, സഭയുടെ പ്രേഷിതവേല തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള നമ്മുടെ ദൗത്യം പ്രധാനമായും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിൽ കൌൺസിൽ പറയുന്നു: സഭയെ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാനമാർഗ്ഗം ക്രിസ്തുവായ യേശുവിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുകയാണ്. സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനത്രേ കർത്താവ് തന്റെ ശിഷ്യരെ ലോകം മുഴുവനിലേയ്ക്കും അയച്ചത്. അങ്ങനെ, മനുഷ്യർ ദൈവത്തിന്റെ വചനത്താൽ വീണ്ടും ജനിച്ച് (1 പത്രോ. 1:23), ദൈവവചനത്താലും അംത്താരയിലെ അപ്പത്താലും (നട. 2:43) പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, മാംസംധരിച്ച വചനത്തിന്റെ ശരീരമായ, സഭയോടു ചേർക്കപ്പെടണം' (Ad Gentes, 6).

ബലിയിലൂടെയും സുവിശേഷപ്രസംഗത്തിലൂടെയും സഭ വചനത്തെ അതിന്റെ ഇരുരൂപങ്ങളിലും—നമുക്കായി എഴുതപ്പെട്ട തിരുവചനത്തെയും നമുക്കായി നല്കപ്പെട്ട കർത്താവിനെയും— ലോകത്തിനു നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബലിയർപ്പിക്കുവാനും വചനം പ്രസംഗിക്കുവാനുമുള്ള ദൗത്യം കൗദാശികമായി വൈദികാധികാരത്തിനു മാത്രമുള്ളതാണെങ്കിലും, മൌതികമായി അത് സഭ മുഴുവനും— നാം എല്ലാവരും—ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിലെ പങ്കുകാരെന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ദൗത്യമാണ്. സഭയുടെ ബലിജീവിതത്തിൽ—തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തിൽ—സജീവമായി പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടും, തിരുവചനം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സഭയുടെ യത്നങ്ങളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിച്ചുകൊണ്ടുമത്രേ, ഈ ദൗത്യം നാം പൂർത്തീകരിക്കേണ്ടത്. സഭയുടെ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലും കൗദാശികജീവിതത്തിലും സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നതിനാവശ്യമായ വേദപുസ്തകപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ അവബോധവും പ്രായോഗികമായ പരിശീലനവും നാം സമ്പാദിക്കണം. ഈ അവബോധവും പരിശീലനവും നമ്മുടെ ഇടവകകളിലും സ്ഥാപനങ്ങളിലും മിഷ്യൻരംഗങ്ങളിലുമുള്ള വിശ്വാസികൾക്കു നല്കി, അവരെ സഭയുടെ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലും കൗദാശികജീവിതത്തിലും സജീവമായി പങ്കെടുക്കത്തക്ക അറിവും പരിശീലനവുമുള്ള ദൈവജനസമൂഹങ്ങളായി നാം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം. നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളിലും ദേവാലയങ്ങളിലും നടത്തുന്ന തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കർമ്മവിധികളും ചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും പാടുന്ന പാട്ടുകളും തിരുക്കർമ്മപരവും കലാപരവുമായ ഭംഗിയിലും പൂർണ്ണതയിലും നടത്താൻ നമുക്കു നിഷ്ഠയുണ്ടായിരിക്കണം. അതിനുവേണ്ടി ഉപകരണസംഗീതത്തിലും വായ്പാട്ടിലും അഭ്യാസമുള്ള ഗായകസംഘങ്ങളെ നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാരിൽ

നിന്നു പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കുകയും വേണം. വാസനയും കഴിവുമുള്ളവർ, പുതിയപുതിയ ഗാനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും ബൈബിൾശൃംഖലകളുമൊക്കെ രചിച്ചുകൊണ്ട്, തങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൈവജനസമൂഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തെ കൂടുതൽ സജീവവും ആകർഷകവുമാക്കത്തക്ക സംഭാവനകൾ നൽകണം.

സഭ ലോകത്തിന്റെ അതിർത്തികൾവരെ യാത്ര ചെയ്ത് എല്ലാ ജനതകളെയും കർത്താവിന്റെ തിരുവചനം അറിയിക്കുവാൻ (മത്താ. 28:19-20; നട. 1:8) നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രേഷിതയായ സഭയാണ്. ദൈവവചനം ഇനിയും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ജനസമൂഹങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധാരൂപി പ്രവർത്തിച്ച്, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ, ജീവനുള്ള ദൈവത്തിനും മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കായി അവിടുന്ന് അയച്ച ക്രിസ്തുവിനും വേണ്ടിയുള്ള ദാഹത്താൽ, ഓരോതരത്തിൽ പ്രചോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിളവധികമാണെങ്കിലും കൊയ്ത്തുകാർ ഇന്നും ചുരുക്കമാണ്. (മത്താ. 9:37). ദൈവവചനം ഇനിയും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ജനസമൂഹങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധാരൂപി ഉണർയിട്ടുള്ള ഈ പ്രചോദനം, നമ്മുടെ സേവനവും സഹായവും മിഷൻ രംഗങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ആവശ്യമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ജനതകളെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള സഭയുടെ യത്നത്തിൽ ആളും അർത്ഥവും നൽകി നാം ഉദാരതയോടെ സഹകരിക്കണം. മിഷൻരംഗങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനെയും അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തെയും അറിയിക്കുന്നതിനായി അയക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് തിരുസ്സഭാശാസ്ത്രസംബന്ധവും (ecclesiological) പ്രേഷിതപ്രവർത്തനശാസ്ത്രസംബന്ധവും (missiological) ആയ അറിവും പരിശീലനവും നൽകപ്പെടണം. തങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ ഭാഷ, സംസ്കാരം, മതപാരമ്പര്യങ്ങൾ, ആചാരരീതികൾ

എന്നിവയെ അവർ നന്നായി പഠിക്കുകയും, അവയിലെല്ലാം കണ്ടെത്താവുന്ന ദൈവവചനത്തിന്റെ ബീജങ്ങളെ നന്നായി വിവേചിച്ചറിഞ്ഞും മാനിച്ചും, പുതുതായി തങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തോട് അവയെ, കഴിയുന്നിടത്തോളം, സമന്വയിക്കുകയും (integrate) വേണം. മിഷൻസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള പ്രാദേശികസഭകൾ കഴിയുന്നത്രവേഗം സ്വയംപര്യാപ്തതയിൽ എത്തിച്ചേരത്തക്കവിധം ആളുകൊണ്ടും അർത്ഥംകൊണ്ടും മറ്റും അവയെ സ്വാലംബികളാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതായിരിക്കണം നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. നമ്മുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ നിന്നും സ്വയംപര്യാപ്തരായതിനുശേഷവും, നാം അവരെ വിശാലമനസ്സോടെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം.

വചനം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള സഭയുടെ ദൌത്യത്തിൽ നാം സഹകരിക്കുന്ന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടൊരു രംഗമാണ് മതാദ്ധ്യാപനം (catechetics) നമ്മുടെ പഠിപ്പിക്കലിന്റെ വിഷയം കർത്താവിന്റെ വചനമാണ് (നട, 15:35;18;11). നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർ എഴുത്തും വായനയും അഭ്യസിക്കുന്നതോടൊപ്പം കർത്താവിന്റെ വചനത്തിലും അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെടണം. എങ്കിലേ, കർത്താവിന്റെ രക്ഷാകരമായ വചനത്തോടു ആസക്തിയും ആഭിമുഖ്യവുമുള്ള 'അബോധമനസ്സ്' അവരിൽ രൂപപ്പെടൂ. നാളത്തെ നമ്മുടെ വൈദികരും, സന്യാസീസന്യാസിനികളും കുടുംബനായകന്മാരും നായികകളും യുവതികളും യുവാക്കളും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരും ഭിഷഗ്വരന്മാരും അഭിഭാഷകരും കലാകാരന്മാരും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകരും തൊഴിലാളികളും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുമൊക്കെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്തുമാത്രം ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യത്തിനും സ്നേഹത്തിനും നീതിക്കും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നവരായിരിക്കും എന്ന കാര്യം, ഇന്നു നമ്മുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ശിശുക്കളുടെ ബോ

ധമനസ്സിലും അബോധമനസ്സിലും കർത്താവാകുന്ന വചനത്തോടും കർത്താവിന്റെ വചനത്തോടും എന്തു മാത്രം ആസക്തിയും ആഭിമുഖ്യവും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഞായറാഴ്ചകളിലെ വേദപാഠവും സ്ക്കൂളിലെയും കോളേജിലെയും ഹോസ്റ്റലിലെയും മതബോധനക്ലാസ്സുകളും വിദഗ്ദവും പ്രസക്തവും കാലോചിതവുമായി നടത്തുന്നതിനാവശ്യമായ മതാദ്ധ്യാപനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ (Catechetical) അറിവും പരിശീലനവും ഈ രംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ നേടിയിരിക്കണം. കൂടാതെ, അദ്ധ്യാപകർ, സമൂഹ്യപ്രവർത്തകർ, കലാകാരന്മാർ, കുടുംബനായികമാർ, യുവജനപ്രസ്ഥാനപ്രവർത്തകർ തുടങ്ങിയ ലൈകസ്തവജീവിതത്തിന്റെ വിവിധമേഖലകളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവരുടെ മതപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ അറിവിനേയും പരിശീലനത്തേയും സമഗ്രവും സമകാലികവുമായി കാക്കാൻ പോരുന്ന തരത്തിലുള്ള തിയോളജി കോഴ്സുകളും, സെമിനാറുകളും, പഠനക്കളരികളും, ചർച്ചായോഗങ്ങളും എന്നിവയും നാം സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രേഷിതന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെയും പഠിപ്പിക്കലിന്റെയും വിഷയം കർത്താവിന്റെ തിരുവചനമത്രേ (കൊളോ. 1:25;4:2–4). ആകയാൽ കർത്താവിന്റെ തിരുവചനത്തോട്–വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോട്–വ്യക്തിപരമായ മമതയും പരിചയവും ആഭിമുഖ്യവും, വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആഴമായ അറിവും, സമ്പാദിക്കുവാൻ ഓരോ പ്രേഷിതനും തല്പരനായിരിക്കണം. ഇതു സംബന്ധിച്ച് കൗൺസിൽ നല്കുന്ന നിർദ്ദേശം ശ്രദ്ധേയമാണ്: 'വൈദിക' ശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും, അതുപോലെതന്നെ പ്രവർത്തനപരമായ വചനശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മതബോധകർക്കും, വി. ഗ്രന്ഥം ഉത്സാഹപൂർവ്വം വായിച്ച് സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കാൻ പ്രത്യേ

കമായ കടമയുണ്ട്. അവർ, തിരുവചനത്തെ ആത്മരൂ
കമായി ശ്രവിക്കാതെ, ബാഹ്യമായി മാത്രം മറ്റുള്ള
വരെ പ്രസംഗിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ആകാതി
രിക്കേണ്ടതിന് ഇതു ആവശ്യമത്രേ. അവരാണല്ലോ
തിരുവചനത്തിന്റെ അനന്തസമ്പന്നതകളെ തങ്ങളുടെ
സൂക്ഷ്മത്തിനേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക്, പ്ര
ത്യേകമായി തിരുക്കർമ്മാവസരങ്ങളിൽ, പകർന്നു
കൊടുക്കേണ്ടവർ. വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങളും കൂടെക്കൂടെ
വായിച്ച് യേശുക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അതിവി
ശിഷ്ടമായ ജ്ഞാനം (ഫിലി. 3:8) സമ്പാദിക്കണ
മെന്നു എല്ലാ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസികളേയും, പ്ര
ത്യേകിച്ച് സന്യാസികളേയും, ഈ പ. സൂനഹദോസ്
പ്രത്യേകമായും തീവ്രമായും ആഹ്വാനംചെയ്തു
കൊള്ളുന്നു. കാരണം, (വി. ജെറോം പറയുന്നതു
പോലെ), 'വി. ലിഖിതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞത
കർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതതന്നെയാണ്'.
അതിനാൽ അവർ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലെ തിരു
വചനങ്ങളുമായിത്തന്നെ നേരിട്ടു പരിചയം പുലർത്തു
ന്നതിൽ പ്രത്യേകമായ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്ക
ണം. പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വംവേണം വി. ഗ്രന്ഥം വാ
യിക്കുവാൻ എന്ന കാര്യവും അവർ ഓർത്തിരിക്കട്ടെ.
എങ്കിലേ വി. ഗ്രന്ഥപാരായണം ദൈവവും മനു
ഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമായി ഭവിക്കൂ. കാര
ണം, (വി. അമ്പ്രോസ് പറയുന്നതുപോലെ), പ്രാർ
ത്ഥിക്കുമ്പോൾ നാം ദൈവത്തോടു സംസാരിക്കുന്നു;
തിരുവചനങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ നാം ദൈവത്തെ
കേൾക്കുന്നു' (Dei Verbum, no. 25). ലോകത്തെ രക
ഷിക്കാനും സഭയെ പണിതുയർത്താനും വേണ്ട ശക
തി ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളിൽനി
ന്നുതന്നെ ലഭിക്കുന്നതിനായി, സന്യാസികളെല്ലാവ
രും, വി. ലിഖിതങ്ങൾ കയ്യിലെടുത്ത്, നമ്മുടെ കർ
ത്താവീശോമിശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള അതിവിശിഷ്ട
മായ ജ്ഞാനം (ഫിലി. 3:8) സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധം
അവയെ എല്ലാ ദിവസവും ധ്യാനാത്മകമായി വായി

ക്കണമെന്നു് സന്യാസജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിയിൽ (No. 6) കൗൺസിൽ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമാണു്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുതിയ പുതിയ പരിഭാഷങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വി. ഗ്രന്ഥസംബന്ധമായ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളും കഴിയുന്നത്ര നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളിൽ സമ്പാദിക്കുവാനും അവയെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിക്കുവാനും നാ അതീവതാല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്.

നമ്മുടെ കർത്താവു് സഭയിൽ ലോകാവസാനംവരെ (മത്താ. 28:20) നമ്മോടുകൂടി സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നതു്, ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും സുഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും ദൈവരാജ്യത്തെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടും കടന്നുപോയ അവിടുത്തെ ജീവിതം, നമ്മിലൂടെ ലോകാവസാനംവരെ തുടരുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കു കഴിയുന്നതിനാണു്. വിദ്യാഭ്യാസം, ആതുരശുശ്രൂഷ, സാമൂഹ്യസേവനം തുടങ്ങിയ പ്രേഷിതധർമ്മങ്ങളും ഏറെറടുക്കുന്നതിൽ സഭയ്ക്കുള്ള ലക്ഷ്യവും ഇതുതന്നെയാണു്: ദൈവരാജ്യം വന്നിരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ അടയാളമായി ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും കയറിയിറങ്ങി മനുഷ്യരുടെ അജ്ഞതയും രോഗവും ദാരിദ്ര്യവും തീർത്തുകൊടുത്ത ക്രിസ്തുവിനെത്തന്നിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയും പുനരവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ ചുമതലകളെ ആദർശപരമായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിയുമാറു് മനുഷ്യവ്യക്തിക്കു സമഗ്രമായ രൂപവത്ക്കരണം നല്കുകയാണു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ക്രൈസ്തവവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ, ലോകത്തെ ക്രൈസ്തവമായ രീതിയിൽ പരിവർത്തനം കൊള്ളിക്കത്തക്കവിധം ദൈവത്തോടും ക്രിസ്തുവിനോടും സഭയോടും മനുഷ്യനോടുമുള്ള സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ കടമകളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും പൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹി

ക്കാൻ മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കുകയത്രെ. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസപരമായി സാങ്കേതികമായ ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുന്നതോടൊപ്പം ആത്മീയതയുടെയും ക്രിസ്തീയതയുടെയും അന്തരീക്ഷം സംരക്ഷിക്കണം. പ്രാർത്ഥന, മതപഠനം, കൗൺസലിംഗ് സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും പ്രോത്സാഹനവും നല്കിക്കൊണ്ട് ഇതു സാധിക്കാം. നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളും, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളും എന്നിവരുമായി ഹൃദ്യമായ ബന്ധങ്ങളും നാം പുലർത്തണം.

കർത്താവിന്റെ രക്ഷാകരമായ ദൈവിക–മാനുഷിക സ്നേഹത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ച്, ആ സ്നേഹം ശുശ്രൂഷയിലൂടെ മനുഷ്യരെ അനുഭവിപ്പിച്ച്, അവരെ പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ ആതുരശുശ്രൂഷയുടെയും കരുണാലയങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യം. കർത്താവ് നമ്മെ സ്നേഹിച്ചുപഠിപ്പിച്ച അതേ സ്നേഹം, പ്രതിഫലവും പ്രതിനന്ദിയും ഇച്ഛിക്കാത്ത പരമസ്നേഹം, ജാതിമതസമൂഹഭേദമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് രോഗികൾക്കും അഗതികൾക്കും ദരിദ്രർക്കും ദുഃഖിതർക്കും, സ്നേഹപൂർവ്വമായ ശുശ്രൂഷയിലൂടെ പകർന്നുകൊടുത്ത് കർത്താവിന്റെ സുഖപ്പെടുത്തുന്ന–രക്ഷിക്കുന്ന–കരത്തിന്റെ കരുണനിറഞ്ഞ സ്പർശം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴത്തന്നെ അവരെ അനുഭവിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കണം. നമ്മുടെ കർത്താവ് ദരിദ്രർക്കു നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള–ദരിദ്രരോടു അറിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള–സുവിശേഷമാണ്, നല്ല വചനമാണ്, നല്ല ഉള്ളാണ്. ദരിദ്രരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരെന്ന മൂടുപടമണിഞ്ഞ്, ഉള്ളുകൊണ്ട് സമ്പന്നരെമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നവരും, നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കുറെ ദരിദ്രരേയുംകൂടി ശുശ്രൂ

ഷിക്കുന്നവരുമായിത്തീരുന്നു, നാം. സമ്പന്നരെ സ്നേഹിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുക ലോകത്തിന്റെ രീതിയാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർ ലോകത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ദരിദ്രരെ—രോഗികളേയും ദുഃഖിതരേയും അഗതികളേയും ചെറിയവരേയും — സ്നേഹിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുക, ദൈവരാജ്യം—ക്രിസ്തു—ഉള്ളിലുള്ളവരുടെ രീതിയാണ്. ഇവരത്രേ യേശുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവർ. 'യേശു ലോകത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു; അവിടുന്ന് ഇപ്പോഴും ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു' എന്നതിന്റെ അടയാളവും ഉറപ്പുമാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള മനുഷ്യർ. നമുക്കു സമ്പത്തും അറിവും ആരോഗ്യവും കഴിവുമൊക്കെ ഉണ്ടായിരിക്കെ, നാം ഹൃദയംകൊണ്ട് രോഗികളേയും അഗതികളേയും ദരിദ്രരേയും സ്നേഹിച്ച്, അവരെ ആത്മാർത്ഥമായി ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതു കാണുമ്പോഴാ, ലോകം അറിയാതെ ഇങ്ങനെ ആത്മഗതം ചെയ്തുപോകും: 'ഈ മനുഷ്യരുടെ ശുശ്രൂഷമൂലം കുരുടർ കാണുന്നു; മുടന്തർ നടക്കുന്നു; കുഷ്ഠരോഗികളും ശുദ്ധരാക്കപ്പെടുന്നു; ബധിരർ കേൾക്കുന്നു; മരിച്ചവർ ജീവിക്കുന്നു; ദരിദ്രരോടു സുവിശേഷം അറിയിക്കപ്പെടുന്നു; കർത്താവു വന്നിരിക്കുന്നു. കരുണയുള്ള കർത്താവുവന്ന് ഹൃദയങ്ങളിൽ വാണിട്ടുള്ള മനുഷ്യർക്കേ ഇതുപോലെ കുരുടരേയും മുടന്തരേയും കുഷ്ഠരോഗികളേയും ബധിരരേയും മരിച്ചവരേയും ദരിദ്രരേയും സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും കഴിയൂ. ഇത് ലോകത്തിനു കഴിയുന്ന കാര്യമല്ല. ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്ന കർത്താവ് ഈ മനുഷ്യരിലൂടെ ഞങ്ങളുടെ പക്കലേയ്ക്കു വന്നിരിക്കുന്നു—തീർച്ച' (cf മത്താ. 11:3–6). ഇവ്വിധമുള്ള ബോധവും പ്രതികരണവും നമ്മോടിടപെടുന്നവരിൽ ഉണർത്താനുള്ള കലയും കഴിവും നമ്മുടെ ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യസേവനങ്ങൾക്കും കൈവരാത്തിടത്തോളംകാലം, എന്തെല്ലാം തരത്തിലുള്ള പ്ലാനിംഗുകളും ശാ

സ്ത്രീയമായ അധുനാതനീകരണങ്ങളും ഈ രംഗങ്ങളിൽ നാം സ്വീകരിച്ചാലും, അവയ്ക്കൊന്നിനും രക്ഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനും പ്രനിദ്ധ്വനിപ്പിക്കാനും വേണ്ടത്ര ശക്തിയുണ്ടാവില്ല.

അശയവിനിമയോപാധികളും, എക്യുമെനിസം, അന്തൈകസ്തവരുമായുള്ള ഡയലോഗ് എന്നിവയും ഇന്ന് പ്രേഷിതപരമായ വളരെയേറെ സാദ്ധ്യകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രംഗങ്ങളാണ്. അവയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും സാദ്ധ്യതകളും മാർഗ്ഗങ്ങളും വളരെ വിസ്തരമായി അവ സംബന്ധിച്ചുള്ള കൗൺസിൽ ഡിക്രികളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയിൽക്കാണുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളും പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികമായ പോംവഴികളും നാം കൂട്ടായി ആലോചിച്ച് കണ്ടുപിടിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടതാണ്.

തിരുസ്സഭയിലൂടെയുള്ള കർത്താവിന്റെ ആത്മദാനം ലോകത്തിൽ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിമൂലം നാം ചെയ്യുന്നത്. കർത്താവിന്റെ ആത്മദാനം എല്ലാ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണെങ്കിലും, അതു തിരുസ്സഭയ്ക്കുള്ളിലാണ് നടക്കുന്നത് (എഫേ. 5:25–27.) നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തികളും എല്ലാ മനുഷ്യരേയും ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതാണെങ്കിലും തിരുസ്സഭയിലാണ് നടക്കേണ്ടത് (എഫേ. 3:8–10). അതിനാൽ തിരുസ്സഭാദ്ധ്യക്ഷനും രൂപതാദ്ധ്യക്ഷനും ഇടവകാദ്ധ്യക്ഷനും സ്വന്യാസസഭാധികാരികളും വിധേയപ്പെട്ടാണ് നമ്മുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളും നടക്കേണ്ടത്. നമ്മുടെപ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ തിരുസ്സഭാപരമായ പരിമാണത്തെ വളരെ സ്പഷ്ടവും അനുഭവേദ്യവുമാക്കുന്നതാണ്, ഇടവകയിലുള്ള നമ്മുടെ പ്രവർത്തനം. ഇടവകാധികാരിക്കു വിധേയമായി, ഇടവകയിൽ നമ്മുടെ സേവനവും സഹകരണവും ആവശ്യമുള്ള എ

ല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും നാം സന്തോഷത്തോടും ഔദാ
ര്യത്തോടുംകൂടി സഹകരിക്കണം, നമ്മുടെ സന്യാസ
ജീവിതത്തിന്റെ പരോന്മുഖമായ വശത്തെ പ്രസ്പ
ഷ്ടമാക്കാനും അനുഭവിക്കാനും പറ്റിയൊരു മാർഗ്ഗം
കൂടിയാണിത്.

നാം—നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളതും—കർത്താവി
ന് സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിലത്രേ നമ്മു
ടെ സന്യാസത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത. വ്രതങ്ങളിൽ നാം
തുടങ്ങി വച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സമർപ്പണം പൂർത്തിയാ
വുക, നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും
പൂർത്തിയായ ഈ ലോകംതന്നെ പ്രേഷിതവൃത്തിയി
ലൂടെ കർത്താവിനായി നേടപ്പെട്ട്, അവിടുത്തേയ്
ക്കു സമർപ്പിതമാകുമ്പോഴാണ്. ഈ നേടലും സമർ
പ്പണവും, ലോകത്തിന്റെ സംഗ്രഹമായ അപ്പത്തെ
തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ട് നേടി, അതി
നെ വചനത്തിനു ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണസ
മർപ്പണം ചെയ്യുന്ന തിരുസ്സഭയുടെ ധർമ്മമാണ്. ഈ
ധർമ്മം സഭയുടെ നാമത്തിൽ നാം നിർവ്വഹിക്കുന്നതി
നായി സഭ നമ്മെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്യാ
സജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കൗൺസിൽ ഡിക്രിയിൽ
നാം വായിക്കുന്നതുപോലെ, 'പ്രേഷിത പ്രവർത്തന
ങ്ങളും പരസ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളും സന്യാസജീ
വിതഘടനയിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാ
ണ്. തിരുസ്സഭ സന്യാസികളെ ഭരമേല്പിച്ചിട്ടുള്ള
തും തിരുസ്സഭയുടെ നാമത്തിൽ അവർ നിർവ്വഹിക്കു
ന്നതുമായ ദിവ്യശുശ്രൂഷയും സ്നേഹസേവനവുമാ
ണ് പ്രസ്തുതപ്രവർത്തനങ്ങൾ. അതുകൊണ്ട് അവ
രുടെ സന്യാസജീവിതം മുഴുവനും പ്രേഷിതചൈ
തന്യത്താൽ നിർഭരമായിരിക്കണം. ക്രിസ്തുവിനെ
അനുഗമിക്കുവാനും അവിടുത്തെ അവയവങ്ങളിൽ
ക്രിസ്തുവിനു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാനുമാണ് സന്യാ
സികളുടെ വിളി. ഈ ദൈവികാഹ്വാനത്തോടു അ
വർ വിശ്വസ്തരായിരിക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രേ

ഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളും ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യത്തിൽനിന്നും ഉറവെടുക്കണം. ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേഹത്തിലുമുള്ള അവരുടെ വളർച്ച' (No. 8). അങ്ങനെ സഭയുടെ നാമത്തിൽ സന്യാസികരും ചെയ്യുന്ന പ്രേഷിതവൃത്തിയിലൂടെ സഭയ്ക്കു ക്രിസ്തുവിനെ ലോകാവസാനംവരെ ഈ ഭൂമിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ കഴിയണം. 'മലയോരങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ജനങ്ങളോടു ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുകയും രോഗികളേയും മുറിവേറ്റവരേയും സുഖപ്പെടുത്തുകയും പാപികളെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കുകയും ശിശുക്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും എല്ലാവർക്കും നന്മചെയ്യുകയും തന്നെ അയച്ച പിതാവിന്റെ അഭീഷ്ടം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെ, വിശ്വാസികരുംക്കും, അവിശ്വാസികരുംക്കും,തങ്ങളിലൂടെ ഉത്തരോത്തരം വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ തിരുസ്സഭയ്ക്കു കഴിയേണ്ടതിന് സന്യാസികരും ജാഗരൂകരായിരിക്കണം' (തിരുസ്സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണരേഖ (No. 46.)

ഏഴ്

പ്രാർത്ഥനാജീവിതം

നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതം, മൗലികമായി, മനുഷ്യാവതാരപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമാണല്ലോ. മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ യേശുവിൽ നടന്നതും, അംബാരയിലെ ബലിയിലൂടെ തിരുസ്സഭയിൽ തുടരുന്നതുമായ രക്ഷയുടെ രഹസ്യത്തെ നാം, നമ്മെത്തന്നെ തിരുസ്സഭയിൽ യേശുവിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതുവഴി, നമ്മിൽ പുനരനുഭവിക്കുകയും പുനരാവിഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത യേശുവിൽ മാംസം സമ്പൂർണ്ണമായി പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിന് സന്യാസം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായി, വചനത്തോടുചേർന്ന്, വചനാഭിമുഖമായി, വചനത്തിന് ആത്മദാനംചെയ്തുകൊണ്ടു നിലക്കുന്ന മാംസമത്രേ അവതാരംചെയ്ത യേശുവിലുള്ളത്.

വചനത്തോടുള്ള മാംസത്തിന്റെ ചേരലും, വചനാഭിമുഖമായ നിലപും, വചനത്തിനുള്ള ആത്മദാനവും സാധ്യമാവുക, മാംസത്തിന്റെ, വചനത്തിനുള്ള പ്രത്യർപ്പണത്തിലൂടെയും പ്രതിവചനത്തിലൂടെ

യുമത്രേ. ഉള്ളിനെ ഉള്ളോടുചേർത്ത്, ഉള്ളുകൊണ്ടു തമ്മിലുള്ള ലയം സാധിക്കാനുള്ള പോംവഴിയത്രേ വചനവും പ്രതിവചനവും—അർപ്പണവും പ്രത്യർപ്പണവും—ചേർന്ന സംഭാഷണം. യേശുവിൽ മാംസം സമ്പൂർണ്ണമായി, നിത്യമായി, നിരന്തരമായി, പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു പ്രതിവചനം നല്കിക്കൊണ്ടും, പ്രത്യർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ടും, നിലനിൽക്കുന്നു. തത്ഫലമായി, യേശുവിന്റെ മാംസം വചനത്തിനർപ്പിതമായി, വചനത്തോടു ചേർന്ന്, വചനാഭിമുഖമായി, വചനത്തിനും—വചനത്തിലൂടെ പിതാവിനും—ആത്മദാനം ചെയ്കൊണ്ടുനിലനിൽക്കുന്ന വചനബദ്ധവും വചനഭക്തവുമായ മാംസമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനുള്ള മാംസത്തിന്റെ ആത്മദാനപരമായ ഈ പ്രതിവചനവും പ്രത്യർപ്പണവും, മൗലികമായി, പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയും അനുഭവമാണ്. ഈ നിലയിൽ, വചനത്തിനു പ്രതിവചനം നല്കിയും പ്രത്യർപ്പണം ചെയ്തും, വചനവുമായി നിത്യസംഭാഷണത്തിലും നിത്യദാനത്തിലും ഏർപ്പെട്ട്, തന്നെത്തന്നെ എന്നും വചനത്തോടും, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിനോടും, ചേർത്തുകാക്കുന്ന യേശുവിലെ മാംസം അഥവാ മനുഷ്യത്വം, നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയുംആവിഷ്കരണവും അടയാളവുമത്രേ.

യേശുവിലുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയും ഈ രഹസ്യം, സഭ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ അപ്പത്തിലൂടെ തന്നിൽ അനുദിനം തുടരുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിതാവു കനിഞ്ഞ്, കൈനീട്ടി, സഭയുടെ മാംസമായ അപ്പത്തിനുള്ളിൽ, അതിന്റെ ഉള്ളായി, തന്റെതന്നെ ഉള്ളായ വചനത്തെ എല്ലാ ദിവസവും സ്നേഹപൂർവ്വം അവതരിപ്പിക്കുന്നു, വച്ചുകൊടുക്കുന്നു, പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ ഈ വചനത്തിനു സഭ, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ, തന്റെ മാംസത്തെ എല്ലാ ദിവസവും സ്നേഹപൂർവ്വം

പ്രത്യർപ്പണം ചെയ്യുകയും, ഈ വചനത്തോടുള്ള നിരന്തരമായ പ്രതിവചനത്തിൽ— ഉള്ളുതുറന്നുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ—സദാ ഏർപ്പെട്ടുകഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു. സക്രാരിയിലെ അപ്പം, സഭ തന്റെ മാംസത്തെ—തന്റെ ഉള്ളിനെയും തനിക്കുള്ളവയെയും—പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടദാനമായ വചനത്തോടു സ്നേഹപൂർവ്വം ചേർത്തുവച്ച്, ആ വചനത്തിനു പ്രത്യർപ്പണംചെയ്തും പ്രതിവചനം നല്കിയും, തന്നെത്തന്നെ നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ആരാധനയിലൂടെയും പകലും രാത്രിയും ഒരുപോലെ വചനത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്നതിന്റെ അനുഭവവും അടയാളവുമത്രേ. തത്ഫലമായി, യേശുവിലെ മാംസത്തെപ്പോലെ, സഭയുടെ മാംസവും വചനത്തിനർപ്പിതമായി, വചനത്തോടുചേർന്ന്, വചനാഭിമുഖമായി, വചനത്തിനും വചനത്തിലൂടെ പിതാവിനും—ആത്മദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന വചനബദ്ധവും വചനകേന്ദ്രവുമായ മാംസമായി—വചനജീവൻ പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള, രക്ഷിക്കപ്പെട്ട, മാംസമായി—ഭവിക്കുന്നു. അർപ്പണപരവും സംഭാഷണപരവുമായ — ആരാധനാപരവും പ്രാർത്ഥനാപരവുമായ —ജീവിതത്തിലൂടെ സഭ, അങ്ങനെ, യേശുവിൽ നമുക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രക്ഷയുടെ രഹസ്യത്തെ തന്നിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും, തുടരുകയും, പൂർത്തിയിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കുയും ചെയ്യുന്നു.

യേശുവിലെ മാംസത്തെപ്പോലെ, സഭയും, തന്നിലേക്കിറങ്ങിവരുന്ന ദൈവവചനത്തെ നിരന്തരമായി ശ്രവിച്ചും, അതിനു തന്നെത്തന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായി പ്രത്യർപ്പണംചെയ്തും പ്രത്യുത്തരമേകിയും നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ ശ്രവണവും പ്രത്യർപ്പണവും പ്രത്യുത്തരവും സഭയെ, മൗലികമായി, പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയും സമൂഹമാക്കിപ്പകർത്തുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു പ്രതിവചനത്തിലും ആത്മാർപ്പണത്തിലും സ്നേഹദാനമായി

നല്കി, അവിടുത്തോട് ഒന്നിക്കുന്നതിലത്രേ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ആരാധനയുടെയും കാതൽ. യേശുവിലെ മാംസത്തെപ്പോലെ, തന്റെ ഹൃദയനാഥനായ ദിവ്യവചനത്തിനു്, നിത്യമായ സംഭാഷണത്തിലൂടെയും നിരന്തരമായ ആത്മദാനത്തിലൂടെയും, ആരാധനയും സ്തുതിയും കൃതജ്ഞതയും സദാ ഉണർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധക്ഷേത്രമാണു് (എഫേ. 2:19–22) സഭ. അതിനാൽ, മനുഷ്യാവതാരപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ ക്രിസ്തുരഹസ്യത്തെ തങ്ങളിൽ ജീവിക്കുകയും തുടരുകയും പൂർത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്യാസികളുടെ സമൂഹങ്ങളും, മൗലികമായി, പ്രാർത്ഥനയുടെ സമൂഹങ്ങളും (community of prayer) ആരാധനയുടെ സമൂഹങ്ങളും (community of worship) ആയിരിക്കണം (cfr. Decree on Religious Life, No. 6; Dogmatic Constitution on the Church, No. 44). കൗൺസിൽ പറയുന്നതുപോലെ, മനസ്സിലും ഹൃദയത്തിലും ദൈവത്തിനു് അർപ്പിതരായിരിക്കുന്നവരുടെ (men who adhere to God in mind and heart) സമൂഹമായിരിക്കണം സന്യാസസങ്കേതം. ദൈവവചനത്തെ മുട്ടിവിളിച്ചു് ഭൂമിയിലേക്കിറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു, അതിനു തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു, തന്നിലൂടെ അതിനെ മനുഷ്യർക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുകയാണു തിരുസ്സഭയുടെ ധർമ്മം. ആ നിലയ്ക്കു, പ്രാർത്ഥനയുടെയും പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെയും സജീവസമന്വയമത്രേ തിരുസ്സഭ. തിരുസ്സഭയുടെ ആത്മാവിഷ്കരണവും ജീവിതദൗത്യവും തങ്ങളിലൂടെ സാധിക്കേണ്ട സന്യാസസഭകളെല്ലാം, ഇക്കാരണത്താൽ, തിരുസ്സഭാരഹസ്യത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാപരവും പ്രേഷിതപരവുമായ ഈ രണ്ടു വശങ്ങളെയും തങ്ങളിൽ സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കണം. കൗൺസിൽ പറയുന്നു: 'എല്ലാ സന്യാസസമൂഹങ്ങളും എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി ദൈവത്തെമാത്രം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ധ്യാനവും പ്രേഷിതതീക്ഷ്ണതയും സംയോജിപ്പിക്കേണ്ടതാ

ണ്. ധ്യാനം അവരെ മനസ്സുകൊണ്ടും ഹൃദയംകൊണ്ടും ദൈവത്തോടടുപ്പിക്കുന്നു. പ്രേഷിതതീക്ഷ്ണതയാകട്ടെ, രക്ഷണീയകൃത്യത്തിലും ദൈവരാജ്യവിപുലീകരണത്തിലും അവരെ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുന്നു' (സന്യാസികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രി, നമ്പർ5).

ദൈവവുമായി സംഭാഷിക്കുന്നതാണല്ലോ പ്രാർത്ഥന. കേൾക്കലും പ്രത്യുത്തരിക്കലുമാണ് സംഭാഷണത്തിനു വേണ്ട രണ്ടു വ്യവസ്ഥകൾ. അവ രണ്ടും വചന (Word) മാകുന്ന മാദ്ധ്യമത്തിലൂടെയല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. കേൾക്കാനും പ്രത്യുത്തരിക്കാനും വചനം അഥവാ വാക്കുകൂടിയേ തീരൂ. ദൈവത്തെ ശ്രവിക്കാനും അവിടുത്തേക്കു പ്രത്യുത്തരമേകാനും അവിടുത്തെ ഭാഷ—വചനം— അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും കേട്ടിരിക്കുകയും ആവശ്യമാണ്. പറയുന്നയാൾക്കും പ്രത്യുത്തരിക്കുന്നയാൾക്കും പൊതുവായൊരു ഭാഷയുണ്ടെങ്കിലേ, സംഭാഷണം സാദ്ധ്യവും ഹൃദ്യവും സ്വാഭാവികവുമാകൂ.

വാമൊഴിയും വരമൊഴിയുമാണല്ലോ വാക്കിന്റെ രണ്ടു രൂപങ്ങൾ. ആദ്യത്തേതു വ്യക്തി വ്യക്തിയിലേക്കു സംസാരിച്ചുപകരുന്ന സജീവശബ്ദവും, രണ്ടാമത്തേത് സംസാരിക്കപ്പെട്ടവ എഴുത്തിൽ പകർത്തി സൂക്ഷിക്കാനുള്ള അക്ഷരരൂപവുമാണ്. സജീവശബ്ദമായ വാമൊഴി, സാധാരണരീതിയിൽ, അപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും ഉള്ളിൽനിന്നേത്രേ ആദ്യമായി ശിശുവിലേക്കു പകരുന്നതും പകരേണ്ടതും. അപ്പനിൽനിന്നും അമ്മയിൽനിന്നും ശാരീരികജീവൻ

---

1 ആദ്യകാലത്തെ സഭാപിതാക്കന്മാർ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാക്കുകൾ ('ദൈവത്തോടു) സംസാരിക്കുക, പ്രത്യുത്തരമേകുക' എന്നൊക്കെ അർത്ഥമുള്ള dialogue, homily, conversation തുടങ്ങിയ പദങ്ങളത്രേ.

ലഭിച്ചു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ശിശുവിന് അപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും ഉള്ളുണ്ടാകുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ ഉള്ളും സ്നേഹവും മാനസികമായും വൈകാരികമായും അപ്പനും അമ്മയും ശിശുവിലേക്കു പതുക്കെപ്പതുക്കെ ചാലിച്ചുചേർക്കുക, പ്രധാനമായി, അവർ ശിശുവിനു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്ന വാക്കുകളിലൂടെയത്രേ. തന്റെ ഉള്ളും ഉള്ളിലുള്ളതും മറ്റുള്ളവരിലേക്കു പകരാനും മറ്റുള്ളവരിൽ ലയിപ്പിക്കാനും മനുഷ്യനുള്ള ഒരു പ്രധാന പോംവഴിയാണല്ലോ വാക്ക് അഥവാ വചനം. കഥപറച്ചിലും താരാട്ടുപാടലും വാത്സല്യം ചൊല്ലലുമൊക്കെ വാക്കിലൂടെ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിനെയും സ്നേഹത്തെയും പതുക്കെപ്പതുക്കെ ശിശുവിലേക്കു ചാലിച്ചുചേർക്കാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കുള്ള പ്രകൃതിദത്തമായ ടെക്നിക്കുകളത്രേ.

അപ്പനും അമ്മയും തനിക്കു ചൊല്ലിത്തന്നത് തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അതെ മൊഴികളെത്തന്നെ തന്റെ സ്വന്തം സ്വരത്തിൽ, തന്റെ സ്വന്തം വാമൊഴിയായി, അപ്പനോടും അമ്മയോടും തിരികെച്ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്, ശിശുവും തന്റെ ഉള്ളിനെ അപ്പനിലേക്കും അമ്മയിലേക്കും ലയിപ്പിച്ചുചേർക്കുന്നു. പിറന്നുവീണ മനുഷ്യശിശു, ആദ്യമാദ്യം, ഏതാണ്ടു ലജ്ജുരേഖകംപോലുള്ള അവ്യക്തസ്വരങ്ങൾ മാത്രമേ പുറപ്പെടുവിക്കൂ. ഈ സ്വരങ്ങൾ, അപ്പോൾ, വ്യക്തമായ അർത്ഥസൂചനയില്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഈ അവ്യക്തശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നമ്മെ വ്യക്തമായി ബോധിപ്പിക്കാൻ ശിശുവിനോ, കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കോ, കഴിയുകയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, അപ്പനും അമ്മയും തന്നിലേക്കു മൊഴിയുന്ന വാക്കുകളെ തുടർച്ചയായി കേൾക്കുന്ന ശിശു, ആദ്യം ലജ്ജുരേഖാരൂപത്തിലായിരുന്ന തന്റെ അവ്യക്തസ്വരങ്ങളെ അപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും വാക്കുകൾക്കനുസൃതമായി പതുക്കെപ്പതുക്കെ നീട്ടിയും കുറുക്കി

യും, ഒടിച്ചും വളച്ചും, അവയെ തനിക്ക് അപ്പനോടും അമ്മയോടും തിരികെച്ചൊല്ലാവുന്ന തരത്തിൽ അർത്ഥമുള്ള പദങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളുമാക്കിപ്പകർത്തുന്നു. അങ്ങനെ, അപ്പനും അമ്മയും തന്നിലേക്കു ചൊല്ലി തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അതേ വചനങ്ങളെത്തന്നെ. ശിശു തന്റെ സ്വന്തം സ്വരത്തിൽ, തന്റെ സ്വന്തം വാമൊഴിയായി, അപ്പനോടും അമ്മയോടും തിരികെച്ചൊല്ലി തന്റെ ഉള്ളിനെ അപ്പനിലേക്കും അമ്മയിലേക്കും ചാലിച്ചുചേർക്കുന്നു. വചന–പ്രതിവചനങ്ങളിലൂടെ ഉള്ളുകൊണ്ടുള്ള ലയം കൈവരുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രകൃതിയുടെ പദ്ധതിയും പ്രക്രിയയുമാണിത്.

വാമൊഴി സജീവശബ്ദമാണെങ്കിലും, സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന അതേ നിമിഷത്തിൽ സ്വയം ഇല്ലാതാകുന്ന വചനവും കൂടിയാണല്ലോ. വാക്കിന്റെ അകമായ ആശയം നിലനില്ക്കുന്നതാണെങ്കിലും, പുറമായ ശബ്ദം, ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്ന അതേ നിമിഷത്തിൽ, അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചു സ്വയം ഇല്ലാതാകുന്നതത്രേ. അതിനാൽ, തങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ മനുഷ്യർ അക്ഷരത്തിലൊതുക്കി–വാമൊഴിയെ വരമൊഴിയാക്കി–തങ്ങളോടൊത്ത് കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. വാമൊഴിയെ തന്നോടൊത്ത് എന്നും കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ മനുഷ്യനുള്ള പോംവഴിയാണ് വരമൊഴി. അകലെ വസിക്കുന്ന സ്നേഹിതരോടു സംഭാഷിക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴും വാമൊഴിയെക്കാൾ വരമൊഴിയത്രേ നമുക്കു കൂട്ടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുക.

വചനത്തിന്റെയും സംഭാഷണത്തിന്റെയും പ്രത്യേകതകളായി മേലേ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനോടുള്ള നമ്മുടെ സംഭാഷണത്തിലും–പ്രാർത്ഥനയിലും–പ്രസക്തമാണ്. കേൾക്കലും പ്രത്യുത്തരിക്കലുമാണല്ലോ സംഭാഷണത്തിന്റെ കാതൽ. അവ രണ്ടും, മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, വചനമാകുന്ന മാദ്ധ്യമത്തിലൂ

ടെയേ സാദ്ധ്യമാകൂ. കേൾക്കാനും പ്രതിവചനം ന ല്കാനും വചനം അഥവാ വാക്ക് കൂടിയേ തീരൂ.

പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, ഈ വചനം പിതാവിന്റെ നിത്യവചനമായ യേശുതന്നെ യാണ്. പിതാവു നമ്മോടു സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമുക്കു പിതാവിനോടു സംസാരിക്കാനുള്ളതും, യേ ശുവാകുന്ന വചനത്തിലൂടെയാണ്. പിതാവു തന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന ഈ വചനത്തെ മനുഷ്യാവതാരം ചെ യ്ത യേശുവിൽ നമുക്കു നല്കി, യേശുവിലൂടെ, സ്വന്തം മക്കളോടെന്നപോലെ, നമ്മോട് ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യാവതാരത്തിലാണ ല്ലോ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളായി, തന്റെത ന്നെ ഉള്ളും വാമൊഴിയുമായ വചനത്തെ യേശുവി ലുള്ള നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ പിതാവു നമുക്കാ യി വച്ചുതന്നിട്ടുള്ളത്. മാത്രമല്ല, തന്റെ പുത്രനി ലൂടെ വാമൊഴിയായി, സജീവശബ്ദത്തിൽ, അവി ടുന്നു നമ്മോടു സംസാരിച്ചവ എന്നും നമ്മോടൊ പ്പം നിലനില്ക്കേണ്ടതിനായി, അവയെ നമുക്കായി വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വരമൊഴിയായും അവിടു ന്ന് എഴുതിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഉള്ളറിഞ്ഞി ട്ടുള്ളവരും ശബ്ദം കേട്ടിട്ടുള്ളവരുമായ മക്കളെപ്പോ ലെ, 'ആബാ, ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ!' എന്നു വിളി ച്ച് നമുക്കു പിതാവിനോടു പ്രത്യുത്തരിക്കാൻ—സം ഭാഷിക്കുവാനും പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും—കഴിയേണ്ടതി നത്രേ, അവിടുന്നു തന്റെ വചനത്തെ ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണ മായി, യേശുവിലൂടെയും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലൂ ടെയും നമ്മെ കേൾപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും നമ്മിൽ ലയിപ്പി ച്ചിട്ടുള്ളതും. പിതൃമുഖം കണ്ടിട്ടും പിതൃശബ്ദം കേട്ടിട്ടും വേണമല്ലോ നമുക്കു പിതാവിനോടു മക്ക ളെപ്പോലെ പ്രത്യുത്തരിക്കാനും സംഭാഷിക്കുവാനും.

പിതാവു നമുക്കായി നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ കരു ണാപൂർവ്വം വച്ചുതന്നിട്ടുള്ള അവിടുത്തെ ഉള്ളായ വച

നമത്രേ നിസ്സ്സിലെ യേശു. മാംസം ധരിച്ച തന്റെ വചനമായ യേശുവിലത്രേ പിതാവ് ഉള്ളുതുറന്ന്, സ്വന്തം മക്കളോടെന്നപോലെ, മനുഷ്യരായ നമ്മോടു നിർണ്ണായകമായി സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. (എബ്രാ. 1:1–2). അവിടുന്നു തന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും, മക്കളായ നമ്മെ തുറന്നു കാണിച്ചിട്ടുള്ളതും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും, യേശുവിലും യേശുവിലൂടെയുമാണ്. യേശുവിനെ കാണുക, അതിനാൽ, പിതാവിനെ കാണുകതന്നെയാണ് (യോഹ. 14:9). യേശുവിനെ കേൾക്കുക പിതാവിനെ കേൾക്കുകയുമാണ് (യോഹ. 14:10–11). അതിനാൽ യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ ധ്യാനപൂർവ്വംഉറ്റുനോക്കിപഠിക്കാതെയും, യേശുവിന്റെ വചനങ്ങളോടു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചെവികൊടുത്തുവയ്ക്കാതെയും, നമുക്കു പിതൃമുഖം കാണാനോ പിതൃശബ്ദം കേൾക്കാനോ കഴിയുകയില്ല. പിതൃമുഖംകാണാത്തവർക്കും പിതൃശബ്ദം കേൾക്കാത്തവർക്കും, മക്കളെപ്പോലെ, പിതാവിനോടു ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കാനോ, പ്രത്യുത്തരിക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. പിതാവു നമ്മോടു സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമുക്കു പിതാവിനെ കേട്ട്, പിതാവിനോടു പ്രത്യുത്തരിക്കാനുള്ളതും, യേശുവാകുന്ന വചനത്തിലും വചനത്തിലൂടെയുമാണെന്നു മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം ഇതത്രേ.

പിതാവിന്റെ ജീവിക്കുന്ന വചനമായ യേശുവിനെയും അവിടുത്തെ എഴുതപ്പെട്ട വചനമായ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തെയും ധ്യാനപൂർവ്വം പഠിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കും പഠനപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കും മാത്രമേ, പിതൃമുഖം കാണുകയും പിതൃശബ്ദം കേൾക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മക്കളായിരിക്കാൻ പറ്റൂ. പിതൃമുഖം കാണാതെയും, പിതൃശബ്ദം കേൾക്കാതെയും, നമുക്കു പിതാവിനോടു മക്കളെപ്പോലെ ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ. യേശുവിനെയും അവിടുത്തെ എഴുതപ്പെ

ട്ട തിരുവചനങ്ങളെയും വ്യക്തിപരവും അനുഭവപരവുമായ സ്നേഹത്തിലും ധ്യാനത്തിലും പരിചയത്തിലും അടുത്തറിയാതെയും രുചിച്ചറിയാതെയും, നമുക്കു മനുഷ്യമക്കളോടുള്ള പിതാവിന്റെ ഉള്ളുതുറന്നുള്ള സ്നേഹം കാണാനോ, സംഭാഷണം കേൾക്കാനോ, സാധിക്കുകയില്ല. നാം പിതൃമുഖം കാണുന്നതും, പിതൃശബ്ദം കേൾക്കുന്നതും, യേശുവിലും അവിടുത്തെ തിരുവചനത്തിലും ആകയാൽ, യേശുവും വിശുദ്ധ ത്രിത്വവുമാണ് നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ മൗലികമായ രണ്ടാധാരങ്ങൾ. ഇവ രണ്ടിനോടും അത്യാഗാധവും അതിഗാഢവുമായ സ്നേഹവും ഒരുമയും പരിചയവും സമ്പാദിക്കുക, അതിനാൽ, നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന് അവശ്യാവശ്യമത്രേ!

പ്രാർത്ഥന പ്രസാദവരസിദ്ധമായൊരു ദിവ്യവരമാണെങ്കിലും, അതു നാം ആഗ്രഹപൂർവ്വം ബുദ്ധിമുട്ടിയും, ഉത്സാഹപൂർവ്വം സമയം ചെലവഴിച്ചും, ക്ഷമാപൂർവ്വം പ്രയത്നിച്ചും, നമ്മിൽ വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടൊരു 'കല' കൂടിയാണ്. പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടേ പ്രാർത്ഥനയെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാനും, അതിന്റെ മാധുരി രുചിച്ചറിയാനും, അതിൽ അനുഭവപരമായി വളരാനും നമുക്കു കഴിയൂ. യേശുവിന്റെ തിരുപ്പിറവിയും അജ്ഞാതജീവിതവും പരസ്യ ശുശ്രൂഷയും അന്ത്യഅത്താഴവും പീഡാസഹനവും കുരിശുമരണവും തിരുവുത്ഥാനവും, അവിടുത്തെ തിരുവചനങ്ങളും അത്ഭുതങ്ങളും ഉപമകളും അന്ത്യപ്രാർത്ഥനയും നാം എത്രയ്ക്കു സ്നേഹപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചു ധ്യാനിച്ചറിയുന്നുവോ, എത്രയ്ക്കു പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം പഠിച്ചുപഠിച്ചുവരുന്നുവോ, അത്രയ്ക്കു മാത്രമേ പിതാവു തന്റെ പുത്രനിൽ എങ്ങനെ നമ്മെ ഉള്ളു തുറന്നു സ്നേഹിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും (യോഹ. 3:16), തന്റെ ഉള്ളിൽ നമ്മോടുള്ള സ്നേഹം വെളിപ്പെടുത്താൻ തന്റെ പുത്രനിലൂ

ടെ അവിടുന്നു നമുക്കായി എത്രമാത്രം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും (1 യോഹ. 3:1), തന്റെ പുത്രന്റെ അവസാനമില്ലാത്ത സ്നേഹത്തിലും ഭാഗ്യത്തിലും നമ്മെ ചേർക്കുന്നതിനായി ഇനിയും നമുക്കുവേണ്ടി എന്തെല്ലാം ചെയ്യാൻ അവിടുന്നു തന്റെ ഉള്ളിൽ കരുതിയിരിക്കുന്നുവെന്നും (1 യോഹ. 3:2), നമുക്കു വ്യക്തിപരമായി മനസ്സിലാവുകയും അനുഭവപരമായി ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യു. കർത്താവാകുന്ന വചനത്തെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഉറുനോക്കിയും, കർത്താവിന്റെ വചനങ്ങളെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിച്ചറിഞ്ഞും, പിതാവു തന്റെ പുത്രനിലൂടെ നമ്മോടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ നീളവും വീതിയും ആഴവും ഉയരവും ധ്യാനാത്മകമായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരുടെയും രുചിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരുടെയും ഹൃദയവികാരങ്ങളും, സ്നേഹത്തിന്റെയും സ്തുതിയുടെയും പ്രതിനന്ദിയുടെയും പശ്ചാത്താപത്തിന്റെയും യാചനയുടെയും വചനങ്ങളായി പിതാവിലേയ്ക്കുയരുന്നതെ തരമില്ല. ഇതുതന്നെയാണു യേശുവിലൂടെയുള്ള നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ കാതൽ.

അതേ, യേശുവിൽ പിതാവു നമ്മെ പിതൃമുഖം കാണിക്കുകയും, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവിടുന്നു നമ്മെ പിതൃശബ്ദം കേൾപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പിതൃമുഖം കണ്ടതുകൊണ്ടും, പിതൃശബ്ദം കേട്ടതുകൊണ്ടും മാത്രം, നാം പിതാവിന്റെ ഉള്ളുള്ള മക്കളാകുന്നില്ല. അതിന്, പിതൃമുഖത്തുനിന്നും നമ്മിലേയ്ക്കു വാർന്നുവീണിട്ടുള്ള വചനത്തെ നാം നമ്മിൽ പൂർണ്ണമായി ലയിപ്പിച്ച്, ആ വചനത്തെത്തന്നെ നമ്മുടെ സ്വന്തം സ്വരത്തിൽ, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽനിന്നുള്ള നമ്മുടെ സ്വന്തം വചനമായി (വാമൊഴിയായി), നാം പിതാവിനോടു തിരികെ ചൊല്ലേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴാ മാത്രമേ നാം, നമ്മുടെ ഉള്ള് പിതാവിൽ ലയിക്കത്തക്കവിധം, പി

താവിനോടു മക്കളെപ്പോലെ ഉള്ളുതുറന്ന് സംസാരിച്ചുവെന്നു പറയാൻ പറ്റൂ.

പിതാവിൽനിന്നുള്ള വചനമേ പിതാവിനു മനസ്സിലാകൂ. പിതാവു നമ്മുടെ മാംസത്തിനുള്ള ദാനമായി നമ്മുടെ മാംസത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന തന്റെ വചനമായ യേശുവല്ലാതെ, നമ്മെയും പിതാവിനെയും തമ്മിൽ ബന്ധിക്കുന്ന ഏക മദ്ധ്യസ്ഥൻ (എബ്രാ. 7:25;12:24; 1 തിമോ. 2:5). അതിനാൽ യേശുവാകുന്ന വചനത്തെയും യേശുവിന്റെ വചനങ്ങളെയും നാം ധ്യാനിച്ചും ജീവിച്ചും എത്രമാത്രം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ലയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അത്രമാത്രമേ പിതാവിനു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ നമുക്കു പിതാവിനോടു സംഭാഷിക്കാനാവൂ. യേശുവാകുന്ന വചനം ഉള്ളായിട്ടുള്ള മനുഷ്യരിൽ യേശുവിന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഗുണങ്ങളേ ഉണ്ടാകൂ. അവർ യേശു ചിന്തിച്ചതുപോലെമാത്രം ചിന്തിക്കുന്നവരും, യേശു സംസാരിച്ചതുപോലെമാത്രം സംസാരിക്കുന്നവരും, യേശു സ്നേഹിച്ചതുപോലെ പിതാവിനെയും സഹോദരങ്ങളെയും ശത്രുക്കളെയും സ്നേഹിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും. യേശുവിന്റെ ഹൃദയലക്ഷണങ്ങളായ സ്നേഹവും പരിശുദ്ധിയും ശാന്തതയും വിനയവും വിധേയത്വവും ക്ഷമിക്കലും സഹനശക്തിയും തന്നെയായിരിക്കും, ഇവരുടെയും ഹൃയേലക്ഷണങ്ങം. സ്നേഹിക്കാനും ക്ഷമിക്കാനും മറക്കാനും പൊറുക്കാനും മാത്രമറിയുന്ന ഈ ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നും ഉയരുന്ന പ്രാർത്ഥനയെ പിതാവ്, തന്റെ പുത്രൻതന്നെ ഉള്ളായുള്ളവരുടെ പ്രാത്ഥനയായി—തന്റെ മക്കളുടെ പ്രാത്ഥനയായി—പ്രസാദപൂർവ്വം കൈക്കൊള്ളും. അതിനാൽ, നാം ആത്മദാനപരമായ സ്നേഹത്തിലും അനുധ്യാനപരമായ സംഭാഷണത്തിലും യേശുവാകുന്ന വചനവുമായി എത്രമാത്രം ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, അത്രയ്ക്കേ

പിതാവിന് യേശുവിലൂടെ തന്റെ വചനത്തെ നമ്മെ കേൾപ്പിച്ച്, തന്റെ ഉള്ളിനെ നമ്മിലേക്കു പകരാനും, നമുക്കു നമ്മുടെ വചനങ്ങളെ യേശുവാകുന്ന വചനത്തിലൂടെതന്നെ പിതാവിനെ കേൾപ്പിച്ച് നമ്മുടെ ഉള്ളിനെ പിതാവിലേക്കു പകരാനും കഴിയൂ. ഇങ്ങനെ യേശു ഉള്ളായിട്ടുള്ള മനുഷ്യർക്കേ, യേശുവിനെപ്പോലെ, പ്രവർത്തനത്തിലും വിശ്രമത്തിലും, പരാജയത്തിലും വിജയത്തിലും, ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും, പിതാവിനോട് ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യരായിരിക്കാൻകഴിയൂ.

നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുള്ളത്—മക്കളെപ്പോലെ പിതാവിനോടു സംഭാഷിക്കുവാനുള്ളത്—പിതാവിന്റെ വചനമായ യേശുവിലും യേശുവിലൂടെയുമാണെന്ന് (യോഹ. 14: 13—14; 15:7;16:23—24; ലൂക്ക. 11:1) പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിന്, ക്രിസ്തുവിനെ പിതാവിൽനിന്നും നമ്മുടെ മാംസത്തിലേക്കിറങ്ങിവരുന്ന പിതാവിന്റെ വചനമായും, നമ്മുടെ മാംസത്തിൽനിന്നും നാം പിതാവിലേക്കുയർത്തുന്ന നമ്മുടെ വചനമായും അനുഭവിക്കുക ആവശ്യമാണ്. ഈ അനുഭവം ലിറ്റർജിയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച്, അതിന്റെ കേന്ദ്രമായ ദിവ്യബലിയിൽ, സംബന്ധിക്കുമ്പോഴത്രേ നമ്മിൽ ക്രിയാപരമായി ഉളവാകുക. അവിടെയണെല്ലോ, പിതാവു തന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തെ അതിന്റെ സൃഷ്ടാസൃഷ്ടരൂപങ്ങളിൽ—എഴുതപ്പെട്ട സുവിശേഷമായിട്ടും ജീവിക്കുന്ന പുത്രനായിട്ടും—നാം അർപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ—നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെയും നമുക്കുള്ളതിന്റെയും—പ്രതീകമായ അപ്പത്തിലേക്ക് സ്നേഹപൂർവ്വം എല്ലാദിവസവും പകർന്നുതന്നു, അനേകങ്ങളായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാംസങ്ങളെ പിതാവിന്റെതന്നെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമുള്ള ഏക ശരീരമായിപ്പകർത്തുന്നത്. അവിടെ, നമ്മുടെ മാനുഷികതയുടെയും ഒരുമയുടെയും പ്രതീകമായി നാം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന അപ്പത്തിലേക്ക്, അതിന്റെ ഉള്ളാ

യി, പിതാവ് തന്റെതന്നെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തെ വാത്സല്യപൂവ്വം വച്ചുതരികയും, നാം എല്ലാവരുടെയും ഉള്ളായിത്തീർന്ന ആ വചനത്തെത്തന്നെ നമ്മുടെ മാനുഷികതയുടെ പ്രതീകമായ അപ്പത്തിലൂടെ നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചു പിതാവിലേക്കുയർത്തി, നമ്മുടെ ഉള്ളിനെ പിതാവിൽ ഒരുപോലെ ലയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെയത്രേ, പിതാവിന്റെഎഴുതപ്പെട്ട തിരുവചനങ്ങളും നമുക്കായി വായിക്കപ്പെടുന്നതും, ആ വചനങ്ങളംതന്നെ സഭയുടെ—നമ്മുടെ—എഴുതപ്പെട്ട വചനങ്ങളായി പിതാവിലേക്ക് ഉണർത്തിക്കപ്പെടുന്നതും.

ദിവ്യബലിയിലത്രേ പിതാവു തന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തെ മാംസമാക്കി നമുക്കെല്ലാവർക്കും എല്ലാ ദിവസവും ഒരുപോലെ മുറിച്ചുതന്നും, തന്റെ എഴുതപ്പെട്ട വചനങ്ങളെ നാമെല്ലാവരെയും എല്ലാ ദിവസവും ഒരുപോലെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചും, തന്റെ സ്നേഹമുള്ള ഉള്ളിനെ തന്റെ മക്കളായ നമ്മിൽ പൂർണ്ണമായി ചാലിച്ചുചേർത്തൊന്നിപ്പിക്കുന്നത്. പിതാവിൽനിന്നു നാം കൈക്കൊണ്ട അതേ വചനത്തെത്തന്നെ എല്ലാ ദിവസവും പിതാവിനോടു നാമെല്ലാവരും സ്നേഹപൂർവ്വം ഒരുമിച്ചുചൊല്ലി, നമ്മുടെ ഉള്ളിനെ, സ്നേഹമുള്ള മക്കളെപ്പോലെ, പിതാവിൽ ചാലിച്ചുചേർത്തൊന്നിപ്പിക്കുന്നതും ദിവ്യബലിയിൽത്തന്നെ. ആകയാൽ, ദിവ്യബലിയത്രേ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ—പിതാവിനെ കേട്ട്, അവിടുത്തോടു മക്കളെപ്പോലെ സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ—കേന്ദ്രം. അതിനാൽ, അനുദിനം സംബന്ധിക്കാനുള്ളൊരു ഭക്തഭ്യാസമായിമാത്രം നാം ദിവ്യബലിയെ പരിഗണിച്ചാൽ പോരാ. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും വചനവുമായ യേശു നാം എല്ലാവരുടെയും പലതായിരുന്ന ഉള്ളുകളിലേക്ക് എല്ലാ ദിവസവും ഒരുപോലെ പകർന്ന്, നാമെല്ലാവരുടെയും പലതായിരുന്ന ഉള്ളുകളും യേശുവിലും

അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിലും ഒന്നായിത്തീരുന്നതിന്റെ അനുപമമാധുരിയും, യേശുവിൽ അങ്ങനെ ഒന്നായിത്തീർന്ന നമ്മുടെ ഉള്ളുകളെ നാം എല്ലാവരും, ഒരുമിച്ച്, ഒരേ വചനത്തിലൂടെ, പിതാവിലേക്ക് എല്ലാദിവസവും ചാലിച്ചുചേർക്കുന്നതിന്റെ അലൗകികസുഖവും നമ്മെ അനുഭവിപ്പിച്ച്, പിതാവിനോടും സഹോദരരോടും ഒന്നായി, ഒരുള്ളോടെ, ജീവിക്കാനുള്ള സ്വർഗ്ഗീയ കലയിൽ പിതാവുതന്നെ എല്ലാദിവസവും നമ്മെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗീയനിമിഷങ്ങളെത്രെ ദിവ്യബലി. തന്റെ മക്കളായ നാം ഈ ലോകത്തിലെ മറ്റു പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പിതാവുതന്നെ എല്ലാ ദിവസും(രാവിലെ) നാമെല്ലാവരെയും ഒരുമിച്ചു വിളിച്ചുകൂട്ടി, നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ചെയ്തുകാട്ടിയും നമ്മെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചും, അവിടുന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും ഒരുമയുടെയും സ്വർഗ്ഗീയപാഠമാണത്. ഈ പാഠം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ആഴമായി പതിയത്തക്ക ആത്മീയവും ധ്യാനപരവുമായ ചിന്തയോടും, സ്നേഹത്തോടും, ശ്രദ്ധയോടും, കാഴ്ചയോടും, കേൾതിയോടും കൂടി ദിവ്യബലിയുടെ നിമിഷങ്ങൾ ചെലവഴിക്കാൻ നാം മനസ്സുവയ്ക്കണം.

മാത്രമല്ല, നാം അനുദിനം പങ്കെടുക്കുന്ന ദിവ്യബലിയുടെ നിമിഷങ്ങൾ നമ്മുടെ സന്യാസാനുഭവം നമ്മിൽ വ്യക്തിപരമായി ബോധപൂർവ്വം ആഴപ്പെടേണ്ട അനർഘനിമിഷങ്ങൾകൂടിയാണ്. നമ്മുടെ സന്യാസസമർപ്പണത്തിന്റെയും സന്യാസജീവിതത്തിന്റെയും അന്തർരഹസ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ, സജീവമായൊരു സ്പെക്ട്രത്തിലെന്നപോലെ നാം ഇഴതിരിച്ചുകാണുന്നതും, സംസാരിക്കുന്നൊരു ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ നമുക്ക് ഉറ്റുനോക്കിപ്പഠിക്കാവുന്നതും, അനുദിനം നാം പങ്കെടുക്കുന്ന അൾത്താരയിലെ ബലി

യിലത്രേ. പിതാവു കനിഞ്ഞ്, കൈനീട്ടി, നമ്മുടെ മാംസത്തെ വിളിച്ച്, അതിന്റെ ഉള്ളായി എന്നും വച്ചുതരുന്ന തന്റെതന്നെ ഉള്ളായ വചനത്തിനാണല്ലോ നാം നമ്മുടെ മാംസത്തെ—നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുള്ളവയെയും—സന്യാസംചെയ്തിരിക്കുന്നത്. വചനത്തിനു സന്യാസം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാംസം സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിന്റെ ശരീരമായിപ്പകർന്ന്, അനേകരിലേക്കു വചനജീവൻ ഒഴുകിവീഴത്തക്കവിധം, അനേകർക്കായി പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും മുറിപ്പെടാനുള്ളതാണ്. ഈ സത്യങ്ങളെല്ലാം സമൂർത്തമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ എന്നും അവതരിപ്പിച്ച് നമ്മെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന സജീവരഹസ്യമത്രേ ദിവ്യബലി.

ക്രിസ്തുവിലുള്ള നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ രഹസ്യം, എല്ലാദിവസവും നാം അർപ്പിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അൾത്താരയിലെ അപ്പത്തിൽ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ആവിഷ്കൃതമാവുകയും, ആ അപ്പത്തിലൂടെ നമ്മിൽ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അപ്പത്തിൽ സഭ, തന്റെ മാംസത്തെ പാദാർത്ഥിക—മാനുഷിക സത്തയിൽ (കാതലിൽ) ചേർത്തു നിർത്താതെയും, ആലംക്കം കൊള്ളിക്കാതെയും, അതിനെ സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിൽ ചേർത്തു നിർത്തുകയും ആലംബം കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (അപ്പത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന സത്താന്തരീകരണത്തിന്റെ ആത്മീയമായ സൂചന ഇതാണല്ലോ). ഇങ്ങനെ വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായി, വചനം ഉള്ളായീത്തീർന്നിരിക്കുന്ന തന്റെ മാംസത്തെ, ബലിയാകുന്ന പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും എല്ലാ ദിവസവും നമുക്കായി നുറുക്കി, തന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനധാരയെ നമ്മിലേക്കു സ്നേഹപൂർവ്വം ഒഴുക്കിത്തരുന്നതിലത്രേ സഭയുടെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ സജീവത. നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളും ആലംബവുമായി നാം മനുഷ്യനെ—

പുരുഷനെ—കൈക്കൊള്ളാതെ, അതിനെ സമ്പൂർണ്ണമായി പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു സ്നേഹപൂർവ്വം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുമൂലം വചനം ഉള്ളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള നമ്മുടെ മാംസത്തെ, അനേകർക്കായി പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും, ശുശ്രൂഷയിലും ത്യാഗപൂർവ്വം മുറിച്ചുവിളമ്പാനുള്ള പ്രചോദനവും സന്നദ്ധതയുമത്രേ നമ്മിലും ബ്രഹ്മചര്യംകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ട ഫലം. ആ പ്രചോദനവും സന്നദ്ധതയും ഓരോ ദിവസവും കഴിയുന്തോറും നമ്മിൽ കൂടുതൽകൂടുതൽ അനുഭവപരമായി ആഴപ്പെട്ടുവരത്തക്കവിധം, ദിവ്യകാരുണ്യരഹസ്യവും നമ്മുടെ ബ്രഹ്മചര്യവും തമ്മിലുള്ള അതിഗാഢമായ ബന്ധത്തെ ദിവ്യബലിയുടെ പരിശുദ്ധനിമിഷങ്ങളിൽ എന്നും നാം ധ്യാനവിഷയമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം.

നാം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ദരിദ്രജീവിതത്തിന്റെ ആശയവും ആദർശവും അനുഭവപരമായി നമ്മിൽ ആഴപ്പെടാനുള്ളതും, സഭയുടെ ദിവ്യകാരുണ്യപരമായ ദാരിദ്ര്യത്തെ ദിവ്യബലിയുടെ വിശുദ്ധനിമിഷങ്ങളിൽ നാം അനുദിനം ധ്യാനപൂർവ്വം നോക്കിക്കണ്ടു പഠിക്കുന്നതുവഴിയാണ്. തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ട് ഓരോ ദിവസവും താൻ സമ്പാദിക്കുന്ന അപ്പത്തെ സഭ സമ്പൂർണ്ണമായി പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ വചനത്തിനു സ്നേഹപൂർവ്വം സമർപ്പിച്ച്, വചനത്തിനു സമർപ്പിതമായ തന്റെ സമ്പാദ്യത്തെ, അതേ ദിവസംതന്നെ, തന്റെ മക്കളായ നമുക്കു പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും ത്യാഗപൂർവ്വം അവയം മുറിച്ചുവിളമ്പിത്തരുന്നു. അങ്ങനെ, തന്റെ സമ്പാദ്യത്തെ തനിക്കായി അല്പം പോലും സംവരണം ചെയ്യാതെ, മുഴുവനും നമുക്കായി മുറിച്ചുവിളമ്പിത്തന്ന് നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കുകമൂലം, എല്ലാ ദിവസവും തനിക്കു തന്റെ മക്കൾക്കു വേണ്ടി വീണ്ടും, ദരിദ്രയായ അമ്മയെപ്പോലെ, ജോലിചെയ്ത് അപ്പം സമ്പാദിക്കേണ്ടിവരുന്നു. തിരു

സ്സയേുടെ ദിവ്യകാരുണ്യപരമായ ഈ ദാരിദ്ര്യത്തിലേ
ത്രേ ദാരിദ്ര്യജീവിതത്തിന്റെ മാതൃകയും പ്രചോദന
വും നാം കൈക്കൊള്ളേണ്ടതും കണ്ടെത്തേണ്ടതും.

വചനമാകുന്ന ശിരസ്സിനാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ട്, തന്റെ
ശരീരം പിതാവിലേക്കുയർത്തപ്പെടുന്ന വചനബദ്ധ
വും വചനനിയന്ത്രിതവും വചനോന്മുഖവുമായ മാംസ
മായിത്തീരാൻവേണ്ടി, സഭ തന്റെ ശരീരത്തെ—തന്റെ
ഉള്ളിനേയും തനിക്കുള്ളതിനെയും—തന്റെ മനുഷ്യത്വ
ത്തിന്റെ പ്രതീകമായ അപ്പത്തിൽ തന്റെ ശിരസ്സായി
വാഴുന്ന വചനത്തിന് എല്ലാ ദിവസവും അനുസരണ
പൂർവ്വം കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു. തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തി
ന്റെ പ്രതീകമായ അപ്പത്തിൽ, അപ്പത്തിന്റെ പരിമി
തികളെല്ലാം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട്, ശിരസ്സായി മറ
ഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനത്താൽ സമ്പൂർണ്ണമായി ഭരിക്ക
പ്പെടുന്ന ശരീരമത്രേ സഭ. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ സ
ഭ തന്നെത്തന്നെ വചനത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരി
ക്കുന്നതിന്റെയും, വചനത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ
യും രഹസ്യത്തെ, അനുദിനമുള്ള ദിവ്യബലിയുടെ
നിമിഷങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം ധ്യാനാത്മകമായി നാം
ചിന്തിച്ചുചിന്തിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നുവോ, അത്രമാ
ത്രമേ അധികാരിയുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ, ആ മനുഷ്യ
ത്വത്തിന്റെ പരിമിതികളെല്ലാം അനുഭവിച്ചുകൊ
ണ്ട്, ശിരസ്സായി ജീവിക്കുന്ന വചനത്തിനു നാം നമ്മെ
ത്തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന നമ്മുടെ സന്യാസാനുസരണ
ത്തിന്റെ ക്രിസ്തുപരവും ആത്മീയവുമായ അർ
ത്ഥം നമുക്കു ആഴത്തിൽ കാണാനും അനുഭവിക്കാ
നും പറ്റൂ.

നമ്മുടെ പ്രേഷിതപ്രവൃത്തിയുടേയും പ്രാർത്ഥ
നാജീവിതത്തിന്റേയും സമൂഹജീവിതത്തിന്റെയും
ആദർശവും അനുഭവവും ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോ
റും നമ്മിൽ കൂടുതൽ കൂടുതലായി ആഴപ്പെടുത്തി
ക്കൊണ്ടു വരാനുള്ളതും, അനുദിനം നാം സംബന്ധി

ക്കുന്ന ദിവ്യബലിയിൽ അവയുടെ ദിവ്യകാരുണ്യപര
മായ പരിമാണങ്ങളെപ്പററി ധ്യാനപൂർവ്വം പരിചിന്ത
നംചെയ്തുകൊണ്ടത്രേ. തന്റെ നെററിയിലെ വി
യർപ്പ് മണ്ണിലേയ്ക്കൊഴുകുമ്പോളം ഭൂമിയിൽ പ്രയ
ത്നിച്ച്, മണ്ണിൽനിന്നും താൻ നേടിയെടുക്കുന്ന ത
ന്റെ നേട്ടത്തിന്റെ ആകെത്തുകയായിരിക്കുന്ന അപ്പ
ത്തെ സഭ ബലിയിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി വചനത്തിനു
സമർപ്പിച്ച്, വചനത്തിലൂടെ അതിനെ പിതാവിന്റെ
വലത്തുഭാഗത്ത് കാഴ്ചവയ്ക്കപ്പെടാനുള്ള മാംസമാ
ക്കി പകർത്തുന്നു. സഭയുടെ ദിവ്യകാരുണ്യപരമായ
ഈ പ്രവർത്തനത്തിലത്രേ, നമ്മുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്ത
നങ്ങളുടെ മൗലികമായ ലക്ഷ്യവും മാതൃകയും രീതി
യും, കൺമുമ്പിലെന്നപോലെ, എന്നും നമുക്കു കണ്ടു
മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കാനുള്ളത്. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും
സ്നേഹവുമായ വചനത്തിന് തന്റെ മാംസത്തെ എ
ല്ലാദിവസവും സ്നേഹപൂർവ്വം പ്രത്യർപ്പണംചെ
യ്തത്, ഈ വചനത്തോടുള്ള നിരന്തരമായ പ്രതിവചന
ത്തിൽ—പ്രാർത്ഥനയിൽ—സഭാ ലയിച്ചുകഴിയുന്ന
സഭയുടെ ദിവ്യകാരുണ്യപരമായ ജീവിതമത്രേ നമ്മു
ടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ സ്രോതസ്സും കേന്ദ്ര
വും മാതൃകയും. ബലിയിലും ദിവ്യകാരുണ്യരഹസ്യ
ത്തിന്റെ മുമ്പിലും ധ്യാനലീനരായി കേന്ദ്രീകൃപൂർവ്വം
നാം നില്ക്കെ, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽനിന്നും ഉതിർന്നുവ
രുന്ന ആരാധനയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രതി
നന്ദിയുടെയും പശ്ചാത്താപത്തിന്റെയും യാചനയു
ടെയും വചനങ്ങളും പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവു
മായ വചനത്തിൽ ഒന്നിപ്പിച്ച്, ആ വചനത്തിലൂടെ
അവയെ പിതാവിനോടുള്ള നമ്മുടെ ഉള്ളുതുറന്നുള്ള
സംഭാഷണമായി പകർത്തുന്നതത്രേ, മൗലികമായി,
നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാഭൂതി. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും
സ്നേഹവുമായ പുത്രനിൽ നാമെല്ലാവരേയും ഒരുമി
പ്പിച്ച്, നാമെല്ലാവരേയും ഒരുള്ളുള്ള തന്റെ മക്കളായി—
വീടായി—അവിടുന്നു പകർത്തുന്നതും ദിവ്യകാരുണ്യ
ത്തിലാണ് (1 കോറി. 10:16–17). നാമെല്ലാവരും

കൂടി, ഒരുമിച്ച്, ഒരുള്ളോടെ, പിതാവായ ദൈവത്തിനും മാതാവായ സഭയ്ക്കും എല്ലാദിവസവും കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന അപ്പത്തിലാണല്ലോ, പിതാവു തന്നെ ഉള്ളും ജീവനും സ്നേഹവുമായ പുത്രനെ സഭയിലൂടെ നമുക്കായി എല്ലാദിവസവും സ്നേഹപൂർവ്വം വച്ചുതരുന്നത്. പിതാവായ ദൈവവും മാതാവായ സഭയും നമുക്കെല്ലാവർക്കും, എല്ലാദിവസവും, ഒരുപോലെ മുറിച്ചുവിളമ്പിത്തരുന്ന ഈ അപ്പം ഭക്ഷിച്ചിട്ടത്രേ, നാമെല്ലാവരും ഒരപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും ഉള്ളുള്ള മക്കളായി വളർന്നുവരുന്നതും. നാം തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള അതിഗാഢമായ ഐക്യത്തിന്റെ ബന്ധവും സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകവുമായ (bond of unity, symbol of charity) ദിവ്യകാരുണ്യരഹസ്യത്തിൽ നാം അനുദിനം ധ്യാനപൂർവ്വം സംബന്ധിക്കുമ്പോഴത്രേ, സഹോദരന്മാർ ഒരുമിച്ച്, ഒരുള്ളായി, കർത്താവിന്റെ ഭവനത്തിൽ വസിക്കുന്നത് എത്ര ഹൃദ്യവും മനോഹരവുമാണെന്ന് നമുക്ക് അനുഭവപരമായി ബോദ്ധ്യപ്പെടുക.

ചുരുക്കത്തിൽ, അനുദിനം നാം പങ്കെടുക്കുന്ന ദിവ്യബലി, നമുക്കു ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും വലുതായ ആത്മീയാനുഭവം പകർന്നുതരുന്ന പരിശുദ്ധ നിമിഷങ്ങളായിരിക്കണം. നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളേയും സമഗ്രമായി ഒരു ജീവിക്കുന്ന ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ ഒരുമിച്ചുകണ്ട്, സന്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ആത്മീയമായ കാഴ്ചയും അനുഭവജ്ഞാനവും വ്യക്തിപരമായ ബോദ്ധ്യവും നമ്മിൽ പതുക്കെപ്പതുക്കെ വളർന്നുവരേണ്ടതും ആഴപ്പെടേണ്ടതും, എല്ലാദിവസവും നാം ദിവ്യബലിയിൽ നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതരഹസ്യത്തെ മുഴുവൻ ഒന്നായി കാണാനും അനുഭവിക്കാനും പറഞ്ഞതരത്തിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം, ധ്യാനലീനരായി, സംബന്ധിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളിലത്രെ. മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളേ

യും ആദർശപരമായി ജീവിച്ചുതീർക്കുന്നതിന് ഓരോ ദിവസവും നമുക്കാവശ്യമായിരിക്കുന്ന ആത്മീയമായ ഊർജ്ജം, അന്നന്നു സംബന്ധിക്കുന്ന ദിവ്യബലിയിൽനിന്നും പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും നാം നമ്മെത്തന്നെ പരിചയിപ്പിക്കണം.

ദിവ്യകാരുണ്യപരമായ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ തുടർച്ചതന്നെയാണ് നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച്, ഒരു സമൂഹമായി, അനുദിനം ചൊല്ലുന്ന നമ്മുടെ യാമപ്രാർത്ഥന അഥവാ കാനോന നമസ്ക്കാരം. നാം നമ്മുടെ സംസാരരീതിയിലും അവതരണശൈലിയിലും പിതാവിന്റെ ഉള്ളിന്റെ സംസ്ക്കാരവും നിലവാരവും പുലർത്തുന്ന മക്കളാകാൻവേണ്ടി, പിതാവ് എല്ലാദിവസവും സഭയിലൂടെ തന്റെ എഴുതപ്പെട്ട വചനത്തെ നമ്മെ കേൾപ്പിച്ച്, അതിനെ നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ ലയിപ്പിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. നാം സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്ന പിതാവിനോട്, അവിടുന്ന് തന്റെ പുത്രൻവശം നമുക്കായി കൊടുത്തയച്ചിട്ടുള്ള തിരുവെഴുത്തുകൾ വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മക്കളെപ്പോലെ പ്രത്യുത്തരിക്കാനും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുകാര്യങ്ങളുടെയും ജീവിക്കുന്ന അനുഭവമത്രേ, നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് പിതാവിന്റെ എഴുതപ്പെട്ട വചനത്തിലൂടെ അനുദിനം സഭയുടെ നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന യാമപ്രാർത്ഥന. വ്രതവാഗ്ദാനംമൂലം നമ്മുടെ മാംസത്തിന്റെ ഉള്ളായി നമ്മിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നവരായ നാം യാമപ്രാർത്ഥനയിൽ ഒരുമിച്ച്, ഒരുള്ളോടെ, പിതാവിനോട്, ഒരേ വചനംതന്നെ മൊഴിയുന്നുവല്ലോ. തന്മൂലം ആദിമസഭയെപ്പോലെ, നാമും ഒരേ മനസ്സോടും ഹൃദയത്തോടും കൂടി വചനത്തിൽ—പിതാവിന്റെ ഉള്ളായ യേശുവിൽ—സ്നേഹപൂർവ്വം ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന, ഒരുള്ളുള്ള മക്കളായി, സമൂഹമായി, വേർക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഒരു ഉള്ളുള്ള മക്കളെപ്പോലെ നാമെല്ലാവരും, എ

ഭ്യാദിവസവും, ഒരുമിച്ചു പിതാവിനോട് ഒരേ വചനംതന്നെ ചൊല്ലി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന നമ്മുടെ യാമപ്രാർത്ഥനയുടെ നിമിഷങ്ങളും, നമുക്കു പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെയെന്നപോലെ, പരസ്പരമുള്ള ഒരുമയുടേയും—ഉള്ളുകളുടെ ചേർച്ചയുടേയും—അലൗകികാനന്ദം പകർന്നുതരുന്ന പരിശുദ്ധ നിമിഷങ്ങളായിരിക്കണം.

താൻ അർപ്പിക്കുന്ന തന്റെ മാംസമായ അപ്പത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ ഉള്ളായി, പിതാവ് കനിഞ്ഞ്, കൈനീട്ടി, വച്ചുകൊടുക്കുന്ന അവിടുത്തെതന്നെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തോട് തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം ചേർത്തുവച്ച്, ആ വചനത്തിന് പകലും രാത്രിയും നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ആരാധനയിലൂടെയും പ്രതിവചനം നല്കി, ആ വചനത്തിൽ ലയിച്ചുനില്ക്കുന്ന (സഭ നട. 2: 42, 46), പ്രാർത്ഥനയിൽ ഒരുമിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരുടെ സമൂഹമാകുന്നു. അതിനാൽ തിരുസ്സഭയുടെ പ്രാർത്ഥനാനിരതമായ സാമൂഹികാസ്തിത്വത്തിന്റെ അനുഭവവും പ്രതീകങ്ങളുമായിരിക്കണം, തിരുസ്സാരഹസ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയും അടയാളങ്ങളുമായ സന്യാസസമൂഹങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷമാകേണ്ടത്. പൊതുപ്രാർത്ഥന, ദൈവസ്തുതിപരമായ രാഗാലാപങ്ങം, നമ്മുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള പ്രാർത്ഥനാന്വിതമായ മൗനം, തപോനിഷ്ഠമായ ലാളിത്യം, പരിശുദ്ധതാബോധത്തെ ഉണർത്തുന്ന വൃത്തി, (പഠനത്തിനും ഈശ്വരധ്യാനത്തിനും പറ്റിയ തരത്തിൽ പൂക്കളും വൃക്ഷങ്ങളും ലതകളുമുള്ള ചെറിയൊരു തോട്ടം) എന്നിവമൂലം നമ്മുടെ ഭവനങ്ങം പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഈശ്വരവിചാരത്തിന്റെയും സങ്കേതങ്ങളാണെന്ന് പ്രദ്യോതിപ്പിക്കപ്പെടണം.

ഭാരതത്തെപ്പോലുള്ളൊരു രാജ്യത്തിൽ സന്യാസികം പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യരായിക്കാണപ്പെടുക

വളരെ ആവശ്യമാണ്. ധ്യാനത്തിലും (meditation) ധാരണയിലും (concentration) സമാധിയിലും (contemplation) ഈശ്വരഭക്തിയും ഈശ്വരസായുജ്യവും നേടിയിട്ടുള്ള മനുഷ്യരെ മാത്രമേ യോഗികളായി—സന്യാസികളായി—ഭാരതീയമനസ്സ് അംഗീകരിക്കൂ. ഈശ്വരനുമായി യോഗം—ചേർച്ച—കൈവരുത്തുന്നതിനുള്ള ആത്മീയസാധനയായ (Spiritual technique) 'അഷ്ടാംഗയോഗ'ത്തിലെ അവസാനത്തെ പടികളായി ഭാരതീയാചാര്യന്മാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ധ്യാനം, ധാരണ, സമാധി എന്നീ മൂന്നു വഴികളാണ്. അതിനാൽ, രൂപഭാവങ്ങളിൽ തീർത്തും ഭാരതീയമായ മുഖച്ഛായയുള്ളതും, നിരന്തരമായ ഈശ്വരധ്യാനത്തിന്റെയും ആത്മീയപഠനത്തിന്റെയും തപസ്സിന്റെയും ചൈതന്യം നിറഞ്ഞുനിലക്കുന്നതുമായ പ്രാർത്ഥനാഭവനങ്ങൾ—സന്യാസിമാരുടെ പർണ്ണാശ്രമങ്ങൾ—ഈശ്വരസായുജ്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യർ, ഒരുള്ളോടെ, ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോഴത്തന്നെ ജീവിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയജീവിതത്തിന്റെ ജീവനുള്ള പ്രതീകങ്ങളായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അവിടവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

നമ്മുടെ — പ്രതിവചനത്തിന്റെ—പ്രാർത്ഥനയുടെ—വിഷയമായ വചനം പിതാവിനാൽ സഭയുടെ സാമൂഹികതയ്ക്കു നല്കപ്പെടുന്ന വചനമാണ്. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന, മൗലികമായി, വചനത്തിനുള്ള സാമൂഹികമായ—നാമെല്ലാവരുടെയും ഒരുമിച്ചുള്ള—പ്രതിവചനമത്രേ. ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, പ്രാർത്ഥനയിൽ ഒരുമിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നവരുടെ സമൂഹമാണ് തിരുസ്സഭ (നട. 2:42—46). എന്നാൽ, നമ്മുടെ പ്രതിവചനത്തിന്റെ—പ്രാർത്ഥനയുടെ—വിഷയമായ ഈ വചനം അപ്പത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വചനമാണെങ്കിലും, ഈ അപ്പം മുറിക്കപ്പെട്ട്, നാം ഓരോരുത്തർക്കും വ്യക്തിപരമായി നൽകപ്പെടുന്നതുവഴി, നാം ഓരോരുത്തരുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ

വ്യക്തിപരമായി വന്നണയുന്ന വചനവും കൂടിയാണ്. അതിനാൽ, വചനത്തോടുള്ള നമ്മുടെ പ്രത്യുത്തരം—പ്രാർത്ഥന—സാമൂഹികമെന്നപോലെ, വ്യക്തിപരവും കൂടിയായിരിക്കണം. ദിവ്യബലി, യാമ പ്രാർത്ഥന, ആരാധനക്രമപരമായ മറ്റു പൊതു പ്രാർത്ഥനകളും എന്നിവയിൽ സംബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം, പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ കടമ അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഒരുമിച്ചുള്ള ഈ പ്രാർത്ഥനകളുക്കു പുറമെ, നാം തനിച്ചും പ്രാർത്ഥിക്കണം. കൗൺസിൽ പറയുന്നു: ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ ഭാഗഭാഗിത്വത്തിൽ മാത്രം ഒതുക്കി നിറുത്തേണ്ടതല്ല. ക്രൈസ്തവൻ തന്റെ സഹോദരന്മാരോടൊത്ത് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും അവൻ തന്റെ മുറിയിലേക്കു പിന്തിരിഞ്ഞ് പിതാവിനോട് രഹസ്യത്തിൽ (മത്താ. 6:6) പ്രാർത്ഥിക്കുകകൂടി ചെയ്യണം. മാത്രമല്ല, വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ പഠനപ്രകാരം നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും, അയാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (1 തെസ. 5:17), (ലിറർജി 12).

യേശുവിനോടു വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹവും അടുപ്പവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കേ, ക്രിസ്ത്വനുകരണകർത്താവ് പറയുന്നതുപോലെ, 'ഈശോയോടു സംഭാഷിക്കുന്നതിനുള്ള കല' (the great art of conversing with Jesus— ക്രിസ്ത്വനുകരണം 11,8) അഭ്യസിക്കുവാൻ പറ്റൂ. അബ്രാഹവും (Gen. 18:23–33) മോസസും (Exodus. 33:12–13; Num. 14:13–19) യേശുവും (യോഹ. 17) ഇങ്ങനെ 'കല'യോടുകൂടി പിതാവിനോടു സംഭാഷിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. നമ്മുടെ അനുദിന ജീവിതത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങളും സംഭവങ്ങളുമെല്ലാം നാം യേശുവിനെപ്പോലെ, പിതാവുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിനു വിഷയമാക്കണം. കർത്താവു ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ സു

പ്രധാനങ്ങളായ ജോലികളും ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പും (മാർക്കോ. 1:35–38), വലിയ കാര്യങ്ങളും ചെയ്തശേഷവും (മാർക്കോ. 6:46), ദുഃഖപൂരിതവും പരീക്ഷണാത്മകവുമായ ഘട്ടങ്ങളിലും (മാർക്കോ. 14:36–39), പരിത്യക്താവസ്ഥയിലും (മാർക്കോ. 15:34), തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പും (ലൂക്കോ. 6:12) ആത്മാർത്ഥവും വ്യക്തിപരവുമായ പ്രകാശം പ്രാർത്ഥനയിൽ തേടുന്ന ശീലം നാം സമ്പാദിക്കണം. കർത്താവിന്റെ മാതൃകയും ഉപദേശവും ഇതുതന്നെയാണ് (ലൂക്കോ. 3:21;9:28; 9:10; മാർക്കോ. 6:31;1:35). വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ മുമ്പിൽ നാം നടത്തുന്ന ചെറിയ ചെറിയ സന്ദർശനങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ ശീലം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും ഉപദേശം അനുവർത്തിക്കുന്നതിനും പറ്റിയ മാർഗ്ഗമാണ്. നാം തനിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴുംപോലും നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന തിരുസ്സഭയിലൂടെ നമുക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യേശുവാകുന്ന വചനത്തിലൂടെയാണെന്ന ആത്മീയ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും വി.കുർബാനയുടെ മുമ്പിൽ നാം ധ്യാനലീനരായി കഴിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ നിമിഷങ്ങളും നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും അനുവേർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പിതാവ് തന്നിലേയ്ക്ക് മൊഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വചനത്തെ തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ച്, അതേ വചനത്തെത്തന്നെ പിതാവിനോട് തന്റെ സ്വന്തം സ്വരത്തിൽ, സ്വന്തം വാമൊഴിയായി, തിരികെച്ചൊല്ലിയാണല്ലോ, തന്റെ ഉള്ള് പിതാവിൽ ലയിക്കത്തക്കവിധം ശിശു പിതാവിനോട് സംസാരിക്കുന്നത്. ഓരോരുത്തരുടെയും സംസാരരീതിയും ശൈലിയും സ്വരമാധുരിയും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും പിതാവിനോടു സംസാരിക്കുന്നതിന്— പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന്— സ്വന്തമായൊരു രീതിയുണ്ടായിരിക്കണം. ദൈവത്തോടു സ്വന്തമായ രീതിയിൽ സ്നേഹത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുംകൂടി ഉള്ളുതു

റന്നു സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ള വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടൊരു അവസരമാണ് അനുദിനമുള്ള നമ്മുടെ ധ്യാനം. സംസാരിക്കുന്നവർ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥവും പ്രയോഗരീതികളും വ്യാകരണനിയമങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കുക ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ധ്യാനിക്കുന്നതിനുള്ള രീതികളും ക്രമങ്ങളുമെല്ലാം നാം നന്നായി പഠിച്ചിരിക്കണം. എങ്കിലും, അർത്ഥവും വ്യാകരണനിയമങ്ങളുമൊപ്പിച്ച് പദങ്ങളെ വെറുതെ പെറുക്കിപ്പെറുക്കി വയ്ക്കുന്നതല്ലല്ലോ സംസാരം. സ്വതന്ത്രവും സ്വച്ഛന്ദവും ആത്മാർത്ഥവുമായിരുന്നാലേ സംസാരം ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതാകൂ. അതിനാൽ, പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച് നാം പഠിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ള കുറെ നിയമങ്ങളെ പരിശീലിച്ചുനോക്കാനുള്ള അവസരം മാത്രമാകരുത് നമ്മുടെ ധ്യാനം. സ്വതന്ത്രമായും സ്വച്ഛന്ദമായും, ആത്മാർത്ഥമായും കർത്താവിനോട് സംഭാഷിച്ച്, കർത്താവിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അലൗകികമാധുരിയിൽ നമ്മെത്തന്നെ ലയിപ്പിച്ചുനിർത്താനുള്ള സ്വർഗ്ഗീയ നിമിഷങ്ങളായിരിക്കണം നമുക്ക് ധ്യാനസമയം. ഓരോരുത്തനും സ്വന്തവും സുഗമവും സ്വതന്ത്രവും ആയൊരു ധ്യാനരീതി സ്വയം പരിശീലിച്ചെങ്കിലേ ഇതു സാധിക്കൂ. എങ്കിൽ മാത്രമേ,ധ്യാനം നാം കർത്താവിനോട് സ്നേഹമായും സ്വതന്ത്രമായും സന്തോഷമായും സംഭാഷിക്കുന്ന വ്യക്തിപരമായ ഒരനുഭവമാകൂ. മാസധ്യാനം, വാർഷികധ്യാനം തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളും നാമും കർത്താവും തമ്മിലുള്ള ഈ പരസ്പരസംഭാഷണം കൂടുതൽ തീവ്രമായും തീക്ഷ്ണമായും അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങളായിരിക്കണം.

സഭ, മൗലികമായി, പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന സമൂഹമാണല്ലോ. തന്റെ ആത്മമണവാളനും ദിവ്യവചനവുമായ യേശുവിനോട് തന്നെത്തന്നെ ഏകാഗ്രഭക്തിയിൽ നിരന്തരം ചേർത്തുവച്ചിരിക്കുന്ന സഭയുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ പൂക്കളും കായ്കളുമ

ത്രേ സഭയിലുള്ള മിസ്റ്റിസിസവും, താപസപര
വും അനുധ്യാനപരവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളും (ascetical
and contemplative traditions). സഭയുടെ പ്രാർത്ഥ
നാജീവിതമാകുന്ന വല്ലിയിൽ മിസ്റ്റിസിസവും അ
നുധ്യാനവുമാകുന്ന (mysticism and contemplation) പൂ
ക്കളും കായ്കളും വിരിയിച്ച്, ഭൂമിയിലെ നശ്വര
ഭാഗ്യങ്ങൾ മാത്രം കാണുകയും ആശിക്കുകയും ചെ
യ്യുന്ന മനുഷ്യമക്കളുടെ കണ്ണിനേയും കരളിനെയും
ദൈവത്തിന്റെ അതുല്യമായ സ്വർഗ്ഗീയഭാഗ്യങ്ങളിൽ
ആസക്തിയുള്ളതാക്കിപ്പകർത്താനുള്ളവിളി പ്രധാന
മായും സന്യാസിമാരുടേതാണ് (Decree on the
Missionary Activity of the Church, 18). അതിനാൽ, തി
രുസ്സഭയിലെ മിസ്റ്റിസിസപരവും അനുധ്യാനപര
(contemplative) വുമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഓരോ സന്യാ
സിയും സ്വയം പഠിച്ചും പരിശീലിച്ചും, അവയെ ത
ന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ നിലനിറുത്താനും വളർത്തി
ക്കൊണ്ടുവരുവാനും പരിശ്രമിക്കണം. മിസ്റ്റിസി
സവും ധ്യാനനിർല്ലീനതയുമെല്ലാം 'പ്രവർത്തിക്കു
ന്ന' സഭയിൽചേർന്നിരിക്കുന്ന നമുക്കു ചേരാത്ത 'പാ
റേണുകം' ആണെന്നു പറഞ്ഞ് അവയിൽനിന്നും ഒ
ഴിഞ്ഞുമാറുന്നതും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല. തിരുസ്സഭ
യിലെ പല വലിയ മിസ്റ്റിക്കുകളും, സെൻറ് പോ
ളിനെപ്പോലെ, വലിയ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മനുഷ്യർ
കൂടിയായിരുന്നുവെന്ന പരമാർത്ഥത്തിനെതിരെ ക
ണ്ണടയ്ക്കാൻ വയ്യല്ലോ. ധ്യാനനിർല്ലീനതയുടെ അനർ
ഘനിമിഷങ്ങളിൽ നമ്മെ വ്യക്തിപരമായി വിളിക്കു
കയും നമ്മോട് ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കുകയും ചെ
യ്യുന്ന ദൈവത്തെ സ്നേഹപൂർവം കേൾക്കുമ്പോഴ
ത്രേ, യേശുവിനെയും അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാരെയും
പോലെ, പിതാവിനെയും മനുഷ്യരെയും സ്നേഹി
ക്കാനും, പിതാവിനും മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടി പ്രവർത്തി
ക്കാനുമുള്ള കാഴ്ചയും ഊർജ്ജവും നമ്മിൽ ആഴപ്പെ
ടുന്നതും ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നതും. പിതാവിന്റെ
വചനം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുമുമ്പു നാല്പതു ദിവ

സം തപസ്സിലും പ്രാർത്ഥനയിലും കഴിച്ച യേശുവിന്റെയും (മത്താ4:1), 'ലോകത്തിന്റെ അതിർത്തികളം വരെ സുവിശേഷം അറിയിക്കാൻ' പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് 'യേശുവിന്റെ അമ്മയോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥനയിൽ ഒരേ മനസ്സോടെ തങ്ങളെത്തന്നെ കാത്തുകൊണ്ടിരുന്ന' അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാരുടെയും (നട. 1:14), 'പുറജാതികളുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും ഇസ്രായേൽ മക്കളുടെയും മുമ്പിൽ യേശുവിന്റെ, നാമം അറിയിക്കാനുള്ള തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പാത്രമായിത്തീരുന്നതിനുമുമ്പ്', മൂന്നുദിവസം മൗനത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും കഴിച്ച സൗൾ പോളിന്റെയും (നട. 9:9) മാതൃക ഇതാണല്ലോ.

മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ സ്വന്തം പൈതൃകമായ ഭാരതീയ സംസ്ക്കാരത്തിൽ ദൈവം നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന താപസപരവും അനുധ്യാനപരവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളെ (cfr. Decree on the Church's Missionary Activity, no. 18, 40; Declaration on Non-Christian Religions, no 2) നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ അവയെ ശ്രദ്ധാപൂർവം പഠിച്ചും, ക്രൈസ്തവമായി സാത്മീകരിക്കാവുന്നത്രജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തിയും, അവയിലെല്ലാമുള്ള ആത്മീയസമ്പന്നതകളെ നിലനിറുത്തേണ്ടതും പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതും സന്യാസികളായ നാമത്രേ. ക്രൈസ്തവമിസ്റ്റിക്കുകളുടെ ആത്മീയകൃതികളം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുപുറമെ, വേദങ്ങളം, ഉപനിഷത്തുക്കളം, ഭഗവദ്ഗീത, ഭക്തിസൂത്രങ്ങളം തുടങ്ങിയ ഹൈന്ദവ ആത്മീയകൃതികളുമായി സാമാന്യമായ പരിചയമെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചിരിക്കാൻ നാം ശ്രദ്ധവയ്ക്കണം.

നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുള്ളത് പിതാവിന്റെ വചനമായ യേശുവിലൂടെയാണല്ലോ. ഈ വചനത്തിന്റെ രൂപവും രീതിയും അർത്ഥവും ശൈലിയും എത്രമാത്രം ആഴമായി നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ

പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ, അത്രയ്ക്കു വ്യക്തമായും സ്വതന്ത്രമായും നമുക്ക് പിതാവിനോടു സംഭാഷിക്കാൻ കഴിയും. ഓരോ ഭാഷയിലും പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുപഠിക്കുമ്പോഴത്രേ, ആ ഭാഷയിലെ വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥവും ശൈലിയും സാദ്ധ്യതയുമൊക്കെ നമുക്കു നന്നായി മനസ്സിലാവുക. പിതാവിന്റെ വചനത്തെക്കുറിച്ചും ഇതുവാസ്തവമാണ്. പിതാവിന്റെ വചനങ്ങളും നമുക്കായി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വി. ഗ്രന്ഥം നാം എത്ര ഭക്തിപൂർവ്വം വായിച്ചും ധ്യാനിച്ചും പഠിക്കുന്നുവോ, അത്രയ്ക്കു സ്വതന്ത്രമായും വ്യക്തമായും പിതാവിന്റെ ഭാഷയിലൂടെത്തന്നെ നമുക്കു പിതാവിനോട് സംസാരിക്കാൻ കഴിയും. അതുപോലെതന്നെ, ദൈവവചനമായ യേശുവിനെക്കുറിച്ച് അതിഗാഢമായ അവബോധവും അനുഭവവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിശുദ്ധന്മാർ, സഭാപിതാക്കന്മാർ, മിസ്റ്റിക്കുകൾ, ആത്മീയഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞർ എന്നിവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളെയും നാം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുപഠിക്കണം. ദൈവത്തോടുസംസാരിക്കാനുള്ള വചനത്തിന്റെ രൂപവും രീതിയും അർത്ഥവും ശൈലിയുമെല്ലാം നമ്മിൽ ഉറപ്പിക്കുകയത്രേ ഇങ്ങനെയുള്ള നമ്മുടെ ജ്ഞാനവായനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. വി. ഗ്രന്ഥം, ദൈവശാസ്ത്രം, ആദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രം, മിസ്റ്റിസിസം, സന്യാസജീവിതം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രഗല്ഭരായ ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർ എഴുതുന്ന പുതിയ പുതിയ പുസ്തകങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും നാം താത്പര്യപൂർവം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അതോടൊപ്പം, അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രത്തിൽ ശാശ്വതമൂല്യമുള്ള ക്ളാസിക്കുകളായി അറിയപ്പെടുന്ന കൃതികളും നമ്മുടെ കഴിവും സമയവും അനുസരിച്ചു വായിച്ചുതീർക്കാൻ മനസ്സുവയ്ക്കുന്നതും വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്.

നാം സംസാരിക്കുന്ന വാക്കുകളുടെ അർത്ഥവും പ്രയോഗസാദ്ധ്യതകളും വരമൊഴിയിയിൽനിന്നുമാത്രം പൂർണ്ണമായും കൃത്യമായും മനസ്സിലാക്കുക എളുപ്പമല്ല. സജീവവചനമായ വാമൊഴി നന്നായി കേട്ടുപഠിച്ചെങ്കിലേ, ഓരോ വാക്കിന്റെയും കൃത്യമായ അർത്ഥവും പ്രയോഗസാദ്ധ്യതകളും നമുക്കു വ്യക്തമായും കൃത്യമായും മനസ്സിലാകൂ. യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു വാസ്തവമത്രെ. യേശുവിനെക്കുറിച്ചു നാം പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു വായിച്ചു പഠിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല; യേശുവിന്റെ സജീവരൂപത്തെ ധ്യാനപൂർവം നോക്കിപ്പഠിച്ചെങ്കിലേ, യേശുവിനെ നമുക്കു പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമായും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ. യേശുവിന്റെയും അവിടുത്തെ തിരുമാതാവിന്റെയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നമ്മെ ധ്യാനപൂർവം ലയിപ്പിക്കാൻ വളരെ സഹായിക്കുന്ന ഭക്തഭ്യാസങ്ങളത്രേ ജപമാലയും വിയാസാക്രയും. യേശുവിന്റെയും അവിടുത്തെ തിരുമാതാവിന്റെയും ജീവിതരഹസ്യങ്ങളിന്മേലുള്ള ഭക്തിപൂർണ്ണമായ ധ്യാനമാണല്ലോ അവയുടെ വിഷയം. യേശുവാകുന്ന വചനം അതിന്റെ സജീവരൂപത്തിൽ നമ്മിൽ പതിയുന്നതിന് അവിടുത്തെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങളെ അനുധ്യാനപൂർവം പ്രാർത്ഥനാവിഷയമാക്കുക ആവശ്യമാണ്. ഒരു വാക്കിന്റെ അർത്ഥം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉത്പത്തി, അർത്ഥം, വളർച്ച തുടങ്ങിയ അനേകം കാര്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന, ആ വാക്കിന്റെ ചരിത്രവുംകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഏതൊരു സാഹിത്യകൃതിയും, അത് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചരിത്രപരവും സാംസ്ക്കാരികവുമായ പശ്ചാത്തലമറിഞ്ഞിരുന്നാലേ, നമുക്കു പൂർണ്ണമായി ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയൂ. പിതാവിന്റെ വചനവും നമ്മോടുള്ള കനിവിന്റെ 'കാവ്യ'വുമായ യേശുവിനെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ, യേശുവാകുന്ന ഈ വചനത്തിന്റെയും 'കാവ്യ'ത്തിന്റെയും ചരിത്രപരവും സാം

സ്മാരികവുമായ പശ്ചാത്തലംകൂടി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ദൈവവചനത്തിന്റെ ചരിത്രവും 'സംസ്മാര'വുമാണല്ലോ ജപമാലയും വിയാസാക്രയും ധ്യാനപൂർവകമായ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും പരിചിന്തനത്തിനും വിഷയമാക്കുന്നത്.

യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ നന്നായി തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ലയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കേ, ആ വചനത്തെത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നും പിതാവിലേക്കുണർത്തി, പിതാവിനോടു സംസാരിക്കുവാൻ കഴിയൂ. യേശുവിന്റെ പരിശുദ്ധനാമത്തെ നാം നമ്മോടുതന്നെ സ്നേഹപൂർവം ഉച്ചരിക്കുകയാണ് ഇതിനുള്ള ഒരു പ്രധാന പോംവഴി. യേശുവിന്റെതിരുനാമംതുടർച്ചയായി സ്നേഹപൂർവം ഉച്ചരിച്ച് യേശുവിനെ ഉള്ളിൽ ലയിപ്പിക്കുന്ന ("to have Jesus enter into one's heart" or "to draw Jesus into one's heart") 'Jesus-prayer' അഥവാ 'hesychasm' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ പ്രാർത്ഥനാരീതി സീനായിലേയും മൗണ്ട് ആത്തോസിലേയും സന്യാസിമാരുടെ ഇടയിലും, ഈജിപ്തിലെ മക്കാരിയൂസ്, ഏവാഗ്രിയസ്, സെൻറ് സിമയോൻ തുടങ്ങിയ പൗരസ്ത്യ മിസ്റ്റിക്കുകളുടെ ഇടയിലും വളരെ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഒന്നത്രേ. 'ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്മരണ', 'നിയോഗനവീകരണം', 'ദൈവസ്നേഹപ്രകരണങ്ങം' തുടങ്ങിയ നമ്മുടെ ഭക്താഭ്യാസങ്ങളുടെയും ചൈതന്യം ഇതുതന്നെയാണ്. 'സ്വയംപ്രത്യായനം' (Autosuggestion) കൊണ്ട് നമുക്കു നമ്മിൽ പുതിയ പുതിയ അനുഭവങ്ങളും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന വിലയം ജയിംസ് തുടങ്ങിയ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തവും ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമാണ്. 'മുല്ലപ്പൂമ്പൊടിയേറ്റു കിടക്കും കല്ലിനുമുണ്ടൊരു സൗരഭ്യം' എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ച്, നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെയും ബോധത്തെയും സ്നേഹപൂർവകമായ 'സ്മരണ'ത്തിലൂടെ യേശുവിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് നാം 'ലയിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതു

വഴി' നമ്മുടെ ബോധത്തിലും ഹൃദയത്തിലും യേശുവിന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഗുണങ്ങളും പ്രത്യേകതകളും ലക്ഷണങ്ങളും പകർന്നുകിട്ടിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. 'ശ്രവണം, കീർത്തനം, സ്മരണം' എന്നിവ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യപ്രകാരവും ഭക്തിസാധനകളിൽ മുഖ്യമായവയത്രേ.

പിതാവിന്റെ വചനമായ യേശുവിലൂടെ പിതാവിൽ ലയിച്ച്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നുള്ള സ്നേഹവും നൈർമ്മല്യവും നമ്മിലേക്കൊഴുകി വീഴുന്നതത്രേ നമ്മുടെ വിശുദ്ധി. വചനത്തിനർപ്പിതയായി, വചനത്തിലൂടെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളിൽ ലയിച്ചുനിലയ്ക്കുന്ന സഭ, മൗലികമായി, വിശുദ്ധന്മാരുടെ സമൂഹമാണ് (കൊളോ. 1:2). തിരുസ്സഭ വചനബദ്ധവും, അക്കാരണത്താൽ, വിശുദ്ധവുമാണെങ്കിലും, അതു പാപികളുടെ സമൂഹവുംകൂടിയാണ്. ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽ നമുക്കായി നീട്ടിയ തന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തിന്റെ തിരസ്കരണവും നിരാകരണവും തിരുസ്സഭയിൽ മനുഷ്യരിലൂടെ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സഭയിൽ പാപം ഇന്നും ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. തിരുസ്സഭ വിശുദ്ധന്മാരുടെ സമൂഹമായിരിക്കുന്നതോടൊപ്പം പാപികളുടെ സമൂഹവും ആയിരിക്കുകയാൽ, തിരുസ്സഭയുടെ പ്രതിഫലനമായ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾക്കും ഈ രണ്ടു മുഖങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. സന്യാസസഭകൾ വിശുദ്ധന്മാരുടെ—വചനത്തിന് അർപ്പിതരായവരുടെ—സമൂഹമാണെങ്കിലും, അവ പാപികളുടെ സമൂഹവും കൂടിയാണ്.

ദൈവത്തിൽനിന്നു കൃപയും മോചനവും ശിക്ഷയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിലയ്ക്കുന്നവനാണ് പാപി. പാപങ്ങൾ മോചിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ നാം നമ്മുടെ ശിരസ്സ് പശ്ചാത്താപത്തോടും വിനയത്തോടും പ്രതീക്ഷയോടും

കൂടി കുനിക്കണം. പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹമുള്ള കരങ്ങളുടെ മോചിക്കുന്ന സ്പർശവും തണുപ്പും നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ അനുഭവിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങളത്രേ അനുദിനമുള്ള ആത്മശോധനയും അടുക്കലടുക്കലുള്ള പാപസങ്കീർത്തനവും. നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ പിതാവായ ദൈവത്തോടു മാത്രമല്ല, മാതാവായ സഭയോടുമുള്ള വിശ്വസ്തതക്കുറവാണ്. കാരണം, സഭ തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പുകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ച അപ്പത്തിൽ ഏറ്റവുമാദ്യവും തന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ചുരുക്കവും ശരീരത്തിന്റെ പ്രതീകവുമായ ആ അപ്പത്തെ മുറിച്ചുതന്നും, നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള വചനത്തെ ലംഘിച്ചും തിരസ്കരിച്ചുമാണ് നാം പാപം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആകയാൽ, നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ പിതാവായ ദൈവത്തോടു മാത്രമല്ല, മാതാവായ സഭയോടുമുള്ള വിശ്വസ്തതക്കുറവാണ്. കാരണം, സഭയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതമൂലം നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവവചനത്തെ ലംഘിച്ചാണ് നാം പാപം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആകയാൽ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിലെന്നപോലെ സഭയുടെ മുമ്പിലും ഏറ്റുപറയപ്പെടണം. ഇതാണ് സഭ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വൈദികന്റെ പക്കൽ പാപസങ്കീർത്തനത്തിനണയുമ്പോഴും നാം ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ, പാപസങ്കീർത്തനം നമ്മെ ഭാരപ്പെടുത്തുന്നൊരു കാര്യമായി നാം കരുതരുത്. ദൈവത്തിൽ നിന്നു കൃപയും മോചനവും ശിക്ഷയും സ്വീകരിച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ സഭയിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ അനുഭവവും സ്വസ്ഥതയും സ്വച്ഛതയുമത്രേ പാപസങ്കീർത്തനം നമുക്കേകേണ്ടത്. ആത്മാർത്ഥമായ പശ്ചാത്താപജലംകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ കഴുകി ശുദ്ധമാക്കി, ദൈവത്തിന്റെയും സഭയുടെയും മോചിക്കുന്ന കരത്തിന്റെ സ്പർശം നമ്മുടെ ആത്മാവിലേല്പിക്കുന്ന പാപസങ്കീർത്തനത്തിനു ഭക്തിപൂർവം അടുക്കലടുക്കൽ അണഞ്ഞുകൊണ്ട്, ആത്മീയവും മാനസികവുമായ പ്ര

ശാന്തതയും ആനന്ദവും പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെയും മാതാവായ സഭയുടെയും കൈകളിൽനിന്നു നമ്മിലേക്കു പകർന്നുവാങ്ങുന്നതിൽ നാം താത്പര്യമുള്ളവരായിരിക്കണം. 'അപ്പനും' 'അമ്മയും' നല്കുന്ന പൊറുതി ആത്മാവിനു ധൈര്യവും തണുപ്പും മാത്രമേകുന്നതാണ്. നാം നിസ്സാരമായ പാപങ്ങൾ മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളു, അഥവാ, ഒരേ നിസ്സാരത്തെറ്റുകൾ മാത്രമേ നമുക്ക് എപ്പോഴും പറയാനുള്ളു എന്ന അനുഭവവും നമ്മെ പാപസങ്കീർത്തനത്തിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിക്കരുത്. ചെറിയൊരു തെറ്റുപോലും നമ്മുടെ സ്വന്തം ശക്തികൊണ്ട് മുഴുവനായി മാറ്റാൻ നമുക്കു കഴിയുകയില്ലെന്നേ ഇതിനർത്ഥമുള്ളു. അതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ കൃപ നിർണ്ണായകമായി നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന നിമിഷം കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്ത്, അവിടുത്തെ രക്ഷിക്കുന്ന കരങ്ങൾക്ക് സ്വയം സമർപ്പിക്കാനത്രേ ഇതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടത്.

പാപിക്കു ശിക്ഷ മാത്രമേ അവകാശപ്പെട്ടതായുള്ളു. അവൻ തെറ്റിനു പ്രായശ്ചിത്തം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടവനാണ്. നമ്മുടെ പാപത്തിനുള്ള ശിക്ഷ സഭ സ്വയം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നാമും ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കുചേരണം. അതിനാൽ, തിരുസ്സഭയിലുള്ള തപസ്സ്, ഉപവാസം തുടങ്ങിയ പ്രായശ്ചിത്ത പ്രവൃത്തികളിൽ സന്യാസികളായ നാമും നമ്മുടെ കഴിവിനൊത്തു പങ്കുചേരണം.

നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിനു നമ്മെ പുണ്യപ്പെടുത്തുക എന്നൊരു മൂല്യം (Sanctifying value) മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ സുവിശേഷത്തിലെ യേശുവിന്റെ–പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും വിജ്ഞാനവുമായ വചനത്തിന്റെ–'സംസ്കാര'മുള്ളതായി വളർന്നുവരേണ്ടതും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെതന്നെയാണ്. ഇതു പ്രാർത്ഥനയുടെ ഹൃദയസം

സംക്കരണപരമായ മൂല്യ (educative value)മാണ്. ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും സന്യാസത്തെയും സേവനത്തെയും കുറിച്ചെല്ലാം നമുക്കു കുറെ നല്ല 'ആശയങ്ങൾ' ഉണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ, നല്ല ആശയങ്ങളുണ്ടായതുകൊണ്ടുമാത്രം നാം നന്നാവുകയോ അവയെ പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. എത്രയോ നല്ല ആശയങ്ങൾ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചും സന്യാസത്തെക്കുറിച്ചും സേവനത്തെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ നാം ഇതിനകം കേട്ടിരിക്കുന്നു! എങ്കിലും അവയെല്ലാം നമ്മിൽ പലരിലും ഇനിയും കാര്യമായ സ്വാധീനമൊന്നും ചെലുത്തിയിട്ടില്ലല്ലോ!! ആശയങ്ങൾ നമ്മിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തണമെങ്കിൽ, അവ ആശയങ്ങളായിമാത്രം നില്ക്കാതെ, 'ആദർശ'ങ്ങളായി പകരണം. ആശയങ്ങൾ ആദർശങ്ങളായിപ്പകരുന്നത് അവയെ നാം നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വിഷയമാക്കുമ്പോഴാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരാശയത്തെ നാം നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ധ്യാനിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും, ആ ആശയം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനുള്ള വരത്തിനായി നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നാം അറിയാതെതന്നെ ആ ആശയത്തോടു നമുക്കൊരു ആവേശം, ഭ്രമം, 'കമ്പം' അല്പംകൂടി നാടൻഭാഷ കലർന്ന ശൈലിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ആ ആശയം നടപ്പിലാക്കിയില്ലെങ്കിൽ 'ഉറക്കംവരാത്ത' ഒരവസ്ഥ—പതുക്കെപ്പതുക്കെ അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങും. അങ്ങനെയുള്ളൊരു ആശയത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു താഴെക്കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള ചിന്താഗതിയായിരിക്കും ഉണ്ടാവുക: "ഞാൻ വളരെ ആഗ്രഹപൂർവം ഒരുപാട് പ്രാർത്ഥിച്ച് എന്നിൽ വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ള ഒരാശയമാണിത്. ഈ ആശയം എന്നെ രാപകലില്ലാതെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ആദർശമായി ഭവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ അനേകം മണിക്കൂറുകളും, ദിവസങ്ങളും, മാസങ്ങളും, വർഷങ്ങളുംതന്നെ ധ്യാനിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങ

നെ ഞാൻ വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടി, ഭാരം വഹിച്ച്, എന്നിൽ വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ള ഈ ആശയം, എനിക്കൊരു ആശയം മാത്രമല്ല; അത് എനിക്കു വളരെയധികം ഇഷ്ടമുള്ള എന്റെ ഒരാദർശമാണ്. ഈ ആദർശം നടപ്പിലാക്കാൻവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗം സഹിക്കാനും എന്തു നഷ്ടം വരിക്കാനും ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും.

ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും സന്യാസത്തെയും സേവനത്തെയും കുറിച്ച് നമുക്കുള്ള ആശയങ്ങൾ ഈ നിലയിലെത്തുമ്പോഴേ, അവ നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് ആദർശങ്ങളായി പകർന്നു എന്നു കരുതാൻ പറ്റൂ. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു സന്യാസി തന്റെ നൊവിഷ്യേറ്റ് കാലംമുതൽ എല്ലാ ദിവസവും ആത്മാർത്ഥമായി താഴെക്കാണുംവിധം പ്രാർത്ഥിച്ചുവരുന്നുവെന്ന് സങ്കല്പിക്കുക: 'ദൈവമേ! എനിക്കെന്തുകിട്ടും എന്നു നോക്കാതെ, എന്റെ ലാഭനഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റി കണക്കുകൂട്ടാതെ, എനിക്കുള്ളതെല്ലാം--എന്റെ അറിവും കഴിവും ആരോഗ്യവും സമയവും സമ്പത്തുമൊക്കെ-നിന്റെ പുത്രനെപ്പോലെ, നിനക്കും നിന്റെ മക്കൾക്കും മുഴുവനായി കൊടുത്തുകൊടുത്ത്, അവസാനം നിന്റെ പുത്രനെപ്പോലെ 'ഒന്നും ഇല്ലാത്തവനായി മരിക്കാനുള്ള വരം എനിക്കു നീ തരണേ!' ഇക്കാര്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ച്, ഈ ആശയത്തോട് തടുക്കാനാവാത്തൊരു ആവേശം, ഭ്രമം, 'കമ്പം'--ഈ ആശയം നടപ്പിൽ വരുത്തിയില്ലെങ്കിൽ 'ഉറക്കംവരാത്ത' ഒരവസ്ഥ--തന്നിൽ വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുള്ള സന്യാസിക്കു 'മറക്കാനും, പൊറുക്കാനും, കൊടുക്കാനും, ആവലാതിപ്പെടാതിരിക്കാനും, സ്നേഹിക്കാനും, സഹായിക്കാനും സഹിക്കാനും, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി സ്വയം നഷ്ടംവരിക്കാനുമൊക്കെ' കഴിയും. അതിനുള്ള അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കുമ്പോഴും, താൻ ഏറെ നാളായി വളരെ ആഗ്രഹപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ച് തന്നിൽ

രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൊരു ആദർശം അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരവസരം ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന സന്തോഷത്തോടെ, ഈ ആദർശത്തിനനുസരിച്ച് ഉയരാനും പ്രവർത്തിക്കാനും അയാൾക്കു സാധിക്കും. ഇതത്രേ പ്രാർത്ഥന അയാളിൽ സംജാതമാക്കീട്ടുള്ള ഹൃദയസംസ്കരണപരമായ വശം. അങ്ങനെ, പ്രാർത്ഥന നമുക്കു 'പുണ്യപ്പെടാനുള്ളൊരു വഴി'യായിമാത്രം നിന്നാൽ പോരാ; ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും സന്ന്യാസത്തെയും സേവനത്തെയും കുറിച്ചു നമുക്കുള്ള നല്ല 'ആശയ'ങ്ങളെല്ലാം, നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ നമ്മുടെ 'ആദർശ'ങ്ങളായി, അഭിനിവേശങ്ങളായി, ഭ്രമങ്ങളായി, 'കമ്പ'ങ്ങളായി പകർന്ന്, യേശുവിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ 'സംസ്കാര'വും ലക്ഷണവുമൊത്ത മനുഷ്യരെപ്പോലെ ജീവിക്കാനും ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും പ്രാർത്ഥന നമ്മെ സഹായിക്കണം.

സഭ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ തന്നെത്തന്നെ ദൈവവചനത്തോടു ചേർത്തുവച്ച്, ആ വചനത്തിലൂടെ തന്നെത്തന്നെ പിതാവിനുള്ള സ്നേഹദാനമായി പകർത്തുന്നു; അതോടൊപ്പം, അവൾ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ദൈവവചനത്തെ ഭൂമിയിലേക്കു മുട്ടി വിളിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു തന്നെയാണു നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സംഭവിക്കേണ്ട കാര്യം. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തിലൂടെയുള്ള പ്രാർത്ഥനവഴി നാം പിതാവിന്റെ ഉള്ളോടു സ്നേഹത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരായി ഭവിക്കുന്നു; അതോടൊപ്പം, നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനമൂലം പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ രക്ഷിക്കുന്ന വചനത്തെ ഭൂമിയിലേക്കു വിളിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന്, അതിനു നമ്മെത്തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും അർപ്പണം ചെയ്യാനും നമുക്കു സാധിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രേഷിതോന്മുഖമായ പരിമാണമാണിത്. തന്നെത്തന്നെ യേ

ശുവാകുന്ന വചനത്തിലൂടെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളോട് സ്നേഹപൂർവ്വം ചേർത്തുകാക്കുകയും, യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ തന്റെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ തന്നിലേക്കിറക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന്, ആ വചനത്തിനു തന്നെയും തന്റെ നേട്ടങ്ങളെയും അർപ്പണംചെയ്ത്, തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും ആ വചനത്തിൽ ഒന്നിപ്പിച്ച്, മനുഷ്യരക്ഷ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുള്ളതത്രേ തിരുസ്സഭയുടെ പ്രാർത്ഥന. തിരുസ്സഭയുടെ ഈ അനുഭവവും യാഥാർത്ഥ്യവുംതന്നെ വേണം പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ നമ്മിലും സംജാതമാകാൻ.

എട്ട്

സമൂഹജീവിതം

ക്രിസ്തീയഐക്യത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും ത്രിത്വാതസ്സും മാതൃകയും പരിശുദ്ധത്രിത്വംതന്നെയാണ്. മൂന്നു ദിവ്യവ്യക്തികളും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റേയും ജ്ഞാനത്തിന്റേയും ആനന്ദത്തിന്റേയും ഒരുമയത്രെ പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിന്റെ രഹസ്യം. പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിൽ പിതാവ് പുത്രനെ സ്നേഹിച്ച്, പുത്രനു സ്വയം ആത്മദാനം ചെയ്യുന്നതുവഴി, പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും ആനന്ദവിഷയമായി പരിശുദ്ധാരൂപി അവരിരുവരിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ പരസ്പരം ദാനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തെ വ്യക്തികളും തമ്മിൽത്തമ്മിൽ പൂർണ്ണമായും നിത്യമായും പങ്കിട്ടനുഭവിക്കുന്നതത്രെ പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലെ ഒരുമയുടെ രഹസ്യം. ലോകത്തിലെ മറെറല്ലാ ഒരുമകളുടെയും ആദ്യരൂപമായ കുടുംബംതന്നെ പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലുള്ള ദിവ്യമായ ഈ ഒരുമയുടെ ചെറിയതോതിലുള്ളൊരു പ്രതിഫലനവും അനുഭവവുമാണ്. കുടുംബത്തിൽ പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ സ്നേഹിച്ച് സ്ത്രീയ്ക്ക് സ്വയം പൂർണ്ണമായി ആത്മദാനംചെയ്യുന്നതുവഴി, പുരുഷന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും ആനന്ദവിഷയമായി ശിശു രൂപംകൊള്ളുന്ന

ത്രിന്റെ മൗലികമായ മാതൃക, പിതാവ് പുത്രനെ സ്നേഹിച്ച്, പുത്രനു സ്വയം ആത്മദാനംചെയ്യുന്നതു വഴി, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും ആനന്ദവിഷയമായി പരിശുദ്ധാരൂപി രൂപംകൊള്ളുന്ന ത്രിത്വത്തിന്റെ ദിവ്യരഹസ്യമത്രേ. വ്യക്തികൾ തങ്ങളുടെ ഉള്ളും തങ്ങൾക്കുള്ളതും സ്നേഹത്തിൽ പരസ്പരം പൂർണ്ണമായി ദാനംചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തിലത്രേ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ സജീവതയും സവിശേഷതയും.

പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നുവ്യക്തികൾ സ്നേഹത്തിൽ പരസ്പരം ആത്മദാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ ഈ ദിവ്യരഹസ്യം, മനുഷ്യാവതാരംവഴി യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കും, ആ മനുഷ്യത്വത്തിലൂടെ നാം എല്ലാവരിലേയ്ക്കും വാർന്നുവീണിരിക്കുന്നു. മാതാവ് അർപ്പിച്ച മനുഷ്യത്വത്തിൽ പിതാവ് കനിഞ്ഞ്, അതിൽ തന്റെ ജീവശക്തിയായ അരൂപിയെ നിഴലിപ്പിച്ച് (ലൂക്കാ. 1:35), അതിലേക്കു കൈനീട്ടി, അതിൽ തന്റെ ഉള്ളും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തെ അവിടുന്നു നമുക്കായി വച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം പ. ത്രിത്വത്തിലെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും രഹസ്യം യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കു പൂർണ്ണമായും പകർന്നിരിക്കുന്നു. യേശു പ്രാർത്ഥനയിലും സഹനത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ നമുക്കായി ഭേദിച്ച്, തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളായി നിൽക്കുന്ന പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ ജീവരഹസ്യത്തെ—സ്നേഹത്തിലുള്ള ആത്മദാനംതന്നെ ആനന്ദമായി പകരുന്ന ദിവ്യരഹസ്യത്തെ—നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുക്കീത്തന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ യേശു ഉള്ളായി ജീവിക്കേണ്ടവരായ നമ്മുടെ ഉള്ളിലും, ഇനിമേൽ, യേശുവിന്റെ ഉള്ളിന്റെ പ്രത്യേകതയും പ്രചോദനവുംമാത്രമേ അനുഭവപ്പെടാവൂ. നമ്മെത്തന്നെ ദൈവ

ത്തിനും സഭയ്ക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കും സ്നേഹത്തിൽ ദാനംചെയ്യുന്നതിൽമാത്രം ആനന്ദംകണ്ടെത്തുന്നതരത്തിലുള്ള പ്രത്യേകതയും പ്രചോദനവുമായിരിക്കും അത്. ഈ പ്രചോദനം തന്റെ ഉള്ളിന്റെ പ്രത്യേകതയായിട്ടുള്ള സന്യാസി, 'ദൈവത്തിൽനിന്നും സഭയിൽനിന്നും സഹോദരങ്ങളിൽനിന്നും തനിക്കെന്തുകിട്ടും, തനിക്കെന്തുകിട്ടും' എന്നു ചിന്തിക്കാതെ, 'ദൈവത്തിനും സഭയ്ക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കും' തനിക്കെന്തുകൊടുക്കാൻപറ്റും എന്നുമാത്രം സദാ ചിന്തിക്കുന്നവനും (ഫിലി. 2:4–5) അതിൽമാത്രം പൂർണ്ണമായ ആനന്ദം കാണുന്നവനുമായിരിക്കും.

പലപല മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നും പിറന്നു വളർന്ന നാം, നമ്മിലുള്ള അനേകത്വത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായ നമ്മുടെ മാംസരക്തങ്ങളെ, ഒരുമിച്ച്, ഒരേയൊരു വചനത്തിനു–ഉള്ളിന്–പൂർണ്ണമായി അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ–സന്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ–ഇനിമേൽ നമുക്ക് പല പല ഉള്ളുകളുണ്ടാകാൻ ന്യായമില്ല. നാമെല്ലാവരുടേയും ഉള്ള്, ആദിമക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന്റേതു പോലെ (നട. 2:14,42), ഇനിമേൽ ഒന്നുമാത്രമായിരിക്കണം. തന്റെ ഉള്ളും തനിക്കുള്ളതും പിതാവിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണമായി ദാനംചെയ്യുന്നതിൽമാത്രം ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയ യേശുവിന്റെ ഉള്ളുതന്നെയാണത്: സ്നേഹത്തിലുള്ള പരസ്പരദാനത്തിൽമാത്രം ആനന്ദം കാണുന്ന ഈ ഉള്ള്, പലരായിരുന്ന നമ്മെ, ഇനിമേൽ, പലരായി നിറുത്താതെ, യേശുവിൽ ഒരുള്ളുള്ള മക്കളുടെ, സഹോദരിമാരുടെ, ഒരുമയായി, വീടായി, സമൂഹമായിപ്പകർത്തുന്നു. നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരപരമായ പരിമാണമാണിത്. യേശുവിൽ പിതാവിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്ന വചനത്തോടു ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വം നാം എല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരുമയുടെ–ഈ വിശാലപ്രപഞ്ചത്തിന്റെതന്നെ–ചുരുക്കവും പ്രതീകവു

മാണ്. ഓരോ മനുഷ്യത്വവും ഈ വിശാലപ്രപഞ്ചം മുഴുവന്റെയും ചുരുക്കവും പ്രതീകവുമായ ഓരോ രഹസ്യപ്രപഞ്ചമാണല്ലോ. അതിനാൽ, യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ, മൗലികമായ അർത്ഥത്തിൽ, 'ദൈവം നമ്മോടുകൂടെ' (മത്താ. 1:33) എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞു. യേശുവിൽ പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനം മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ നാമെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഒരുമയുടെ പ്രതീകമായ മനുഷ്യത്വത്തോടും ഒന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളിന്റെ ജീവൻ—സ്നേഹത്തിലുള്ള പരസ്പരദാനത്തിൽമാത്രം ആനന്ദം കാണുന്ന ജീവൻ—നാം എല്ലാവരിലേയ്ക്കും ഒരുപോലെ പകരുകയും, നാം എല്ലാവരേയും ഒരുള്ളും സ്നേഹവുമുള്ള മക്കളെപ്പോലെ പരസ്പരം ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിലുള്ള പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ ഈ രഹസ്യത്തെ—സ്നേഹത്തിലുള്ള പരസ്പരദാനംതന്നെ ആനന്ദമായി പകരുന്ന ഈ രഹസ്യത്തെ—സഭ നമ്മുടെ ഒരുമയുടെ അടയാളവും തന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതീകമായ അപ്പത്തെ വചനത്തിനു സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ട്, തന്നിൽ നമുക്കായി ഏറ്റുവാങ്ങുകയും നമ്മിലേക്ക് പകർത്തിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. സഭ അർപ്പിക്കുന്ന അപ്പത്തിൽ പിതാവ് കനിഞ്ഞ്, അതിൽ തന്റെ ജീവശക്തിയായ അരൂപിയെ നിഴലിപ്പിച്ച്, അതിലേയ്ക്കു കൈനീട്ടി, അതിൽ അതിന്റെ ഉള്ളായി തന്റെ തന്നെ ഉള്ളും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തെ അവിടുന്നു കരുണാപൂർവ്വംവച്ചുതരുന്നു. അങ്ങനെ, പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും രഹസ്യം അവിടുന്ന് നമുക്കായി ഈ അപ്പത്തിലേക്ക് എല്ലാ ദിവസവും പൂർണ്ണമായി വീഴ്ത്തിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. സഭ പിതാവിനു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന ഈ അപ്പം നാം

എല്ലാവരുടേയും കൂട്ടായ്മയുടെ, ഒരുമയുടെ, പ്രതീകമാണ്. ഈ അപ്പം നാമെല്ലാവരുംകൂടി ഒരുമിച്ച് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശപ്പെട്ടതും, നമുക്കെല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി ഒരുപോലെ മുറിക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്. നാം എല്ലാവരുടേയും ഒരുമയുടെ പ്രതീകമായിരിക്കുന്ന ഈ അപ്പത്തിലേയ്ക്കത്രെ, സ്നേഹത്തിലുള്ള പരസ്പരദാനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തിൽ നാമെല്ലാവരേയും ഒരുമിപ്പിക്കുന്ന പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ ജീവൻ പിതാവ് നമുക്കായി എല്ലാ ദിവസവും വച്ചുതരുന്നത്. തന്റെ ശരീരമാകുന്ന അപ്പത്തിൽ താൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ രഹസ്യത്തെ, സഭ എല്ലാദിവസവും, സ്നേഹമുള്ള അമ്മയെപ്പോലെ, നമുക്കു മുറിച്ചുവിളമ്പിത്തന്ന്, നമ്മെ സ്നേഹത്തിലുള്ള പരസ്പരദാനത്തിൽമാത്രം ആനന്ദം കാണാൻ കഴിവുള്ള തന്റെ മക്കളായി, മക്കളുടെ വീടായി, ഒരുള്ളുള്ള സഹോദരിമാരുടെ സമൂഹമായി, പ്രകീർത്തുന്നു. നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ തിരുസ്സഭാപരമായ പരിമാണമാണിത്.

എന്നാൽ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ ക്രിസ്തുപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ ഈ വ്യഗ്രതകളിൽ അടുത്തകാലംവരെ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ വേണ്ടത്ര പതിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നൈയാമിക (legal) വീക്ഷണത്തിനു അമിതപ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നൊരു ചിന്താരീതിയത്രെ സമൂഹജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് നമ്മിൽ പലരും പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നത്. സമൂഹത്തിൽ ആർക്കും കഴിയുന്നത്ര മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി യാതൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതും, ഓരോരുത്തനും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവ അവനവനായി അവകാശപ്പെടാതെ, സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുമുതലായിരിക്കുന്നതും, ഓരോരുത്തനും ആവശ്യമുള്ളവ, അനുവാദപ്രകാരം, പൊതുനിക്ഷേപത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നതുമാണ്, സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ പ്രത്യേകതയെന്ന് പലരും ധരി-

ച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം സമൂഹജീവിതത്തിന് ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യകാലരൂപങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ, സമൂഹജീവിതത്തിനു ഇതിലേറെ ആഴമുള്ളതും ഭാവാത്മകവും ആത്മീയവും മൗതിക (mystical) വുമായൊരു അർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. സമൂഹജീവിതത്തിൽ ആദ്യകാലസന്യാസികർ കണ്ട ക്രിസ്തുപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ ഈ പുതിയ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവർ, ഒറ്റവാക്കിൽ, 'ശാന്തി' (PAX = peace) എന്നു വിളിച്ചു. തിരുസ്സഭയിൽ വ്യവസ്ഥിതമായ രീതിയിൽ ആദ്യമായി സന്യാസജീവിതം ആരംഭിച്ച ബനഡിക്ടയിൻ ആശ്രമങ്ങളുടെ പടിവാതിലുക്കൽ എഴുതിവച്ചിരുന്ന വാക്ക് 'ശാന്തി' എന്നായിരുന്നല്ലോ.

തിരുസ്സഭയിലെ ആദ്യകാലസമൂഹത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ (നട. 2:45), പരസ്പരസ്നേഹത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും സാഹോദര്യത്തിലും യേശുവാകുന്ന വചനത്തിൽ—പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ—ഒരു സമൂഹമായി ഒരുമിച്ചിരുന്ന്, ഈ സ്നേഹം തങ്ങളിൽ വർഷിച്ചിരിക്കുന്ന പൂർണ്ണതകളേയും സമ്പന്നതകളേയും, അപ്പം മുറിച്ചും വചനം ശ്രവിച്ചും, പരസ്പരം കൈമാറുന്നതിലും, ഒരുമിച്ചനുഭവിക്കുന്നതിലും, അവർ അനുപമമായ ശാന്തിയും ഹൃദയംഗമമായ ആനന്ദവും ദർശിച്ചു. വരാനിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ എല്ലാവരും, ഒരപ്പനേറെയും അമ്മയുടേയും മക്കളെപ്പോലെ, യേശുവാകുന്ന വചനത്തിൽ—പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ—ഒരുള്ളോടെ, ഒരുമിച്ചിരുന്ന്, തങ്ങളുടെ ഉള്ളും തങ്ങൾക്കുള്ളതും, കൂടുതൽ ശേഖരിച്ചവന് കൂടുതലോ, കുറച്ചു ശേഖരിച്ചവന് കുറവോ വരാത്തവണ്ണം' (2 കൊറി. 8:14—15), സ്നേഹത്തിലും സാഹോദര്യത്തിലും പരസ്പരം പൂർണ്ണമായി ദാനം ചെയ്യാനിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദത്തി

ന്റെ മുന്നേകൂട്ടിയുള്ള അനുഭവവും ആസ്വാദനവു മത്രേ, സമൂഹജീവിതം നല്കുന്ന ശാന്തിയിലും ഒരുമയിലും അവർ ഇപ്പോഴത്തെ ദർശിച്ചിരുന്നത്.

വരാനിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയജീവിതമെന്ന ആത്മീയ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ നമ്മെ അനുഭവിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ, സമൂഹജീവിതത്തിനു ഒരുതരത്തിലുള്ള 'കൗദാശിക സ്വഭാവം' തന്നെയുണ്ടെന്നു പറയാം. ആത്മീയയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ദൃശ്യപ്രതീകങ്ങളിലൂടെ നമ്മെ അനുഭവിപ്പിക്കുകയും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയുമാണല്ലൊ കൂദാശകളുടെ ധർമ്മം. എന്നാൽ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ കൗദാശികസ്വഭാവത്തെയും വിശുദ്ധീകരണമൂല്യത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അവബോധം ഇടക്കാലത്തുവച്ച് പലരിലും കുറെയൊക്കെ കുറഞ്ഞുപോകാനിടവന്നുവെന്നതും ഒരു വാസ്തവമത്രേ. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതരത്തിൽ സമൂഹജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പലരും പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നതെന്നതാമികമായ വീക്ഷണമായിരുന്നു ഇതിനുള്ള ഒരു കാരണം. ക്രൈസ്തവവിശുദ്ധിയുടെ സംഘാതസ്വഭാവം വേണ്ടത്ര കാണാതെ, വിശുദ്ധി ഓരോരുത്തനും, ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക്, സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ടുമാത്രം സമ്പാദിക്കുന്നതാണെന്ന ധാരണ (an individualistic conception of holiness) യായിരുന്നു ഇതിനുള്ള വേറൊരു കാരണം.

എന്നാൽ, ഈ ധാരണമാറി, സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തേയും വിശുദ്ധീകരണത്തേയും കുറിച്ച്, പുതുതായൊരു അവബോധവും ചിന്താരീതിയും, പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, ഇന്നു നമ്മിൽ സംജാതമായിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ നടന്ന അനേകമനേകം യുദ്ധങ്ങളിലും അട്ടിമറികളിലും കൂട്ടക്കൊലകളിലും ചിത

റിവീണ നിരപരാധികളുടെ രക്തംകണ്ട് മനസ്സുനുറുങ്ങിയ മനുഷ്യരാശിയിൽ എല്ലാവർക്കും ഏകോദര സഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ നീതിയിലും സ്നേഹത്തിലും സമാധാനത്തിലും ഒരുമിച്ചുകഴിയാൻ പറ്റുന്നൊരു നല്ലനാളെയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം ഇന്ന് എന്നത്തെക്കാളുമേറെ ശക്തിമത്താണ്. യാത്രാസൗകര്യങ്ങളും വാർത്താവിനിമയോപാധികളും വർദ്ധിച്ചതോടെ, ഇതിനുമുമ്പ് പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടാതെ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾ ഇന്നു പരസ്പരം കൂടുതൽക്കൂടുതലറിയാനും ബന്ധപ്പെടാനും ഇടവന്നിട്ടുണ്ട്. പരസ്പരമുള്ള ഈ അറിവും ബന്ധപ്പെടലും തന്നെ ഒരു സമൂഹത്തിനു മറ്റു സമൂഹങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സംശയങ്ങളും മുൻവിധികളും ദൂരീകരിച്ച്, മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾ തമ്മിലൊന്നിച്ചുനില്ക്കാനും (co-exist), സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനും (co-operate) വഴിതെളിച്ചിരിക്കുന്നു, ആശയങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുനിൽക്കാത്തവർക്കും, പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹകരിച്ചു നീങ്ങാത്തവർക്കും ഒരു രംഗത്തും കാര്യമായി യാതൊന്നുംതന്നെ നേടാൻ കഴിയാത്തൊരുനിലയാണല്ലൊ ഇന്നു നാം എവിടെയുംകാണുന്നത്. ഈ വക പരിതഃസ്ഥിതികളെല്ലാംകൂടി ഒന്നുചേർന്ന് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനിൽ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെതന്നെ ആസകലമായ ഒരുമയേയും ഒന്നിപ്പിനേയുംകുറിച്ചുള്ള പുതുതായൊരു ആശയവും അവബോധവും (a growing consciousness of the international community of men) ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു.

മറ്റൊരുത്തന്റെ വേദന തന്റെ സ്വന്തം വേദനയായി കരുതാനും മറ്റൊരുത്തന്റെ മരണം തന്റെ സ്വന്തം മരണമായിക്കാണാനും ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ പതുക്കെപ്പതുക്കെ പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരികയാണ്. ജോൺ ഡണിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായൊരു അനുധ്യാനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തത്വചിന്തയിലേയ്ക്കു അവൻ അതിവേഗം അടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അത് ഇവ്വിധമാണ്. 'ഒരു മനുഷ്യനും ഒറ്റപ്പെട്ടൊരു ദ്വീപല്ല, വിശാലമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ചെറിയൊരു തുണ്ടാണവൻ; ഈ വലിയ വൻകരയുടെ വളരെ ചെറിയൊരംശം! യൂറോപ്പിൽനിന്നും ഒരു ചെറിയ മണ്ണാങ്കട്ട കടലിൽ അലിഞ്ഞുപോയാൽ യൂറോപ്പ് അത്രയ്ക്കും ചെറുതാകുന്നതുപോലെ, ഓരോ മനുഷ്യന്റെ മരണവും എന്നെ കുറച്ചെങ്കിലും ചെറുതാക്കിക്കളയുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ മരിക്കുമ്പോഴും ഞാനുൾപ്പെടുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെതന്നെ വളരെ ചെറിയൊരംശം മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് ആരുടെയെങ്കിലും മരണമണി കേട്ടാൽ, 'മണി മുഴങ്ങുന്നതാർക്കുവേണ്ടി? എന്നറിഞ്ഞുവരാൻ നീ ആളെ പറഞ്ഞയയ്ക്കരുത്. (നീ അറിയാത്ത മറ്റാരോ മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുവെന്ന നിന്റെ അനുമാനം തെറ്റാണ്. നിന്റെ തന്നെ ഒരംശം മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു എന്നറിയിക്കുന്നു) ആ മണി നിനക്കുവേണ്ടിത്തന്നെയാണ് മുഴങ്ങുന്നത്; (അതറിയിക്കുന്നതും നിന്റെ മരണത്തെത്തന്നെ'!)

സമൂഹജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കിന്ന് കൂടുതൽ ഉൾക്കാഴ്ച ഉണ്ടാകാനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം, ദൈവജനത്തിന്റെ സാമൂഹികഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ വേദപുസ്തകപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ ആശയങ്ങളും അവബോധവുമാണ്. പഴയനിയമത്തിലെ ദൈവജനത്തിന്റെ കൂട്ടായ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റി (Isreael's corporate personality) നമുക്കിന്ന് കൂടുതൽ വ്യക്തവും ആഴവുമായ ധാരണകളുണ്ട്. അവിടെ വ്യക്തികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതും, വിളിക്കപ്പെടുന്നതും, വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നതും, വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതും, രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും, സമൂഹത്തോടു ബന്ധപ്പെടാതെ തനിച്ചുതനിച്ചു നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യരെന്നനിലയിലല്ല, ദൈവജനമാകുന്ന തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളെന്ന നിലയിലാണ്. അബ്രാഹവും (ഉ

ല്പ. 12:3) മോസസും (പുറ. 3 10) ദാവീദുമെല്ലാം (2 സാമു. 5:1–2) വിളിക്കപ്പെട്ടതും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതും ഇങ്ങനെയത്രെ. താൻ തന്റെ സ്വന്തമായി തെരഞ്ഞെടുത്ത ഇസ്രായേൽ ജനമാകുന്ന സമൂഹത്തിനത്രെ (ആവ. 7:6 ff; 9:4 ff; 7:7; 14:2) ദൈവം തന്റെ സ്നേഹവും രക്ഷയും ദാനമായി നല്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ സമൂഹത്തോടു ചേർന്നും ഈ സമൂഹത്തിലൂടെയും വേണ്ടിയിരുന്നു, ദൈവം തന്റെ ജനത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ള രക്ഷയെ ഓരോരുത്തനും അവനവന്റേതാക്കാൻ.

അബ്രാഹത്തിലൂടെ വളർന്ന ഇസ്രായേൽ ജനത, അവരെ വിളിച്ച ദൈവത്തിന് അവരിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷകൾക്കൊപ്പം (ആവ. 4:39–40; 7:9 ff; 10 16 ff; ജെറ. 31:32) ഉയർന്നില്ല. അതിനാൽ, അവിടുന്ന് കല്ലുപോലെ കടുത്ത ഹൃദയമുള്ള പഴയ ഇസ്രായേലിനെ തിരസ്ക്കരിച്ച്, അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത്, തന്റെ പുതിയ ചൈതന്യംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ, മാംസളമായ ഹൃദയമുള്ള (എസ. 36 26), പുതിയ ഇസ്രായേലിനെ (ജെറ. 31:31–33) തെരഞ്ഞെടുത്തു. താൻ വിളിച്ച ജനത്തിൽ അവിടുത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷകളെല്ലാം പൂർത്തിയായത്, അബ്രാഹത്തിൽനിന്നുള്ള തന്റെ ഏകപുത്രനായ യേശുവിൽ (ഗാല. 3:16) അവിടുന്നു തെരഞ്ഞെടുത്ത പുതിയ ഇസ്രായേലിലത്രേ (ഗാല. 6:16). പിതാവായ ദൈവം മനുഷ്യരായ നമ്മെ തന്റെ വചനമായ പുത്രനിലൂടെ വിളിച്ച്, തെരഞ്ഞെടുത്ത്, വിശുദ്ധീകരിച്ച്, നമ്മെ തന്റെ സ്വന്തം മക്കളാക്കി—ജനമാക്കി, പുതിയ ഇസ്രായേലാക്കി—പകർത്തിയ സംഭവമത്രേ യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം. തന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പുത്രനുമായ വചനത്തെ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളായി വച്ചുതന്ന്, ആ വചനത്തിലൂടെ അവിടുന്നു മനുഷ്യരായ നമ്മെ തന്റെ മക്കളായി യേശുവിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയതാണല്ലോ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ രഹ

ന്യം. അതിനാൽ, യേശുവാകുന്ന വചനത്തിലൂടെ വിളിക്കപ്പെട്ട്, ആ വചനത്തിൽ പിതാവിനോടുള്ള സംഭാഷണത്തിലും മനുഷ്യരോടുള്ള സാഹോദര്യം നിറഞ്ഞ ശുശ്രൂഷയിലും ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന (നടപടി 2:42–47) ദൈവമക്കളുടെ ഒരുമയത്രേ ദൈവത്തിന്റെ പുതിയ ഇസ്രായേൽ. അപ്പം മുറിക്കുന്നതിലും വചനം കേൾക്കുന്നതിലും ഒരുമിച്ച്, യേശുവിനോടും അവിടുത്തെ പഠനങ്ങളോടും തങ്ങളുടെ മനസ്സും ഹൃദയവും പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ചേർത്തുവച്ചും, (നട. 2:42), കൂടെയുള്ള സഹോദരങ്ങളെ ഒരുമനസ്സോടെ ഉള്ളുതുറന്ന് സ്നേഹിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്ന (നട. 2:44–47) ആദ്യത്തെ ക്രിസ്തീയ സമൂഹമത്രേ ഇതിന്റെ തുടക്കം. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലയും (എഫേ. 2:20), തായ്ത്തണ്ടും (യോഹ. 15:1–6), ശിരസ്സും (എഫേ. 5:23), ഇടയനും (യോഹ. 10), ഉറവയും (യോഹ. 9:13–14) എല്ലാം യേശുതന്നെ. പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ യേശുവിനെ തങ്ങളുടെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായി കാത്ത്, യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി പിതാവിനെയും സഹോദരങ്ങളെയും സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹമാണിത്.

യേശുവാകുന്ന ഉള്ളിൽ പരസ്പരസ്നേഹത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹമായ ദൈവജനത്തിന്റെ ഈ ചൈതന്യം തങ്ങളിൽ പകർത്തി, നിലനിർത്തി, തങ്ങളുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും ലോകത്തിൽ തുടരാനും ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കാനും പ്രത്യേകമായ പ്രചോദനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടായ്മകളത്രേ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ. അനേകങ്ങളായിരിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ മാംസങ്ങളെ—തങ്ങളുടെ ഉള്ളുകളെയും തങ്ങൾക്കുള്ളവയെയും—ഏകമായിരിക്കുന്ന വചനത്തിന്—ഉള്ളിന്—അത്യന്തസമർപ്പണംചെയ്ത്, ആ വചനത്തിൽ ഒരുള്ളോടും ഒരേ

സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നവരാണല്ലോ സന്യാസികൾ. പലതായിരിക്കുന്ന അവരുടെ ഉള്ളുകളെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഏകമായ ഉള്ളും സ്നേഹവും യേശുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ യേശുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചിരുന്ന്, യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി പിതാവിനെയും സഹോദരങ്ങളെയും സ്നേഹിക്കുന്നവരും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരുമായിരിക്കണം സന്യാസികൾ.

പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നു ദിവ്യവ്യക്തികൾ സ്നേഹത്തിൽ പരസ്പരം ആത്മദാനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ ദിവ്യരഹസ്യമാണല്ലോ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളായി അതിലേക്കു വാർന്നുവീണിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ, യേശു ഉള്ളായിട്ടുള്ളവരായ നമ്മുടെ ആനന്ദവും വളർച്ചയും, മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നും വാങ്ങിക്കുന്നതിലാവരുത്; നമ്മുടെ ഉള്ളും നമുക്കുള്ളതും മറ്റുള്ളവർക്കു പൂർണ്ണമായി, സ്നേഹപൂർവ്വം, കൊടുക്കുന്നതിൽത്തന്നെയായിരിക്കണം. നാം നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തോടു ചേർത്ത് പിതാവിനു സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുകയാൽ, യേശുവിലൂടെ നമ്മിലേക്കൊഴുകിവീണിരിക്കുന്ന പുതിയ ജീവൻ 'കർത്താവീശോമിശിഹായുടെ കൃപയുടെയും, പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെയും, പരിശുദ്ധാരൂപിയിലുള്ള പങ്കുചേരലിന്റെയും' (2 കോറ. 13:13; ഫിലി.2;1–8) പുതുജീവനത്രേ. പരിശുദ്ധത്രീത്വത്തിലെ ഈ ദിവ്യജീവൻ, സ്നേഹത്തിൽ പരസ്പരം ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽമാത്രം ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്ന ജീവനും ചൈതന്യവുമാണ്. ഈ ജീവനും ചൈതന്യവുമത്രേ യേശുവിൽ നാം നമ്മുടെ പുതിയ ഉള്ളും ചൈതന്യവുമായി കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്.

അതിനാൽ, ഇനിമേൽ, നമ്മിലൊരാൾപോലും 'യേശുവിൽനിന്നും സഹോദരങ്ങളിൽനിന്നും എനിക്കെന്തു കിട്ടും, എനിക്കെന്തു കിട്ടും?' എന്നു തന്നോടുതന്നെ ചോദിച്ചേക്കരുത്. 'യേശുവിനും സഹോദരങ്ങൾക്കും എനിക്കെന്തു കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കും?' എന്നുമാത്രമേ നാം നമ്മോടുതന്നെ ചോദിക്കാവൂ. അതിനുവേണ്ടി നഷ്ടം സഹിക്കുന്നതും കുറവനുഭവിക്കുന്നതും നമുക്ക് ആനന്ദമായിരിക്കണം. യേശു നമ്മിൽനിന്നും തനിക്കായി ഒന്നും വാങ്ങിച്ച മനുഷ്യനല്ല. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം നമുക്കു തന്നുതന്ന്, അവസാനം, ഒന്നുമില്ലാത്തവനായി (ഫിലി. 2:5–8) നമ്മെപ്രതി കുരിശിൽ മരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിലായിരുന്നു, യേശുവിന്റെ ആനന്ദം. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം നമുക്കു തന്നതുമൂലം തനിക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കുറവിനെ കുറവായൊ, നഷ്ടത്തെ നഷ്ടമായോ, അവിടുന്നു കരുതിയില്ല. തനിക്കു കുറഞ്ഞുപോയെന്നോ, നഷ്ടംവന്നുവെന്നോ അല്ല, 'എല്ലാം പൂർത്തിയായി' (യോഹ. 19:30) എന്നുമാത്രമേ, നമുക്കായി തനിക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന നഷ്ടത്തെയും കുറവിനെയും പറഞ്ഞു അവിടുന്നു വിചാരിച്ചുള്ളു. കർത്താവീശോമിശിഹായിലുണ്ടായിരുന്ന ഇതേ മനസ്സുതന്നെ വേണം അവിടുത്തെ ഉള്ളുള്ളവരായ നമ്മിലും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ. ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഹോദരന്മാർക്കു നല്കുവാൻ പൊന്നും വെള്ളിയും ഇല്ലാതെവന്നാൽ പോലും 'എനിക്കുള്ളതു നിനക്കു ഞാൻ തരുന്നു' (നട. 3:6) എന്നുച്ചരിക്കാൻമാത്രമേ യേശുവിന്റെ ഉള്ളുള്ളവർ പഠിച്ചിരിക്കാവൂ.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെ നമ്മിലേക്കു പകർത്താതെയും, ആ ജീവിതത്തെ നമ്മിൽ ജീവിക്കാതെയും, നമുക്ക് യേശുവിന്റെ ഉള്ളുണ്ടാവുക സാദ്ധ്യമല്ല. അവിടുത്തെ ജീവിതം ആദ്യന്തം മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള സഹനത്തിന്റെയും വിനീതശുശ്രൂഷയുടെയും ജീവിതമായിരുന്നു. അവിടുന്നു ശുശ്രൂഷിക്ക

പ്പെട്ടില്ല; ശുശ്രൂഷിച്ചതേയുള്ളു (മർക്കോ. 10:45). മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു പ്രതിഫലമിച്ഛിക്കാതെ അവർക്കുവേണ്ടി സഹിക്കുന്നതും, അവരെ വിനീതമായി ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതും, അവസാനം, അവർക്കുവേണ്ടി മരിക്കുന്നതും, ജീവിതധർമ്മമായിക്കരുതിയ ദൈവത്തിന്റെ ദാസനത്രേ (ഏശ. 53:1–12; മത്താ. 26:28;1 പത്രോ. 2:21–25) യേശു. അതെ, ശത്രുക്കളെയും മിത്രങ്ങളെയും, വലിയവരെയും ചെറിയവരെയും, ദരിദ്രരെയും പാപികളെയും, രോഗികളെയും അനാഥരെയും, പീഡിതരെയും ദുഃഖിതരെയും, ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കാനും, ഒരുപോലെ ശുശ്രൂഷിക്കാനും, അവർക്കെല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി ഒരുപോലെ സഹിക്കാനും, തന്റെ നന്മകളെയും സമ്പത്തിനെയും, അറിവിനെയും കഴിവിനെയും, സമയത്തെയും ആരോഗ്യത്തെയും, എന്നല്ല, തന്നെത്തന്നെയും, അവർക്കായി ഒരുപോലെ മുറിച്ചുവിളമ്പാനും, അവസാനം, അവർക്കെല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി ത്യാഗപൂർവ്വം കുരിശിൽ തൃപ്തിയോടെ മരിക്കാനും സന്നദ്ധമായൊരു ഉള്ളാണ് (മത്താ. 5:44–45; റോമ. 5:6–9; ലൂക്ക. 2:34) യേശുവിനുണ്ടായിരുന്നത്. അതിനാൽ, സ്വന്തം സന്തോഷങ്ങളെയും ലാഭങ്ങളെയും പറ്റി കണക്കുകൂട്ടാതെ, മറ്റുള്ളവരുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ആനന്ദത്തിനും സുഖത്തിനും സൗകര്യത്തിനുംവേണ്ടി ത്യാഗപൂർവ്വം സഹിക്കാനും, സന്തോഷപൂർവ്വം നഷ്ടംവരിക്കാനും, സ്നേഹപൂർവ്വം ശുശ്രൂഷചെയ്യാനും സന്നദ്ധമായിരുന്ന യേശുവിന്റെ ഹൃദയത്തെ നിരന്തരമായ ധ്യാനത്തിലൂടെയും പരിശീലനത്തിലൂടെയും നമ്മിലേക്കു പകർത്തിയെടുക്കാതെ, നമുക്ക് യേശുവിന്റെ ഉള്ളുള്ളവരുടെ സമൂഹമാകാനോ, യേശുവിന്റെ ഉള്ളുള്ളമക്കളെപ്പോലെ, അവിടുത്തെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിലെ ആനന്ദത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാനോ സാധിക്കുകയില്ല (റോമ. 8:17; ഫിലി. 3:10; 1 പത്രോ 4:13).

യേശുവാകുന്ന ഉള്ളിൽ ഒരേ മനസ്സോടും ഒരേ ഹൃദയത്തോടുംകൂടി ഒരുമിച്ചിരുന്ന് (നട. 1:14;2:42–47; 1 കോറ. 1:10; ഫിലി. 2:1–4; കൊളോ. 3:12–14), യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടി മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും (നട, 2:45), മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി സഹിക്കാനും, അവസാനം, അവർക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ മരിക്കാനും വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ പുതിയ സമൂഹമാണു സഭ. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള യേശുവിന്റെ സഹനവും ശുശ്രൂഷയും മരണവും സ്ഥലകാലങ്ങളിലൂടെ തുടരാനും പൂർത്തീകരിക്കാനുമുള്ള പുതിയ ശരീരവും പുതിയ സമൂഹവുമാണവൻ (കൊളോ. 1:24;2 കോറ. 1:5–7). എല്ലാ മനുഷ്യരെയും സ്വന്തം സഹോദരന്മാരെപ്പോലെയും സഹോദരിമാരെപ്പോലെയും (റോമ. 15:27;12:10,13) ഉള്ളുതുറന്നു സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും, അവർക്കായി സഹിക്കാനും, അവസാനം, അവർക്കായിത്തന്നെ മരിക്കാനുമായി യേശുവിലും യേശുവിനോടൊപ്പവും ഒന്നിച്ചിരിക്കാനുള്ള വിളിയത്രേ സഭയും കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. സഭയുടെ ഈ രഹസ്യം തങ്ങളിൽ ദൃശ്യമായും പൂർണ്ണമായും സാക്ഷാത്കരിക്കേണ്ട സന്യാസസമൂഹങ്ങളും, അതിനാൽ, മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനും അവർക്കു വേണ്ടി സഹിക്കുന്നതിനും, അവസാനം, അവർക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ മരിക്കുന്നതിനുമായി യേശുവിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടായ്മകളായിരിക്കണം.

യേശുവിൽ നാം ഒരു സമൂഹമായി, ഒരു വീടായി, ഒരുമിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്നത്, യേശുവിനെപ്പോലെയും, യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടിയും, നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച്, ഒരുള്ളോടെ, മറ്റുള്ളവരെ—നമ്മുടെ ഭവനത്തിനകത്തുള്ളവരെയും പുറത്തുള്ളവരെയും—സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും, അവർക്കുവേണ്ടി സഹിക്കാനും, അവസാനം, അവർക്കായിത്തന്നെ മരി

ക്കാനും വേണ്ടിയാണ്. 'യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടി ത്തന്നെ ഞങ്ങളെല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും, ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരും, ഞങ്ങൾക്കായി എപ്പോഴും എന്തും സഹിക്കുന്നവരും, അവസാനം, ഞങ്ങൾക്കായിത്തന്നെ മരിക്കാനിരിക്കുന്നവരുമായ സഹോദരിമാരുടെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരുമ' എന്നു നമ്മിലോരോരുത്തരെക്കുറിച്ചും, നമ്മുടെ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചും, നമ്മുടെ ഭവനത്തിനകത്തുള്ളവർക്കും പുറത്തുള്ളവർക്കും, ആത്മാർത്ഥമായി, ഓരോരുത്തനും അവനവനുണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവത്തിൽനിന്നും, പറയാൻ കഴിയണം. ഈ വാക്കുകൾ നമ്മിലോരോരുത്തരെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചും, നമ്മുടെകൂടെയുള്ള സഹോദരിമാരും, നമ്മുടെ ശുശ്രൂഷ ലഭിക്കുന്ന മറ്റു മനുഷ്യരും—പ്രത്യേകിച്ച്, നമ്മുടെ ഭവനത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജനങ്ങളും—പറയാൻ നിർബന്ധിതരാകത്തക്ക സ്നേഹത്തോടും ത്യാഗത്തോടും മാധുര്യത്തോടും ഉദാരതയോടും കലയോടുംകൂടി, നമ്മുടെ ഭൗതികവും ശാരീരികവും വൈകാരികവും മാനസികവും ആത്മീയവും സാങ്കേതികവുമായ സിദ്ധികളെയും സമ്പന്നതകളെയും അവർക്കായി മുറിച്ചുവിളമ്പി, അവരെ നാം യേശുവിലുള്ള നമ്മുടെ സ്വന്തം സഹോദരീസഹോദരന്മാരെപ്പോലെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരികയും വേണം. തന്റെ മാംസരക്തങ്ങൾ എന്നും നമുക്കായി മുറിച്ചുവിളമ്പി, തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും മാധുര്യം എന്താണെന്ന് രുചിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള തന്റെ മക്കളുടെ ഒരുമയായിട്ടാണല്ലോ കർത്താവും സഭയും നമ്മെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നത്. അങ്ങനെതന്നെ നമുക്കും നമ്മുടെ മാംസരക്തങ്ങളെ—നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളതിനെയും—നമ്മുടെ ഭവനത്തിനകത്തുള്ളവർക്കും പുറത്തുള്ളവർക്കും സന്തോഷപൂർവ്വം മുറിച്ചുവിളമ്പി, അവരെ നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും യേശുവിന്റെയും സഭയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെ മാധുര്യ

യെന്താണെന്ന് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മക്കളായി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ യേശുവിനും സഭയ്ക്കും നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രതീക്ഷകൾ പൂർണ്ണമായി ഫലമണിയൂ.

സമൂഹജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ഉൾക്കാഴ്ചയെ ആഴപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള മറെറാരു ഘടകം, അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിൻെറ തിരുക്കർമ്മപരമായ (liturgical) വശത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നു നമുക്കുള്ള കൂടുതലായ അറിവും അവബോധവുമാണ്. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുള്ള പൊതുവായ അവസരങ്ങൾ മാത്രമല്ല. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൻെറ ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ പല ആഴങ്ങളും അളവുകളും നാം ധ്യാനിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതും അനുഭവിച്ചറിയുന്നതും തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലൂടെയാണ്—പ്രത്യേകിച്ച്, അവയുടെ കേന്ദ്രമായ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലൂടെ. ദിവ്യകാരുണ്യബലിയിൽ പിതാവായ ദൈവം നാമെല്ലാവരെയും എല്ലാ ദിവസവും ഒരുമിച്ചു വിളിച്ചുകൂട്ടി, തൻെറ ഉള്ളും സ്നേഹവും പുത്രനുമായ യേശുവിൻെറ മാംസവും രക്തവും നമുക്കു മുറിച്ചു വിളമ്പിത്തന്നും, തൻെറ തിരുവചനങ്ങളെ നമ്മെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചും, നമെല്ലാവരെയും തൻെറ പുത്രനായ യേശുവിൻെറതന്നെ ഉള്ളുള്ള മക്കളായി ഒരുമിപ്പിക്കുന്നു. അമ്മയായ സഭ, താൻ എല്ലാ ദിവസവും തൻെറ നെറിയിലെ വിയർപ്പൊഴുക്കി സമ്പാദിക്കുന്ന അപ്പം നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ മുറിച്ചുവിളമ്പിത്തന്ന്, നാമെല്ലാവരെയും തൻെറ ഉള്ളുള്ള മക്കളുടെ ഒരുമയായിപകർത്തുന്നതും ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽതന്നെ.

അവിടെ നാം ആശീർവ്വദിക്കുന്ന പാനപാത്രം കർത്താവിൻെറ രക്തത്തിലുള്ള പങ്കുചേരലും, അവിടെ നാം മുറിക്കുന്ന അപ്പം കർത്താവിൻെറ മാംസത്തിലു

ള്ള പങ്കുകൊള്ളലുമാണ്. ഈ അപ്പം ഒന്നാണ്. പിതാവായ ദൈവവും മാതാവായ സഭയും നമുക്കെല്ലാവർക്കുമായി എല്ലാ ദിവസവും മുറിച്ചുവിളമ്പിത്തരുന്നതും, നാം എല്ലാവരും എല്ലാദിവസവും ഒരുപോലെ എടുത്തു ഭക്ഷിക്കുന്നതും, ഒന്നായിരിക്കുന്ന ഈ അപ്പത്തെത്തന്നെ. അതിനാൽ ശാരീരികമായി പലപല മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും ജനിച്ചു വളർന്ന നമുക്ക് ഇനിമേൽ പലപല മാംസരക്തങ്ങളില്ല. നാമെല്ലാവരും, ഇനിമേൽ, യേശുവിൽ ഒരു രക്തവും ഒരു മാംസവും ഒരുള്ളും ഉള്ള ഏക ശരീരമാണ് (1 കോറ. 10:16–17: ഗാല. 3:28). നാം എല്ലാവരും എന്നും ഒരുമിച്ചു പങ്കിട്ടനുഭവിക്കുന്ന ഈ അപ്പം, നാം തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ ബന്ധവും, സ്നേഹത്തിന്റെ ചിഹ്നവുമാണ്. കർത്താവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന നമുക്ക്, ഇനിമേൽ, ഒരുള്ള്, ഒരു ഹൃദയം, ഒരു മനസ്സ്—അത്രമാത്രം (നട. 1:14; 2:46). അതിനാൽ, അടുത്തുള്ളതന്റെ സഹോദരന്റെയും സഹോദരിയുടെയും കാര്യം നോക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, തന്റെ സ്വന്തം കാര്യം നോക്കുന്നവനായി ഒരാംപോലും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകരുത് (ഫി. 2:4; 1 കോറ. 13:25). നാമെല്ലാവരും ഒരു ശരീരവും ഒരു വീടുമായിരിക്കുകയാൽ, നമ്മുടെകൂടെയുള്ളവരിൽ ഒരാളുടെ വേദന നാം എല്ലാവരുടെയും വേദനയും, ഒരാളുടെ സന്തോഷം നാം എല്ലാവരുടെയും സന്തോഷവുമായിരിക്കണം (1കോറ. 13:26). നാം വേദനിക്കാതിരിക്കുന്നതിനായി നമ്മുടെ വേദനകളെല്ലാം തന്റെ മേൽ സന്തോഷപൂർവ്വം ചുമത്തിയ യേശുവിന്റെ ഉള്ളും (ഫിലി. 2:5) ലക്ഷണങ്ങളുമൊത്ത (ഗാല. 6: 17) അവിടുത്തെ സഹോദരിമാരും സഹോദരന്മാരുമായിരിക്കണം, നാം.

വ്രതവാഗ്ദാനംമൂലം നമ്മുടെ മാംസത്തെ—നമ്മുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയെയും—പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തിനു നാം എല്ലാവ

രും ഒരുമിച്ചു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുകയാൽ, നാമെല്ലാവരും പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവുമായ വചനത്തിൽ ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമായി, ഒരു പീടമായി, ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. വചനത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ഈ ഒന്നിച്ചിരുപ്പ്—ഒരുള്ളോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടിയുള്ള നമ്മുടെ ഈ സത്സംഗം—നാം അനുഭവിക്കുന്നതും അവതരിപ്പിക്കുന്നതും പരിശീലിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥനയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച്, തിരുക്കർമ്മപരമായ പ്രാർത്ഥനയിലത്രേ. അവിടെയാണല്ലോ പലരായിരുന്ന നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരേ 'വചന'ത്തോട് ഒരേവചനം തന്നെ മൊഴിയുന്നത്. അവയവങ്ങളുടെ പലതായിരിക്കുന്ന വചനങ്ങളും ശിരസ്സിലും ശിരസ്സിലൂടെയും ഏകീകരിക്കപ്പെടുമ്പോഴത്രേ, അവ ഒരേ വചനമായിത്തീരുക. പലരായിരിക്കുന്ന നമ്മിൽനിന്നും വരുന്ന പല പല വചനങ്ങളും ശിരസ്സാകുന്ന ക്രിസ്തുവിൽ ഒരുമിപ്പിച്ച്, ഒന്നാക്കി, ഒരേ ഉള്ളോടെ, പിതാവിനു നാമെല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു സമർപ്പിക്കുന്നതും തിരുക്കർമ്മപരമായ പ്രാർത്ഥനകളിലത്രേ. അതിനാൽ ഒരുള്ളോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ചിന്തിക്കാനും സംസാരിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനുംവേണ്ട പാഠങ്ങളും നമ്മെ എല്ലാദിവസവും പഠിപ്പിക്കുകയും അവയിൽ നമ്മെ എല്ലാ ദിവസവും പരിചയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരിശീലനക്കളരികൂടിയാണ് അനുദിനമുള്ള നമ്മുടെ ദിവ്യബലിയും തിരുക്കർമ്മപരമായ മറ്റു പ്രാർത്ഥനകളും.

ശാരീരിക ജനനപ്രകാരം പലരായിരുന്ന നമ്മെ ഒരു ഉള്ളുള്ള മക്കളും സഹോദരിമാരുമാക്കി പകർത്തുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യത്തിലെ അപ്പം പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ദാനമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, മാതാവായ സഭയുടെയും ദാനമാണ്. സഭ ഓരോ ദിവസവും തന്റെ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പൊഴുക്കി അപ്പം സമ്പാദിച്ച്, ആ അപ്പത്തെ അന്നുതന്നെ നമുക്കായി മുറിച്ചു വീളമ്പിത്തന്ന്, നമ്മെ തീറ്റിപ്പോറ്റി വളർത്തുന്ന

സ്നേഹമുള്ള അമ്മയാണ്. നാമെല്ലാവരിലേക്കും ഒരുപോലെ പകർന്നിരിക്കുന്ന ഈ സ്നേഹത്തിൽ നാമെല്ലാവരും, ഒരമ്മയുടെ മക്കളെപ്പോലെ, ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരുള്ളോടെ, ഈ അമ്മയെ സ്നേഹപൂർവ്വം ശുശ്രൂഷിക്കയും, ഒരമ്മയുടെ മക്കളെപ്പോലെതന്നെ നാം പരസ്പരം സ്നേഹിക്കയും വേണം.

നാം എല്ലാവരും ഒന്നായി, ഒരു സമൂഹമായി, സന്യാസത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നത്, സന്യാസഭവനത്തിനകത്തുള്ള നമ്മൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സ്നേഹത്തിനും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി മാത്രമല്ല. ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരുള്ളോടെ, ഈ അമ്മയെ സ്നേഹിക്കാത്ത മക്കളും, തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നുവെന്നും പറയുന്നതിലർത്ഥമില്ല. സന്യാസത്തിൽ നാമെല്ലാവരും പരസ്പരസ്നേഹത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്നത്, നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരുള്ളോടെ, നമ്മുടെ അമ്മയായ തിരുസ്സഭയെ—ദൈവജനത്തെ—സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും കഴിയുന്നതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരിക്കണം. നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതം ദൈവജനത്തെ വളർത്തുന്നതിനും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനും പരിചരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി നമ്മളെത്തന്നെ യേശുവിനും സഭയ്ക്കും സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുന്നവരുടെ ഒരുമയായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും, പ്ലാനുകളും, പദ്ധതികളും, മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും കഴിവുകളും, അറിവ്, ആരോഗ്യം, സമയം, സമ്പത്ത്, ജോലി, വിശ്രമം, വ്യക്തിത്വം എന്നിവയെല്ലാം—ചുരുക്കത്തിൽ നാം ആയിരിക്കുന്നതും നമുക്കുള്ളതുമെല്ലാം—തിരുസ്സഭയാകുന്ന ഏകശരീരത്തിന്റെ നിർമ്മിതിക്കായി എങ്ങനെ നമുക്ക് ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരുള്ളോടെ, പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിയും എന്നു മാത്രമായിരിക്കണം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ എപ്പോഴുമുള്ള ചിന്ത. ഈ ചിന്തയുള്ളവർ തിരുസ്സഭയുടെവളർച്ചയ്ക്കും വികസ

നത്തിനും വേണ്ടി തങ്ങളുടെ ആളും അർത്ഥവും പ്രതിഫലമിച്ഛിക്കാതെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താനും, പരസ്പരധാരണയോടും സ്നേഹത്തോടും 'ടീം സ്പിരിറ്റോടും' കൂടി ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനും, എപ്പോഴും സന്നദ്ധരായിരിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽ, യേശുവിനെ സ്നേഹപൂർവ്വം പരിചരിക്കുവാനും അവിടുത്തെ പിതാവിന്റെ സമ്പന്നതകളെ തന്റെ ജനത്തിനു പ്രതിഫലമിച്ഛിക്കാതെ വിതരണം ചെയ്യുവാനുമായി' (1 കോറ. 4: 1) ഒരുള്ളോടെ ഒരുമിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടായ്മകളായിവേണം, സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ.

അതിനാൽ, യേശുവിലുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹം നാം ജീവിക്കുന്ന സ്ഥലത്തും കാലത്തുമുള്ള ദൈവജനത്തിന് ഏറ്റവുമധികം സംലഭ്യമാക്കാനും, നമ്മുടെ ശുശ്രൂഷ അവർക്ക് ഏറ്റവും നന്നായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താനും ആവശ്യവും സഹായകവുമായ പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങളെയും പരീക്ഷണങ്ങളെയും നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ച്, സന്മനസ്സോടെ, അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുംവേണം. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുന്ന മാറ്റങ്ങളും അനുരൂപണങ്ങളും നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനരീതികളുടെയും രൂപഭാവങ്ങളിൽ കാലോചിതമായും സുചിന്തിതമായും അംഗീകൃതമായും നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ട സന്മനസ്സും മുൻനോട്ടവും പരിവർത്തനസന്നദ്ധതയും ധീരതയും യാഥാർത്ഥ്യബോധവും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും എല്ലാവരും, പ്രത്യേകിച്ച്, അധികാരികളും പ്രദർശിപ്പിക്കണം.

തിരുസ്സഭയെപ്പോലെതന്നെ, നാം ഓരോരുത്തരും ചേർന്നിരിക്കുന്ന സന്യാസസഭയെയും നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ച്, ഒന്നായി, ഒരുള്ളോടെ, സ്വന്തം അമ്മയെ

പ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കണം. നാമോരോരുത്തരുടെയും കാര്യത്തിൽ തിരുസ്സഭയ്ക്കുള്ള അമ്മയ്ക്കടുത്ത സ്നേഹവും ശ്രദ്ധയും, പ്രായോഗികമായി, നാം ചേർന്നിരിക്കുന്ന സന്യാസസഭയിലൂടെയത്രേ തിരുസ്സഭ നമ്മെ അനുഭവിപ്പിക്കുകയും ആസ്വദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. സഭയോടുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങൾ സ്നേഹംനിറഞ്ഞതും, സഭാധികാരികളോടും സഭാനിയമങ്ങളോടും വിധേയത്വവും വിശ്വസ്തയും പുലർത്തുന്നതും, സഭയുടെയും സഭാംഗങ്ങളുടെയും വളർച്ചയ്ക്കും സന്തോഷത്തിനും ഐക്യത്തിനുംവേണ്ടി എന്തു കുറവനുഭവിക്കാനും ഏതു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാനും ഒരുക്കമുള്ള തരത്തിൽ ത്യാഗസന്നദ്ധവുമായിരിക്കണം. നാമെല്ലാവരും സഭയിൽ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിൽ വളരെയേറെ വളരുകയും, സഭയുടെ സ്നേഹവും ശുശ്രൂഷയും ലാളനയും അനേകരൂപങ്ങളിൽ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും, എന്തെങ്കിലും ചെറിയൊരു വിഷമം, പോരായ്മ, കുറവ്, വരുമ്പോഴേ (ഇവയിൽ പലതും ആരുംതന്നെ മനസ്സിലാക്കുകൊണ്ട് വരുത്തിയതു പോലുമാവില്ല!) സഭ നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ളതെല്ലാം പാടെ മറന്നുപോയ നന്ദിയില്ലാത്ത മനുഷ്യരെപ്പോലെ, സഭയോടു സ്നേഹമില്ലാതെ, ഐക്യമില്ലാതെ, വിശ്വസ്തതയില്ലാതെ, സഭയുടെ സൽപ്പേരിനു മറവുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ കോട്ടം വരത്തക്കവിധവും സഭാംഗങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തത്തക്കവിധവും നിരുത്തരവാദപരമായി നാം സംസാരിക്കുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ, അത്, ഏറെറവും മിതമായ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെതന്നെ മാന്യതയുടെ കുറവാണ്.

സഭയിൽനിന്നും നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള അനേകം കാര്യങ്ങളെ നാം പലപ്പോഴും സൗകര്യപൂർവ്വം മറന്നുകളയും. അതേസമയം, സഭ നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്യാത്തതായി വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ—അവ എത്ര

തന്നെ നിസ്സാരങ്ങളായിരുന്നാലും—അവയെപ്പറ്റി നാം അതിവാചാലമായി 'പ്രസംഗിക്കുകയും,' സഭയിൽ നിന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ പകുതിപോലും കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത അനേകംപേർ ഇനിയും നമ്മുടെ സഭയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടെന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി അല്പം പോലും വിചാരമില്ലാതെ, ഹൃദയമില്ലാത്ത മനുഷ്യരെപ്പോലെ, നമുക്കാവശ്യമുള്ളവയെല്ലാം കണക്കു പറഞ്ഞു മുഴുവനായി വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ സഭയുടെ കുറവുകളും കുറ്റങ്ങളും പരിമിതികളും നമ്മുടെതന്നെ കുറവുകളും കുറ്റങ്ങളും പരിമിതികളുമാണ്. അവകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വിഷമങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നാം എല്ലാവരുംകൂടി ഒരുമിച്ചനുഭവിക്കുകയും, അവയ്ക്കുള്ള കാരണങ്ങളെപ്പറ്റി നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് ആത്മാർത്ഥമായി ആത്മപരിശോധന നടത്തുകയും, അവയെ കഴിയുന്നത്ര വേഗം പരിഹരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ നാമെല്ലാവരും കൂടി ഒരുമിച്ചു സന്മനസ്സോടെ പരിശ്രമിക്കുകയുമത്രേ വേണ്ടതു്. അല്ലാതെ, നമ്മുടെ സഭയുടെ കുറവുകൾക്കും കുറ്റങ്ങൾക്കും പോരായ്മകൾക്കുമുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അധികാരികളുടെയോ മറ്റുള്ളവരുടെയോ ചുമലിൽ ചാരി, സഭയോടു ബന്ധമില്ലാത്തവരെപ്പോലെയും സഭയ്ക്കു പുറമെ നില്ക്കുന്നവരെപ്പോലെയും, വിമർശനത്തിന്റെയും നിസ്സഹകരണത്തിന്റെയും അസംതൃപ്തിയുടെയും പ്രതിഷേധത്തിന്റെയും മനുഷ്യരായിക്കഴിയുന്നതുകൊണ്ടു കാര്യമായ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. സഭയ്ക്കകത്തുനിന്നുകൊണ്ടു് സഭയെക്കുറിച്ചു് ഇത്തരം മനോവികാരങ്ങൾ നമ്മുടെ ബോധമനസ്സിലും അബോധമനസ്സിലും ഉറഞ്ഞുകൂടാൻ നാം അനുവദിക്കുമ്പോൾ, സഭയെ സ്നേഹിക്കുക എന്നതും സഭയിൽനിന്നു സ്നേഹം സ്വീകരിക്കുക എന്നതും, നാം നമുക്കുതന്നെ മാനസികമായും വൈകാരികമായും കൂടുതൽ പ്രയാസമുള്ള കാര്യങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുകയാണു്. സഭയോടു സ്നേഹം തോന്നുന്നതിനും സഭയിൽനിന്നു സ്നേ

ഹം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കുന്ന ഇത്തരം കാരണങ്ങളും നാംതന്നെ, നമ്മുടെ ഉപവിയില്ലാത്ത സംസാരംകൊണ്ടും നിസ്സഹകരണപരവും പ്രതിഷേധപരവുമായ പെരുമാറ്റംകൊണ്ടും, നമ്മിൽ സൃഷ്ടിച്ചുവച്ചശേഷം, 'ഈ സഭ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല; ഈ സഭയോട് എനിക്കൊരു സ്നേഹവും തോന്നുന്നില്ല' എന്നെല്ലാം പരാതി പറയുന്നതിലും അർത്ഥമില്ല.

മറ്റുള്ളവരുമായി വിയോജിക്കേണ്ടി വരുമ്പോഴും അവരിൽനിന്നു വിഷമകരമായ അനുഭവങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോഴും, അവർക്കെതിരായി വിരോധത്തിന്റെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും വികാരങ്ങളും നമ്മുടെ മനസ്സിൽവച്ചു താമസിപ്പിക്കാതിരിക്കാനും. അത്തരത്തിലുള്ള വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തുന്ന തരത്തിലുള്ള സംസാരമോ പ്രവൃത്തിയോ നമ്മിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനും നാം കരുതിക്കൂട്ടി ശ്രദ്ധിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ, ഈ വിരോധവും വിദ്വേഷവും നമ്മുടെ അബോധമനസ്സിലേക്കു പതുക്കെപ്പതുക്കെ താഴ്ന്നിറങ്ങി, അവിടെ ഉറഞ്ഞുകൂടി, നമ്മുടെ അബോധമനസ്സിന്റെ സ്വസ്ഥതയും സ്വച്ഛതയും നശിക്കാൻ കാരണമായിത്തീരും. അതിന്റെ ഫലമായി, സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹം സ്വീകരിക്കാനുമുള്ള നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ കഴിവും സന്നദ്ധതയും കുറഞ്ഞുപോവുകയും, നിർമ്മാണപരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഉന്മേഷവും ശാന്തതയും കെട്ടുപോവുകയും ചെയ്യും. മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ വേണ്ടത്ര സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആവലാതി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം കാര്യമായില്ല. നമ്മുടെ പെരുമാറ്റത്തിന്റെയും പ്രതികരണത്തിന്റെയും മാധുരികൊണ്ടും, സമൂഹജീവിതത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി നമുക്കനുഭവപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന കുറവുകളിലും വിഷമതകളിലും നമ്മെത്തന്നെ ത്യാഗപൂർവ്വം 'അഡ്ജസ്റ്റ്' ചെയ്യുന്നതിൽ നാം കാണിക്കുന്ന 'കല'കൊ

ണ്ടും, നമ്മെ സ്നേഹിക്കുക എന്നുള്ളത് നാം മറ്റുള്ളവർക്ക് എളുപ്പമാക്കിത്തീർക്കണം. നാം ആരോടും സഹകരിക്കാതെ, എല്ലാവരോടും എതിർത്ത്, ഒന്നിലും സംതൃപ്തിയില്ലാതെ, (വാക്കുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും, പ്രവൃത്തികൊണ്ട്) 'നിങ്ങളുടെ സ്നേഹമൊന്നും എനിക്കാവശ്യമില്ല' എന്നു പറഞ്ഞ്, 'വീർപ്പിച്ച മുഖവുമായി' നടന്നാൽ, നമ്മെ സ്നേഹിക്കുക എന്നുള്ളതു നാം മറ്റുള്ളവർക്ക് ഏതാണ്ട് അസാദ്ധ്യമായൊരു കാര്യംതന്നെ ആക്കിത്തീർക്കുകയാണ്! നമ്മുടെ സ്നേഹം തനിക്കാവശ്യമില്ലെന്നവണ്ണം, നമ്മിൽനിന്നും മനഃപൂർവ്വം അകന്നുമാറിയും നമ്മോടു നിസ്സഹരിച്ചും നടക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ സ്നേഹവും ശുശ്രൂഷയും നിർബന്ധിച്ചു വാങ്ങിപ്പിക്കാൻ നമുക്കാർക്കും സാദ്ധ്യമാവുകയില്ലല്ലോ.

യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടി പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും, യേശുവിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടിക്കഴിയുന്നവരുടെ കൂട്ടായ്മകളത്രേ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ. പരസ്പരമുള്ള സ്നേഹവും ശുശ്രൂഷയുമാണു യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ തെറ്റുവരാത്ത ലക്ഷണമായി നമുക്കു പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളത് (യോഹ. 13:14, 34). നാം ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുന്നത് കൂടെയുള്ള നമ്മുടെ സഹോദരിമാരെ സഹിപ്പിച്ചും വിഷമിപ്പിച്ചും പുണ്യപ്പെടുത്താനല്ല; അവരെ ഉള്ളുതുറന്നു സ്നേഹിച്ചും ആത്മാർത്ഥമായി ശുശ്രൂഷിച്ചും പുണ്യപ്പെടുത്താനാണ്. നമ്മിലോരോരുത്തനും മിനുസമില്ലാത്ത ഓരോ പാറക്കല്ലാണെന്നും, അതു സമൂഹജീവിതമാകുന്ന നദിയിലൂടെ ഒഴുകിയും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു നമുക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന വിഷമങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളുമാകുന്ന കല്ലുകളുമായി തട്ടിമുട്ടിയും, അവസാനം, അതിവിശേഷമായൊരു രത്നമായിത്തീരാനുള്ളതാണെന്നും ചിലപ്പോഴെങ്കിലും നാം പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടാകും. എന്നാൽ ഇതൊരു ഭാഗികസത്യം മാത്രമാണെന്നകാര്യം നാം മറന്നുപോക

രുത്. പ്രായം, പ്രകൃതി, വിദ്യാഭ്യാസം, ചിന്താരീതി, പ്രവർത്തനമണ്ഡലം, എന്നീവകകാര്യങ്ങളിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുള്ള ആളുകൾ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുന്നൊരു സമൂഹത്തിൽ പരസ്പരസ്നേഹത്തോടും ധാരണയോടുംകൂടി കഴിയുവാൻ വളരെയേറെ ആത്മസംയമനവും, ഉദാരതയും, ആരുടെയും കുറ്റം കൂടാതെതന്നെ, കുറെയൊക്കെ സഹനവും, പലപ്പോഴും ആവശ്യമായി വന്നേക്കാമെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കുന്നില്ല. വലിയ വിശുദ്ധനായിരുന്ന ജോൺ ബർക്കുമൻസിന്റെപോലും അനുഭവം, 'My greatest penance is the common life' എന്നായിരുന്നുവല്ലോ. സമൂഹജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന വിഷമങ്ങൾ ക്ഷമ അഭ്യസിക്കാനും, ദയയോടെ പെരുമാറാനും, അസൂയപ്പെടാതിരിക്കാനും, ദ്വേഷ്യപ്പെടാതിരിക്കാനും, തൻകാര്യം നോക്കാതിരിക്കാനും, ദുർവിധി ചെയ്യാതിരിക്കാനുമൊക്കെ നമുക്കു പലപ്പോഴും അവസരങ്ങൾ നൽകുമെന്നുള്ള കാര്യവും ശരിതന്നെ. ഇവയെല്ലാം സ്നേഹത്തിന്റെ ചില അവശ്യലക്ഷണങ്ങളായി സെൻറ് പോൾ (കോറ. 13:4–7) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുള്ളതുമാണ്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, സമൂഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കുന്നതുമൂലം നാം മറ്റുള്ളവരെ പുണ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതും 'മിനുസ'പ്പെടുത്തേണ്ടതും, അവർക്കു തട്ടും മുട്ടും കൊടുക്കുന്ന കല്ലുകളായി വ്യാപരിച്ചിട്ടല്ല; അവരെ ഉള്ളുതുറന്നു സ്നേഹിക്കുകയും ആത്മാർത്ഥമായി ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഹൃദയമുള്ള സഹോദരിമാരെപ്പോലെ പെരുമാറിയാണ്. നിരീശ്വര ചിന്തകനായ സാർട്രിന്റെ, 'നരകമെന്നതു മറ്റു മനുഷ്യരാണ്'' (Hell is other people) എന്ന തത്ത്വചിന്തയാകരുത്, നമ്മുടേത്. നമുക്ക്, കൂടെയുള്ള മനുഷ്യർ നരകമല്ല, സ്വർഗ്ഗമായിരിക്കണം. ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹം, ശുശ്രൂഷ, സഹകരണം, ധാരണ, പ്രാ

ത്സാഹനം, ആശ്വസിപ്പിക്കൽ, ആത്മീയസഖിത്വം തുടങ്ങിയ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ, 'സഹോദരിമാർ ഒരുമിച്ചു വസിക്കുക എത്ര മധുരമാണ്' എന്ന സത്യം നാം പരസ്പരം അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊടുക്കണം.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം നാം പ്രത്യേകം ഓർത്തിരിക്കണം. നാം യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടും തീവ്രതയോടുംകൂടി പരസ്പരം എത്ര ഗാഢമായി സ്നേഹിച്ചാലും, എത്ര ആത്മാർത്ഥമായി ശുശ്രൂഷിച്ചാലും, ഈ സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും മിഴിവും മാധുരിയും സന്യാസത്തിൽ നമുക്കു പലപ്പോഴും വൈകാരികമായി അനുഭവപ്പെട്ടുവെന്നു വരികയില്ല. പരസ്പരമുള്ള നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും മാധുരി പലപ്പോഴും നമുക്ക് വൈകാരികമായി അനുഭവപ്പെടാത്തത്, സന്യാസത്തിൽ ഗാഢമായ സ്നേഹമില്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ആത്മാർത്ഥമായ ശുശ്രൂഷയില്ലാത്തതുകൊണ്ടോ അല്ല. രക്തബന്ധപ്രകാരം പരസ്പരം പ്രത്യേക ബന്ധമൊന്നുമില്ലാത്ത നാം മരണംവരെ ഒരുമിച്ച്, ഒരു വീടായി, ഒരുമയോടെ വസിച്ച്, നമുക്കുള്ളതും നാം സമ്പാദിക്കുന്നതും, അവയിന്മേൽ പ്രത്യേകിച്ചൊരവകാശവും പറയാതെ, കൂടെയുള്ളവരുമായി ഒരുമിച്ചനുഭവിക്കുന്നതിലും, അവരെ മരണംവരെ യാതൊരു പ്രതിഫലവുമിച്ഛിക്കാതെ, സ്വന്തം സഹോദരിമാരെപ്പോലെ ആത്മാർത്ഥമായി ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും തീർച്ചയായും വലിയ സ്നേഹവും ഉദാരതയുമൊക്കെയുണ്ട്.

എങ്കിലും, മുകളിൽ പറഞ്ഞതുമാതിരി, ഈ സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും മിഴിവും മാധുരിയുമൊക്കെ സന്യാസത്തിൽ നമുക്കു പലപ്പോഴും വൈകാരികമായി അനുഭവപ്പെട്ടുവെന്നും തോന്നിയെന്നും വരികയില്ല. വൈകാരികമായ ഈ തോന്നലിന്റെ അഭാവത്തെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കി സ്വ

യം സ്വീകരിക്കാനും, അതിനോടു മാനസികമായി അവനവനെത്തന്നെ പൊരുത്തപ്പെടുത്താനും, നാം നമ്മെത്തന്നെ ബോധപൂർവ്വം പരിശീലിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ, കൂടെയുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാനും അവർക്കു സ്നേഹം നൽകാനുംവേണ്ട ത്യാഗം സഹിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഊർജ്ജവും ഉന്മേഷവും തോന്നാത്ത, വിരസരായ, അസ്വസ്ഥരായ, മനുഷ്യരായി നാം വളരാൻ തുടങ്ങും. സന്യാസത്തിലെ പരസ്പരസ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും മാധുരി വൈകാരികമായി പലപ്പോഴും നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടാത്തത്, മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, യഥാർത്ഥമായ സന്യാസജീവിതത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായ പരസ്പരസ്നേഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ ശുശ്രൂഷയില്ലാഞ്ഞിട്ടോ അല്ല. കുടുംബപരമായ സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും അനുഭവങ്ങൾ വൈകാരികമായി നമ്മിൽ ഉളവാകാൻ, സാധാരണരീതിയിൽ, ആവശ്യമായ രക്തബന്ധം, വിവാഹജീവിതം, ലൈംഗികജീവിതം എന്നിവയുടെ നിയമങ്ങൾ നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ നാം മനസ്സുറപ്പോടെതന്നെ, അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതത്രേ, സന്യാസത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും മാധുരി വൈകാരികമായി നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം. നമ്മെത്തന്നെ കുറച്ചു പേരിലേക്കുമാത്രം പ്രത്യേകവിധം ചുരുക്കിക്കളയുന്ന രക്തബന്ധത്തിന്റെയും വിവാഹജീവിതത്തിന്റെയും ലൈംഗികജീവിതത്തിന്റെയുമൊക്കെ നിയമങ്ങൾ നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ നാം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്തത്, നമുക്കു സ്നേഹം ആവശ്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, സ്നേഹം നൽകാൻ നമ്മുക്കു കഴിവില്ലാഞ്ഞിട്ടോ അല്ല. മറിച്ച്, നമ്മുടെ സ്നേഹവും ശുശ്രൂഷയും സമയവും അറിവും കഴിവും സമ്പത്തും ആരോഗ്യവുമൊക്കെ അനേകരിലേക്കു വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കൂടുതലായ സാദ്ധ്യതയും സൗകര്യവും നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതിനാ

യത്രേ, സ്നേഹത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയുടെയും വൈകാരികമായ അനുഭവം നമ്മിൽ ഉണർത്താൻ പര്യാപ്തമായ മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങൾ നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ നാം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്തത്. അനേകരെ സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനുംവേണ്ടി, നമുക്കു വ്യക്തിപരമായി ലഭിക്കാമായിരുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയുംസംതൃപ്തിയുടെയും വൈകാരികമായ ചില വശങ്ങളെ ബോധപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ച്, അവരെ സ്നേഹിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും ജീവിക്കുമ്പോഴും, നാം അനേകരോടുള്ള അതിഗാഢമായ—മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കും സുഖത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുംവേണ്ടി സ്വന്തം വൈകാരികസംതൃപ്തികളെപ്പോലും മറന്നു ജീവിക്കത്തക്കവിധം ഗാഢമായ—സ്നേഹത്തിന്റെ വഴിയിലൂടെ തന്നെയാണു നീങ്ങുന്നതെന്നകാര്യവും മറന്നിട്ടാവശ്യമില്ല.

സമൂഹജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അവബോധത്തെ ആഴപ്പെടുത്തേണ്ട മറ്റൊരു ഘടകം നമ്മുടെ വ്രതങ്ങളാണ്. നമ്മെത്തന്നെ—നമുടെ ഉള്ളിനെയും നമുക്കുള്ളവയേയും—മറ്റുള്ളവരുടെ കൈക്കുമ്പിളിനുള്ളിൽ, അവരുടെ നന്മയ്ക്കും ആനന്ദത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുമായി, സ്നേഹപൂർവ്വം വച്ചുകൊടുക്കത്തക്ക 'സംലഭ്യത' (availability) നമ്മിൽ ഉളവാക്കുകയത്രേ നമ്മുടെ വ്രതങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷ്യം. നമുക്കുള്ളതും നാം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതും നാം നമുക്കായി സംവരണംചെയ്തതെയും, അവയിന്മേൽ നമുക്കുള്ള അവകാശങ്ങളും അർഹതകളും ആവശ്യങ്ങളും മനസ്സുറപ്പോടെ സന്തോഷപൂർവ്വം വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടും, അവയെ ദൈവഭവനത്തിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സംലഭ്യമാക്കാനുള്ള പുതിയ മനസ്സും ചൈതന്യവുമത്രേ ദാരിദ്ര്യവ്രതം നമ്മിൽ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടത്. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിലൂടെ നാമെല്ലാവരും ഒരേ വചനത്തിന്— ഉള്ളിനു്— സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിതരായിരിക്കുന്ന, ഒരുള്ളും സ്നേഹവുമുള്ളവരുടെ, ഒ

രുമയായി പകർന്നിരിക്കുന്നു. അനുസരണത്തിൽ പല തായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സുകളെ പിതാവിന്റെ വിജ്ഞാനവും വചനവുമാകുന്ന ഏക മനസ്സിനു സമർപ്പിതമായിരിക്കുകമൂലം, നാമെല്ലാവരും കർത്താ വീശോമിശിഹായിൽ ഒരേ മനസ്സും ഒരേ ചിന്തയും ഒരേ നിശ്ചയവുമുള്ളവരുടെ കൂട്ടായ്മയായും ഭവ നമായും തീർന്നിരിക്കുന്നു,

പലതായിരുന്ന നമ്മുടെ ഉള്ളുകളെയും നമുക്കുള്ള വയെയും നാം എല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് ഒന്നായി, പിതാ വിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പുത്രനുമായ വചന ത്തിന് പ്രവർത്തിലൂടെ അത്യന്തസമർപ്പണം ചെയ്തി രിക്കുകയാണല്ലോ. അതിനാൽ നമ്മുടെ മാംസങ്ങളെ പലതാണെങ്കിലും, അവയ്ക്കെല്ലാംകൂടിയുള്ള 'ഉള്ള്' ഇനിമേൽ, ഒന്നുമാത്രമാണ്. ഈ ഉള്ള് പിതാവിന്റെ തന്നെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനുമായ യേശുതന്നെ യാണ്. യേശുവിൽ ഒരേ ഉള്ളോടും സ്നേഹത്തോ ടും ജീവനോടുംകൂടി ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന യേശുവി ന്റെ സഹോദരന്മാരും, പിതാവിന്റെ മക്കളുമാണ് നാം. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് യേശുവിന്റെയും നമ്മുടേയും പിതാവാണ് (യോഹ. 20:17) അനേക ങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മാംസങ്ങളെ പിതാവിന്റെ ഉള്ളുമായി ഒന്നിപ്പിച്ച്, നാമെല്ലാവരേയും ഒരുള്ളുള്ള അവിടുത്തെ മക്കളാക്കിപ്പകർത്തുന്ന ഏകമായ വചന മാണ് യേശു. വചനം ഏകീകരിക്കുന്നതാണ്. അനേ കങ്ങളായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മാംസങ്ങളിലേയ്ക്ക്, അവയുടെ ഏകമായി ഉള്ളായി തന്നെതന്നെ ഉള്ളായി രിക്കുന്ന വചനത്തെ വച്ചുതന്നുകൊണ്ട്, ആ വചന ത്തിലൂടെ പിതാവ് പലതായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഉള്ളു കളെ തന്റെ ഉള്ളുമായി ഒന്നിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു, ഏകീ കരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുമൂലം, പലപല ഉള്ളുകളു ണ്ടായിരുന്ന നാമെല്ലാവരും, ഒരുള്ളുമാത്രമുള്ള മക്ക ളുടെ, സഹോദരിമാരുടെ, ഒരുമയായി, കൂട്ടായ്മ

യായി, പരസ്പരം ഏകീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

അനേകരായിരിക്കുന്ന നമ്മെ തമ്മിൽത്തമ്മിലും, പിതാവിനോടും, ഒന്നിപ്പിച്ച്, നാമെല്ലാവരിലും ഒരുപോലെ വാഴുന്ന ഏകമായിരിക്കുന്ന ഉള്ളത്,അതിനാൽ, യേശുവാകുന്ന ഉള്ളും യേശുവിന്റെ ഉള്ളുമാണ്. അപ്പോൾ യേശുവാകുന്ന ഉള്ളിൽ ഒരുമിച്ചിരുന്നും, യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടിയുംവേണം നമുക്കു നമ്മെത്തന്നെ പിതാവിനോടും കൂടെയുള്ളവരോടും ഒന്നിപ്പിക്കാൻ. യേശുവിലും യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടിയും നാമെല്ലാവരും നമ്മെത്തന്നെ പിതാവിനോട് ഒന്നിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബന്ധത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പിതാവിനോടുമാത്രമല്ല, മനുഷ്യരോടും നമുക്കു നമ്മെത്തന്നെ ഒന്നിപ്പിക്കാനുള്ളത് യേശുവിലും യേശുവിന്റെ ഉള്ളോടുകൂടിയും തന്നെയാണ്. അനേകത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ, അതിന്റെ ഏകമായ ഉള്ളായിവാണ്, അനേകരായിരിക്കുന്ന നമ്മെ ഉള്ളിൽനിന്നും കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിലും പിതാവിന്റെ ജീവനിലും പിതാവിനുള്ളിലും ഒരുമിപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്ന, പിതാവിന്റെ സ്നേഹവും ജീവനും ഉള്ളുമായ വചനത്തെ—യേശുവിനെ—തങ്ങളുടെ ഉള്ളായി കൈക്കൊള്ളാത്തവർക്ക് യേശുവിൻ പരസ്പരം ഒന്നിച്ചിരിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല.

യേശു ഉള്ളായിട്ടുള്ളവർക്ക് യേശുവിന്റെ ഉള്ളുണ്ടാകാതിരിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. യേശു നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉള്ളായിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യരായ നമ്മുടെകൂടെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, തന്റെ കൂടെയുള്ളവരായ നമുക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചുകൊണ്ടുമാണ്. അവിടുന്ന് 'നമ്മോടുകൂടെ' ജീവിച്ച ദൈവം—എമ്മാനുവെൽ—മാത്രമല്ല (മത്താ. 1:23); 'നമുക്കുവേ

ണ്ടി' തന്റെ സ്വന്തം മാംസം മുറിക്കുകയും രക്തം ചിന്തുകയും ചെയ്ത (ലൂക്കാ. 22:19–20) അനുപമ സ്നേഹനിധിയുമാണ്. സ്വന്തം മാംസം രക്തത്തിൽനിന്നും വേർതിരിയത്തക്ക ബിന്ദുവരെ നമുക്കായി ത്യാഗംചെയ്തും, നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കാൻവേണ്ടി, തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ അവകാശങ്ങളേയും ആനുകൂല്യങ്ങളേയും സന്തോഷപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ചും (ഫിലി. 2:6–8; 2 കൊറി. 8:9), പാപമൊഴികെ നമുക്കുള്ള എല്ലാ കുറവുകളിലും വേദനകളിലും നമ്മോടൊപ്പം പങ്കുചേർന്നും (എബ്രാ. 2:18;4:15), അവസാനം, നമുക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ കുരിശിൽ മരിച്ചുമാണ് യേശു നമ്മോടു ചേർന്നിട്ടുള്ളതും, നമ്മെ തന്നോടു ചേർത്തിട്ടുള്ളതും. എന്നു മാത്രമല്ല, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ എല്ലാ ദിവസവും തന്റെ മാംസരക്തങ്ങളെ നമുക്കായി ഒരുപോലെ മുറിച്ചു വിളമ്പിത്തന്ന്, നമ്മെ തീററിപ്പോററി വളർത്തുന്നതുവഴി, നമുക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന കർത്താവായത്രേ അവിടുന്ന് ഇപ്പോഴും നമ്മോടുകൂടിയിരിക്കുന്നത്.

അതിനാൽ, യേശു ഉള്ളായിട്ടുള്ളവരായ നാമും മററുള്ളവരോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്നവർ മാത്രമാകരുത്, മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവർ കൂടിയായിരിക്കണം. മററുള്ളവരോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്നു (Co–existence) എന്നതിലല്ല, മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു (Pro-existence)എന്നതിലത്രേ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കാതെ, മററുള്ളവരോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ് നാമെങ്കിൽ, നമ്മുടേത് Community അല്ല Crowd ആണ്; ഒരുമയല്ല, ആൾക്കൂട്ടമാണ്. ആൾക്കൂട്ടം വ്യക്തികളെ മറയ്ക്കുന്നു; അവിടെ ആർക്കും തനതായ വ്യക്തിത്വമില്ല; കടൽത്തീരത്തെ മണൽത്തരിപോലെ, പലതിൽ ഒന്നായി, ഓരോരുത്തനും കഴിയുന്നു (anonymous existence). ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ആരും ആരോടും ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല; ആരും ആരേയും അറി

യുന്നുമില്ല. അവിടെ ഓരോരുത്തനും അവനവനുള്ള വ മറ്റുള്ളവർ തട്ടിയെടുത്തേയ്ക്കുമോ എന്നു ഭയ ന്നു്, അവയെ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും പൊത്തിപ്പിടി ച്ചു്, പിന്നിൽനിന്നുംവരുന്ന തള്ളലിനനുസരിച്ചു് അല്പാല്പം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നു. പെ രുന്നാൾദിവസം പള്ളിമുറ്റത്തും ട്രെയിൻവരുമ്പോഴും, പ്ലാറ്റ്ഫോമിലുമുള്ളതു് ആൾക്കൂട്ടമാണു്, കമ്മ്യൂ ണിറ്റി അല്ല. അവിടെ സ്വരങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളും മാ ത്രമേയുള്ളു; ഉള്ളു തുറന്നുള്ള സംസാരമോ ഹൃദയങ്ങ ളുടെ പകരലോ ഇല്ല. ആരും ആരെയും അറിയാത്ത അപരിചിതത്വത്തിന്റെയും (anonymity), ആരും ആ രോടും ബന്ധപ്പെടാതെ, എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചുനീങ്ങു കയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിർവ്യക്തി കമായ ചലനത്തിന്റെയും (mobility) ലോകമാണതു്. അവിടെ എല്ലാവരും എല്ലാവരോടും കൂടിയാണെങ്കി ലും, ആരും ആരോടും കൂടിയല്ല.

ചിലപ്പോഴും ഇത്തരം ആൾക്കൂട്ടങ്ങളിൽ, പുറമെ നിന്നു നോക്കുമ്പോഴും, വലിയ ചിട്ടയും ക്രമവും മാ ന്യതയും കാര്യക്ഷമതയുമൊക്കെ കണ്ടേക്കാം; യാ തൊരു പ്രശ്നവും അസ്വസ്ഥതയുമില്ലാതെ, ശാന്ത മായി, മുന്നോട്ടുപോകുന്ന സമൂഹമെന്നു് അവയെപ്പ റ്റി പുറമെനിലുക്കുന്നവർക്കു തോന്നിയെന്നുംവരാം. ഉദാഹരണത്തിനു്, ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നൊരു ബ സ്സിൽ വളരെപ്പേർ 'മാന്യന്മാർ' ചമഞ്ഞു് പരസ്പരം അടുത്തിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവിടെ ആരും ആരോ ടും ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല; ആരും ആരെയും അറിയു ന്നില്ല; ആരും ആരോടും മിണ്ടുന്നുമില്ല. ഓരോരുത്ത രും മറ്റാരോടും ബന്ധപ്പെടാതെ, മറ്റാരേയും അറി യാതെ, മറ്റാരോടും മിണ്ടാതെ, ക്രമമായും ചിട്ടയാ യും മാന്യമായും മുമ്പോട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പു ണ്ടു്—അത്രമാത്രം. വാഹനം നിറുത്തുമ്പോഴും കുറേ പ്പേർ ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ, തങ്ങളും ആരെയും വിട്ടുപിരിയുന്നില്ലെന്ന മട്ടിൽ, ധൃതിയിൽ ഇറങ്ങി

പ്പോകുന്നു; വേറെ കുറേപ്പേർ ആരേയും തങ്ങൾ പുതുതായി കണ്ടുമുട്ടിയില്ലെന്ന മട്ടിൽ കയറിവന്ന്, ആരോടും ഒന്നും മിണ്ടാതെ, ആദ്യമാദ്യം കിട്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ പിടിച്ചു് അവിടെ മുമ്പോട്ടുനോക്കി ഇരിപ്പാകുന്നു. ഇവിടെ ക്രമമുണ്ടു്, ചിട്ടയുണ്ടു്, മാന്യതയുണ്ടു്, കാര്യക്ഷമതയുണ്ടു്. എങ്കിലും ഇവിടെയും കമ്യൂണിറ്റിയല്ല, ആൾക്കൂട്ടം മാത്രമേയുള്ളു; ഉള്ളുകളുടെ പകരലും ഹൃദയങ്ങളുടെ ഒന്നിപ്പുമില്ലാത്തിടം, അവിടെ എത്രമാത്രം ആളുകളുണ്ടായാലും എന്തൊക്കെ പ്രവർത്തനങ്ങളുണ്ടായാലും, എത്രമാത്രം ബാഹ്യമായ ക്രമവും ചിട്ടയും മാന്യതയും കാര്യക്ഷമതയുമുണ്ടായാലും, ആൾക്കൂട്ടം മാത്രമായിരിക്കും, കമ്യൂണിറ്റിയാവില്ല.

ആൾക്കൂട്ടത്തിലെ വാസം നമ്മെ മടുപ്പിക്കും, തളർത്തും, പേടിപ്പെടുത്തും. കാരണം, അവിടെ അനേകം പേരുണ്ടെങ്കിലും ഓരോരുത്തരും ഒറ്റയ്ക്കാറയ്ക്കാണ്. നമ്മെ അറിയാത്ത, മനസ്സിലാക്കാത്ത, സ്നേഹിക്കാത്ത അനേകംപേരുടെ ഇടയിൽ അകപ്പെട്ടുപോയ നിസ്സഹായതയുടെ അനുഭവം മാത്രമേ അതു നമുക്കു നല്കൂ. നമുക്കു ചുറ്റും വളരെപ്പേരുണ്ടെങ്കിലും നാം ആരുടേതുമല്ല; ആരും നമ്മുടേതുമല്ല. അവിടെ ആരും നമുക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നില്ല. ഓരോരുത്തനും അവനവനുവേണ്ടി മാത്രം ജീവിക്കുന്നു. അവിടെ ആരും നമ്മെ അറിയുന്നില്ല; ഓരോരുത്തനും അവനവനെമാത്രം അറിയുന്നു; അതിടെ ഒരാളും വേറൊരാളെ ഉള്ളുതുറന്ന് സ്നേഹിക്കുന്നില്ല; ഓരോരുത്തന്റെയും സ്നേഹിതൻ അവനവൻ മാത്രമാണ്. ആയിരംപേരോടു കൂടി ജീവിച്ചാലും, അസഹനീയമായ ഏകാന്തതയും നിസ്സഹായതയും അപരിചിതത്വവും മാത്രം ശേഷിപ്പിക്കുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തിന്റെ തത്ത്വചിന്ത എത്താണ്ടീ വിധമാണ്:

'ഞാൻ എന്റെ കാര്യം നോക്കുന്നു; നീ നിന്റെ കാര്യം നോക്കുന്നു;
ഞാൻ ഈ ലോകത്തിൽ നിന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊത്തു ജീവിക്കുവാനുള്ളവനല്ല.
നീ ഈ ലോകത്തിൽ എന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊത്തു ജീവിക്കുവാനുള്ളവനല്ല.
നീ നീയാണ്; ഞാൻ ഞാനാണ്. നമ്മൾ തമ്മിൽ ഇനി എന്നെങ്കിലും പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടാനിടയായാൽ അതു നന്നായിരിക്കും;
കണ്ടുമുട്ടിയില്ലെങ്കിലോ, അതും നല്ലതുതന്നെ'.

സന്യാസത്തിലെ നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതം ഒരാൾക്കു മറ്റൊരാൾക്കു വേണ്ടി ചിരിക്കാനോ കരയാനോ ആവശ്യം തോന്നാത്തതരത്തിലുള്ള ആൾക്കൂട്ടമാകരുത്; അത് കമ്യൂണിറ്റി തന്നെയായിരിക്കണം. വളരെപ്പേർ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വളരെപ്പേർ ഒരുമിച്ചുകൂടി കുറേ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമായി നടത്തുന്നു. എന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം നമ്മുടെ സമൂഹം കമ്യൂണിറ്റിയാവില്ല. പരസ്പരം അറിയാതെയും, മനസ്സിലാക്കാതെയും, സ്നേഹിക്കാതെയും, അംഗീകരിക്കാതെയും, ഉള്ളുതുറന്നു സംസാരിക്കാതെയും വളർത്താതെയും ഭാരംവഹിക്കാതെയും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാതെയും, ആശ്വസിപ്പിക്കാതെയും നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കാനും, ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനും കഴിഞ്ഞേയ്ക്കും. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കലും ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കലും അസഹനീയമായ അപരിചിതത്വത്തിന്റെയും (anonymity) വിരസമായ ഏകാന്തതയുടെയും (monotony) യാന്ത്രികമായ ചലനത്തിന്റെയും (mobility) നിസ്സഹായമായ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും (isolation) അനുഭവങ്ങൾമാത്രമേ നമുക്കു നൽകൂ. വളരെ വലിയൊരു പട്ടണത്തിലെ തിരക്കിൽ അകപ്പെട്ട് വട്ടം കറങ്ങുന്ന, ആരുമറിയാത്ത, ആരെയുമറിയാത്ത, ഒരു ഏകാന്തപഥികന്റെ അനുഭവം മാത്രമായിരിക്കും അത്. ഇതായിരിക്കരുത് ന

മ്മുടെ സമൂഹങ്ങം—കമ്യൂണിറ്റികം—നമുക്കു നല്കുന്ന അനുഭവം. നമ്മിലൊരാംപോലും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടാതെ, മനസ്സിലാക്കപ്പെടാതെ, അംഗീകരിക്കപ്പെടാതെ, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടാതെ, വളർത്തപ്പെടാതെ, ഒറ്റപ്പെട്ടുപോകാനിട വരരുത്. ഓരോരുത്തനും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുകയും മറ്റുള്ളവർക്കാനന്ദമുണ്ടാകാനും അവർ വളരാനും വേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം 'നഷ്ടം' സഹിക്കുകയും, അവസാനം അവർക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ത്യാഗപൂർവ്വം മരിക്കുകയും ചെയ്യത്തക്കവിധം, ഉള്ളുകളുടെ ഒരുമയോടും പകരലോടും കൂടി, പരാർപ്പിതരായി ജീവിച്ചാലേ (ഫിലി. 2:4) ഇതു സാധിക്കൂ. നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാ നമുക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങനെതന്നെ (എഫ്രാ. 2:18;4:15) ജീവിച്ച മനുഷ്യനായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ ഉള്ളുള്ളവരായ നമുക്കും ഇങ്ങനെ മാത്രം ജീവിക്കാനേ അറിയാവൂ.

സമൂഹമാകുന്ന ആഴത്തിലും പരപ്പിലും ഉംപ്പെട്ട്, അതിലെ അംഗങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കുമുള്ള പ്രത്യേക വ്യക്തിത്വവും (personality) തന്മയും (individuality) മൂടപ്പെട്ടുപോകാനോ അലിഞ്ഞില്ലാതാകാനോ ഇടവരരുത്. ഓരോരുത്തനും അവനവന്റെ വ്യക്തിത്വവും വ്യതിരിക്തതയും (distinction) പുലർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ, ഒരേ ജീവനിൽ പങ്കുപറ്റാനും പരസ്പരം ആത്മദാനം ചെയ്യാനും സാധിക്കത്തക്ക ഒരുമയത്രേ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ വളർന്നുവരേണ്ടത്. നമ്മുടെ സമൂഹജീവികത്തിന്റെ സ്രോതസ്സായ പ.ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നുദിവ്യവ്യക്തികം തമ്മിൽ പൂർണ്ണമാന പരസ്പരദാനവും പരസ്പരദാനത്തിലുള്ള പൂർണ്ണമായ ആനന്ദവുമുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ഒരുമ അവരിൽ ആരുടെയും വ്യക്തിത്വത്തെയും വ്യതിരിക്തതയെയും നശിപ്പിക്കുന്നില്ലല്ലോ. പിതാവ് പിതാവായും, പുത്രൻ പുത്രനായും, പരിശുദ്ധാരൂപി പരിശുദ്ധാരൂപിയായും അവിടെ പൂർണ്ണമാ

യ സ്നേഹത്തിലും ആനന്ദത്തിലും ഒരുമയിലും പര സ്പരദാനത്തിലും നിത്യമായി വാഴുന്നു. നമ്മുടെ സമൂഹങ്ങളിൽ സ്നേഹം കിട്ടാതെ, തങ്ങളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനും (personality) തന്മയ്ക്കും (individuality) വേണ്ടുന്ന അംഗീകാരം കിട്ടാതെ, അവയെ വളർത്താൻവേണ്ട പ്രോത്സാഹനം കിട്ടാതെ, വിഷമങ്ങളിൽ ആശ്വസിക്കപ്പെടാതെ, ആവശ്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കപ്പെടാതെ, ആൾക്കൂട്ടത്തിലെ ഒറ്റപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം കഴിക്കേണ്ടിവരുന്നവർ കുറേപ്പേരേങ്കിലുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടൊരു സന്യാസിനി സമൂഹജീവിതത്തിനൊരു നിർവ്വചനം (?) ഒരിടത്തെഴുതിക്കേണ്ടത് താഴെക്കാണും വിധമായിരുന്നു (!) 'A gathering of women that meet without knowing one another, that live without loving one another, and that separate without any excedingly great weeping over one another'.

ആത്മദാനപരവും പരോന്മുഖവുമായ സ്നേഹമാണ് നമ്മുടെ സമൂഹങ്ങളെ വെറും ആൾക്കൂട്ടങ്ങളാക്കാതെ സ്നേഹവും ഒരുമയുമുള്ള കമ്മ്യൂണിറ്റികളായിപ്പകർത്തുക. അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യക്തിപരമായ പാരസ്പര്യമാണ് (inter-subjectivity) ആത്മദാനപരവും പരോന്മുഖവുമായ സ്നേഹം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഒരു പ്രധാന ഫലം. പരസ്പരമുള്ള സ്നേഹവും അറിവും ധാരണയും ശുശ്രൂഷയും അംഗീകരണവുമാണ് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഇവയുള്ളപ്പോൾ, നാം മറ്റുള്ളവരെ നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കിട്ടുന്നതിനാവശ്യമായ വസ്തുക്കളായി കൂട്ടാതെ, ഉള്ളുതുറന്ന് സ്നേഹിക്കാനും ആത്മദാനപരമായി ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള വ്യക്തികളായി കാണുകയും കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മോടുകൂടെയുള്ള വ്യക്തികളെ (subjects) വസ്തുക്കളായി (objects) മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ, അവർ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും ഉപയോഗങ്ങൾക്കും

എത്രമാത്രം ഉപകരിക്കുന്നുവോ, അത്രയധികം അവരിൽ നമുക്കു താത്പര്യമുണ്ടാകും. അവരുടെ വളർച്ചയിലും സന്തോഷത്തിലുമല്ല, അവരിൽനിന്നും നമുക്കോ, നമ്മുടെ സ്ഥാപനത്തിനോ ലഭിക്കാവുന്ന പ്രയോജനത്തിലും ലാഭത്തിലും മാത്രമായിരിക്കും അപ്പോഴും നമുക്കു വിചാരവും വ്യഗ്രതയുമുണ്ടാവുക. നേരെമറിച്ചു്, ആത്മദാനപരമായ സ്നേഹവും പരസ്പരശുശ്രൂഷയുമുള്ളപ്പോഴും, ഓരോരുത്തനും മറ്റുള്ളവരെ തന്റെ സ്വന്തം വശത്തുനിന്നും നോക്കിക്കാണാതെ, അവരുടെ വശത്തുനിന്നും നോക്കിക്കാണാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിക്കുന്നു. അപ്പോഴും അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളും, പ്രയാസങ്ങളും, ആവശ്യങ്ങളും കുറെക്കൂടി വ്യക്തമായും കൃത്യമായും കാണാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

മറ്റൊരാളുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും പ്രശ്നങ്ങളെയും പ്രയാസങ്ങളെയും അയാളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും നോക്കിക്കാണാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന ഈ കഴിവിനു് 'താദാത്മ്യാനുഭൂതി' അഥവാ empathy എന്നു പറയാം. യേശു നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങളിലും പ്രയാസങ്ങളിലും പങ്കുപറ്റാതെ, അവയെ അകലെനിന്നു നോക്കിക്കണ്ടു്, നമ്മോടു സഹതപിക്കുകയും നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത മനുഷ്യനായിരുന്നില്ല. അവിടന്നു് മനുഷ്യരായ നമ്മെപ്പോലെ, നമ്മിലൊരുവനായി, നമ്മുടെ വ്യഥകളും വേദനകളും ആശങ്കകളും ആവശ്യങ്ങളും നമ്മോടൊപ്പം തന്നിൽ സഹിച്ചും അനുഭവിച്ചുംകൊണ്ടത്രേ നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് (എബ്രാ. 2:18;4:15).

ഇപ്രകാരം യേശുവിന്റെ പരോന്മുഖമായ ഉള്ളോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ജീവിക്കുമ്പോഴാണു നാം മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് 'മരിച്ചവർ' ആയിരിക്കുകയില്ല. മറ്റുള്ളവർ വേദനിക്കുന്നതു കാണാനുള്ള

കണ്ണോ, കരയുന്നതു കേൾക്കാനുള്ള കാതോ ഇല്ലാത്തവർ മരിച്ചവർക്കു സമമാണല്ലോ. നേരെമറിച്ച്, യേശുവിന്റെ ഉള്ളുള്ളവർ മറ്റുള്ളവരുടെ വേദനകളേയും വിഷമതകളേയു. കുറിച്ച് നല്ല വിചാരവും വികാരവുമുള്ളവരായിരിക്കും. യേശുവിനെപ്പോലെതന്നെ, അവരും എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം, അവരോടൊത്ത് സഹിക്കാനും സന്തോഷിക്കാനും അവരെ സഹായിക്കാനും സന്നദ്ധരായി മുന്നോട്ടുവരും. യേശുവിന്റെ മനസ്സിനുണ്ടായിരുന്നതും നാം നമ്മിൽ വിചാരപൂർവ്വം പകർത്തേണ്ടതുമായ ഈ മനോഗുണത്തിന് 'സന്നിഹിതത്വം' അഥവാ presence എന്നു പറയാം. നമ്മെ മുഴുവനും എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവർക്കു പൂർണ്ണമായി സംലഭ്യരാക്കുകയത്രേ ഇതിന്റെ പ്രത്യേകത. സ്വന്തംകാര്യം നോക്കാതെ, തനിക്ക് എന്തു കിട്ടുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാതെ, എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവർക്ക് എന്തുചെയ്തു കൊടുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നായിരിക്കും ഈ ലക്ഷണമുള്ളവരുടെ ചിന്ത.

എപ്പോഴും തങ്ങളെത്തന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ കൈക്കുമ്പിളിനുള്ളിൽ, അവരുടെ ആനന്ദത്തിനും നന്മയ്ക്കും വളർച്ചയ്ക്കുമായി, സ്നേഹപൂർവ്വം വച്ചുകൊടുക്കാൻ നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന ഈ ഗുണത്തിനത്രേ സംലഭ്യത അഥവാ availability എന്നു പറയുക. സ്വന്തം നേട്ടങ്ങളെയോ ലാഭങ്ങളെയോപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതെ, മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മക്കും വളർച്ചയ്ക്കും ആനന്ദത്തിനുംവേണ്ടി ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതകളെപ്പറ്റി ഒന്നാമതായി ചിന്തിക്കുകയത്രേ ഈ ഗുണമുള്ളവരുടെ പ്രത്യേകത. ഇവർക്കേ മറ്റുള്ളവരെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ പറ്റൂ. നാം സ്വയം വളരാൻ മാത്രം പഠിച്ചാൽപോരാ; മറ്റുള്ളവരെ വളർത്താൻകൂടി പഠിക്കണം. ഇത് വളരെ വലുതായൊരു കലയാണ്. ഈ കല അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി, വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി, സുഖത്തിനുവേണ്ടി, പ്രവർത്തിക്കാനും സംഭാവന ചെയ്യാനും

സാധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, ആവശ്യപ്പെടുമ്പോഴെ അവനവന്റെ അവകാശങ്ങളേയും അർഹതകളേയും ത്യാഗപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ചുപോലും സ്വയം ഒതുങ്ങിക്കൊടുക്കാനും വിഷമമുണ്ടാവില്ല. സ്വന്തം വ്യക്തിപരമായ സൗകര്യങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും കഴിയുന്നത്ര ചുരുക്കി തങ്ങളെത്തന്നെ ചെറുപ്പംമുതലേ പരിശീലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഇവർ ഒരിക്കലും, വാർദ്ധക്യകാലത്തുപോലും, മറ്റുള്ളവർക്ക് ഭാരമാവില്ല. ഇവരുടെ സ്നേഹവും ദാനവും സന്നിഹിതത്വവും സംലഭ്യതയുമെല്ലാം യേശുവിന്റെ ഉള്ളിനോടുള്ള ഇവരുടെ ഒരുമയിൽനിന്നും ഉരുത്തിരിയുന്നതിനാൽ, അവ എപ്പോഴും ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോടുമുള്ള വിശ്വസ്തത (fidelitly) യിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കും. ദൈവത്തോടൊന്നിച്ചിരിക്കാൻവേണ്ടി മനുഷ്യരിൽനിന്നകന്നിരിക്കാനോ, മനുഷ്യനോടൊന്നിച്ചിരിക്കാൻ വേണ്ടി ദൈവത്തിൽനിന്നകന്നിരിക്കാനോ ഇവർ ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല.

ശാരീരികജനനപ്രകാരം പലതായിരിക്കുന്ന നമ്മെ ഒന്നിപ്പിച്ച് ഒരുള്ളുള്ളവരുടെ സമൂഹമായിപ്പകർത്തിയിരിക്കുന്നത്, പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനുമായിരിക്കുന്ന വചനമാണല്ലോ. ഈ വചനം ഉള്ളായി വാഴുന്ന നമ്മിൽനിന്നും ഒരുമയുടേയും പരസ്പരസ്നേഹത്തിന്റെയും വചനങ്ങളും മാത്രമേ പുറപ്പെടാവൂ. സംസാരത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ഒരുമയും സ്നേഹവും ഋജുത്വവും നമ്മിലുള്ള കർത്താവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റേയും പൂർണ്ണതയുടേയും തെറ്റുവരാത്ത അടയാളമാണ് (യാക്കോ. 3:2). സ്നേഹത്തിനും ദാനത്തിനുമായി മനുഷ്യനു മാത്രമുള്ള സിദ്ധികളിൽ ഒന്നാണല്ലോ വാക്ക് അഥവാ വചനം. ദൈവത്തിന്റെ വചനം, സൃഷ്ടിക്കുന്നതും (സങ്കീ. 33:6; ഏശ. 40:26) സുഖപ്പെടുത്തുന്നതും (മത്താ. 8:8), ജീവിപ്പിക്കുന്നതും (യോഹ. 11:43–44;1–3) ഒരുമിപ്പിക്കുന്നതുമാണ് (നട. 2:41–42). ഈ വചനം ഉള്ളാ

യും പ്രാണനായും ഉള്ള നമ്മിൽനിന്നും വരുന്ന വച നങ്ങളും അതുപോലെതന്നെയായിരിക്കണം. നമ്മുടെ വാക്കുകൾ പരസ്പരം അകറ്റുന്നതും നശിപ്പിക്കു ന്നതും പ്രാണപ്പെടുത്തുന്നതും വേദനിപ്പിക്കുന്നതുമാ കരുത്; മറിച്ച്, അവ ഒരുമിപ്പിക്കുന്നതും ആശ്വസി പ്പിക്കുന്നതും വളർത്തുന്നതും ജീവിപ്പിക്കുന്നതുമായി രിക്കണം. ഭാരതീയദർശനപ്രകാരം, ദൈവത്തിന്റെ ശ ബ്ദം ജീവനേകുന്നതും (അമൃതത്വം), ശാന്തിയരുളു ന്നതും (നിർവൃതത്വം), ഒരുമയുണ്ടാക്കുന്നതും (സാ യുജ്യത്വം) ആണ് (മൈത്രേയോപനിഷത്ത്, 6:22). പിതൃശബ്ദമായ യേശു ഉള്ളായുള്ള നമ്മിൽനിന്നും ഉതിർന്നു വീഴുന്ന വാക്കുകളും, യേശുവിന്റെ ശ ബ്ദംപോലെതന്നെ, അവ കേൾക്കുന്നവർക്കു ജീവനേ കുന്നതും ശാന്തിയരുളുന്നതും ഒരുമ നല്കുന്നതുമാ യിരിക്കണം.

പലതായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ വചനങ്ങളേയും ഉള്ളു കളേയും ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി, ഒന്നാക്കുന്ന ഏകമായ ഉള്ളും വചനവും യേശു തന്നെയാണ്. പലപല വചനങ്ങളും ഉള്ളുകളുമുള്ള നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചുകൂടി, പല തായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ വചനങ്ങളേയും ഉള്ളുകളേ യും യേശുവാകുന്ന വചനത്തിലും യേശുവിന്റെ വ ചനത്തിലും ഒന്നാക്കത്തക്കവിധം സംസാരിക്കുന്നത ത്രേ ഡയലോഗ്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യേശുവിന്റെ ഏകമായിരിക്കുന്ന വചനം— മാറ്റമി ല്ലാത്ത ഉള്ള്, ഇഷ്ടം—നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ച് അ ന്വേഷിച്ച് കണ്ടെത്തി. ഏകമായിരിക്കുന്ന ആ വചന ത്തിന്റെയും ഉള്ളിന്റെയും മുമ്പിൽ, പലതായിരി ക്കുന്ന നമ്മുടെ വചനങ്ങളേയും ഉള്ളുകളേയും മാറ്റി വച്ച് ആ വചനത്തിലും ഉള്ളിലും നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നതും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുമത്രേ ഡയ ലോഗിന്റെ സാരം. അതിനാൽ, സ്വന്തം വചനത്തി നും ഉള്ളിനും താത്പര്യങ്ങൾക്കും മീതെ, യേശു വിന്റെ വചനവും ഉള്ളും താത്പര്യങ്ങളും സ്വീക

രീക്കാൻ സന്നദ്ധമായ ഒരു തുറന്ന ഹൃദയമില്ലാതെയും, അവനവനു സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടാനുള്ള കാര്യങ്ങളും താല്പര്യങ്ങളും, അവ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള രീതികളും, നേരത്തെകൂട്ടിത്തന്നെ മനസ്സിൽ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചുമാണ് ഓരോരുത്തനും ഡയലോഗിനു വന്നിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഡയലോഗ് ഒരിക്കലും വിജയപ്രദമാകുകയില്ല.

ഡയലോഗിൽ നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു കണ്ടെത്താനുള്ളതും ഒരുമിച്ചു സ്വീകരിക്കാനുള്ളതും നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള യേശുവിന്റെ വചനവും ഉള്ളുമാകയാൽ, യേശുവിന്റെ വചനത്തിനും ഉള്ളിനും നമ്മുടെ വചനങ്ങളിലൂടെ തെളിഞ്ഞുവരാൻ സാധിക്കത്തക്ക രീതിയിലും ചൈതന്യത്തിലും വേണം, അവിടെ നമ്മുടെ വചനങ്ങൾ സംസാരിക്കപ്പെടാൻ. അസൂയ, സ്വാർത്ഥത, വിദ്വേഷം, അക്ഷമത, അവിശ്വാസം, പ്രതിപക്ഷവിരോധം, അസഹിഷ്ണുത, ആധിപത്യബോധം, ലൗകികത, അഹങ്കാരം, അഭിമാനഭംഗം (ഞാൻ വലിയവനെന്നും അന്യൻ നിസ്സാരനെന്നുമുള്ള ഭാവം) മുതലായവയൊന്നും യേശുവിന്റെ ഉള്ളിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനോ ശബ്ദത്തെ പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കാനോ പറ്റിയ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളല്ല.

ഓരോ ഭാഷയും—വചനവും—അതതിന്റെ വ്യാകരണത്തിനൊപ്പിച്ചു മാത്രമേ സംസാരിക്കപ്പെടാൽ പറ്റൂ. ഡയലോഗിലൂടെ നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചന്വേഷിക്കുന്ന ദൈവവചനവും, ദൈവവചനത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിനൊത്തവിധം വേണം സംസാരിക്കപ്പെടാൻ. ഏതൊരു ഭാഷയുടേയും വ്യാകരണം വെറുതെ പുസ്തകം നോക്കി പഠിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം കിട്ടുന്നതല്ല. ഒരു ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നിടത്തു ജീവിച്ച്, ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെസജീവശബ്ദംതന്നെ കേട്ടുപഠിച്ചെങ്കിലേ, ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണവും അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളും നമുക്കു പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാകൂ.

ഡയലോഗിലൂടെ നാമെല്ലാവരും ഒരുമിച്ചനേഷിക്കുന്നതും, നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചിരിക്കാനുള്ളതുമായ ദൈവവചനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം പ്രസക്തമാണ്. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പിതാവിന്റെ വചനം—ഉള്ള്, ഇഷ്ടം, മനസ്സ്—നാം സംസാരിക്കുന്ന വചനങ്ങളിലൂടെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞു വരണമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ വചനങ്ങളും പിതാവിന്റെ വചനത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിന് ഒത്തവിധം സംസാരിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറെറല്ലാ വ്യാകരണങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ, ഈ വ്യാകരണവും ഒറുതെ പുസ്തകം നോക്കി മാത്രം പഠിക്കാവുന്നതല്ല. പിതാവു നമുക്കായി സംസാരിച്ചിട്ടുള്ള—അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള—വചനമായ തന്റെ പുത്രനിൽ വസിച്ച്, ആ പുത്രനാകുന്ന സജീവവചനത്തെ നന്നായി നിരീക്ഷിച്ചുപഠിച്ചാലേ, പിതൃവചനത്തിന്റെ വ്യാകരണം നമുക്കു വ്യക്തമായും പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാകൂ.

പിതാവ് മനുഷ്യരായ നമ്മോടു സംസാരിച്ച—നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചുതന്ന—ഈ വചനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെല്ലാം ധ്യാനാത്മകമായി നിരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ വി. യോഹന്നാൻ, പിതൃവചനത്തിന്റെ ഈ വ്യാകരണം തന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ (യോഹ. 1:1—18) വളരെ സംക്ഷിപ്തമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വ്യാകരണപ്രകാരം വചനം സംസാരിക്കുന്നവർ, മററുള്ളവരെ നിർജ്ജീവരാക്കാതെ, ജീവിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ (1:4), നശിപ്പിക്കാതെ, നിർമ്മിക്കുന്ന തരത്തിൽ (1:3), കലക്കാതെ, പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ (1:5,9), മററുള്ളവരെ ക്രിസ്തുവിനെ നിരാകരിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ അരൂപിയുള്ള മക്കളാക്കാതെ, ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാക്കുന്ന തരത്തിൽ (1:12.13), ആളുകളിൽനിന്നും അകലാതെ, അവർക്കു പ്രസാദവരവും സത്യവും നല്കി, അവരോടൊന്നിച്ചു വസിക്കുന്ന തരത്തിൽ

(1:14), പാപമുണ്ടാക്കാതെ കൃപയും പൂർണ്ണതയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ(1:16), കർത്താവിനെയും, അവിടുത്തെ അയച്ച പിതാവിനെയും, ആളുകൾക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന തരത്തിൽ (1:18) മാത്രമേ ഡയലോഗിൽ വചനം സംസാരിക്കുകയുള്ളു. നാമെല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ ബന്ധിക്കുന്ന പിതൃവചനത്തെ കണ്ടെത്തി, ആ വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കാനായി നാമെല്ലാവരുംകൂടി ഒരുമിച്ചു യത്നിക്കുന്ന ഡയലോഗിൽ സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ വചനങ്ങൾ; പിതൃവചനത്തിന്റെ ഈ വ്യാകരണത്തിനും നിലവാരത്തിനും ചേരുന്നവ മാത്രമായിരിക്കാൻ ഓരോരുത്തനും അത്യധികമായ സൂക്ഷ്മം വയ്ക്കണം. അങ്ങനെയല്ലാത്ത വചനങ്ങൾക്ക് പിതൃവചനത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനും പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കാനും കഴിവുണ്ടാവുകയില്ലെന്നുള്ളതും തീർച്ചയാണ്.

യേശുവാകുന്ന വചനത്തിൽ ഒരുള്ളോടെ ഒരുമിച്ചിരുന്ന്, യേശുവിനെയും അവിടുത്തെ സഹോദരങ്ങളെയും സ്നേഹപൂർവ്വം ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടായ്മകളാണല്ലോ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ. നാമെല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ ബന്ധിക്കുന്നതും, നാമെല്ലാവരും നമ്മെത്തന്നെ ഒരുപോലെ സ്വയം കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുമായ വചനമത്രേ, പലരായിരിക്കുന്ന നമ്മെ ഏകീകരിച്ച്, ഒരുള്ളും സ്നേഹവുമുള്ള സഹോദരങ്ങളുടെ ഒരുമയാക്കി, സമൂഹമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കർത്താവിന്റെ വചനത്തോട്—മനസ്സോട്, ഇഷ്ടത്തോട്—എല്ലാവരും തങ്ങളെത്തന്നെ അനുസരണവും ഐക്യവുമുള്ളവരായി കാക്കുക, അതിനാൽ, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരുമയ്ക്കും വളർച്ചയ്ക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമത്രേ. തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥലാഭങ്ങളെ പ്രതിയോ, കർത്താവിന്റെ വചനം മനുഷ്യന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽക്കാണുന്ന എല്ലാ പരാജയങ്ങൾക്കും മീതെ അവസാനവിജയം വരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസമില്ലായ്മ

മൂലമോ, വ്യക്തികളം സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കർത്താവിന്റെ വചനത്തോട്—ഇഷ്ടത്തോട്, മനസ്സിനോട്—സഹകരിക്കാതെ, അതിൽനിന്നും മാറിനില്ക്കുകയോ, അതിനോട് എതിർത്തുനില്ക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴം, സമൂഹത്തിൽ അനൈക്യവും തകർച്ചയും ക്രമരാഹിത്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ സമൂഹത്തിൽ അനൈക്യത്തിനും തകർച്ചയ്ക്കും കാരണമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ക്രമരാഹിത്യം (anomie), സാധാരണയായി, നാലുതരം മനോഭാവങ്ങളിലൂടെ ആളുകളം പ്രകടമാക്കാറുണ്ട്.

i) തെറ്റായ നവീകരണം (innovation): സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പൊതുവായ വചനത്തിന് (മനസ്സിന്, ഇഷ്ടത്തിന്)—സഭയിലൂടെ അധികാരികവും അംഗീകൃതവുമായ രീതികളിൽ അറിയിക്കപ്പെടുന്ന വചനത്തിന്—കീഴ്പ്പെടാൻ മനസ്സില്ലാതെ, ഓരോരുത്തനും സ്വന്തം അധികാരമുപയോഗിച്ച്—കുറച്ചുകൂടി ശരിയായിപ്പറഞ്ഞാൽ, അവനവനില്ലാത്ത അധികാരമുപയോഗിച്ച്—പുതിയതും അംഗീകാരമില്ലാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളം തുടങ്ങുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ രീതി. സമൂഹം മുഴുവൻ ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിൽ ഒരുള്ളോടും ഒരു മനസ്സോടും കൂടി ഒന്നിച്ചിരിക്കേ, ആ വചനത്തിനു സമാന്തരമായി തന്റെ സ്വന്തം വചനം—ഇഷ്ടം—സ്ഥാപിച്ച്, ദൈവവചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ഏകമായ സമൂഹത്തിൽനിന്നും കുറേപ്പേരെ തന്റെ സ്വന്തം വചനത്തിനു ചുറ്റും നിരത്തുന്ന ഇത്തരത്തിലുള്ളവർ, ദൈവവചനത്തിനുള്ള എല്ലാവരുടെയും ഒരുമിച്ചുള്ള കീഴ്വഴക്കം കൊണ്ടു സഭയിലുണ്ടാകേണ്ട ഐക്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവരത്രേ (ഗാല 5:20; 1 കോറ. 11:19; 2 പത്രോ. 2:1).

ii) പിൻമാറ്റം (Retreatism): തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത രീതിയിൽ ദൈവവചനം അഥവാ നിശ്ചയം

അറിയിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, അതിനോടു സഹകരിക്കാതെ, എന്നാൽ നേരിട്ടെതിർക്കാതെ, 'ഞാനിതാ പിൻമാറുന്നു, നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള രീതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊള്ളുക, എന്റെ സഹകരണമൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട' എന്ന മട്ടിൽ സമൂഹത്തിന്റെഒരുമയിൽ നിന്നും മാറിക്കളയുന്നവരുടെ രീതിയാണിത്. ദൈവവചനത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തത മൂലം സഭയിലുണ്ടാകേണ്ട ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി ത്യാഗപൂർവ്വം സംഭാവന ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്ന ഒരുതരം നിസ്സഹകരണവും (non-participation) നിഷ്ക്രിയത്വവും (inertia) ആണിത്.

iii) അഭിനയം (Ritualism): തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത രീതിയിൽ ദൈവവചനം അഥവാ നിശ്ചയം അറിയിക്കപ്പെടുമ്പോഴും ഉള്ളുകൊണ്ട് അതിനെ അംഗീകരിക്കാതെ, അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നു പുറമെ മാത്രം കാണിച്ചുകൊണ്ട് പെരുമാറുന്ന ഒരുതരം നാട്യത്തിന്റെ രീതിയാണിത്. വചനത്തിനുള്ള സംതൃപ്തിയില്ലാത്ത ഒരുതരം കീഴടങ്ങൽ (resignation) ആണിത്. സമൂഹത്തിൽ യഥാർത്ഥമായ, ഹൃദയംഗമമായ, ആന്തരികമായ ഒരുമയുണ്ടാക്കുന്നതിന് ഈ മനഃസ്ഥിതി സഹായകമല്ല.

iv) എതിരിടൽ (Rebellion): തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത രീതിയിൽ ദൈവവചനം അഥവാ നിശ്ചയം അറിയിക്കപ്പെടുമ്പോഴും അതിനെ സ്വീകരിക്കാതെ, അതിനോട് എതിർത്തുകൊണ്ടും പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ടും നില്ക്കുന്നവരുടെ രീതിയാണിത്. പലപ്പോഴും ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനരീതികളും തീർത്തും നിഷേധാത്മകവും (negative) നശീകരണോന്മുഖവും (destructive) വും ആയിരിക്കും. ഈ നില വർദ്ധിച്ചാൽ, യാതൊരു നിയന്ത്രണവും ആത്മീയവീക്ഷണവും ലക്ഷ്യബോധവുമില്ലാത്ത തരത്തിൽ സന്യാസികളും ചിലപ്പോൾ സഭയ്ക്കകത്തും പുറത്തും പെരുമാറിയെന്നുവരാം. വചനത്തിനുള്ള വിശ്വസ്ത

താപൂർവ്വകമായ കീഴ്വഴക്കംകൊണ്ടു സഭയിലുണ്ടാകേണ്ട ഒരുമയെ സ്വന്തം മനുഷ്യശക്തികൊണ്ടു നശിപ്പിക്കാനുള്ള യത്നവും നീക്കവുമാണിത്.

പിതാവിന്റെ ഉള്ളും സ്നേഹവും പ്രാണനും പുത്രനുമായ വചനത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരുന്ന്, ആ സ്നേഹത്തെ കൂടെയുള്ളവർക്ക് ഉള്ളുതുറന്നു പകരുന്നതിന്റെയും, ആ സ്നേഹത്തെ കൂടെയുള്ളവരിൽനിന്നും സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെയും, അലൗകികമാധുര്യത്രേ സന്യാസത്തിലെ സമൂഹജീവിതം നമുക്കു നല്കേണ്ട അനുഭവം. അതിനാൽ, പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും ഈ അനുഭവം നമ്മിലുണ്ടാക്കാനും നിലനിറുത്താനും ഓരോരുത്തനും വലിയ സൂക്ഷം വയ്ക്കണം.

പിതാവിന്റെ സ്നേഹമായ യേശുവിൽ ഒന്നിച്ചിരുന്ന്, ആ സ്നേഹത്തിന്റെ അനുപമമാധുര്യം എന്താണെന്ന്, അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മക്കളെപ്പോലെയും സഹോദരിമാരെപ്പോലെയും നാം സന്യാസത്തിൽ ഒന്നിച്ചു വസിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ സംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല; സഭയിൽ ഒരുമിച്ചു ജീവിച്ച്, യേശുവിലുള്ള പരസ്പരസ്നേഹത്തിന്റെ മാധുര്യം എന്താണെന്ന് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്കേ, ആ സ്നേഹത്തെ, അതേ മിഴിവോടെ, കർത്താവിന്റെ സഭയിൽ, സഹനമായും പ്രാർത്ഥനയായും ശുശ്രൂഷയായും, പ്രദർശിപ്പിക്കാനും നല്കാനും കഴിയൂ. എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ സഹനത്തിലൂടെയും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും, കർത്താവിന്റെ സഭയ്ക്കു സ്നേഹം സംഭാവനയായി നല്കുന്നതിനു നാം നമ്മെത്തന്നെ പരിചയിപ്പിക്കുന്ന പരിശീലനക്കളരിയത്രേ നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതം. ഇതത്രേ നമ്മുടെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പ്രേഷിതപരമായ വശം. കൗൺസിൽ പറയുന്നു: 'സമൂഹജീവിതം സുവിശേഷ പ്രബോ

ധനങ്ങളും ദൈവാരാധനയും, പ്രത്യേകിച്ചു വി. കുർ ബാനയും വഴി പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. പ്രാർത്ഥനയിലും അപ്പൂപ്പിയുടെ ഐക്യത്തിലും ഈ ജീവിതം സ്ഥിരമായി നില്ക്കണം (നട.2:42). ഇതിനുള്ള മാതൃക ആദിമസഭതന്നെയാണ്. അന്നു വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിന് ഒരു ഹൃദയവും ഒരാത്മാവുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത് (നട 4:32). ക്രിസ്തുവിന്റെ അവയവങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്ക്, സന്യാസികരും സഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുകയും, പരസ്പരം ആദരിക്കുന്നതിൽ മുന്നിട്ടു നില്ക്കുകയും (റോമ.12:10) അന്യോന്യം ഭാരം വഹിക്കുകയും (ഗാല.6:2) വേണം. പരിശുദ്ധാരൂപി മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ വർഷിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തോടുകൂടി (റോമ.5:5) 'കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ സംയോജിച്ച്', ഒരു യഥാർത്ഥകുടുംബംപോലെ വസിക്കുന്ന സന്യാസസമൂഹം, അവിടുത്തെ സാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കുന്നു. കാരണം, സ്നേഹമാണു നിയമത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം (റോമ.13:10). പരിപൂർണ്ണതയുടെ ബന്ധവും സ്നേഹംതന്നെ. മരണത്തിൽനിന്നു നാം ജീവനിലേക്കു കടന്നിരിക്കുന്നു എന്നറിയാനുള്ള ലക്ഷണവും മറ്റൊന്നല്ല(1യോഹ. 3:14). സഹോദരരൈക്യമാണ്, ക്രിസ്തു വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണം (യോഹ. 13:35:17:21). വളരെയധികം പ്രേഷിതശക്തിയും അതിൽനിന്നു നിർഗ്ഗളിക്കുന്നു' (On Religious Life. No. 15).

CHARYA PALLIVAYAL
15508
Fr. Pulloppilly
S.H.P. House
Rajagiri Kalamassery. Cochin
Fr. J. PULLOPPILLIL, CMI, D. Sc., B. L., D. Ed.

സന്യാസസമീക്ഷ

ഡോ. സിറിയക് കണിച്ചായ്

സമർപ്പിതജീവിതത്തിലെ അതിപ്രധാനങ്ങളും അത്യന്തമൗലികങ്ങളുമായ എട്ടു പ്രമേയങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. സന്യാസസമർപ്പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനധാരകളായി കണക്കാക്കേണ്ട എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഇതിൽ സമഗ്രമായും അധികാരികമായും അപഗ്രഥിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ നിരീക്ഷണചാതുരിയും ജീവിതാനുഭവനിഷ്ഠമായ പ്രായോഗികബുദ്ധിയും, ആശയപരമായ പരസ്പരസംസക്തിയും, കാന്തിപ്രദമായ ശൈലീഗുണവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ എടുത്തുപറയേണ്ട സവിശേഷതകളാണ്. സന്യാസത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാരനു വ്യക്തവും ഭദ്രവും ഏകീകൃതവുമായൊരു ചിത്രം നല്കാൻ പോരുംവിധം സുദൃഢവും സമന്വിതവുമത്രേ ഇതിലെ പ്രതിപാദനരീതി. സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ സിദ്ധിപരവും ഘടനാപരവുമായ പരിമാണങ്ങളെ അവയുടെ ക്രിസ്തുപരവും തിരുസ്സഭാപരവുമായ ആധാരങ്ങളിൽ അപഗ്രഥിച്ചും അന്വയിച്ചും മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം നമ്മെ സഹായിക്കും. വളരെ ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ രണ്ടാമതൊരു പതിപ്പുകൂടി വേണ്ടിവന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം സന്യാസജീവിതസംബന്ധമായ ഭാഷാകൃതികളിൽ എല്ലാവിധത്തിലും പ്രമുഖവും മൗലികവും ശ്രദ്ധേയവുമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

(രണ്ടാം പതിപ്പ്)

വില 8 00

വിതരണം

ജനത ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

തേവര — എറണാകുളം — ആലുവാ

സിനിയക കണിച്ചായ്

55.07
AN

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org